

Không Thể Thiếu Em

Contents

Không Thể Thiếu Em	1
1. Chương 1: Viên Thuốc Tây	1
2. Chương 2: Hoa Kim Ngân	19
3. Chương 3: Hạt Ô Liu	33
4. Chương 4: Tiềm Thức	47
5. Chương 5: Không Quên Được	60
6. Chương 6: Những Chuyện Anh Không Biết	75
7. Chương 7: Chương Thứ Mấy Của Đêm	89
8. Chương 8: Tai Nạn Của Đàn Ông	101
9. Chương 9: Dây Leo	123
10. Chương 10: Yêu Phải Nói Ra Thế Nào	141
11. Chương 11: Con Quay Màu Sắc	153
12. Chương 12: Thị Và Phi Trong Mắt Bọn Họ	166
13. Chương 13: Luôn Có Một Người	179
14. Chương 14: Lời Cuối	186

Không Thể Thiếu Em

Giới thiệu

Truyện Không Thể Thiếu Em câu chuyện xoay quanh mối tình của Đồng Tri Vỹ và Viên Cảnh Thụy,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-thieu-em>

1. Chương 1: Viên Thuốc Tây

Một người đàn ông có vẻ ngoài lịch lãm bên trong có thể cũng rất lưu manh, giống như một viên thuốc đắng được bao bọc bởi lớp vỏ đường, giống như sếp của cô – Viên Cảnh Thụy.

Ký ức của Đồng Tri Vy bắt đầu từ con phố nhỏ bên cạnh nhà xưởng nong nặc mùi thuốc bắc. Bố mẹ cô đều là công nhân trong một xưởng sản xuất thuốc. Thời ấy, có một công việc ổn định là có tất cả mọi thứ. Có công việc thì mới được xã hội thừa nhận, mới có cơ hội xây dựng gia đình, mới có thể sinh con, chăm con. Bố mẹ của Tri Vy từng bước hoàn thành các mục tiêu trên, cuộc sống đơn giản trôi qua từng ngày.

Căn nhà tập thể cũ màu xám được xưởng thuốc phân cho, xây ngay bên cạnh xưởng thuốc, chỉ là một căn phòng nhỏ, lúc mới ở ngay cả đường dẫn khí đốt cũng không có, vào những ngày mùa đông, tất cả mọi người trong khu nhà đều kéo nhau ra bếp lò ngoài cửa đốt than quả bàng, mùi than cháy thơm nức mũi còn mang theo mùi thơm của rau xào, khói trắng bốc ngùn ngụt từ tầng một lên tận tầng sáu.

Trong phòng cũng vô cùng chật chội, rộng chưa đầy bốn mươi mét vuông, những ngày hè Tri Vy bắc một chiếc ghế nhỏ ra ngoài ngồi tước đậu, nhặt rau, chốc chốc lại cẩn thận để ý cái chậu nhỏ tráng men sợ bị người lớn tắt bật qua lại giẫm phải.

Đôi mắt của mẹ Tri Vy không tốt, bị cận thị rất nặng, làm việc không được nhanh nhẹn lắm, cũng may chồng bà là người tận tâm, việc gì cũng tranh làm với bà, con gái cũng rất ngoan ngoãn, cảm giác được người nhà chăm sóc rất hạnh phúc, mỗi lần đón lấy rổ đậu đã được nhặt sạch sẽ bà đều thơm lên má con gái một cái và nói: “Con gái ngoan”.

Còn bố của Tri Vy mỗi khi về nhà đều gây ra tiếng động rất lớn, cửa mở xoạch một cái là bước vào nhà, nếu như trời nóng, vừa nhìn thấy con gái là ông vui vẻ cúi người xuống bẹo má con và nói to: “Lại đây uống nước khoáng mặn bố mang về nào”.

Bố cô làm việc trong phân xưởng, nước khoáng mặn chính là phúc lợi chỉ những hôm nhiệt độ cao mới có, ông không uống mà thường để trong một cái bình giữ nhiệt nho nhỏ mang về nhà, lúc đổ ra vẫn còn mát lạnh, trộn với những viên kem gói rồi uống. Đó là những ký ức đẹp đẽ nhất về mùa hè của Tri Vy.

Đến tuổi đi học, hàng ngày Tri Vy đeo cặp sách, men theo con đường nhỏ bên cạnh khu công xưởng đi tới ngôi trường tiểu học cách nhà tầm trăm mét.

Góc quẹo nơi con phố nhỏ có những bức tường vây cao, thẳng, bên trên có mái che, đó là phân xưởng sản xuất thuốc, nơi đó luôn luôn có khói trắng bay lên, cho dù là sáng sớm hay tối khuya thì bên trong luôn phát ra ánh sáng màu vàng tăm tối. Bởi vì quanh năm ngày tháng có khí bay lên ẩm ướt nên lớp xi măng trên những bức tường cao mọc đầy rêu xanh, mặt đất luôn ẩm ướt, không khí lúc nào cũng nong nặc mùi thuốc bắc.

Lúc mới đi học, có bạn nam nghịch ngợm đã dọa Tri Vy, cậu nói đó là nơi công xưởng để xác chết. Tri Vy không nghi ngờ gì cả, lúc đó cô cảm thấy cuộc sống của những người xung quanh mình đều kết thúc trong công xưởng này, vì thế cô sợ hãi đến nỗi mỗi lần đi qua đây đều cầm đầu chạy, chưa bao giờ dừng lại nửa bước. Cho tới khi bố dẫn cô vào trong đó xem thì mới biết trong đó chẳng qua chỉ có một đồng máy móc, sau này cô mới đỡ sợ hơn một chút.

Những lúc ấy, Tri Vy luôn cho rằng, tất cả mọi thứ mãi mãi không bao giờ thay đổi.

Tri Vy luôn không nhớ nổi những đám hơi nước màu trắng tưởng chừng không bao giờ ngừng bốc lên ấy đã ngừng bốc hơi vào hôm nào, khiến cho cả bức tường cao đầy rêu xanh cũng trở nên khô ráo, sau đó hàng loạt sự việc đáng sợ đã xảy ra, xưởng thuốc đóng cửa, chỉ trong một đêm bố mẹ cô đã thất nghiệp.

Quãng thời gian sau đó cho dù hoàng hôn có đượm màu thế nào đi chăng nữa thì ngọn đèn trong nhà luôn bị quên bật lên, cho đến khi bóng đêm đen kịt bao trùm lên tất cả.

Bố cô chạy đôn chạy đáo khắp nơi để tìm việc làm, thường xuyên vắng nhà, mẹ yếu ớt thường khóc thầm lúc nửa đêm, lại sợ con gái nghe thấy nên luôn dùng chăn che kín mặt.

Lúc đó Tri Vy đã mười bốn, mười lăm tuổi, cái tuổi cứ nghĩ thứ gì cũng hiểu nhưng chẳng có sức để làm gì cả, cô biết bố mẹ không muốn cô nhìn thấy họ rơi vào hoàn cảnh này, vì thế cô vờ như không thấy gì cả, nhưng nỗi đau là thật, bởi vì cô không biết tương lai sau này sẽ thế nào.

Nhưng ngày ngày cô vẫn nghe thấy bố mẹ khe khẽ bàn bạc với nhau trong đêm tối, những tiếng nói ấy dường như đang thê thốt, tràn đầy quyết tâm.

“Không thể làm lỡ việc của con”.

“Ừ, nói gì cũng không được”.

Cả hai người cứ nghĩ cô ngủ rồi nhưng cô không thể, trong bóng tối Tri Vy luôn tự hỏi mình có thể làm được gì cho cái nhà này? Nhưng đáp án luôn chỉ là sự tuyệt vọng, cô vẫn còn là một đứa trẻ, thậm chí cô còn chưa đủ tuổi có thể cầm trong tay tấm chứng minh thư.

Những ngày sau đó bố mẹ cô bắt đầu bận rộn, bố cô tìm được công việc trông coi nhà kho buổi đêm, luôn về nhà lúc ánh trăng chỉ còn rơi rớt lại vào sáng sớm, còn mẹ cô, hàng ngày bà ở nhà làm những đồ thủ công nhỏ, những mũi khâu chồng lên nhau, mắt bà lại kém nên khi khâu cứ giết sát mặt vào bóng điện, có lúc nửa đêm Tri Vy đang làm bài và đột ngột ngẩng lên, cô cảm thấy mái tóc của mẹ như được bao bọc bởi một lớp hào quang.

Tri Vy tới gần rồi cầm lấy tay mẹ, nói: “Mẹ đừng làm nữa”.

Mẹ gạt tay cô ra và nói: “Làm cho vui thôi con, ở nhà chán quá!”.

Thực ra mẹ Tri Vy làm những thứ này không phải để cho vui, tất cả đều để bán lấy tiền bù vào thu nhập của gia đình, bà sợ con gái biết nên luôn đợi sau khi Tri Vy đi học mới lên xe đi bán, bà cũng không dám bán ở gần nhà nên lần nào cũng phải đi lòng vòng rất lâu.

Công việc vất vả như vậy nên đôi mắt vốn đã cận thị cao độ của bà đã mau chóng có vấn đề, ban đầu là hai mắt đau nhức, hay chảy nước mắt, sau đó nhãn cầu trở nên đục ngầu. Lúc đó Tri Vy học lớp tám, mỗi ngày rời khỏi trường cũng đã gần bảy giờ, bố lại thường xuyên vắng nhà, cho đến khi mắt mẹ cô bắt đầu xuất hiện những chấm đen, rồi chảy máu thì mọi việc đã không thể cứu vãn được nữa.

Khi bác sĩ công bố kết quả bà bị bong võng mạc, bố cô đứng sững như phỗng ở hành lang, ông không ngừng lẩm bẩm: “Đều do tôi không tốt, do tôi không tốt”.

Bố Tri Vy cũng giống như nhiều người bình thường khác, không có kiến thức về y học, chưa bao giờ ngờ rằng cận thị cao độ cũng có thể ác tính dẫn tới mù, mẹ cô bị giấu chuyện này trong một thời gian, nằm trên giường bệnh bà vẫn lần tìm tay chồng kêu khóc.

“Chúng ta không cần khám bệnh nữa đâu, mau về nhà thôi. Tôi nhỏ thêm ít thuốc nhỏ mắt rồi tỉnh dưỡng ở nhà mấy bữa là khỏi, con gái sắp lên cấp ba rồi, không nên nằm viện làm gì cho tốn tiền”.

Bởi vì không nhìn thấy nên bà không biết con gái mình đứng bên cạnh nghe bà lặp đi lặp lại những lời đó không biết bao nhiêu lần.

Tri Vy nghe xong mà cảm thấy như có trăm nhát dao xuyên qua trái tim mình, nhưng cô không dám khóc thành tiếng, chỉ biết cúi đầu nhìn những giọt nước mắt của mình rơi ướt tấm ga giường bệnh, sợ mẹ sờ thấy nên cô dùng một bàn tay che lại. Cứ che mãi, che mãi, một hồi lâu sau vết ướt vẫn không khô, đến nỗi nhiều năm sau nhớ lại ngày đó cô vẫn cảm thấy lòng bàn tay ướt ươn ươn.

Tiền thuốc thang đắt đỏ đã tiêu tốn chút tiền cuối cùng còn lại của gia đình nhỏ này, người mẹ mù lòa cũng cần chăm sóc, cuối cùng Tri Vy từ bỏ cơ hội bước chân vào cấp ba, cô chọn theo học một trường trung cấp thương nghiệp gần nhà.

Thành tích của Tri Vy rất tốt, nhà trường miễn giảm học phí cho cô, cô thuận lợi theo học hết ba năm trung cấp, sau khi tốt nghiệp cô đi làm ngay, sau đó vừa kiếm tiền vừa học, vừa học vừa kiếm tiền, cứ nỗ lực dựa vào chính mình như vậy cuối cùng cô cũng giành được bằng đại học tại chức buổi tối. Có lần vào dịp Tết, tới nhà họ hàng ăn cơm, đúng dịp con gái nhà người cô đi du học tự túc từ nước ngoài trở về, nói tới chuyện đi học và tìm việc làm. Ông chú bữu môi, nói cùng là sinh viên nhưng vẫn bằng tại chức buổi tối như Tri Vy còn kém xa so với văn bằng đại học chính quy.

Ông chú vừa dứt lời thì ngay lúc đó mặt bố cô sầm lại, trước giờ ông vốn hiền lành vậy mà hôm đó suýt nữa cãi nhau với ông chú ngay trong bữa cơm.

Lúc đợi xe, mẹ cô đứng bên hè phố cứ nắm chặt tay cô không buông, Tri Vy biết trong lòng bà đang nghĩ gì, cô vội lên tiếng an ủi:

“Như nhau thôi mẹ ạ, công việc của con bây giờ rất tốt”.

Cô vừa nói vừa cảm thấy hạnh phúc vì mình vào được Thành Phương, mặc dù Viên Cảnh Thụy không phải là ông chủ hoàn hảo không khiếm khuyết nhưng được cái tính tình rộng rãi, danh tiếng công ty lại lớn, mỗi lần công ty tuyển người, người xếp hàng chẳng khác gì xếp hàng chờ mua vé tàu trong dịp tết. Số người vào đầu bút tóc muốn vào Thành Phương không hề ít, một cô gái tốt nghiệp đại học tại chức như cô có thể làm lên vị trí này không biết đã khiến bao nhiêu người kinh ngạc.

Nhiều cái lợi như thế đương nhiên cũng phải trả giá, cường độ công việc cao tới mức khủng khiếp, tăng ca là chuyện thường ngày như cơm bữa, bắt đầu từ chín giờ sáng cho tới bảy, tám, chín, mười giờ tối thậm chí sáng sớm, nhưng Tri Vy không để tâm tới điều đó.

Chỉ ít nó còn tốt hơn công việc mà cô đã từng làm, chỉ ít còn tốt hơn ở bên Ôn Bạch Lương.

Nhớ tới cái tên đó Tri Vy lại thầm chửi mình, đã nói nhiều lần là không được nhớ lại nữa rồi, đối với cô mà nói quãng thời gian ấy không đáng để nhớ lại, day dứt không quên chỉ càng cảm thấy xấu hổ mà thôi.

Đồng Tri Vy hai mươi tư tuổi, cô có dáng người nhỏ nhắn, ăn nói nhỏ nhẹ, vì làm thư ký nên khi gặp người khác cô luôn nở nụ cười trên môi, thế nhưng nội tâm cô đã bị cuộc sống giày vò tới mức chai cứng như sắt thép, điều này cô rõ hơn ai hết.

2

Tám giờ bốn mươi lăm phút sáng, Đồng Tri Vy ngồi trước bàn làm việc, bật máy tính, mở kế hoạch công việc một ngày lên, cô uống một ngụm nước đậu tương để trong cốc giữ ấm, ánh mắt lướt qua ba chiếc điện thoại đặt trước mặt.

Không biết hôm nay chiếc điện thoại nào sẽ đổ chuông trước.

Nếu là chiếc đầu tiên, cô phải đứng dậy nghe để thể hiện sự tôn trọng và lịch sự, chiếc thứ hai là nội bộ công ty, mặc dù khá phức tạp nhưng lúc xử lý công việc lại đơn giản, còn về chiếc thứ ba thì thực sự khiến cô cảm thấy đau đầu.

Cửa mở, người bước vào mang theo một làn gió nhẹ, trời lạnh, bóng chiếc áo khoác lớn lướt qua trước mặt cô, cùng lúc tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Tri Vy không kịp lên tiếng chào hỏi người đó, cô vội nhấc điện thoại lên trả lời, người vừa bước vào lại quay lại nhìn cô, thấy cô đang cầm chiếc điện thoại đó bèn nheo mắt lại rồi lắc đầu với cô.

Tri Vy đáp: “Xin lỗi, tổng giám đốc Viên gần đây rất bận, không ở Thượng Hải, tôi cũng không biết khi nào ông mới về”. Giọng nói chân thành chuyên nghiệp tới mức không thể chuyên nghiệp hơn được nữa.

Người đàn ông trước mặt cô liền gạt đầu mỉm cười, Viên Cảnh Thụy năm nay mới ngoài ba mươi nhưng đã lăn lộn trên thương trường rất nhiều năm, điều đáng nói là thân hình của anh vẫn rất chuẩn, dù mặc những bộ quần áo đơn giản nhưng vẫn có thể khiến phụ nữ phải đỏ mặt, lúc anh cười khoe mắt xuất hiện mấy nếp nhăn, trông càng thêm hấp dẫn.

Đồng Tri Vy vẫn đang bận trả lời những câu truy hỏi của đối phương qua điện thoại, ánh mắt nhìn theo sếp mình bước vào căn phòng làm việc nổi tiếng đó, cánh cửa màu đen tự động khép lại sau lưng anh, nhẹ nhàng không một tiếng động.

Lúc Tri Vy gác máy, mặc dù cách một đường dây phức tạp không thể nhìn thấy nhưng cô vẫn nghe thấy tiếng trái tim vỡ vụn.

Thực sự không cần thiết phải như thế.

Một người đàn ông có vẻ ngoài lịch lãm bên trong có thể cũng rất lưu manh, giống như một viên thuốc đắng được bao bọc bởi lớp vỏ đường, giống như sếp của cô – Viên Cảnh Thụy.

Không thể trách Tri Vy nghĩ như vậy được, cô mới vào làm được một tháng đã được chứng kiến Viên Cảnh Thụy đánh lộn, nửa đêm lái xe tới nơi vắng vẻ còn bị người ta bao vây. Ban đầu cô không biết xảy ra chuyện gì, cho tới khi những thanh gỗ và những chiếc búa, rìu thô ráp gõ đập vào cửa xe cô mới kêu lên một tiếng, cô càng sợ hãi hơn khi Viên Cảnh Thụy và lái xe cùng xông ra ngoài, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn. Cô bò ra sau xe định gọi cảnh sát, vừa rút điện thoại ra thì mọi thứ bỗng trở nên yên lặng.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô đó là: Xong rồi, có báo cảnh sát cũng không giải quyết được vấn đề, nhìn thấy trong bãi cỏ có một viên gạch, cô vội ném điện thoại sang một bên rồi nhặt lấy nó.

Sau đó cô nghe thấy tiếng bật lửa vang lên “tách” một cái, hình như có người đang châm thuốc, sau đó cô nghe thấy tiếng gọi khẽ: “Thư ký Đồng, thư ký Đồng?”.

Cô muốn đứng dậy nhưng hai chân cứ nhũn ra, có tiếng bước chân vòng qua đầu xe tới gần bên cô, cô ngẩng lên nhìn. Dưới bóng trăng là hình ảnh một người đàn ông chỉ mặc áo sơ mi, áo khoác ngoài không biết đã vứt đi đâu mất, cổ áo xộc xệch, đôi mắt đen lầy như được phủ một lớp dầu, sáng đến nỗi khiến cô khiếp sợ.

Cô vẫn ngồi im bất động, anh cúi người xuống, đưa bàn tay không cầm điếu thuốc về phía cô. Chắc anh nghĩ cô sợ đến đờ người ra nên không gọi cô là thư ký nữa mà gọi cả tên họ cô: “Đồng Tri Vy!”.

Cô giật mình khi nghe tiếng anh gọi rồi bất giác nắm chặt tay anh, lòng bàn tay anh nóng bừng nhưng những ngón tay lại vô cùng lạnh lẽo, trên mu bàn tay còn dính vết máu, cũng chẳng biết là máu của ai.

Cô khẽ rút tay lại, anh cũng không để ý. Thấy tay kia của cô vẫn đang cầm viên gạch anh liền bật cười, rồi quay sang vỗ vai bác lái xe đang bước tới.

“Cô ấy còn muốn giúp chúng ta nữa này”.

Bác Trần lái xe là một người đàn ông trung niên có nước da ngăm đen, bình thường vốn ít nói. Lúc này cả người bác đầy dấu vết sau một trận ẩu đả nhưng nhìn không hề thê thảm mà ngược lại bác còn nhìn cô cười.

Lúc cảnh sát và phóng viên báo chí tới nơi thì Viên Cảnh Thụy đã đi rồi, Tri Vy và bác Trần phải đối mặt với họ. Giải quyết vấn đề thì chỉ có Tri Vy, bác Trần im lặng đứng bên xe, không nói một lời nào.

Đám người phục kích đều bị đưa hết lên xe, Tri Vy giải trình rất đơn giản nhưng vẫn có người đứng bên cảm thán, đó là một nữ phóng viên, cô ấy cầm máy ghi âm mà cứ như muốn chọc thẳng vào mũi Tri Vy vậy.

“VẬY ANH VIÊN BỊ KINH SỢ RỒI”.

Tri Vy luôn giữ thái độ lịch sự, lễ độ nhưng không trả lời, trước mặt cô lại hiện lên đôi mắt sáng như được phết một lớp dầu bóng của người đàn ông ấy sau trận ẩu đả, đó là ánh mắt vô cùng vui sướng. Kinh sợ ư? Cô cảm thấy bị kinh sợ là đám du côn kia mới đúng.

Sau đó Tri Vy nghe được một số tin đồn từ cô bạn Tề Đan Đan cùng học lớp buổi tối, nói là tin đồn nhưng thực chất nó là những tin cũ đã từng ồn ào một thời gian. Nghe nói Viên Cảnh Thụy xuất thân từ đường phố, có được gia thế, địa vị như ngày hôm nay đều dựa vào vợ cũ của anh, vợ cũ của anh đã từng là nữ chủ nhân của Thành Phương, ngày thứ ba sau khi hai người kết hôn, cũng chính là đêm trước khi tòa nhà này khánh thành, chị đã bất ngờ bỏ mạng do sự cố thang máy.

Cũng có người nói, đó là âm mưu rắp tâm hãm hại chị, chẳng qua không có chứng cứ mà thôi. Trên thương trường Viên Cảnh Thụy ra tay găm ghê có tiếng, Trình Tuệ Mai – chủ tịch hội đồng quản trị hữu danh vô thực này từ lâu đã trở thành tảng đá vướng chân anh, cuối cùng cũng có cơ hội đoạt công ty một cách danh chính ngôn thuận, anh lập tức ra tay không cần chờ đợi thêm một ngày nào nữa.

Những lời này chắc chắn Đồng Tri Vy không bao giờ nghe được ở Thành Phương, mọi chuyện về gia cảnh và quá khứ của Viên Cảnh Thụy giống như những điều cấm kỵ ở nơi đây. Chưa bao giờ có người công khai nhắc tới hay bình luận về chuyện này. Do cả ngày đi theo Viên Cảnh Thụy nên Tri Vy không có cơ hội vun đắp tình cảm thân thiết với đồng nghiệp để nghe họ bàn luận chuyện đời tư của sếp.

Tề Đan Đan làm việc trong hiệp hội các doanh nghiệp Chiết Giang, bình thường cô vốn thích thu thập những tin đồn trong giới, nghe Tri Vy nhắc tới Viên Cảnh Thụy cô lập tức lấy tinh thần rồi kể hết mọi chuyện mình biết cho Tri Vy nghe. Vừa nói hai mắt như vừa phát sáng:

“Hóa ra em là thư ký riêng của Viên Cảnh Thụy, có cơ hội nhớ chụp nhiều ảnh vào nhé”.

“Chụp ảnh anh ấy để làm gì?”. Tri Vy không hiểu.

“Đương nhiên để ngắm trai đẹp mọi góc độ rồi”.

Tề Đan Đan lườm cô một cái rồi tiếp lời: “Em ở Thành Phương lâu quá nên phát đại rồi, nên ra ngoài ngắm thế giới thật nhiều hơn, chỗ nào cũng là khủng long đực, hàng chất lượng cao vừa có tiền vừa có tướng mạo như Viên Cảnh Thụy giờ tìm đâu được chứ? Em đúng là sống trong bể phúc mà không biết hưởng phúc”.

Nhưng bản thân Tri Vy đâu nghĩ mình có phúc, ngồi trước mặt Tề Đan Đan đang thao thao bất tuyệt mà cô cảm thấy rùng mình. Bởi vì từng câu chữ vụn vặt về quá khứ cảm kị của Viên Cảnh Thụy đều khiến cô cảm thấy nó như mang theo mùi tanh của máu, anh khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Đêm đó Tri Vy không tài nào ngủ được, cô trần trọc mãi trên giường, cứ nhắm mắt vào là lại nhìn thấy máu chảy lênh láng, trước mặt là hình ảnh mơ hồ về một người phụ nữ, cho đến khi trời tờ mờ sáng cô mới chớp mắt được một lúc.

Mới qua sáu giờ một chút cô đã tỉnh vì tiếng chuông đồng hồ báo thức, ánh nắng sớm nhẹ nhàng như sương xuyên qua khung cửa sổ nhảy nhót trên mặt cô. Cô vật vờ thức dậy, lúc rửa mặt mới ngẩng đầu nhìn mình trong gương, cảm thấy sắc mặt mình xám xịt khó coi quá. Khi đi làm, lúc bước vào thang máy cô cũng không dám dừng lại quá lâu.

Sau đó có kết quả điều tra, mấy người đó do giám đốc công ty xây dựng thua trong một vụ đấu thầu phái tới, họ nói muốn cho Viên Cảnh Thụy ném mùi đau khổ. Có báo còn đưa tin đầy đủ, Viên Cảnh Thụy cũng đọc được tin đó, sau khi xem xong anh chỉ cười rồi tiện tay ném tờ báo sang một bên.

Nhưng Tri Vy lại thu dọn tờ báo đó lại, bởi vì trên đó có ảnh cô đứng giữa khung cảnh hỗn loạn, mặc dù vẫn điềm tĩnh nhưng mọi thứ trong đôi mắt cô vô cùng thâm trầm.

Điện thoại lại đổ chuông, lần này là nội bộ công ty, hơn chín giờ, cả tầng lầu giống như cung điện bị yểm bùa đột nhiên bùng nổ.

Tri Vy gác máy rồi đứng dậy đi rót nước, lúc qua bàn làm việc còn tiện tay cầm luôn tập tài liệu vừa sắp xếp xong rồi đi tới trước cánh cửa tự động gõ hai tiếng lấy lệ.

Bước vào trong, Tri Vy đặt cốc nước lọc lên chiếc bàn làm việc lớn màu đen, sau đó mở sẵn tập tài liệu ra cho Viên Cảnh Thụy xem.

Thư ký không phải là một công việc thoải mái, đặc biệt là thư ký của Viên Cảnh Thụy. Tập đoàn Thành Phương phát triển nhiều ngành nghề như ngày hôm nay, chỉ mỗi việc ký tên hàng ngày thôi cũng đã tiêu tốn mấy tiếng đồng hồ của sếp cô rồi. Một đồng tài liệu dày cộp mở ra thấy đủ loại ngôn ngữ với chỉ chít chữ, thỉnh thoảng có lúc ký tên sếp cô không vui còn ngược lên nhìn cô một cái rồi nheo mắt lại theo thói quen, ý bảo những thứ thế này cũng phải đặt trước mặt anh hay sao?

Ban đầu cô không hiểu lắm nên hỏi anh: “Nếu mắt anh không thoải mái thì nên đi khám bác sĩ đi”.

Lời vừa dứt đã bị người ta cười nghiêng ngả.

Thực ra vừa nói xong Tri Vy đã thấy hối hận vì sự đường đột của mình nhưng cô không kìm nén được.

Do chuyện của mẹ cô nên Tri Vy đặc biệt chú ý tới những triệu chứng bất thường của mắt, nếu Viên Cảnh Thụy không chớp mắt mà bị lệch mũi thì cô sẽ không lên tiếng hỏi làm gì.

Giờ nghỉ trưa, Viên Cảnh Thụy một mình lên bể bơi trên tầng cao nhất của tòa nhà, từ trước tới giờ anh là một người thích vận động, tiếng đập nước vang vọng trong không trung được truyền đi rất xa, bác Trần khoanh tay đứng bên cạnh, im lặng như mọi khi.

Vì yên tĩnh nên tiếng trượt cửa kính cũng trở nên đột ngột, Đồng Tri Vy ăn mặc nghiêm chỉnh bước vào, cô tính toán chính xác thời gian anh lên bờ rồi ngồi xổm bên thành bể bơi nói chuyện.

“Anh Viên, đây là tài liệu khẩn cần anh xem gấp”.

Anh đặt hai tay lên thành bể bơi nhưng không nhào người lên bờ mà cứ thế nhìn theo tay cô mở từng trang tài liệu cho anh xem.

Hai người cách nhau rất gần, đàn ông khi bơi thường không đeo kính bơi, lông mi toàn là nước, Tri Vy bắt giác lùi lại phía sau, anh chợt ngước lên nhìn cô, đôi mắt đen lánh một màu nước.

Cô lập tức lên tiếng: “Xin lỗi, tôi sợ tài liệu bị ướt”.

Nghe xong anh sững lại rồi bật cười: “Vậy để tôi lên bờ”. Nói xong anh chống hai tay rồi nhảy phốc lên thành bể.

Khăn tắm được đặt sẵn trên ghế nằm cạnh bể bơi, anh bước tới lau qua người. Tri Vy đứng bên cạnh nghiêng mặt nhìn thẳng như đang chiêm ngưỡng phong cảnh thành phố bên ngoài bức tường kính.

Viên Cảnh Thụy nhìn cô, trong lòng thầm nghĩ tại sao anh có thể chọn được một thư ký tốt như thế này nhỉ.

3

Khi gặp Viên Cảnh Thụy cũng là lúc Đồng Tri Vy đang ở vực sâu nhất của cuộc đời cô.

Lúc đó cô vừa mất việc, đồng thời mất người bạn trai đã yêu nhau hai năm chín tháng – Ôn Bạch Lương.

Đồng Tri Vy quen Ôn Bạch Lương khi cô vừa tốt nghiệp trung cấp, lúc đó cô đang cầm tấm bằng thực chất không đáng một xu chạy vạy tìm việc khắp nơi. Các công ty lớn không thèm ngó tới hồ sơ của cô, thất bại không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cô bước vào một tòa nhà dân cư bình thường.

Đó không phải là tòa nhà kinh doanh, tầng lầu cũ kỹ trước mắt khiến cô phải check lại địa chỉ không biết bao nhiêu lần mà cuối cùng vẫn không dám tin. Bước ra khỏi thang máy, khắp nơi đều là đồ vật ngổ ngang, Đồng Tri Vy cẩn thận bước qua chúng và đi tới trước cửa căn phòng số 1130. Lúc bấm chuông trong lòng vẫn còn do dự không biết bản thân mình có nên quay đầu rồi khỏi đây không nữa.

Nhưng lúc đó có tiếng nói vọng ra sau cánh cửa:

“Cửa không đóng, tự vào đi”.

Cô đẩy nhẹ, quả nhiên thế thật, cảnh tượng hỗn loạn sau cánh cửa vượt quá sức tưởng tượng của cô. Vỗ hộp được xếp đầy góc tường, nền nhà, trên ghế, thậm chí cả trên bàn, giữa đống lộn xộn ấy là một chàng trai trẻ đeo kính, cổ đang kẹp điện thoại, tay thoăn thoắt gõ phím, thấy cô đứng ở cửa cũng không nói gì mà chỉ dùng ánh mắt ra hiệu cho cô bước vào trong.

Mới bước được một bước cô đã giẫm phải đồ, cúi đầu nhìn hóa ra là một tập giới thiệu sản phẩm, cô cúi xuống nhặt lên xem, đó là tập giấy và bản chữ in thô kệch, xấu xí, bên trên cũng không có câu văn hoa mỹ bắt mắt gì mà chỉ là những dòng chữ đen đơn giản nhất, tất cả không bắt mắt chút nào.

Ở nhà cô dọn dẹp mọi thứ quen rồi nên đã nhặt món đồ thứ nhất lên liền tiện tay nhặt luôn cái thứ hai, thứ ba, trên đường đi vào cô thu dọn hết những món đồ vứt lung tung trên sàn rồi xếp gọn gàng lại với nhau.

Ôn Bạch Lương nói chuyện điện thoại một lúc rồi im bặt, bởi vì mọi thứ trước mắt như được hóa phép, những chiếc hộp mở nắp nằm lung tung giờ đã được đóng gọn gàng, sắp xếp có tuần tự ở trong góc nhà, những chiếc ghế lộn xộn cũng tìm được vị trí. Cô gái mặc chiếc váy liền thân nhạt màu đang nhanh nhẹn thu dọn mọi thứ trước mặt anh rồi đi tới trước bàn đặt tập giấy giới thiệu sản phẩm đã được sắp xếp gọn gàng lên trước mặt anh.

Chiếc điều hòa trong căn phòng đi thuê này không tốt lắm, trời nóng nực, cô lại vừa đi từ ngoài vào, bận rộn thu dọn một lúc là mồ hôi đã túa ra ướt đầm. Thấy anh đang nhìn mình cô cảm thấy ngại ngại, dùng tay quạt mồ hôi một cái, cô nhẹ nhàng nói:

“Xin lỗi, tôi nhiều chuyện rồi”.

Anh suýt đứng bật dậy rồi nắm lấy tay cô và lắc đầu.

Sao có thể chứ? Giây phút ấy anh cứ ngỡ mình nhìn thấy một nhà ảo thuật.

Sau đó Đồng Tri Vy liền làm việc ở công ty của Ôn Bạch Lương.

Đây là một công ty tư vấn đầu tư độc lập, Ôn Bạch Lương vừa là giám đốc công ty, đồng thời kiêm luôn bán hàng, quảng cáo, kỹ thuật... nói thẳng ra thì, trước khi Tri Vy tới đây, anh chính là người duy nhất của công ty này.

Sau khi tốt nghiệp đại học Ôn Bạch Lương đã từng làm việc cho một công ty tư vấn đầu tư rất nổi tiếng, anh rất có năng lực và tài hoa, đã từng làm nhiều hợp đồng lớn gây chấn động trong giới. Thành công tới quá nhanh, anh lại đang tuổi trẻ khí thế, nên mau chóng cảm thấy bất mãn với sự kìm kẹp ràng buộc của công ty, sau đó cãi nhau một trận toí bởi với cấp trên đã cướp công lao của anh, anh quyết tâm từ chức rồi ra ngoài tung hoành, va chạm xã hội, tự mình xây dựng một vùng đất mới.

Nhưng anh chỉ là con em xuất thân từ một gia đình bình thường, không có điều kiện và ô dù. Khi anh còn làm việc ở công ty nổi tiếng kia, ai ai trong giới gặp anh cũng đều tươi cười đón đả, người người xưng anh em, tay bắt mặt mừng, bá cổ bá vai. Sở dĩ anh quyết tâm từ chức lập nghiệp cũng vì tưởng rằng bản thân mình đã đủ vây đủ cánh. Không ngờ, vừa quyết định ra đi xong mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn, những người ngày trước cùng anh nói nói cười cười giờ ngoảnh mặt quay lưng, những người còn chút lòng tốt thì từ chối khéo léo trên điện thoại, kém tốt hơn một chút thì điện thoại đều để thư ký nghe, còn bản thân họ thì chẳng bao giờ có thời gian.

Khởi nghiệp có nghĩa là hôm nay là địa ngục, ngày mai là địa ngục, ngày kia có thể mới là thiên đường, nhưng phần lớn mọi người đều chết ở ngày mai. Khi Tri Vy gặp Ôn Bạch Lương chính là lúc anh đang là kẻ khởi nghiệp chơi với trong địa ngục. Sự nhiệt tình và tham vọng luôn tràn trề nhưng bốn mặt đều va phải tường, không ngừng giằng co trong thất bại, chỉ cần thỉnh thoảng có một tia sáng lóe lên cũng đủ khiến anh vui sướng mấy ngày liền.

Có thể có nhiều người cảm thấy dè bủ, coi thường giấc mơ một bước thành công của chàng thanh niên đầy nhiệt huyết này, nhưng lúc đó Tri Vy thực sự bị cảm động. Cô trở thành nhân viên đầu tiên của Ôn Bạch Lương, nhìn ánh mắt lấp lánh của giám đốc miêu tả kế hoạch tương lai trong căn phòng đi thuê đơn giản và chật hẹp.

Ôn Bạch Lương lúc đó có thể đi làm việc với ba, bốn khách hàng trong một ngày dưới thời tiết nắng nóng bốn mươi độ, còn cô ở lại văn phòng, một mình hoàn thành công việc của nhiều người. Trên điện thoại cô luôn mỉm cười và nói: “Vâng, tôi là Vivian, vấn đề này tôi xin mời đồng nghiệp thuộc phòng nghiên cứu thị trường của công ty giải thích cho quý khách”, sau đó cô lại dùng ID của Billy để đăng nhập MSN nói chuyện với khách hàng về một hạng mục nào đó.

Công ty dần dần đi vào chính quy, văn phòng công ty chuyển chỗ liên tục, cuối cùng chuyển vào tòa nhà thương vụ ở một đoạn đường khá đẹp. Đội ngũ nhân viên ban đầu chỉ có mình cô, dần dần có ba người, năm người, mười người, còn Tri Vy lúng túng ban đầu bây giờ đã thành thạo mọi việc, và còn có thời gian để đi học thêm nữa.

Cô đăng ký đại học tài chính, do có căn bản tốt nên việc thi cử với cô không thành vấn đề, rất nhanh sau đó cô bắt đầu cuộc sống vất vả khi phải chạy giữa công ty và lớp học buổi tối. Tuổi trẻ sức khỏe phơi phới, cô học xong lớp buổi tối còn chạy về công ty, đẩy cửa bước vào, thấy điện vẫn sáng, thỉnh thoảng thấy Ôn Bạch Lương mệt mỏi ngồi ngủ gật, cô bèn lấy tấm chăn đã chuẩn bị sẵn trong ngăn tủ ra đắp cho anh, sau đó quay về bàn làm việc tiếp tục bận rộn.

Lúc tỉnh dậy, anh đi tới bên cô rồi áp gương mặt mình lên mái tóc mai mềm mại của cô và nói: “Tri Vy, không có em anh phải làm thế nào đây?”.

Trước giờ cô vốn không phải là một cô gái thích làm nũng, khi còn nhỏ cô không muốn bố mẹ thấy mình yếu đuối, sau khi lớn lên điều này đã trở thành thói quen. Thân mật như thế nhưng cô cũng chỉ cọ trăn với anh rồi nói: “Người ta thấy bây giờ”. Khóe miệng lấp lánh nụ cười.

Cho tới khi Ôn Bạch Lương biến công ty từ nhỏ bé, vô danh trở nên có tiếng anh càng thêm phần chấn. Anh hào hứng chỉ phong cảnh phồn hoa bên ngoài cửa sổ và nói:

“Chúng ta phải trở thành công ty tư vấn đầu tư tốt nhất Trung Quốc, chỉ đá hóa vàng, hóa mục nát thành thần kỳ”.

Còn Tri Vy ngồi bên đang lo lắng mấy dự án gần đây liệu có vượt quá phạm vi khả năng của công ty không, có lúc làm ăn lớn là việc tốt, nhưng làm nhanh quá, lớn quá sẽ giống như mới đi qua Hương Sơn mà đã quyết định sẽ leo lên đỉnh Chomolungma(1), khiến người ta thực sự thấp thỏm lo âu.

Lại còn mấy người trong giới suốt ngày khuyên Ôn Bạch Lương nên thử đầu tư lợi nhuận cao, càng khiến cô kinh hồn bạt vía. Tri Vy xuất thân con nhà nghèo sớm đã quen với việc từng xu từng hào cũng do bố mẹ vất vả cố gắng mới kiếm được nên cô khó mà chấp nhận kiểu đầu tư một mà kiếm lời cả trăm.

Nhưng Ôn Bạch Lương lại cười chê bạn gái của mình, tham vọng của anh vô cùng mạnh mẽ, dù chân anh đang bước trên đất bằng nhưng ngón tay đã nóng lòng muốn chạm tới trời xanh, anh không chỉ muốn làm công ty tư vấn đầu tư tốt nhất Trung Quốc mà còn muốn trở thành người may mắn phát nhanh chỉ sau một đêm.

Kết quả đã chứng minh điều Tri Vy lo lắng nhất, món đầu tư kéch sù của Ôn Bạch Lương mở đầu vô cùng rực rỡ, cuối cùng lại kết thúc vô cùng thảm hại. Vì chuyện thu nạp tài sản phi pháp nên đã dính dáng tới kiện cáo. Một vụ kiện đã khiến Ôn Bạch Lương bồi thường hết tài sản của cá nhân và gia đình nhưng vẫn không thể nào giải quyết nổi. Tình hình công ty vô cùng thê thảm, giậu đổ thì bìm leo, các đề án đang thương thảo đều bị dừng lại hoàn toàn, thấy tình hình trước mắt khó mà khống chế được Tri Vy bèn đem toàn bộ số tài sản tích góp được của mình ra, thế nhưng chỉ như muối bỏ bể, có tác dụng gì đâu?

Ôn Bạch Lương rơi từ trên cao xuống vực sâu, lại vốn đã quen những tháng ngày thuận lợi, tinh thần cần răng chịu khổ ngày trước đột nhiên biến mất, cả ngày bực bội. Tiền vốn công ty xoay vòng theo tuần không hiệu quả, mấy dự án đã bàn bạc xong xuôi bị kéo dài thời gian thanh toán, lại có người tìm tới đòi nợ, lúc không có ai Tri Vy ở bên an ủi, khuyên giải, anh chỉ im lặng, nói thêm mấy câu nữa liền bị anh đẩy ra.

“Nói những lời này thì được tích sự gì chứ? Em có tiền không? Em có thể làm được gì cho anh chứ!”.

Bị anh đẩy ra cô cảm thấy khó chịu trong lòng, quay người định bỏ đi, chưa được một bước đã bị anh ôm chặt từ phía sau.

“Đừng đi Tri Vy, anh buồn lắm, ở lại với anh”.

Cô lại mềm lòng mà quay lại choàng tay lên cổ anh.

Lúc đó trong lòng cô nghĩ rằng, còn có thể khó tới mức nào nữa? Cùng lắm là quay trở lại vạch xuất phát và bắt đầu lại từ đầu, chỉ cần cô và anh vẫn còn ở bên nhau.

4

“Tôi biết rồi”.

Viên Cảnh Thụy xem xong tập tài liệu rồi đưa cho Tri Vy hiện vẫn đang đứng trước mặt anh, cô đưa hai tay đón lấy rồi cẩn thận nhắc nhở anh theo đúng trách nhiệm của mình.

“Buổi chiều có cuộc họp dự thảo tài chính, vẫn còn nữa tiếng nữa”.

Từ trước tới giờ anh vốn không thích những thứ này, nghe thấy vậy anh đưa tay bóp trán rồi nói: “Tôi biết rồi”.

Cô cất tập tài liệu rồi chuẩn bị rời khỏi đó.

Đột nhiên anh nói: “Buổi tối có thời gian không?”.

Ngay cả bác Trần đứng im như cột sắt bên bể bơi này giờ cũng quay sang nhìn anh, Đồng Tri Vy chỉ dùng một tay cầm tài liệu, cô bình tĩnh lắc đầu.

“Buổi tối tôi phải đi học, không thể tham gia buổi tiệc rượu được, anh cần tìm partner không? Để tôi đi gọi điện thoại”.

Tri Vy tốt nghiệp đại học xong lại đăng ký học thạc sĩ, cô đang bận chuẩn bị thi đầu vào. Công việc bận rộn như thế nhưng cô vẫn tranh thủ thời gian đi học. Thấy con gái quay như chong chóng cả ngày, chẳng có lấy chút thời gian mà nghỉ ngơi, bố mẹ cô đều cảm thấy xót xa, thương con nhưng không dám nói nhiều.

“Học xong đại học lại học lên thạc sĩ, không thấy mệt à?”. Viên Cảnh Thụy không để ý nhiều đến thế, anh tiện miệng hỏi.

“Là thế này, cá nhân tôi cho rằng có chuyên môn tốt hơn sẽ phục vụ công ty tốt hơn, anh thấy sao?”.

Cô đã làm thư ký của anh rất lâu nhưng xưng hô với anh vẫn rất khách sáo, ban đầu anh còn thấy hứng thú và hay cười nhưng nói rồi mà cô vẫn không sửa. Đồng Tri Vy cũng có lúc vô cùng cố chấp, lâu dần anh cũng thuận theo cô vậy.

Anh nhún vai ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Không cần gọi điện đâu, tôi tự nghĩ cách”.

Cô quay người bước ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ, biết thừa là anh sẽ không cần.

Mặc dù Viên Cảnh Thụy góa vợ nhưng anh thực sự là một người đàn ông độc thân hấp dẫn, lại không con cái, có rất nhiều tin đồn về anh, thậm chí còn có nữ chính lộ diện kêu gào khóc lóc, người này người kia đều nước mắt như mưa, ai cũng có thể thấy trái tim họ vỡ thành từng mảnh.

Cô thường xuyên cảm thấy kỳ lạ, nếu đây mới là trạng thái biểu hiện của người bình thường khi thất tình vậy cô có nên chuyển nhà tới hành tinh khác sống không?

Đồng Tri Vy luôn nhớ rất rõ lúc Ôn Bạch Lương rời bỏ cô, anh chỉ nói đúng hai chữ: “Xin lỗi”.

Có lẽ do hai người ở bên nhau quá lâu nên sự thấu hiểu lẫn nhau luôn hơn người bình thường. Trước khi anh lên tiếng cô đã có chuẩn bị tâm lý từ sớm, nhưng khi tận tai nghe anh nói hai từ ấy lại là cảm giác hoàn toàn khác, giống như đang sống mà bị người ta cầm dao róc thịt, sờ nắn khắp người mà không biết mất miếng thịt nào, chỉ cảm thấy rất đau, đau tới mức quặn cả người.

Cô và anh ngồi đối diện nhau, nhìn thấy cô như vậy hai tay anh đã động đậy nhưng lúc đó tiếng chuông điện thoại vang lên, anh cầm máy lên nhìn rồi lại nhìn cô, cuối cùng đứng hắt dậy rồi bước đi không nói một lời. Anh bước lên chiếc xe đỗ bên đường, đèn chiếu hậu lóe sáng, chớp mắt anh đã mất hút nơi góc phố, cũng từ đó mất hút khỏi thế giới của cô.

Hai năm chín tháng, cô đã từng cùng anh rơi nước mắt trong căn phòng đi thuê đơn giản ấy, anh cũng đã từng ôm cô cười vang trong văn phòng mới tinh, đã từng là người đàn ông có đôi mắt sáng muốn ôm cả thiên hạ trong căn phòng sơ sài ấy, cô tin tưởng anh giống như tin tưởng bản thân mình, chưa bao giờ cô nghĩ rằng sẽ có ngày anh sẽ trở thành một người đàn ông cô hoàn toàn không quen biết.

Cũng giống như cô đã từng không tin tưởng thuốc gắn bó với sinh lão bệnh tử của bao nhiêu người lại bị đóng cửa chỉ trong vòng một đêm, trong hơn hai mươi năm cuộc đời của Đồng Tri Vy đây là lần thứ hai cô mất đi thứ gần như tín ngưỡng đối với bản thân mình, khác hoàn toàn với lần trước, lần này người chịu đựng nỗi đau chỉ có một mình cô.

Ôn Bạch Lương cũng không ngờ rằng khi ở ngã rẽ bản thân mình lại lựa chọn con đường đời hoàn toàn ngược lại với kế hoạch ban đầu của anh.

Không phải anh không yêu Đồng Tri Vy, nhưng đối với một người đàn ông mà nói, nếu mọi thứ trong cuộc đời có thể xếp đặt vị trí thì những vị trí đầu tiên luôn là sự nghiệp, bạn bè, môn thể thao anh thích nhất, ngay cả bố mẹ cũng bị xếp sau đó nói gì tới tình yêu.

Trong cuộc sống của người đàn ông tình yêu chỉ chiếm một bộ phận rất nhỏ, cho dù anh hoàn toàn cho đi bộ phận nhỏ này, cho dù bộ phận nhỏ này hoàn toàn bị phá hủy thì anh vẫn có thể làm việc, sinh hoạt bình thường, hưởng thụ và phát triển mọi thứ thậm chí còn tuyệt vời hơn trong quá khứ. Không giống như phụ nữ, tình yêu đã chiếm hoàn toàn cơ thể và linh hồn họ, chỉ cần một sự thay đổi nhỏ nhỏ cũng có thể khiến họ đau cả đời.

Huống hồ vào lúc đó anh đã bị thất bại và sợ hãi đánh gục hoàn toàn.

Trong quãng thời gian ấy tình hình công ty vô cùng nguy cấp, người người ra đi, người đến đòi nợ càng lúc càng nhiều, giấy gọi của tòa án cứ liên tục giáng xuống đầu anh, Đồng Tri Vy an ủi anh nhưng có an ủi nhiều đến mấy cũng vô dụng, nỗi đau vì thất bại sau những thành công khó khăn lắm mới có được và nỗi sợ hãi khi phải đối mặt với nguy cơ vào tù đều là những thứ cô không thể thay anh gánh vác và giải quyết được.

Anh đã không còn là chàng thanh niên nhiệt huyết ngược dòng trong khó khăn nữa, thành công gần gũi đã thiêu rụi ý chí của anh, sự thất bại bất ngờ đã khiến anh không vực dậy được. Anh đã từng thành công, anh không thể chịu đựng được nỗi đau khổ của sự thất bại, nỗi đau này giống như bị chết đuối khiến anh không thể nào thở nổi, viễn cảnh tương lai mà anh mong muốn, vòm trời thành công anh mong chạm tay tới vốn đã gần kề trong gang tấc chỉ vì sự cố ngoài ý muốn ấy mà trở nên xa xôi ngàn trùng.

Anh không thể dựa vào bản thân mình để vượt qua sự tuyệt vọng này, trong giây phút ấy sự xuất hiện của Đới Ngải Linh giống như sợi dây cứu mạng. Chị có khả năng cứu anh ra khỏi khó khăn này, chị có cách cứu anh ra khỏi đại nạn, đối với một số người mà nói chuyện này dễ như trở bàn tay nhưng vào lúc ấy chỉ có chị bằng lòng chìa tay ra cứu anh mà thôi.

Đới Ngải Linh là một người cũng có chút danh tiếng trong giới đầu tư, bố chị cũng có chút máu mặt, có thể coi là có thực quyền, các giới trong xã hội đều nể mặt, bản thân chị cũng là người khôn ngoan tài cán, khi ở nước ngoài đã từng bước vào Morgan Stanley(2), con đường thăng tiến rất thuận lợi, sau đó về nước mở Quỹ đầu tư tư nhân (Privately Offered Fund), làm ăn phát lên rất nhanh.

Về lý mà nói Ôn Bạch Lương và người phụ nữ như Đới Ngải Linh không thể có mối liên quan quá lớn, sự thực cũng như thế, hai người chỉ gặp gỡ xã giao chứ hầu như không có liên hệ gì đặc biệt. Chỉ là khi anh rơi vào đường cùng rồi ôm hi vọng gọi điện cho tất cả những người quen biết mong họ ra tay cứu giúp, người đáp lại chỉ có chị.

Đới Ngải Linh tự mình lái xe tới gặp anh, hai người ngồi trong xe trao đổi vài câu đơn giản. Chị không còn trẻ nữa, trang sức đắt tiền đến mấy và trang điểm tuyệt vời đến mấy cũng không thể che giấu vùng eo chảy xệ và nếp nhăn trên khóe mắt. Nhưng trước mặt anh chị vô cùng tự tin, sự tự tin khiến chị có thái độ ung dung, điều ấy làm cho cho dung nhan bình thường của chị tỏa sáng.

Chị nghe anh kể lại khó khăn của mình, rồi nhẹ nhàng gạt bỏ kế hoạch cụ thể anh đưa sang một bên, sau đó bàn tay chị đặt lên vai anh, giọng nhỏ nhẹ.

“Đều là chuyện nhỏ, có tôi ở đây, cậu không phải lo”.

Ôn Bạch Lương sững người lại trong giây lát, anh biết thái độ của người phụ nữ này với mình rất khác, cho dù là nam hay nữ thì đều rất nhạy cảm với sự quan tâm của người khác giới, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày mình ngồi đối diện với chị trong không gian chật hẹp như thế, cũng chưa bao giờ nghĩ tới chị sẽ dùng cách dứt khoát như thế để đặt vấn đề với anh.

Sau buổi tối gặp gỡ Đới Ngải Linh, Ôn Bạch Lương trở về công ty, thấy Tri Vy vẫn đang bận rộn trong văn phòng trống trơn, nghĩ lại tất cả mọi thứ vừa xảy ra trong không gian nhỏ hẹp ban nãy tự nhiên anh thấy người cứng đờ, một hồi lâu sau vẫn không thể đẩy cửa bước vào.

Nhiều ngày sau đó anh rơi vào sự giằng co và nỗi giày vò đáng sợ.

Làm thế nào bây giờ? Anh có nhận sự giúp đỡ của người ấy không? Nhưng nếu anh không nhận rất có thể anh sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng chỉ ngay giây sau đó.

Mâu thuẫn khiến anh đứng ngồi không yên, anh bắt đầu thấy sợ hãi khi phải đối diện với Tri Vy, còn cô vẫn dịu dàng và lo lắng cho anh mà không hề hay biết gì, đối với anh những đường nét dù nhỏ nhất trên gương mặt cô giống như một tấm gương phản chiếu nỗi đau của anh.

Trong nỗi đau khó chống đỡ ấy anh bắt đầu tức giận, không ngừng giận dữ với cô, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy vô cùng hối hận, Tri Vy coi những thứ cảm xúc bất ổn này của anh đều do hoàn cảnh khó khăn gây ra. Cô là kiểu con gái càng gặp khó khăn càng thể hiện sức mạnh kiên cường, nếu như có thể khoan dung và nhẫn nại thì cô sẽ cố gắng hết sức mình.

Cho đến một buổi tối anh đẩy mạnh cô ra rồi quát: “Nói mấy lời này thì được tích sự gì chứ? Em có tiền không? Em có thể làm được gì cho anh chứ!”.

Cuối cùng cô không thể chịu được nữa mà quay người bước đi, trái tim anh bỗng chốc lạnh băng. Anh lao theo ôm chặt lấy cô giống như ôm chặt lấy bản thân mình còn sót lại. Cô cũng quay đầu nhìn anh dịu dàng, khoan dung rồi giang rộng đôi tay ôm lấy anh.

Ngay cả Ôn Bạch Lương cũng không hiểu tại sao trái tim mình lúc đó lại đột ngột trở lên bằng giá và cứng rắn.

Đúng, Tri Vy yêu anh, vậy thì sao chứ? Cho dù cô có trả giá mọi thứ của mình để ủng hộ anh, cho dù cô có dịu dàng tâm lý tới mức chịu đựng mọi thứ cảm xúc hi vọng ảm đạm của anh thì sao chứ? Cô không giúp gì được cho anh cả, anh đã bị ép tới đường cùng, người duy nhất có thể cứu anh tuyệt đối không phải là cô!

Đối với Đới Ngải Linh mà nói, có lẽ chuyện này chỉ cần một câu nói là có thể giải quyết vấn đề, nhưng nếu anh không nắm chặt sợi dây cứu mạng này của chị thì mọi thứ cũng chỉ là có lẽ mà thôi. Không có chị anh sẽ bị thua vụ kiện này, sẽ bị phá sản rồi lang thang đầu đường xó chợ, cuối cùng cả đời sẽ sống trong ngục tù. Chỉ cần nghĩ tới những điều này thôi cũng khiến anh cả đêm kinh sợ, đến lúc đó Tri Vy vẫn sẽ ở bên cạnh anh sao? Đến lúc đó anh còn mặt mũi nào để cô ở lại bên mình nữa?

Anh không thể và cũng sẽ không mạo hiểm chuyện này!

Đúng, Đới Ngải Linh dù có hơi già, ít nhất cũng lớn hơn anh bảy, tám tuổi, nhưng thế thì sao? Anh cần chị, anh cần chị giúp anh bước ra khỏi con đường cùng này!

Đời người giống như một cuộc hành trình, Đồng Tri Vy đã từng là người bạn đường rất tốt, đã từng kề vai sát cánh bên anh trên con đường theo đuổi lý tưởng, luôn bên anh suốt chặng đường, nhưng bây giờ mọi thứ thay đổi rồi. Đường đời của anh không thể dứt đoạn trong vụ kiện này, anh cần nắm lấy một bàn tay khác, để anh có thể bước ra khỏi bùn lầy, còn cô đã trở thành hòn đá cản chân anh.

Tối hôm đó sau khi Tri Vy ra về, Ôn Bạch Lương ngồi một mình trong văn phòng trống trải suốt cả đêm, cho đến khi ánh nắng sớm xuất hiện cuối chân trời, chiếu rọi lên mặt anh, khi anh đứng dậy những đường nét trên gương mặt anh đã nhăn nhúm lại bởi sự già cỗi và nỗi đau.

Anh biết mình sắp mất đi thứ gì, hi sinh thứ gì, nhưng chẳng có thứ gì giành được mà không cần phải trả giá, anh không muốn bản thân mình gục ngã ở đây, anh muốn đi tiếp, anh không có sự lựa chọn!

5

Tối hôm nay Viên Cảnh Thụy tự lái xe tới buổi tiệc rượu, Thượng Hải có bao nhiêu chỗ đẹp như thế vậy mà anh không hiểu sao lần nào đám người ấy cũng lựa chọn phòng tiệc hào hoa ở nhà hàng năm sao bên sông, thực ra anh thích những bộ bàn ghế mây trong sân những ngôi nhà nhỏ hơn, hoặc là trong những khu nhà kho cũ kỹ cũng được, những bậc cầu thang bằng sắt trơ trọi, bước ra là một sân thượng rộng lớn, cho dù không có những ngôi sao nhấp nháy nhưng ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy vàng trắng sáng vàng vạc thì uống rượu cũng rất tuyệt.

Nói ra thì luôn khiến mấy thằng bạn lâu năm của anh cười nhạo, nói anh rốt cuộc cũng chui ra từ ngõ hẻm mà thôi, có trèo cao đến mấy cũng không thoát khỏi ngõ hẻm chật hẹp.

Anh mỉm cười rồi nói năm xưa chẳng biết ai cứ kêu khóc om sòm rồi bám theo đít anh chạy loanh quanh ngõ hẻm? Đừng tưởng cứ khoác lên mình đồ Dunhill(3) là thành quý tộc, tên nhóc thất cựa vạt bên kia vẫn chỉ là chú em mở cửa xe mà thôi.

Anh nói vậy làm mấy thằng bạn phải đỏ mặt.

Có một số người khó khăn lắm mới thay đổi được cuộc sống thì hận một nỗi không thể dùng dao tước bỏ hết quá khứ của bản thân, không muốn để lại một chút nào, ngay cả linh hồn cũng muốn làm mới lại, nhưng Viên Cảnh Thụy lại khác, anh luôn hoài niệm về quá khứ của mình.

Bố anh mất trước khi anh có thể ghi nhớ mọi chuyện, trong ấn tượng của anh luôn không có khái niệm về bố, nhưng điều ấy hoàn toàn không hề ảnh hưởng tới việc anh trưởng thành và trở thành một người đàn ông đầy sức mạnh.

Mẹ anh là một người rất tháo vát, từ trước tới giờ bà chưa bao giờ làm việc chính thức mà luôn đi làm thêm và bán sạp hàng nhỏ để lấy tiền nuôi con trai.

Những năm bảy mươi, tám mươi làm gì đã có khái niệm làm ăn buôn bán nhỏ chứ? Bày sạp hàng ra là phạm pháp, cứ hai, ba ngày là lại có người tới dẹp, những sạp hàng khác thấy bà một thân một mình cũng

thường xuyên tới giành chỗ, lại còn có người đòi phí bảo kê, giơ chân như muốn giẫm đạp lên đầu bà.

Khi Viên Cảnh Thụy còn nhỏ, trên đường đi học về cậu thường xuyên ném cặp sách rồi nhặt gạch chạy tới giúp mẹ, nhưng mẹ cậu chưa bao giờ ôm lấy cậu mà khóc lóc kêu than như những người phụ nữ yếu đuối khác. Bà đánh nhau còn ác hơn cả đàn ông, nhưng bà không bao giờ mắng người khác, cho dù mình và con trai bị đánh toác đầu chảy máu cũng không mở miệng, chỉ dùng ánh mắt đầy tia máu lừ lừ nhìn đối phương rồi đứng dậy đánh tiếp. Chỉ khi về nhà bôi thuốc cho con trai bà mới mắng mấy câu: “Con ngốc thế, không biết đau là gì à! Lần sau còn dám thế nữa không!”.

Viên Cảnh Thụy bé nhỏ nhào người lên đầu gối mẹ rồi nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Có gì mà không dám chứ, lần sau ai dám đến con lấy gạch đập chúng!”.

Rồi cậu cứ thế lớn lên, đã vậy cậu còn học hành giỏi giang, năm nào cũng giữ vững ngôi đầu bảng, tiểu học rồi lên cấp hai, cấp hai rồi lên cấp ba, bài kiểm tra chỉ cần làm mười phút cũng đã xong, làm xong rồi còn chép phao ném cho bạn, đương nhiên là phải thu phí rồi, kiểm cũng khá lắm. Lớn lên cũng rất đẹp trai, vết bị đánh chảy máu hồi nhỏ cũng không để lại sẹo, đôi mắt sáng đen láy, khi cười có thể khiến cô chủ nhiệm ngoài năm mươi tuổi cảm thấy tim đập rộn rã. Vì thế cô chủ nhiệm thường xuyên tìm cậu nói chuyện, còn khuyên cậu nên học hành cẩn thận, tri thức vững vàng mới có thể thay đổi vận mệnh cuộc đời.

Thực ra lúc đó Viên Cảnh Thụy không cần ném cặp sách sang vệ đường rồi nhặt gạch chạy về bảo vệ mẹ nữa, trên thực tế, với sự cao lớn của cậu cùng những kinh nghiệm độ sức tích lũy từ nhỏ, cho đến khi cậu mười lăm tuổi đã chẳng còn ai dám tới gây chuyện với hai mẹ con cậu nữa. Đã vậy lại còn có mấy cậu bạn cùng tuổi luôn bên cạnh cậu, nhiệt tình giúp cậu giải quyết những việc mà cậu cho là vật vãn.

Mẹ cậu không hài lòng về chuyện này chút nào, nhưng không cần phải nơm nớp lo sợ sập hàng bị người ta đánh sập cũng là một việc có thể khiến bà an tâm, thỉnh thoảng gặp đám bạn của con trai, mấy đứa còn kính cẩn đứng lại chào bà: “Cháu chào bác”. Bà nghe mà mát lòng. Huống hồ con trai bà học hành giỏi giang, trước mắt lại sắp được vào thẳng trường đại học trọng điểm nữa, vì thế có muốn lấy uy của một bà mẹ ra nói mấy câu với con cũng không còn cơ hội nữa, buổi tối chỉ thỉnh thoảng bà nói với cậu: “Nhớ đừng có trêu ghẹo mấy cô bạn gái đấy, gây ra chuyện gì mẹ đánh gãy chân”.

Viên Cảnh Thụy tay cầm bát cơm rồi ra bộ nhe răng trợn mắt như hồi nhỏ: “Ai thèm trêu họ chứ? Con chẳng thích cô nào cả, cô gái mà con thích còn chưa ra đời đâu”.

Viên Cảnh Thụy thuận lợi bước vào trường đại học trọng điểm ở vùng đó như thế, cậu còn học khoa hot nhất lúc đó – khoa công nghệ thông tin.

Vào đại học Viên Cảnh Thụy đương nhiên là nhân vật nổi tiếng, ngoại hình tuấn tú đẹp trai, giỏi viết phần mềm, ngay cả thầy giáo khó tính nhất cũng không tìm ra thiếu sót của cậu, nếu như cậu cứ theo con đường này mà thẳng tiến thì không chừng cậu sẽ trở thành một trong những người cuối cùng của thế hệ học trường đỉnh vào công ty ngon đó.

Cho đến khi chuyện đó xảy ra đã thay đổi hoàn toàn cuộc sống của cậu.

Viên Cảnh Thụy không học xong đại học một cách thuận lợi như người ta dự tính và mong đợi. Năm thứ ba vì chuyện đánh người bị thương nên cậu bị bắt vào trại giam, sau đó nghỉ học. Đã từng trải qua những năm tháng gió mưa nên mẹ cậu đã sớm có sự chuẩn bị tâm lý, lúc xảy ra chuyện bà rất điềm tĩnh, nhưng đợi khi con trai về bà mới đóng cửa, dùng roi da dạy dỗ cậu một trận nhớ đời dù cậu đã là một chàng trai cao lớn ngoài hai mươi tuổi.

Trong khi mẹ đánh Viên Cảnh Thụy chỉ nghiêng răng, không nói một lời, nhưng ngõ nhỏ bên ngoài căn nhà chật hẹp có tiếng một cô gái khóc rất lâu, lại còn tiếng của đám con trai đập cửa cầu xin khe khẽ bên ngoài: “Bác ơi đừng giận, bác ơi đừng giận”. Cho đến tận đêm khuya vẫn không về.

Trận ẩu đả này của Viên Cảnh Thụy hoàn toàn là sự cố ngoài ý muốn, tuổi trẻ tươi đẹp, ở đại học cậu cũng có một cô bạn gái tên Trần Văn Văn, hơn nữa còn là cô gái xuất thân từ một gia đình gia giáo.

Bố mẹ Trần Văn Văn đều là giáo sư đại học, cô khá xinh xắn, khi cười hai lúm đồng tiền nhỏ xinh lộ rõ trên má, còn có một nốt ruồi nhỏ trên môi, khi không nói chuyện đôi môi cũng cong cong lên khiến người khác nhìn chỉ muốn cắn một cái.

Tình yêu thời sinh viên thường là một đôi nam nữ suốt ngày quấn lấy nhau, chỉ là do Viên Cảnh Thụy bận quá, cho dù mẹ cậu sớm đã chuẩn bị đủ tiền cho cậu học đại học nhưng cậu vẫn viết phần mềm cho người ta để kiếm thêm tiền, cậu không có lý do nào để mẹ cậu phải vất vả thêm nữa.

Lúc đó Viên Cảnh Thụy viết phần mềm cũng có chút tiếng tăm, thậm chí còn có công ty đến tận nơi tìm cậu nhờ cậu giúp đỡ, thù lao đương nhiên rất cao, nhưng cậu không có thời gian. Trần Văn Văn từ nhỏ đã quen được nuông chiều, cô luôn quần người khác, ban đầu còn ngoan ngoãn ngồi bên nhìn cậu bận rộn làm việc, dần dần cảm thấy khó chịu và bắt đầu mè nheo:

“Anh chẳng chơi với em gì cả, em muốn đi shopping, đi hát hò, em muốn đi ăn đêm, em muốn...”.

Từ trước tới giờ cậu luôn là một chàng trai có nụ cười rạng rỡ như sắc xuân, nhưng trên thực tế lại không phải một người kiên nhẫn, thỉnh thoảng một, hai lần cậu còn dỗ bạn gái đôi ba câu, nhưng nhiều lần cậu liền quát: “Muốn đi thì em đi một mình đi! Anh không rảnh”.

Cô mất mũi đỏ hoe nhìn cậu, đáng thương như chú thỏ non, sau đó quay đầu chạy biến, một thời gian dài không tới tìm cậu, cậu cũng không đi tìm cô, cứ bận bịu với công việc của mình, đã vậy còn cảm thấy rất thanh tịnh.

Sau đó có người nói với cậu thường xuyên có người đợi cô ở cổng trường, cũng không phải sinh viên. Lúc đó những người không đeo huy hiệu trường mà cũng không đi làm đều được gọi là thanh niên xã hội, nhưng đám thanh niên xã hội đứng đợi Trần Văn Văn ở cổng trường cũng không phải là đám lưu manh không tiền, ngược lại còn lái hẳn một con xe tầm tầm tới trường đợi cô, hoành tráng lắm.

Mấy người bạn của cậu tức giận phùng phùng, mặt mũi đỏ gay nói cậu nên tới dạy cho tên kia một bài học, nhưng ngay cả ý định chạy tới xem thế nào cậu cũng chẳng có.

Không phải tức giận mà do cậu cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì cả.

Con mẹ nó chứ chẳng có ý nghĩa gì cả.

Cho đến tối hôm đó máy nhắn tin của cậu rung liên hồi, để tiện làm việc cậu đã tắt máy nhắn tin từ lâu. Màn hình hiển thị số lạ, cậu nhấn nút, trong máy vang lên tiếng khóc run rẩy – là tiếng khóc của Trần Văn Văn.

Tin nhắn của cô bị cắt ngang, có tiếng đàn ông giận dữ chen ngang, tiếng khóc tiếng chửi tiếng cầu xin xen lẫn với nhau, sau đó đột nhiên yên tĩnh vô cùng.

Cậu không đi một mình, mấy anh em khác nhất quyết đòi đi theo. Nhưng khi bọn cậu tới nơi thì mọi chuyện đã xảy ra và kết thúc rồi. Căn phòng sáng đèn, lúc cả bọn đẩy cửa vào thì thấy Trần Văn Văn co ro trong góc nhà giống như một con thú nhỏ bị vứt bỏ, đám đàn ông đó vẫn ở đó, có thằng còn chưa kịp mặc quần.

Trận ẩu đả bắt đầu trong nháy mắt, lâu lắm rồi cậu không liều mạng đánh nhau như thế, cảm giác cầm gạch chỉ muốn đập ngã người trước mắt hồi còn bé hiện lên chưa bao giờ rõ nét như bây giờ, cho đến khi bọn chúng gục hết xuống đất, trong căn phòng chỉ còn lại tiếng khóc nức nện yếu ớt của Trần Văn Văn.

Mấy chàng trai người còn nhuốm đầy máu lạnh lẽ bước tới. Cậu cởi áo khoác lên người Trần Văn Văn, các khớp tay sưng vù, cổ dưới có chút khó khăn, cậu ngẩng lên hỏi đám bạn:

“Có thuốc lá không?”.

Lão Mộc nhiều tuổi nhất trong đám sờ túi và lấy ra gói thuốc lá hiệu Song Hỷ đã dúm dó lại, thấy tay cậu bị thương liền rút một điếu nhét vào miệng cậu rồi châm lửa giúp.

Cậu hút hai hơi rồi nói:

“Các cậu về đi, dẫn cô ấy đi”. Sau đó cúi xuống nói với Trần Văn Văn:

“Về nhà đi, tắm rửa rồi ngủ một giấc. Chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra”.

Nói xong cậu nghĩ một lát rồi đứng dậy móc túi quần ra một ít tiền và đưa cho lão Mộc: “Mua bộ quần áo mới cho cô ấy”.

Cả bọn sững lại, ngay cả Hùng Tam bình thường ít nói nhất cũng lên tiếng: “Vậy cậu thì sao?”.

Vừa nói tới đây xa xa đã vọng lại tiếng còi xe cảnh sát, đây là khu dân cư cũ, trong đêm yên tĩnh tiếng còi rất vang, không biết nhà nào đã báo cảnh sát.

Giọng Viên Cảnh Thụy lạnh tanh: “Đây vốn là chuyện của một mình tôi, các cậu còn không mau đi đi?”

Đợi mọi người đi hết cậu mới dùng chân đá nhẹ hai tên đàn ông đang nằm dưới đất như hai con chó: “Có biết tội cưỡng bức bị phạt tù mấy năm không hả? Đúng rồi, tôi nghe nói cưỡng bức tập thể bị tù càng nặng, trước đây trên báo còn nói có người bị phán quyết tử hình, một phát đạn là xong”.

Tên đó bị đánh cũng không nhẹ, chỉ rên rỉ mấy tiếng, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi, sau một hồi giằng co liền mở miệng: “Tôi, chúng tôi không...”.

Cậu liền gật đầu: “Ừ, không làm gì là tốt”.

Nói xong cũng là lúc cảnh sát xông vào, nhìn cảnh tượng trong căn phòng liền căng thẳng như đang đối mặt với kẻ địch lớn mạnh, còn cậu rất điềm tĩnh mặc kệ cho cảnh sát còng tay, lúc đi ra ngoài cậu còn quay lại nhìn tên đang nằm dưới đất một cái, cái nhìn của cậu khiến tên đó run cầm cập.

Viên Cảnh Thụy bị bắt giam một tháng, tin cậu đánh nhau với người ta vì bị cướp bạn gái nên bị bắt giam ai ai cũng biết. Vì cậu là sinh viên của trường đại học nổi tiếng, chuyện này còn bị lôi lên báo, nên nhà trường yêu cầu cậu thôi học, khả năng học lại không cao, ở lại vùng này cũng không có tiền đồ. Cũng may trước đây cậu có viết phần mềm cho một công ty ở Thâm Quyển và giành được một khoản tiền, ai cũng nói cơ hội làm ăn ở Quảng Đông nhiều nên cậu quyết định đi Thâm Quyển xem thế nào.

Mẹ cậu hỏi cậu: “Vì một cô gái mà thành ra thế này, bây giờ ngày nào người ta cũng đợi ở cổng, con lại muốn đi, không thể hiểu nổi con đang nghĩ gì nữa”.

Cậu chỉ cười, không nói gì.

Nhiều năm sau lão Mộc vẫn hỏi anh: “Có đáng không?”.

Lúc đó lão Mộc đã mở một quán cơm làm ăn cũng khá, ai gặp cũng một câu ông chủ Mộc, hai câu ông chủ Mộc, nhưng trước mặt anh vẫn không thay đổi, vẫn móc túi lấy một điều thuốc châm cho anh.

Anh cười rồi hỏi lại: “Chuyện gì? Tôi quên hết rồi”.

Anh nói thế khiến lão Mộc không biết phải tiếp lời thế nào, chỉ biết vỗ vỗ vai anh.

6

Quán rượu rất náo nhiệt, tối nay Viên Cảnh Thụy đi cùng một cô người mẫu đã từng chụp hình cho vài tờ tạp chí, cũng không nhớ là đã quen cô trong buổi tiệc nào, cô liên tục gọi điện thoại cho anh, còn anh thì ơ hờ giữ liên lạc với cô.

Sau Trần Văn Văn Viên Cảnh Thụy dường như đã nhìn thấu quan hệ nam nữ, mấy năm nay anh đã vô cùng quen thuộc với việc quan hệ, tiếp xúc với phụ nữ, mỗi lần bắt đầu và kết thúc đều tự nhiên và tất yếu mà trong lòng những người trưởng thành đều hiểu rõ ràng.

Đặc biệt là mấy năm nay đủ mọi loại phụ nữ chưa bao giờ ngừng xuất hiện bên cạnh anh.

Anh cũng từng hẹn hò với mấy người phụ nữ thành đạt, ai cũng mẫn cán tới mức khiến người khác cảm thấy sắc bén, động một tí là lại cùng anh nói xu hướng kinh tế thế giới, kém hơn một chút cũng phải dự đoán đỉnh cao và cơn lốc dốc của bất động sản, ở bên cạnh những người phụ nữ như thế có ăn cơm cũng cần phải lấy tinh thần, lần nào cũng khiến anh mệt mỏi tới mức lên xe chỉ muốn nhắm mắt lại.

Đương nhiên cũng có cô tính tình như nước, dịu dàng có đủ nhưng lại bám riết quá, hẹn hò xong anh không ở lại qua đêm cũng khóc lóc thảm thiết cả ngày, khiến anh chẳng hiểu ra làm sao nữa.

Thậm chí còn có cô gái nổi tiếng thông minh, buổi hẹn hò bắt đầu bằng “Em biết mọi thứ cảm xúc chỉ là tạm thời, tất cả không bao giờ lâu dài”, khiến anh không thể hiểu nổi tại sao cô lại muốn ăn cùng anh bữa cơm này.

Cuối cùng anh từ bỏ, không muốn tự tìm rắc rối nữa. Anh chỉ hẹn hò với những cô gái đơn giản, cô gái đang ngồi bên chính là ví dụ điển hình, trẻ trung xinh đẹp, không cần anh phải tốn quá nhiều công sức, cứng chiều một tí là xong, mua cho cái túi là cười tươi như hoa.

Hùng Tam đã từng nói anh đang đi theo con đường của những ông chú trung niên khó tính, càng ngày càng không còn gì để theo đuổi, anh chỉ cười rồi đấm cho cậu ấy một phát và nói anh làm như thế là lựa chọn những gì mình cần, chỉ khi bình tâm lại để suy nghĩ mới thấy cứ gở qua lật lại những thứ giống nhau thế này thực sự khiến người ta mệt mỏi.

Cũng không phải do anh không quên được Trình Tuệ Mai, về một góc độ nào đó mà nói chị chính là quý nhân của đời anh. Cái chết của chị đã hoàn thành tâm nguyện của anh, anh cảm kích chị. Nhưng cảm kích và tình yêu hoàn toàn khác nhau. Anh biết bản thân mình không phải là người đàn ông thích đuổi theo hồi ức năm xưa, anh chỉ muốn tự do tận hưởng cuộc đời mình, nhưng anh cảm thấy mệt mỏi với hiện tại, cảm giác mệt mỏi này khiến anh luôn thờ ơ khi ở bên cạnh người khác.

Cô người mẫu mặc dù còn ít tuổi nhưng trang điểm trông rất bắt mắt, chỉ là khi đi bên cạnh Viên Cảnh Thụy và chào hỏi người khác cảm cô lúc nào cũng thu lại còn rồi còn hơi nghiêng bốn mươi lăm độ, luôn ra vẻ cao quý, khiến người khác cảm thấy buồn cười.

Đến bàn tiệc cô chau mày nhìn thức ăn, rồi nhỏ nhẹ như chim ăn một hai miếng rau rồi dừng đũa. Cuối cùng anh không chịu được nữa liền hỏi cô:

“Ăn ít thế mà đủ sao?”.

Cô vẫn giữ góc mặt nghiêng hoàn hảo rồi đáp: “Nhưng em ăn no rồi”. Giọng nói vừa ngọt ngào vừa mềm mại.

Anh nghe mà cảm thấy dạ dày thắt lại một cái, quay sang nhìn Phương Đông ngồi cùng bàn, cô gái đi cùng gần như đã áp sát nửa người vào anh ta, sát chặt đến nỗi khiến anh ta xanh mặt, đồng cảnh ngộ, anh bèn cầm ly rượu lên rồi hướng về phía anh ta cùng cạn.

Phương Đông cũng nhìn sang, hai người nhìn nhau với ánh mắt bất lực, như đang đồng bệnh tương liên vậy.

Vì cái nâng ly ấy mà hai người đàn ông sau buổi tiệc lại cùng nhau uống rượu, mấy cô gái đi cùng thì giao cho lái xe đưa về, hai người tự vào một quán rượu ven đường.

Phương Đông người gốc Đài Châu, gia đình làm ăn lớn, bốn anh em mỗi người một ngả, chỉ có anh ta ở lại làm ăn ở vùng Giang Tô, Chiết Giang. Mặc dù mới chỉ gặp Viên Cảnh Thụy mấy lần trên thương trường nhưng cả hai rất hợp nhau, uống tới lúc hứng lên cả hai lại bắt đầu nói chuyện về phụ nữ.

“Anh nói xem phụ nữ bây giờ làm sao thế nhỉ? Ai cũng như uống phải xuân dược ấy, mới gặp có vài lần là đã không chịu được, chỉ muốn lên giường ngay, trang điểm cũng vô cùng kỳ lạ, còn có cô ngoại hình cũng được, không mở miệng còn đỡ cứ mở miệng ra là tôi chỉ muốn bịt mồm lại thôi”. Nói tới đây Phương Đông liền thở dài, sau đó bổ sung thêm một câu: “Muốn tìm cô nào được một chút để dẫn đi cũng khó”.

Viên Cảnh Thụy bật cười: “Ông anh à, anh tưởng rằng không có động lực thì người ta sẽ nhảy lên giường của anh chắc? Còn nếu như mở miệng không được thì bảo người ta đừng mở miệng nữa, lần sau trước khi hẹn hò cô nào thì nên giao ước rõ nguyên tắc hẹn hò”.

Phương Đông cười: “Nói thì dễ lắm nhưng anh muốn một cô gái không lên tiếng còn khó hơn lấy một đoạn đường cao tốc đấy”.

Nói xong cả hai đều cười nghiêng ngả.

Uống thêm vài ly nữa, dường như nhớ ra điều gì đó Phương Đông nói: “Đúng rồi, lần trước thấy anh dẫn theo một cô nhìn được lắm mà, vừa hiền lành, ít nói, biết rõ cái gì nên nói và không nên nói, chỉ có điều ngoại hình hơi bình thường một tí, cũng không biết trang điểm nữa”.

Viên Cảnh Thụy gật đầu rồi nói: “Đó là thư ký của tôi”.

Phương Đông ngạc nhiên: “Cô ấy là thư ký của anh? Tôi còn tưởng là...”.

Viên Cảnh Thụy cười rồi nhìn Phương Đông, Phương Đông tự giác cầm ly rượu lên uống, rượu và nửa câu nói còn lại cùng trôi xuống bụng.

Lúc chia tay Phương Đông vẫn còn nhớ cô thư ký của Viên Cảnh Thụy, anh ta cười nửa đùa nửa thật: “Nếu như lần sau tôi thiếu bạn gái thì mượn thư ký của anh nhé”.

Viên Cảnh Thụy không gật đầu mà cũng chẳng lắc đầu, anh chỉ nói: “Cái này thì anh phải hỏi cô ấy”.

Rõ ràng là một câu nói rất bình thường nhưng không hiểu sao Phương Đông cảm thấy lạnh người, lúc ra ngoài quán rượu anh ta còn đưa tay xoa lại áo khoác.

Trên đường về Viên Cảnh Thụy lại nhớ lại lần đầu anh gặp Đồng Tri Vy, cảm thấy mới như vừa chớp mắt nhưng tính đi nhầm lại cũng đã hơn nửa năm trôi qua.

Lúc đó Đồng Tri Vy mới vào làm ở Thành Phương, chức vụ cũng thấp, cô làm việc ở bộ phận bán hàng ở ngoại ô thành phố xa xôi, ngay cả cánh cửa tổng công ty cô cũng chưa từng bước qua.

Về lý mà nói anh không thể có cơ hội gặp cô được, nhưng mùa xuân năm ngoái đột nhiên anh lại nổi hứng một mình lái xe tới các bộ phận chi nhánh xem xét tình hình, và anh đã gặp cô như thế.

Khi anh mới vào Thành Phương, nó chỉ là một xí nghiệp nhỏ ở ngoại ô Chiết Giang xa xôi, sản xuất phụ kiện máy điều hòa, quy mô tầm tầm, trước đây làm ăn cũng khá nhưng quãng thời gian ấy gặp phải khủng hoảng tài chính quốc tế nên làm xuất nhập khẩu không dễ dàng, hàng hóa đã đóng thành từng thùng không bán đi được còn xếp đầy trong kho, cuối năm đến gần, những người đòi nợ đến ngồi trong gió lạnh đợi công xưởng mở cửa.

Thê lương như thế, chẳng ai ngờ mấy năm sau cái tên ấy lại vang dội khắp nam bắc, ngay cả đầu tư nhà đất cũng làm ăn ra trò, nhiều khi bản thân anh cũng cảm thấy không thể tin được. Có lúc một mình ở văn phòng, nhìn tấm ảnh duy nhất trên bàn anh lại lặng người đi.

Trong tấm ảnh chỉ có một mình Trình Tuệ Mai đứng trước cửa công xưởng tồi tàn, từ trước tới giờ chị không thích chụp ảnh, cảm thấy mình già trước tuổi, nhưng trong bức ảnh này chị cười rất tươi, vẻ mặt tươi cười nhìn anh, khoe miệng khe mở, dường như có bao nhiêu điều muốn nói với anh.

Mùng sáu Tết, chi nhánh ngoại ô vắng tanh không một bóng người. Thời tiết lạnh bất thường, tuyết vừa rơi xong, do gần công trường nên hai bên đường đầy bùn đất, tuyết lẫn trộn lẫn với đất cát, dừng xe lại cũng không tiện. Nhưng con đường nhỏ trước cửa chi nhánh được quét dọn sạch sẽ, cây sồi già hai bên đường còn vương đầy bông tuyết khiến người qua đây cảm thấy tinh thần thoải mái và sáng khoái.

Anh đẩy cửa bước vào, ánh nắng chiếu vào rất đẹp, bên trong yên ắng không một bóng người, anh đang định chau mày thì thấy một cô gái trẻ mặc đồng phục bước từ gian trong ra, thấy anh đứng ở cửa liền mỉm cười chào anh trước khi lên tiếng.

Ấn tượng đầu tiên Đồng Tri Vy để lại trong anh giống như Phương Đông nói, đó là bình thường, gương mặt thon nhỏ, ngũ quan cũng không xuất chúng, ưu điểm duy nhất là trắng, nhưng không hề bắt mắt, ngược lại khiến cô càng bình thường hơn.

Cô lại gần anh mỉm cười rồi gật đầu, hỏi lý do anh tới bằng thái độ không quá thân thiết nhưng cũng không quá vô lễ. Cô không biết anh, cũng không biết thân phận của anh, ý nghĩ ban đầu định hỏi vì sao ở đây chỉ có một mình cô của Viên Cảnh Thụy bỗng chốc bị đánh tan, ngược lại anh cảm thấy rất có hứng thú nên đi theo cô vào trong.

Cô rót mời anh một ly nước, nước ấm, đưa lên miệng rất vừa, sau khi anh đặt ly nước xuống cô đưa tài liệu cho anh xem, sau đó dẫn anh tới trước sa bàn và bắt đầu giảng giải.

Giữa chừng có vài tốp người bước vào cô vẫn vui vẻ mỉm cười rồi lịch sự đón tiếp họ, sau khi đưa tài liệu cho họ xong cô tiếp tục giảng giải cho anh. Trong khi anh ngồi xem bản thiết kế các ngôi nhà thì cô mời những người khác tới trước sa bàn giảng giải, bận rộn như thế nhưng mỗi câu nói mỗi động tác của cô đều rất chậm rãi, ung dung, còn có thời gian nghe hai cuộc điện thoại, và tiện tay nhặt rác khách vứt bừa trên nền đất cho vào thùng rác. Một người có thể giải quyết mọi việc một cách thỏa đáng như thế khiến anh ngồi xem mà thần phục.

Anh vẫn ngồi yên trên ghế sofa quan sát nhất cử nhất động của cô cho đến khi chỉ còn lại cô và anh.

Lúc này anh mới lên tiếng hỏi cô: “Sao chỉ có mình cô ở đây?”.

Cô cảm thấy anh có chút kỳ lạ, nhưng vẫn giữ nụ cười và trả lời:

“Thưa anh, bây giờ đang là kỳ nghỉ Tết, hôm nay tôi trực ban”.

Trên thực tế vào dịp Tết này Đồng Tri Vy đã trực ban một mình nhiều lần lắm rồi, đáng nhẽ hôm nay có hai đồng nghiệp nữa tới nhưng tới bây giờ vẫn chỉ có một mình cô.

Về những chuyện này cô không kháng nghị quá nhiều, sau khi rời khỏi Ôn Bạch Lương cô cũng đã thay đổi rất nhiều công việc. Ngành cô quen làm nói nhỏ cũng không nhỏ mà lớn cũng không quá lớn, có người không muốn nhìn thấy mặt cô nữa, cô muốn tìm một công việc tương tự cũng khó. Hơn một năm trước cô đã nhảy không biết bao nhiêu công ty, không nơi nào làm được lâu dài, ông sếp trước là tốt bụng nhất, trước khi cô đi còn nói với cô đầy vẻ xin lỗi: “Tri Vy, không phải tôi không hài lòng về cô, chỉ là chị Đới đã lên tiếng, cô cũng biết đấy... tôi cũng có cái khó của tôi”.

Cô chỉ gật đầu rồi ra đi, không nói thêm câu nào nữa.

Mấy năm nay, qua bao cuộc thăng trầm Tri Vy đã dần hình thành khả năng nhẫn nại đáng kinh ngạc, nếu một số việc có nói ra cũng không thay đổi được gì thà im lặng còn hơn.

Nhưng cô cần công việc, số tiền tích cóp được từ trước sắp tiêu cạn. Tuổi tác bố mẹ cô càng lúc càng lớn, cô đã sớm bảo bố cô nghỉ việc trông đêm ở nhà kho, mắt mẹ cô cần đến bệnh viện khám định kỳ và điều trị, cô luôn hi vọng có đủ điều kiện làm phẫu thuật khôi phục một phần nào đó thị lực cho mẹ cô.

Cô còn bận lớp học buổi tối nữa, chỉ còn một học kỳ cuối cùng nữa là tốt nghiệp, sắp khai giảng học phí cũng tốn một khoản, mọi thứ đè nặng trên vai khiến cô cảm thấy như có ngàn cân giáng xuống, mỗi ngày tỉnh dậy đều nghĩ xem nên kiếm tiền từ đâu, nghĩ mãi nghĩ mãi tới mức hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Công việc quen thuộc không thể làm được, vậy đành phải đổi nghề, nhưng với học bạ của cô nếu muốn đổi nghề, hơn nữa tìm được việc tốt liệu dễ lắm sao? Có thể vào được Thành Phương là may mắn của cô, đãi ngộ của công ty này rất tốt, cô nhất định phải tiếp tục làm việc ở đây.

“Mùng sáu Tết bắt đầu làm chính thức rồi đúng không?”. Anh hỏi tiếp.

Cô nhìn anh rồi suy nghĩ một chút sau đó tiếp tục mỉm cười, không đáp.

Đây là lần đầu tiên anh và cô bốn mắt nhìn nhau, bỗng nhiên anh phát hiện ra cô có đôi mắt rất đẹp, không tương xứng lắm với những nét bình thường trên gương mặt cô.

Anh lại nhìn biển tên cài trên áo cô, trên đó là ba chữ đơn giản – Đồng Tri Vy.

Đồng Tri Vy nhanh chóng nhìn ra chỗ khác, cô không có thói quen thăm dò người khác. Nhưng đây không phải ngày đầu cô đi làm, người đàn ông này không phải người bình thường, từ lúc anh bước vào cô đã cảm nhận được điều đó, ngay cả những vị khách vào sau anh cũng không nén được tò mò mà liếc trộm anh một cái, những lời cô giới thiệu hầu như không ai chú tâm nghe.

Chỉ là anh có quá nhiều câu hỏi, hơn nữa có hơi cổ quái, ngồi quá lâu ở một nơi bé nhỏ thế này, đã vậy lại còn để ý nhất cử nhất động của cô, nếu không phải vì cô nhận thức rõ ngoại hình bình thường của mình thì có lẽ cô đã nhầm anh là một người đàn ông vô vị có ý đồ với cô.

Nhưng một người đàn ông thế này thì làm gì có chuyện ấy chứ?

Khi ở bên Ôn Bạch Lương cô cũng đã từng gặp nhiều người đàn ông nhiều tiền, người này mặc dù ăn mặc đơn giản nhưng cổ tay áo để lộ ra chiếc đồng hồ bề mặt cầu kỳ, tinh tế như bầu trời sao. Cô nhớ chiếc đồng hồ này, Ôn Bạch Lương đã từng thèm thuồng nhìn nó qua lớp kính và nói với cô, nếu có ngày anh kiếm được năm mươi triệu nhân dân tệ thì nhất định sẽ mua nó để tự thưởng cho mình. Lúc đó cô còn trả lời “Đắt quá, hay mua một căn hộ chung cư mini đi”. Anh liền cười cô: “Có năm mươi triệu tệ thì đương nhiên chúng ta ở biệt thự rồi, còn nói gì tới chung cư mini nữa”.

Anh ấy nói là chúng ta.

Không được nghĩ thêm nữa.

Đồng Tri Vy lập tức dẹp bỏ hồi ức vô nghĩa trong lòng, cô và Ôn Bạch Lương đã chia tay hơn một năm, nghe nói anh đã sớm chuyển tới ở trong biệt thự của Đới Ngải Linh, có lẽ anh cũng đã có một chiếc đồng hồ như thế này cũng nên, anh đã đạt được ước nguyện mấy năm trước của mình, chỉ là không có cô.

Lúc ra về Đồng Tri Vy lịch sự tiễn Viên Cảnh Thụy ra ngoài cổng, cô nói: “Tạm biệt”.

Thấy anh đi tới bên xe cô nói thêm một câu: “Có tuyết rơi, anh lái xe cẩn thận”.

Anh vốn đã định lên xe nhưng nghe thấy cô nói thế liền quay đầu lại và mỉm cười với cô.

Trời nắng tươi, tuyết trắng phản chiếu ánh mặt trời, anh quả thực là một người đàn ông đẹp trai, khi cười ánh mắt bờ mi đều tỏa sáng rạng rỡ khiến cô lóa mắt, đúng lúc ấy có mấy người đi qua, có người ngoái lại nhìn còn bị vấp, suýt nữa ngã dúi dụi xuống tuyết.

Đồng Tri Vy lặng lẽ quay người bước vào trong, trong lòng thầm nghĩ người đàn ông này đáng sợ biết bao.

Sau Tết âm lịch chi nhánh nơi Tri Vy làm việc có một sự thay đổi nhân sự không lớn cũng chẳng nhỏ. Giám đốc chi nhánh bị giáng chức, một vài trợ lý phụ trách khác cũng bị điều động khiến lòng người bất an. Có tin không biết ai đã dắc tội với tổng giám đốc khi anh âm thầm đến vi hành khiến nhân sự cả chi nhánh đều bị thay hết.

Lúc giám đốc mới gọi Đồng Tri Vy tới văn phòng cô còn tưởng công việc này của mình không giữ được nữa, nhưng giám đốc mới đưa cho cô giấy thông báo chuyển công tác. Cô đón lấy rồi xem một hồi lâu, nhìn xuống dưới cùng chỗ ký tên là ba chữ rỗng bay phượng múa – Viên Cảnh Thụy.

Đúng ngày cô đến tổng công ty nhậm chức mới gặp con người thực sự mà ba chữ ấy đại diện.

Vừa nhìn thấy anh, Đồng Tri Vy lại không ngạc nhiên hay kinh sợ mà phản ứng đầu tiên của cô là ảo giác, cô thấy mình trở về ngày tuyết rơi nắng đẹp ấy, anh quay lại cười với cô giữa nắng vàng rực rỡ, ánh mắt bờ mi đều tỏa sáng, còn trong lòng cô chỉ có một câu nói âm thầm.

Người đàn ông này đáng sợ biết bao.

Chú thích:

- (1) Chomolungma: (Tên gọi khác là Êvơrêxtơ) hay Everest), đỉnh núi cao nhất thế giới nằm trên dãy Himalaya, quanh năm băng tuyết phủ. Độ cao so với mặt nước biển là 8.848 m (đo bằng vệ tinh là 8.872 m. Nằm ở biên giới giữa Nêpan và Trung Quốc (ND).
- (2) Morgan Stanley là một ngân hàng đầu tư, công ty chứng khoán có trụ sở chính tại Hoa Kỳ. Đây là một trong những thể chế tài chính lớn nhất của thế giới, phục vụ những nhóm đối tượng là chính phủ, tổ chức tài chính và cá nhân. Trụ sở chính của nó đặt tại New York, và các trụ sở khu vực tại London và Hồng Kông (ND).
- (3) Dunhill là nhãn hiệu thời trang quốc tế nổi tiếng chủ yếu dành cho nam (ND).

2. Chương 2: Hoa Kim Ngân

Nhắn đông đằm thường mọc trên đồng đá lộn xộn, bên đường dưới chân núi hoặc bờ bụi trong thôn xóm, giống như cỏ dại. Trong “Thần nông bản thảo kinh” có nói nó là “lãng đông bất điều”, có nghĩa là qua mùa đông vẫn không héo tàn. Mặc dù giống cỏ dại nhưng nó lại có một cái tên rất hay là hoa kim ngân.

1

Tối hôm sau Đồng Tri Vy vẫn phải tăng ca cùng sếp, gọi là tăng ca nhưng thực chất là cùng anh đi ăn cơm, lúc ngồi trên xe Tri Vy thầm thở dài trong lòng. Tối nay ăn cơm cùng một số ông chủ ngân hàng để liên hệ

tình cảm, theo lệ vẫn là mời mấy gương mặt xinh đẹp quen thuộc tới, cũng không biết sẽ kéo dài đến mấy giờ nữa.

Nhưng cô hiểu rất ít ông chủ có thể chịu được cảnh lúc gọi thì không thấy thư ký của mình đâu, mặc dù anh biết cô đăng ký thi thạc sĩ nhưng làm người cũng phải thức thời, là thư ký của Viên Cảnh Thụy thì càng phải hiểu rõ điều đó.

Thực ra anh có rất nhiều trợ lý, mỗi người phụ trách một việc khác nhau, còn sự tồn tại của cô giống như một người làm việc tạp vụ, phụ trách nghe điện thoại, sàng lọc khách hàng, sắp xếp tài liệu cấp dưới gửi lên, chỉ nghe thôi cũng đã thấy công việc này như cần Quan Âm nghìn tay làm.

Cũng may cô cũng đã quen với việc một người làm công việc của nhiều người, nếu không thì thực sự cô không thể chịu được. Huống hồ mức lương và phúc lợi Viên Cảnh Thụy trả cho cô rất cao, không có lý do gì mà từ bỏ công việc này cả.

Chỉ là cô đã làm việc bên cạnh Viên Cảnh Thụy nửa năm, càng ngày càng hiểu về người đàn ông này hơn. Mặc dù bình thường anh có phong cách lịch lãm, luôn luôn mỉm cười, dễ gần với mọi người, làm việc lớn nhỏ gì cũng đều ung dung, thản nhiên. Nhưng động vật có sừng đều ăn cỏ, chỉ có động vật ăn thịt mới suốt ngày giấu móng vuốt của mình đi. Trên thương trường Viên Cảnh Thụy nổi tiếng ghê gớm, cho dù ở công ty của mình thỉnh thoảng anh chỉ chau mày nhăn trán thì những nhân vật cấp giám đốc giàu kinh nghiệm cũng đã phải thấp thỏm lo sợ huống hồ là một con tôm bé nhỏ như cô.

Buổi tiệc được đặt trong một hoa viên tư gia nổi tiếng ở Thượng Hải, trên bàn tiệc mọi người tự nhiên chạm cốc nói cười vui vẻ. Viên Cảnh Thụy lẩn lộn trên thương trường bao năm nên bất cứ tình huống nào cũng rất thành thạo, tiêu tiền cũng hào phóng, đặc biệt là đối với phụ nữ, anh đã đứng dậyboa tiền ngay trên bàn tiệc, chốc lát cả gian phòng ngập tràn tiếng cười của bầy oanh yến.

Lúc boatiền cho Đồng Tri Vy, đồng tiền giấy màu đỏ được đưa tới trước mặt cô, bất giác cô khẽ co người lại.

Mỗi tháng nhìn thấy con số trong bảng lương của mình tăng lên là một chuyện, tiền mặt đưa ra trước mặt lại là chuyện khác, huống hồ với chế độ làm việc hoàn thiện của Thành Phương, nếu làm việc ngoài tám tiếng đều có phụ cấp, cô cầm khoản tiền này nữa thì coi là tiền gì đây?

Anh chau mày, đôi mắt nhắm lại, cô biết là không ổn, đang định lên tiếng thì cửa mở rầm một cái, tiếng ồn bên ngoài cũng lọt vào trong.

Tất cả mọi người trên bàn tiệc đều giật mình, có hai người đàn ông xông vào, chắc chắn là uống quá nhiều rượu nên mặt mũi đỏ gay. Cả đám phục vụ lùi trước kéo sau: “Quý khách, quý khách, xin lỗi, đây là phòng đặt riêng, quý khách, quý khách!”.

Một người đàn ông giằng co rồi chỉ tay thẳng mặt Viên Cảnh Thụy và gào lên: “Viên Cảnh Thụy, mày đừng tưởng giết chết Trình Tuệ Mai là có thể ngồi yên hưởng phúc, tao nói cho mày biết Thành Phương là của nhà họ Trương tao đây. Mày đợi đấy, sẽ có người cho mày biết tay”.

Bác Trần vội vàng lao tới một tay túm luôn hai gã đàn ông đó lôi ra ngoài. Hai gã đó còn vừa đi vừa chửi khiến nhiều người trong các phòng đều thò đầu ra xem, có người còn to gan dám nhìn về phía phòng của Viên Cảnh Thụy rồi thì thầm bàn tán.

Giám đốc nhà hàng vội lau mồ hôi rồi chạy tới xin lỗi: “Xin lỗi anh Viên, thực sự xin lỗi anh, bọn họ là khách từ nơi khác tới, nghe nói anh ở đây liền đột nhiên...”.

Viên Cảnh Thụy đã ngồi xuống, nghe thấy tiếng nói liền ngẩng đầu lên nhìn ông giám đốc một cái, không có sắc thái biểu cảm gì đặc biệt, chỉ có đôi mắt sâu xa hơn ngày thường.

Nhưng gương mặt của ông ta liền tái đi, vừa xin lỗi vừa xoa dịu: “Do chúng tôi quản lý không tốt nên mới làm mất hứng của anh Viên và quý khách, buổi tiệc này nhất định miễn phí, tôi sẽ cho người mang thêm mấy món hầm lên, các vị cứ dùng tự nhiên”. Nói xong ông liền dẫn người của mình lui xuống, lúc ra ngoài còn cẩn thận đóng cửa lại.

Trong phòng cũng có người khéo léo, thấy không khí căng thẳng liền nâng ly cười nói ha ha, Viên Cảnh Thụy cũng cười và nói sẽ chuộc tội bằng cách tự mình uống ba ly. Những người ngồi bên bảo Tri Vy rót rượu, cô do dự, mọi người đều đổ dồn vào chúc rượu cô, cô biết mình không trốn được nên đành uống. Uống cạn liền có người hoan hô, không khí đã náo nhiệt trở lại như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Tri Vy không giỏi uống rượu, mới có vài ly mà đã cảm thấy hai má nóng bừng bừng như lửa, liếc mắt thấy sếp đang cầm ly rượu nhìn mình. Tửu lượng của Viên Cảnh Thụy rất cao, là kiểu càng uống càng tỉnh, uống nhiều khiến hai mắt anh long lanh, nếu là người phụ nữ khác thì lúc này sẽ cảm thấy vui mừng vì được sếp để ý, nhưng cô lại cảm thấy sợ hãi, cô vội quay mặt nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn anh nữa.

Uống thêm hai cốc nữa thì Đồng Tri Vy chịu hẳn, cô mượn cớ vào nhà vệ sinh để ra ngoài hít thở không khí trong lành. Hai chân mềm nhũn không đi thẳng được nữa, cô đành vịn vào tường, sắp tới chỗ quẹo ở hành lang cô chợt nghe thấy tiếng đàn ông đang thì thào. Cô nhớ giọng nói này, chính là ông giám đốc nhà hàng mặt mũi trắng bệch đứng ở cửa phòng ban này.

“Vâng vâng, là ông Viên”.

Cô không nghe thấy tiếng trả lời, chắc là đang nói chuyện điện thoại, một lúc sau ông ấy nói tiếp: “Tôi hiểu, tôi hiểu, tôi qua đó chào hỏi rồi, lần sau sẽ cẩn thận hơn”.

Nghe ông ấy nhắc tới Viên Cảnh Thụy Tri Vy không đi tiếp nữa, cô sợ mình say đi lại sẽ gây tiếng động, nhưng cũng không quay về ngay mà cứ đứng dựa tường và cố gắng giữ im lặng. Cho đến khi cuộc điện thoại đó kết thúc lại nghe thấy tiếng người nói, chắc là người đứng bên cạnh ông giám đốc từ trước bây giờ mới lên tiếng.

“Giám đốc, chuyện này mà cũng cần gọi điện thoại quốc tế cho sếp sao? Có phải chúng ta kêu hai người kia xông vào đâu”.

Ông giám đốc này chắc đã nín nhịn lâu lắm rồi cuối cùng cũng có cơ hội xả giận, ngay lập tức liền mắng xối xả: “Cậu hiểu cái đêch gì chứ, Viên Cảnh Thụy là người thế nào? Đắc tội với anh ta được sao?”.

Giọng nói day nghiêng gườm gườm khiến Đồng Tri Vy nghe mà lạnh người, mặc dù thế nhưng ông giám đốc vẫn nén giọng như sợ người khác nghe thấy.

Đồng Tri Vy đang định đi khỏi đó thì đã thấy hai người kia bước ra, ngẩng đầu lên thấy cô đứng ở hành lang liền dừng lại, nhưng họ không nhận ra cô là ai. Hai người đó dừng lại hỏi: “Cô có cần giúp gì không?”.

Tri Vy lắc đầu, cả hai liền bước qua cô rồi vội vã rời khỏi đó.

Nhìn đi, cho dù không có những suy đoán hoang đường, kỳ lạ về cái chết của vợ anh nhưng cô cũng có thể chắc chắn rằng Viên Cảnh Thụy là người vô cùng đáng sợ.

Buổi tiệc hôm đó bề ngoài vẫn kết thúc trong vui vẻ, sau khi tàn tiệc giám đốc nhà hàng tươi cười tiễn Viên Cảnh Thụy ra tới cửa. Tri Vy ra ngoài chậm hơn một chút, nhiều năm làm thư ký khiến cô hình thành thói quen, luôn luôn ở lại sau cùng trong các bữa tiệc để kiểm tra một lượt xem có ai bỏ quên thứ gì không, đặc biệt là của sếp mình.

Đừng hi vọng những người đàn ông đã uống rượu sẽ nhớ những thứ mang theo bên mình, có lúc ngay cả bản thân mình họ cũng đánh mất.

Thực ra trước đó cô cũng hơi say nhưng sau khi vào nhà vệ sinh rửa mặt bằng nước lạnh cô thấy khá hơn nhiều. Về bữa tiệc không biết tại sao không ai chúc rượu cô nữa, tới lúc ra về cũng thấy khá hơn chút nữa, chỉ ít là đi lại được bình thường.

Lúc Tri Vy cầm áo của sếp mình ra ngoài cửa thì khách khứa cũng vừa lên xe rời khỏi đó. Ông giám đốc đứng đó quay lại nhìn thấy cô thì dừng lại, chắc là nhớ lại những lời mình nói ban nãy, gương mặt biến sắc.

Bác Trần lái xe tới cửa, Viên Cảnh Thụy bước ra ngoài, ông giám đốc lùi lại rồi đi tới bên Tri Vy hạ giọng thăm dò: “Thưa cô, ban nãy...”.

Đồng Tri Vy cảm thấy ông ấy thật đáng thương nhưng chỉ “a” lên một tiếng rồi tiếp: “Ban nãy? Ban nãy đã xảy ra chuyện gì?”.

Ông giám đốc vội xua tay, trong lòng cảm thấy yên tâm phần nào, sau đó tiễn hai người ra xe và cúi người mở cửa, miệng còn xin lỗi thêm câu nữa rồi đóng cửa xe lại cho họ.

2

Sau khi lên xe Đồng Tri Vy ngồi ở ghế lái phụ, động tác đầu tiên là cúi người thắt dây an toàn. Thời gian hiển thị trên đồng hồ đã là gần sáng, lúc dây an toàn vào chốt “cách” một cái cô thấy sức chống đỡ của bản thân bay biến hết, men rượu và cảm giác mệt mỏi khiến cô cảm thấy cả người rệu rã, chỗ nào cũng nhũn cả ra.

Xe chạy, con phố rộng rãi và yên tĩnh, đèn đường chạy dài tới vô tận, tiếng điều hòa ấm áp vang lên đơn điệu nhưng đều đều. Cả người mệt mỏi rồi nhưng lạ một điều là thần kinh cô rất căng thẳng, đôi mắt như bị chống đỡ bởi sức mạnh nào đó, mặc dù cay xè nhưng không tài nào khép lại được.

Có lẽ do hai người đột ngột xông vào gian phòng khiến cô cảm thấy bị kích thích quá mạnh, từ trước tới giờ cô chưa bao giờ nghĩ lại có người dám chỉ vào mặt Viên Cảnh Thụy mà mắng chửi trước bao nhiêu người như thế.

Trong xe không có tiếng nhạc, sắp cô ngồi ghế sau cũng không nói gì. Một lúc sau cô nhìn qua gương chiếu hậu thấy gương mặt nghiêng của anh đang nhìn ra ngoài cửa xe. Những ngọn đèn đủ màu sắc vẫn sáng bên ngoài cửa phẳng phất lướt qua mặt anh qua lớp cửa kính, bóng sáng loang lổ như một bức tranh dầu.

“Bọn họ đâu?”.

Viên Cảnh Thụy lên tiếng, không khí yên tĩnh trong xe đột nhiên bị phá vỡ khiến Đồng Tri Vy luống cuống, tim bỗng nhiên đập rộn rã.

Bình thường cô không dễ bị giật mình như thế, rượu đúng thực không phải là thứ tốt đẹp gì.

Trước khi trả lời bác Trần quay sang nhìn Tri Vy, cô rất muốn giơ tay nói mình không muốn nghe, đợi khi nào cô không có mặt hai người thảo luận cũng chưa muộn, nhưng bác Trần đã lên tiếng.

“Say hết rồi, tôi đưa họ về rồi”.

Nghĩ cũng biết quá trình ấy không đơn giản như thế, Viên Cảnh Thụy khẽ nhếch môi nói: “Bác vất vả rồi”.

Không khí trong xe dễ chịu hơn nhiều, ngay cả Đồng Tri Vy bất giác cũng khẽ thở phào.

Hóa ra cô căng thẳng là do ảnh hưởng từ tâm trạng của sắp.

Chiếc xe lặng lẽ lăn bánh trên đường đêm yên tĩnh, Viên Cảnh Thụy sống trong một căn hộ cao cấp ở bên núi. Căn hộ rộng cả nghìn mét nhưng chỉ có một mình anh, Đồng Tri Vy may mắn được bước vào đó một lần, lúc bước ra trong lòng cô còn lấm lắm – cũng không sợ gặp ma.

“Tối đây rồi trái, đưa thư ký Đồng về nhà”. Viên Cảnh Thụy lại lên tiếng.

Lần này ngay cả bác Trần cũng ngẩng đầu lên nhìn anh qua gương chiếu hậu, Đồng Tri Vy còn ngạc nhiên hơn.

Đây không phải là lần đầu tiên cô tăng ca, mấy lần trước đều là bác Trần đưa Viên Cảnh Thụy về trước rồi đưa cô về sau, đã thành thói quen rồi, đột nhiên lần này được ưu tiên khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

“Nơi này rất gần nhà cô, không phải sao?”. Anh chỉ ra ngoài cửa xe, đôi mắt hoàn toàn tỉnh táo.

Bên ngoài đúng là khu phố cũ mà Đồng Tri Vy quen thuộc từ tấm bé.

Bác Trần nhanh chóng rẽ vào con phố chật hẹp, bóng đêm bao trùm lên khu phố cổ, hai bên dãy phố đều là những căn nhà cũ chưa được tháo dỡ, đèn đường không có, đèn xe liên tục chiếu sâu vào trong ngõ, đi nữa là không vào được. Đồng Tri Vy tự đẩy cửa xe bước xuống và nói “Cảm ơn” sau đó cô nói thêm: “Đoạn đường còn lại tôi tự đi bộ vào là được rồi”.

Bên kia vang lên tiếng mở cửa xe, cô quay lại thấy Viên Cảnh Thụy cũng bước xuống.

“Tôi tiễn cô”.

Suýt chút nữa cô định cắn lưỡi để xác minh lại đêm nay thật giả thế nào, nhưng Viên Cảnh Thụy đã bước tới cạnh cô. Trời lạnh, anh bước từ trong xe ấm áp ra, trên người lại không mặc áo khoác, thấy cô đứng im bất động anh lên tiếng:

“Không muốn về nhà à?”.

Đồng Tri Vy cũng đành nghe theo, cô gật đầu rồi chỉ: “Nhà tôi ở bên này”.

Từ cửa ngõ cho tới nhà cô vẫn còn một đoạn đường, nhà Tri Vy ở phía bắc Bãi Ngoài, tít sâu trong khu phố cổ. Thông tin dỡ bỏ đã âm ỉ từ mấy năm trước, những gì cũ nát nơi đây đều đang đợi được dọn dẹp sạch sẽ nhưng đáng tiếc là, việc dỡ bỏ được chờ đợi như thế nhưng cho tới giờ vẫn im hơi lặng tiếng.

Những ngôi nhà mái bằng kiểu cũ ở hai bên ngõ đều giăng bạt kín mít, thậm chí có một số căn gác vắt ngang qua con ngõ nhỏ chật hẹp, tầng lầu thấp nên một số người cao to đi qua đều phải cúi người xuống nếu không rất có thể sẽ va đầu vào.

Suốt dọc đường đi Đồng Tri Vy luôn cẩn thận với người đàn ông bên cạnh mình, nếu như sếp vì đưa cô về nhà mà đâm vào tường hoặc ngã lộn thì cô không dám đảm bảo ngày mai mình có chắc chắn giữ được công việc không nữa.

Cô có thể khẳng định chắc chắn hành động thất thường của Viên Cảnh Thụy trong đêm nay là do anh đã uống say, con người khi uống say có muôn hình vạn trạng. Cô đã từng thấy một người là dân văn nghệ sau khi uống say nhất định phải đọc thuộc lòng bài trường hận ca, còn có người là kiện tướng thể thao vì muốn chứng minh mình không say mà nhất quyết muốn khiêu khích với chiếc thang thoát hiểm vừa cao vừa nhỏ. Với một số người, không thể phán đoán trạng thái say của họ qua biểu hiện bên ngoài, ví dụ như Viên Cảnh Thụy, cô phải nhớ kỹ điều này mới được để lần sau còn đề cao cảnh giác.

Nhưng kỳ lạ là khả năng “luồn lách” trong ngõ nhỏ của Viên Cảnh Thụy giỏi hơn cô tưởng tượng nhiều, trên thực tế biểu hiện của anh không thể dùng từ “giỏi” để hình dung mà phải là “quá giỏi”. Thậm chí cùng lúc anh có thể né được cây sào phơi quần áo thò ra ngoài đường và đưa tay kéo cô suýt nữa ngã nhào vì giẫm phải rãnh nước, anh nói: “Cẩn thận”.

Đồng Tri Vy đỏ bừng mặt, may mà trong bóng tối nên chắc sếp không nhìn thấy.

“Xin lỗi, tôi không để ý dưới chân”. Cô cố ra vẻ điềm tĩnh và xin lỗi.

“Cô say rồi”. Anh đáp.

“Làm gì có”. Cô nghe thấy một giọng nói to vang lên, sau đó ngay lập tức nhận ra người đó là mình, cô xấu hổ lấy tay bịt miệng lại.

Mặc dù trong ánh điện tối mờ mờ nhưng cô vẫn nhìn thấy anh cười để lộ hàm răng trắng bóng.

Cũng may sắp tới nhà cô rồi, lúc tạm biệt cô không biết phải nói gì, nhìn ngõ nhỏ tối thui đằng sau lưng anh, cô có phần lo lắng.

“Đường ở đây khó đi lắm, anh...”.

Anh cười: “Không sao, đường ở đây tôi quen”.

Nói xong anh quay người đi luôn.

Đồng Tri Vy đứng sững dưới nhà, bóng tối nhanh chóng nuốt trọn bóng hình anh, cô nghe thấy tiếng “xoẹt”, hình như có người châm thuốc nhưng cô không chắc lắm, khói đêm bay nhẹ nhẹ trong ngõ tối thanh vắng khiến mọi thứ trở nên mơ hồ như một giấc mơ.

“Tri Vy, là con à?”. Cầu thang sau lưng cô vang lên tiếng bước chân, có người đang lần đường bước xuống, gọi tên cô.

Tri Vy quay lại, là mẹ cô.

Mẹ Tri Vy là một người phụ nữ nhỏ nhắn, đầu tóc chải gọn gàng được gấp gọn bằng một chiếc cặp cong cong màu đen của những năm tám mươi, nhiều năm rồi vẫn không hề thay đổi. Mặc dù không nhìn thấy

nhưng bà luôn ăn mặc, chải đầu gọn gàng. Lúc này bà đang đứng ở đầu cầu thang nói chuyện với cô, gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

Cô sực tỉnh rồi bước lên trước cầm lấy tay mẹ: “Là con mới về, mẹ, sao muộn thế này rồi mẹ còn chưa ngủ?”.

Cầm tay con gái, gương mặt bà Đồng đã an tâm phần nào: “Mẹ không ngủ được, hôm nay đi ăn cơm uống rượu cùng sếp à? Từ xa đã ngửi thấy mùi rượu rồi”.

Tri Vy ngửi áo khoác của mình, quả nhiên mùi rượu còn tỏa ra trong không khí, có muốn giấu cũng không được. Sợ để lộ là mình say, lúc dìu mẹ lên gác cô càng cẩn thận hơn, miệng nói: “Chỉ uống có một chút thôi mà, không sao đâu mẹ”.

Mẹ cô vẫn thấy xót con, bà xoa nhẹ tay cô và nói: “Công việc vất vả quá”.

“Không vất vả đâu mẹ, sếp con rất tốt, anh ấy còn bảo lái xe đưa con về nhà”.

Đồng Tri Vy không biết mình đang nói gì nữa, bố mẹ cô vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện cô rời khỏi công ty của Ôn Bạch Lương, sau đó cô vất vả tìm việc cũng khiến họ bất an một thời gian dài. Khó khăn lắm Tri Vy mới kiếm được một công việc ổn định, từ đó sếp cô bây giờ trở thành một người đàn ông vô cùng tốt bụng, nhân phẩm tốt, thiện lương, khoan dung, cô nói vậy để bố mẹ yên lòng.

Vừa đi vừa nói chuyện cũng đã đến cửa nhà, cửa nhà mở sẵn, ánh đèn vàng chiếu rọi một khoảng sáng trước cổng, bố cô đang khoác áo đứng dưới ánh đèn, thấy hai người liền lên tiếng: “Mau vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm. Mẹ con nghe thấy tiếng động nên nhất định đòi xuống dưới xem. Mấy năm nay mẹ con sắp thành Thuận Phong Nhi rồi, đôi tai già của bố không theo kịp mẹ con”.

Ba người cùng vào nhà, bà Đồng nắm lấy bàn tay của chồng và nói: “Ông ngủ như heo ấy, sấm đánh còn không biết nữa là con gái về”.

Mấy lời của bà khiến Tri Vy đang cởi áo khoác ngoài cửa cũng phải phì cười, cảm giác lạ lùng lúc trước cũng biến mất.

3

Tri Vy còn tưởng rằng mình sẽ không có cơ hội gặp lại hai người đàn ông đột ngột xuất hiện ở bữa tiệc rượu nữa, không ngờ mới được vài hôm cô đã gặp lại một trong hai người đó ở nhà hàng.

Đó là một nhà hàng đồ ăn Nhật Bản mới khai trương bên cạnh trạm xe lửa số một. Tri Vy và Tề Đan Đan đang ngồi đợi món mì vừa gọi. Tề Đan Đan là bạn đại học của Tri Vy, sau khi tốt nghiệp cùng đăng ký thi cao học với cô, hai người vừa học ôn thi xong, bụng đói meo. Bình thường Tề Đan Đan rất kén ăn, thấy nhà hàng mới khai trương liền kéo Tri Vy vào ăn, không hề để ý tới Tri Vy đang tiếc thương túi tiền của mình.

“Ăn một bát mì mà mất sáu mươi tệ, thà đi quán ăn kiểu Tây còn hơn”. Tri Vy vừa lật cuốn thực đơn vừa than thở.

Tề Đan Đan trừng mắt nhìn cô: “Điều gì quan trọng nhất trong cuộc đời hả? Phải ăn ngon uống say. Em kiếm được cũng khá, sao cứ nghĩ không thông thế nhỉ?”.

Tri Vy mỉm cười, đang định lên tiếng thì đột nhiên ánh mắt cô bị thu hút bởi một người vừa bước vào, cô không nói nữa.

Người vừa bước vào cửa là một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, thân hình cao gầy. Bên cạnh là hai cô gái, ngoại hình cũng không có gì đặc biệt, chỉ là mấy hôm trước anh ta xông vào phòng massage của Viên Cảnh Thụy nên Tri Vy có ấn tượng vô cùng sâu sắc, nhìn một cái là nhận ra ngay.

Tề Đan Đan thấy lạ bèn nhìn theo hướng ánh mắt cô, sau khi nhìn một cái cô ấy “xí” một tiếng.

Vị trí chỗ ngồi trong nhà hàng được ngăn cách bởi cửa kéo, ở giữa còn đặt chậu cây xanh làm đồ trang trí, rất dễ ẩn nấp, người đó đi vào được mấy bước là khuất sau tầm mắt của hai người, Tri Vy ngạc nhiên hỏi: “Chị biết anh ta?”.

Tề Đan Đan gật đầu rồi dùng đũa gắp dưa góp được tặng kèm bỏ vào miệng.

“Quen, là con thứ hai nhà họ Trương, Trương Đại Tài”.

“Trương Đại Tài?”. Tri Vy cảm thấy cái tên này rất quen nhưng cô không nhớ ra mình đã nghe thấy ở đâu nữa.

Tề Đan Đan liếc mắt nhìn cô: “Em làm thư ký mà không chu đáo chút nào, người này có quan hệ với sếp em đấy”.

Nhắc tới Viên Cảnh Thụy là hai mắt Tề Đan Đan lại sáng rực lên, bất giác cô nghiêng người về phía Tri Vy và hỏi:

“Em có biết bố của hai anh em Trương Đại Tài là ai không?”.

Tri Vy lắc đầu, Tề Đan Đan mỉm cười đắc ý, cô chậm chậm nhả từng chữ trước mặt Tri Vy: “Chính là Trương Thành Phương”.

Tri Vy há hốc mồm ngạc nhiên, đương nhiên cô biết Trương Thành Phương là ai, cái tên “Thành Phương” ngày nay vẫn sử dụng tên người đầu tiên thành lập ra nó, nguồn gốc của cái tên đó chính là người tên Trương Thành Phương này.

Chỉ là Trương Thành Phương đã rời bỏ cõi nhân thế từ lâu, hơn nữa, khi ông ấy thành lập Thành Phương thì đó chỉ là một xí nghiệp nhỏ ở vùng thôn quê ngoại ô Chiết Giang, làm những phụ kiện máy móc nhỏ lẻ, đơn giản. Do gặp đúng lúc khủng hoảng kinh tế, việc làm ăn vô cùng thê thảm, nợ nần chồng chất, đến mức chạm tới ranh giới của sự phá sản. Ai mà tin được mười mấy năm sau, hôm nay nó đã trở thành tập đoàn doanh nghiệp tiếng tăm khắp cả nước, có thể vươn dài cái vòi tới mọi góc ngách.

Mì được mang lên tạm thời ngắt quãng câu chuyện của Tề Đan Đan, nhưng cô đã có hứng nên chỉ thổi bớt hơi nóng trên mì rồi ăn vội một hai miếng và bắt đầu câu chuyện.

“Nghe nói lúc Trương Thành Phương chết hai anh em nhà họ Trương và những người khác trong nhà họ Trương không hiểu sao đều ký hợp đồng từ bỏ Thành Phương, vì thế tập đoàn Thành Phương đã trở thành tài sản của mẹ kế anh em họ Trương – Trình Tuệ Mai. Chuyện sau này thì em cũng biết rồi còn gì, sếp em lợi hại thế, rất giỏi theo đuổi phụ nữ”. Tề Đan Đan nói xong liền mỉm cười rồi mím môi nháy mắt với Tri Vy.

Chuyện sau này...

Chuyện sau này trong tập đoàn Thành Phương không ai dám nhắc tới, nhưng những chuyện có liên quan thì cô cũng có nghe qua rồi, sau khi Trương Thành Phương chết, Viên Cảnh Thụy từ trước tới giờ vốn là trợ thủ đắc lực của Trình Tuệ Mai đã cùng chị quản lý Thành Phương, sau đó còn kết hôn với chị. Sau khi kết hôn được ba ngày Trình Tuệ Mai đã bắt ngờ ngã trong buồng thang máy và tử vong, sau đó anh nghiễm nhiên trở thành người sở hữu cuối cùng của Thành Phương.

Cuối cùng Đồng Tri Vy cũng đã hiểu tại sao cô cảm thấy ba chữ Trương Đại Tài quen thuộc tới vậy, cô đã từng nhìn thấy cái tên này trên forum của công ty, nhưng chỉ nhắc tới thôi chứ không có thông tin cụ thể, sau này cũng bị nhân viên quản lý nhanh chóng xóa đi.

Cô vốn đã biết Trình Tuệ Mai và Viên Cảnh Thụy chênh lệch tuổi tác khá nhiều, nhưng không ngờ ngay cả con chồng của chị cũng tầm tuổi như Viên Cảnh Thụy, những lời người đàn ông đó kêu gào lại vang lên bên tai cô.

“Viên Cảnh Thụy, mày đừng tưởng giết chết Trình Tuệ Mai là có thể ngồi yên hưởng phúc, tao nói cho mày biết Thành Phương là của nhà họ Trương tao đây. Mày đợi đấy, sẽ có người cho mày biết tay”.

Giọng nói xua mãi không tan ấy khiến Đồng Tri Vy mặc dù ngồi trong quán ăn điều hòa ấm áp nhưng vẫn cảm thấy gai lạnh nơi sống lưng.

Tề Đan Đan không để ý tới sự thay đổi bất thường của Tri Vy, cô vẫn cao hứng kể tiếp câu chuyện: “Những người còn lại của nhà họ Trương vẫn làm ăn ở Chiết Giang và Giang Tô, có điều hai anh em Trương Đại Phong gần đây đều ở Thượng Hải, nghe nói dạo này họ tới tìm Viên Cảnh Thụy khá nhiều lần rồi”.

“Tìm tổng giám đốc Viên? Sao em không biết nhỉ?”. Đồng Tri Vy ngẩng đầu lên, cách xưng hô của cô với sếp hiện tại của mình luôn như vậy, gọi anh giống như đang gọi một người không liên quan tới mình.

Hàng ngày cô ngồi bên ngoài văn phòng của Viên Cảnh Thụy, nếu anh em họ Trương tới Thành Phương thì không có lý do gì mà cô không biết.

Tề Đan Đan lại “xí” một tiếng: “Viên Cảnh Thụy là ai chứ? Sẽ gặp bọn họ sao?”.

Tri Vy bắt giác tỉnh người lại rồi cười: “Sao hiểu sếp em thế?”.

Hay tay Tề Đan Đan bưng bát mỳ, đôi mắt lóe sáng: “Vớ vẩn, chuyện của mẫu đàn ông bí mật đương nhiên là chị biết rồi, mấy ông bụng to trán hói có cầu xin chị tìm hiểu lịch sử phát triển của gia tộc họ chị còn chả thèm nghe. Tri Vy này, em may mắn thật đấy, được cùng Viên Cảnh Thụy ngày ngày ra ra vào vào, càng gần càng sướng mắt nhỉ?”.

Tri Vy ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Chỉ là một người đàn ông mà thôi, sướng mắt thì được gì chứ? Đàn ông đâu có dựa vào ngoại hình được”.

Tề Đan Đan thốt lên tiếng “xí” cuối cùng trong buổi tối ngày hôm nay: “Sao lại không được gì? Viên Cảnh Thụy không phải ví dụ tốt nhất hay sao? Người phụ nữ già ấy ngay cả mạng cũng hiến cho anh ấy rồi, lại còn Ôn Bạch Lương nữa, sau khi móc ngoặc với Đối Ngải Linh đã lập cái quỹ đầu tư cá nhân, gần đây cũng hoành tráng lắm”.

Tề Đan Đan và Tri Vy là bạn học, chuyện của cô và Ôn Bạch Lương Đan Đan cũng biết một chút. Lúc nói mấy câu đó giọng cũng vui vẻ nhưng nói ra rồi mới hối hận, cô che miệng rồi đưa mắt nhìn Tri Vy: “Xin lỗi”.

Tri Vy cười không để ý, cô cầm đũa gấp thức ăn: “Ăn cà rốt muối nữa không? Không ăn là em diệt gọn chúng đấy”, bình thản như không nghe thấy gì.

4

Chiều hôm sau Viên Cảnh Thụy mở cuộc họp với người của phòng pháp vụ. Cuộc họp diễn ra rất lâu, Tri Vy vào đó rót trà hai lần, lần nào cũng để ý thấy Viên Cảnh Thụy chau mày, còn những người khác ngồi bên bàn mặt mày cũng nặng trĩu.

Lúc cuộc họp kết thúc cũng gần sáu giờ, Viên Cảnh Thụy và Hạ Tử Kỳ đi sau cùng, Hạ Tử Kỳ là cố vấn pháp luật của Thành Phương, cũng là bạn của Viên Cảnh Thụy, thấy Đồng Tri Vy vẫn còn làm anh liên mồm cười và vẫy tay với cô.

“Thư ký Đồng vất vả rồi”.

Tri Vy ngẩng đầu nhìn anh cười, anh hỏi tiếp: “Buổi tối có hẹn chưa? Rất hân hạnh được mời cô cùng đi ăn cơm”.

Ngay từ lần đầu tiên gặp Hạ Tử Kỳ Đồng Tri Vy đã thấy người đàn ông này thích nói đùa, cô cũng chưa lần nào coi là thật. Lần này cũng không ngoại lệ, cô vẫn giữ nụ cười lịch sự trả lời anh: “Xin lỗi, tối nay tôi có hẹn rồi”. Sau đó cô quay sang nói với Viên Cảnh Thụy: “Anh Viên, tài liệu anh cần tôi đã đã chuẩn bị xong và để trên bàn anh, tôi có thể về được rồi chứ?”.

Cho tới khi hình bóng Đồng Tri Vy mặc đồ công sở khuất dần trong tầm mắt Hạ Tử Kỳ mới lên tiếng, tay giữ ngực, giọng đau đớn: “Cô ấy lại từ chối tôi”.

Viên Cảnh Thụy cầm tập tài liệu trên bàn lên, nghe thấy vậy liền bật cười: “Cậu thực sự muốn theo đuổi thư ký của tôi?”.

“Tôi chỉ cảm thấy cô gái không sáng mắt khi thấy cậu rất đặc biệt mà thôi”. Hạ Tử Kỳ nhún vai ngồi xuống trước mặt anh rồi hỏi tiếp: “Sao? Cậu có ý kiến à?”.

Viên Cảnh Thụy đã mở tập tài liệu ra xem, tài liệu bên trong được sắp xếp gọn gàng đâu ra đấy, bên trên còn có phụ lục mục lục đơn giản đi kèm, cô dùng giấy gián khác màu để đánh dấu “gấp, chậm, trọng điểm, không trọng điểm”. Từ trước tới giờ Đồng Tri Vy luôn làm việc vừa chu đáo lại đạt hiệu quả cao, đây cũng là một trong những điểm mà anh tán thưởng.

Anh chỉ lướt qua một lượt rồi gấp tập tài liệu lại, nhìn Hạ Tử Kỳ, nói: “Cậu nói xem vụ kiện này liệu có ảnh hưởng tới kế hoạch phát hành cổ phiếu lần đầu (IPO) của chúng ta không?”.

“Vậy thì phải xem đằng sau bọn họ có ai không đã, nếu chỉ có hai anh em nhà họ thì làm được cái gì chứ”.

Chủ đề ban nãy tự động kết thúc, nói tới công việc sắc mặt Hạ Tử Kỳ nghiêm túc hơn nhiều. Anh suy nghĩ rồi hỏi: “Doãn Phong đâu? Lâu lắm rồi không gặp cậu ấy”.

Đôi mày của Viên Cảnh Thụy chau lại: “Cậu ấy gặp chút chuyện, giờ đang nghỉ ngơi, dạo gần đây không ở Thượng Hải”.

Hạ Tử Kỳ “ờ” một tiếng rồi kéo dài giọng: “Hèn gì”. Anh vừa nói vừa gõ xuống mặt bàn rồi tiếp lời: “Vậy có cần tìm người khác điều tra không? Hay là sắp xếp ăn cơm cùng mấy ông trong tòa án, thăm dò tình hình?”.

Viên Cảnh Thụy đứng dậy nói: “Cậu cứ giải quyết đi”.

“Ê, cậu đi đâu thế?”.

“Khách sạn”. Anh nói mà không ngoái đầu lại.

Hạ Tử Kỳ bật cười thành tiếng rồi nói với theo bóng anh: “Giải tỏa không hết thì cứ cẩn thận kéo bị thận hư đấy”. Nói như thế mà cũng không sợ người đi qua nghe thấy.

Viên Cảnh Thụy có hẹn thật, vẫn là cô người mẫu trẻ lần trước. Bữa tối đặt ở khách sạn năm sao, cô ấy yêu cầu và anh cũng đồng ý. Nói chung là lần cuối gặp mặt nên chọn ở đâu cũng như nhau cả.

Anh tự lái xe tới, lúc sắp tới ngã rẽ thấy có mấy người đang đi hàng ngang phía trước, anh bèn giảm tốc độ.

Trời mùa đông tối sớm, mới có hơn sáu giờ mà bóng tối đã sụp xuống, đèn xe chiếu rọi sau lưng tốp người phía trước. Đột nhiên anh bắt gặp bộ đồ màu xám quen thuộc, sau đó người đứng cạnh cô đưa tay ra kéo tay cô lại.

Anh không dừng xe lại, đợi khi tốp người đều lên vỉa hè nhường đường anh mới tăng tốc rời khỏi đó. Tốp người đứng bên đường nhìn theo bóng xe anh, nhìn từ gương chiếu hậu anh thấy mấy gương mặt lạ lẫm, có nam có nữ, Đồng Tri Vy đứng giữa tốp người ấy, người nắm tay cô ban nãy giờ vẫn chưa buông ra, sau đó cúi đầu không biết thì thầm gì với cô.

Bóng người trong gương chiếu hậu nghiêng nghiêng rồi lướt qua, anh nghe thấy có tiếng động, hình như là tiếng cười, trở nên vô cùng bất ngờ trong khoang xe yên tĩnh.

Ngay cả bản thân anh cũng sững lại, cảm giác kỳ lạ ấy vẫn còn phảng phất, không ngờ cô thư ký nhỏ bình thường của anh lại hấp dẫn đàn ông như vậy.

Tối nay Đồng Tri Vy thực sự có hẹn, cô hẹn với mấy đồng nghiệp trong công ty. Tối tổng công ty cũng đã hơn nửa năm, do đột nhiên xuất hiện, lại được Viên Cảnh Thụy tự điều tới nên ban đầu mọi người trong công ty đều rất cảnh giác với cô, đương nhiên còn có nhiều sự phỏng đoán sau lưng hơn, điều này khiến cô trở nên cô lập ở nơi này.

Có một quãng thời gian dài, khi Đồng Tri Vy bước vào thang máy và đi qua khu văn phòng, những tiếng xì xào nhỏ nhỏ đột nhiên im bật. Nếu như không đích thân trải qua cảm giác bị cả thế giới nhốt trong một chiếc tủ kính và cách li để quan sát thì thực sự không ai hiểu được.

Mặc dù Tri Vy biểu hiện rất tự nhiên nhưng quãng thời gian ấy với cô mà nói thực sự khó khăn. Tính cô vốn thoải mái và rộng lượng, lúc học hành và làm việc đều vui vẻ thân thiện với người khác, không ngờ tới nơi này lại không hòa nhập được, thêm vào đó lượng công việc phức tạp khiến áp lực đè nặng lên cơ thể và tinh thần, khiến cô mỗi ngày đều phải lê bước về nhà.

Đương nhiên Viên Cảnh Thụy không hề để ý tới điều này, lúc đó anh đang bận rộn vì dự án xây dựng công xưởng ở một lô đất ở Thượng Hải. Thành Phương bắt đầu phát triển từ việc làm phụ kiện điều hòa, mặc dù mấy năm gần đây đã được đầu tư đa nguyên hóa nhưng tới nay vẫn không hề bỏ nghề cũ.

Trọng tâm công ty đã chuyển về Thượng Hải từ lâu, công xưởng ngày trước được xây ở ngoại ô Chiết Giang đã cũ kỹ, quá trình vận chuyển hàng hóa cũng xảy ra nhiều vấn đề, do đó từ mấy năm trước Viên Cảnh Thụy đã bắt đầu liên hệ với người của chính quyền ở khu vực này, anh muốn xây dựng một khu công xưởng hoàn toàn mới bên cạnh tòa nhà tổng công ty. Anh rất coi trọng chuyện này, khi Đồng Tri Vy vừa tới công ty cũng là lúc mảnh đất xây khu công xưởng đang trong giai đoạn xin phê duyệt quan trọng, thậm chí Viên Cảnh Thụy còn không có thời gian mà để mắt tới cô thư ký mới điều tới, nói gì tới chuyện chú ý tới các mối quan hệ của cô ở công ty.

Người đầu tiên thể hiện tình bạn với cô là Mai Lệ ở phòng hành chính. Buổi trưa khi Đồng Tri Vy ngồi ăn cơm một mình trong nhà ăn, Mai Lệ bưng đĩa cơm tới và ngồi xuống trước mặt cô, hỏi: “Tôi ngồi đây được chứ?”.

Nhà ăn có không ít người, nhưng từ trước tới giờ mỗi khi Tri Vy xuống lầu ăn cơm, một chiếc bàn luôn luôn chỉ có một mình cô ngồi. Cô bị mọi người cố ý cô lập, trước khi Mai Lệ hỏi câu này chưa hề có ai muốn ngồi chung bàn với cô.

Tri Vy lập tức gạt đầu rồi nhắc đĩa cơm về gần phía mình một chút. Mai Lệ là một cô gái có gương mặt to tròn, sáng sủa, vừa ngồi xuống đã tự giới thiệu: “Tôi là Mai Lệ ở phòng hành chính, còn nhớ chứ?”.

Tri Vy gạt đầu, cô thường xuyên tới phòng hành chính nên đều ghi nhớ mỗi gương mặt ở đó.

“Cô là thư ký mới của sếp, cô Đồng”.

“Gọi tôi Tri Vy là được rồi”.

Có vô số ánh mắt trong nhà ăn đang nhìn về phía cô, có người nhìn thẳng, có người âm thầm, có vài ánh mắt nhìn cô tóe lửa khiến Tri Vy khẽ rung mình.

Mai Lệ ghì giọng nói: “Mặc kệ bọn họ, bọn họ ghen với cô ngày nào cũng được nhìn thấy sếp đấy”.

Đồng Tri Vy bật cười, tiếng cười có vài phần cảm kích.

Sau đó hai người thường xuyên cùng nhau đi ăn cơm, dần dần có thêm một số người khác cùng tham gia, những ngày tháng ở Thành Phương của Tri Vy dễ chịu hơn nhiều.

Đồng Tri Vy thích một cuộc sống không bị người khác chú ý, có một số người thích hưởng thụ cảm giác khi đi trên đường được mọi người để ý, nhưng cô thì ngược lại. Khi không ai chú ý tới mình, cô cảm thấy tự do tự tại hơn, giấu mình trong đám đông là một niềm vui nho nhỏ. Đương nhiên ngoại hình bình thường của cô cũng góp phần giúp ích rất nhiều, khiến cô dễ dàng che giấu bản thân mình hơn.

Nhưng có người không nghĩ như thế, ít ra trong mắt Hà Vĩ Văn Đồng Tri Vy là người con gái khiến trái tim cậu rung động, khiến mỗi lần gặp cô cậu đều lắp ba lắp bắp.

5

Chiếc xe của Viên Cảnh Thụy mất hút trong màn đêm dày đặc đang buông dài trên phố, đám người đứng hai bên đường vẫn xuýt xoa.

“Xe của sếp đẹp thế, vừa cao vừa to, đi từ phía sau tới mà không có tiếng động gì, sợ chết đi được”.

“Ê, các cậu có nhìn thấy mặt sếp không? Ban nãy sếp nhìn tớ đấy, tớ nhìn thấy sếp nhìn tớ”.

“Lại si tình rồi, cô bớt bớt chút đi, sếp làm gì có thời gian mà nhìn cô chứ”.

Đám đông thảo luận rôm rả về chuyện bất ngờ nho nhỏ này, chỉ có Hà Vĩ Văn vẫn đang nói chuyện với Tri Vy.

“Cô không bị giật mình chứ?”.

Tri Vy nhẹ nhàng rút cánh tay ra khỏi tay cậu rồi trả lời: “Không sao đâu, cảm ơn cậu”.

Hà Vĩ Văn là người An Huy, làm ở bộ phận bán hàng trong Thành Phương. Thực ra cậu không phù hợp làm công việc này lắm, cậu ăn nói vụng về, lại thật thà, sau khi rời An Huy tới Thượng Hải làm ăn vẫn

không theo kịp được nhịp sống nơi đô thị, vì thế làm việc gì cũng khiến người khác có cảm giác cậu lơ đãng, không tập trung, nói gì tới chuyện so sánh với những người thông minh, lanh lợi khác ở bộ phận bán hàng.

Lương của bộ phận bán hàng rất thấp, phần lớn thu nhập đều dựa vào việc trích phần trăm doanh thu, mà thành tích bán hàng của cậu hàng tháng luôn bết bát, đối tượng luôn luôn bị mắc trong các buổi họp tổng kết đương nhiên không thể có thu nhập tốt được.

Áp lực cuộc sống ở Thượng Hải vượt quá sức tưởng tượng của người bình thường, mặc dù Hà Vĩ Văn luôn thuê chung nhà với người khác nhưng hàng tháng chỉ riêng tiền phòng đã là hơn một nghìn tệ, chiếm một phần ba thu nhập của cậu. Hơn nữa tiền ăn uống, đi lại và tiền tiêu bên ngoài khiến tháng nào cậu cũng phải giặt giũ vá vai.

Lần đầu tiên gặp Tri Vy Hà Vĩ Văn đang không biết xoay xử thế nào ở phòng tài vụ.

Mấy hôm trước cậu đi công tác và mang về một tập hóa đơn thanh toán, nhưng một tờ hóa đơn trong đó viết sai tên công ty.

Quản lý phòng tài vụ là một người đàn ông Thượng Hải gầy như cây sào, ngoài năm mươi tuổi, trước đây đã từng làm ở cục thuế vụ, có chút quan hệ nên mới được người khác yêu cầu cho vào làm ở vị trí này. Những người làm nhà nước thường thích thể hiện cho người khác thấy địa vị của mình, nhân viên tài vụ cầm tờ hóa đơn đưa cho ông ta xem, ông ta ngồi trên ghế dùng hai ngón tay kẹp lấy tờ hóa đơn rồi liếc một cái, khịt mũi rồi phun ra hai chữ:

“Không được”.

Mặt Hà Vĩ Văn vô cùng kinh ngạc, đây là hóa đơn cậu ăn cơm với khách hàng ở ngoại tỉnh, người ta chọn quán ăn, gọi đồ ăn, ăn một bữa cơm hết đứt hơn hai nghìn tệ của cậu, nếu không được thanh toán thì tháng ngày tiếp theo cậu biết sống thế nào đây.

Mặt cậu đỏ phừng phừng, thử cầu xin mấy câu nhưng quản lý phòng tài vụ nhìn cậu với ánh mắt khinh bỉ, sắc lẹm như dao: “Chúng tôi cũng chỉ giải quyết công việc theo quy định của công ty thôi, hay là cậu tìm tổng giám đốc ký tên đi”.

Cuối cùng Hà Vĩ Văn tuyệt vọng bước ra khỏi phòng tài vụ, lúc bước đi trên hành lang có cảm giác không nhấc nổi chân, sự buồn chán khiến cậu cảm thấy mình như bị buộc đá mà ném xuống đáy sông. Đẳng sau có tiếng bước chân vang lên, quay lại nhìn cậu thấy Đồng Tri Vy trong bộ đồ màu xám đang bước tới. Lúc trước cô cũng ở trong phòng tài vụ nên nắm rõ mọi việc, thấy cậu quay đầu lại cô liền gật đầu.

Cậu lên tiếng: “Cô nhìn thấy hết rồi đúng không? Là tôi ngu quá, ngay cả tên công ty cũng viết sai, nhưng Châu Bát Bì(4), ông ta...”.

Trưởng phòng tài vụ họ Châu, vì làm khó quá nhiều người nên sau lưng mọi người đều gọi ông ta là Châu Bát Bì.

Đồng Tri Vy đặt ngón tay lên miệng rồi khẽ “suyt” một tiếng, sau đó chìa tay ra: “Có thể cho tôi xem tờ hóa đơn đó không?”.

Cậu liền đưa cho cô xem.

Bàn tay cô nhỏ nhắn, cũng không để móng tay dài, năm đầu ngón tay đều được cắt gọn gàng, sạch sẽ, lòng bàn tay trắng muốt, nhìn cũng có cảm giác rất mềm mại. Cậu định nói gì đó nhưng thấy cô cúi đầu chăm chú nhìn tờ hóa đơn, mái tóc mai che khuất một bên vầng trán trắng trẻo, bỗng nhiên cậu quên hết những gì định nói mà chỉ biết đứng đó chờ đợi.

“Đúng là sai rồi, có điều anh có bằng chứng gì khác không? Chứng minh anh và khách hàng cùng ăn bữa cơm này”.

Cậu nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Có, tôi có email mà khách hàng gửi cho, hẹn tôi thời gian gặp gỡ ở nhà hàng đó”.

“Vậy là được rồi, tôi là Đồng Tri Vy, là thư ký của sếp Viên. Anh in email đó ra cho tôi, tôi xem xem có thể nhờ sếp Viên ký tên được không”.

Lúc này cậu mới nhớ ra cô chính là thư ký mới của Viên Cảnh Thụy mà mọi người đồn đại bấy lâu nay.

“Cảm ơn, cảm ơn cô, tôi, tôi là Hà Vĩ Văn”. Mặt cậu lại đỏ bừng, cậu nói còn lắp ba lắp bắp.

Đồng Tri Vy mỉm cười: “Không cần cảm ơn, anh có bằng chứng là được rồi, tôi biết anh là ai, anh là đồng hương của Mai Lệ, cô ấy có nhắc tới anh rồi”.

Thật trùng hợp là Mai Lệ và Hà Vĩ Văn cùng tới từ một nơi. Lúc ăn cơm cùng Tri Vy Mai Lệ có nhắc tới vị đồng hương này với giọng đầy thương cảm. Nói cuộc sống của cậu không dễ dàng gì, vì thế Tri Vy đã nhớ cái tên này trước khi gặp cậu ở phòng tài vụ.

Sau đó tờ hóa đơn được giải quyết, theo như Hà Vĩ Văn nói thì lúc trưởng phòng tài vụ nhìn thấy chữ ký của Viên Cảnh Thụy trên tờ hóa đơn ấy về mặt ông ta khiến cậu muốn cười to mấy tiếng. Sau đó cậu và Tri Vy quen nhau, còn lấy cơ cảm ơn cô giúp đỡ mời cô ăn cơm nữa.

Hơn nửa năm qua, chỉ cần các buổi tụ họp có mặt Đồng Tri Vy là Hà Vĩ Văn cũng tham gia, ai cũng biết cậu có tình cảm với cô, chỉ có cô từ trước tới giờ luôn coi cậu như một người bạn bình thường.

Cả nhóm vui vẻ tới một quán ăn Tứ Xuyên mới mở ngay dưới chân cầu Nam Phố, đoạn đường này khá đẹp, hai bên đường là khu căn hộ cao cấp mọc san sát nhau, chỉ là không thể đi tiếp vào trong được nữa. Những căn hộ cũ ở khu phía nam thành phố được xây men theo con phố nhỏ sau lưng những tòa nhà cao tầng, những nóc nhà cao thấp đan xen nhau dày đặc. Mặc dù trời đã vào đông nhưng trong màn đêm vẫn có rất nhiều người đứng ở bên ngoài, còn có những quán ăn đêm bên vỉa hè. Trên chiếc xe nhỏ đen đúa là những chảo dầu mỡ đang sôi sùng sục, khói bay nghi ngút, mùi cơm rang mì xào xộc thẳng vào mũi, tất cả như đang ở một thế giới khác.

Bởi vì mọi người đều đến đây lần đầu tiên nên không thuộc đường thuộc lối, Mai Lệ cầm phiếu ưu đãi đi tìm quán ăn Tứ Xuyên, cả nhóm đi theo sau. Đường đi nhiều ổ gà. Vương Băng ở phòng bất động sản lâu bầu than thở: “Rốt cuộc ở đâu thế, tìm được không vậy?”. Vừa nói xong thì cô giẫm phải một đồng dầu mỡ và trượt một cái, gần như chạm cả mông xuống đất, cô thét lên kinh hãi.

Đồng Tri Vy đẩy Hà Vĩ Văn đang đi cạnh mình và nói: “Băng Băng đi giày cao gót nên đi lại không tiện, anh để ý cô ấy một tí”.

Có năm người cùng ra ngoài ăn cơm, chỉ có hai người là đàn ông, trong đó một người là bạn trai Mai Lệ, Vương Băng đi giày cao gót mười phân, đi trên đoạn đường thế này thực sự quá nguy hiểm.

Hà Vĩ Văn áp úng, Vương Băng đứng bên liền nói: “Hà Vĩ Văn, nếu tôi mà ngã thật thì cậu phải công tôi vào bệnh viện đấy. Còn nữa, cậu không nhớ xa Tri Vy sao? Rời xa một bước cũng không được sao?”.

Tri Vy nghe vậy liền sững người, cô quay lại nhìn Hà Vĩ Văn một cái, gương mặt cậu đã đỏ bừng, miệng không biết đang lẩm nhẩm điều gì, cậu đi về phía Vương Băng và nói: “Cô đừng nói linh tinh, để tôi đi cô đi”.

Hai người còn lại nhìn thấy cảnh này liền bật cười, nhìn tới mức Tri Vy đỏ bừng mặt. Cũng may Mai Lệ đột nhiên reo lên vui sướng: “Mau nhìn kìa, tớ nhìn thấy biển rồi, ở bên đó đó”. Nói xong liền chạy về hướng ấy, những người còn lại cũng vội đi theo, chuyện ban nãy mới tạm qua đi.

Quán ăn Tứ Xuyên mới mở làm ăn quả nhiên rất tốt, vừa bước vào cửa đã ngập tràn tiếng người cười nói, bàn nào cũng ngồi kín, cũng có thể do giá ưu đãi nên mới vậy, tám giờ tối đã phải đợi bàn. Cả nhóm người vừa xuống tàu điện ngầm xong lại đi bộ đoạn đường dài, sớm đã đói meo. Khó khăn lắm mới có bàn, cả nhóm chỉ tiếc không thể gọi hết thực đơn một lượt, đúng lúc mọi người đang nói chuyện rôm rả thì Vương Băng đưa thực đơn nhanh quá khiến cốc trà của Đồng Tri Vy đổ đầy ra bàn. Cốc trà vừa rót xong nên còn nóng, Tri Vy không rút tay về kịp, Hà Vĩ Văn còn kinh động hơn cô, cậu đứng phắt dậy đẩy ghế khiến âm thanh phát ra rất lớn.

“Thế nào rồi? Có sao không?”.

“Không sao không sao, không bị bỏng, lau khăn giấy một chút là ok”. Đồng Tri Vy vừa nói vừa đứng dậy, giơ một cánh tay về phía những người còn lại, một tay thì giữ váy.

Hà Vĩ Văn chạy ngay đi tìm nhân viên phục vụ, Vương Băng lấy khăn giấy trong túi ra rồi luôn miệng nói xin lỗi, xin lỗi sau đó lau tay cho Tri Vy. Tri Vy lấy khăn giấy tự lau, cốc trà đó thực sự không nóng, chỉ âm ẩm thôi, có điều vết nước thấm quá rộng, nhìn rất thê thảm.

Mai Lệ cũng cầm khăn giấy tới nhưng không vội vã lau vết loang cho cô mà còn cười bên tai Tri Vy.

“Người ta ân cần lắm đấy, thế nào, cảm thấy thế nào?”.

“Chị nói gì thế?”.

“Đừng nói là cô không biết gì nhé, Hà Vĩ Văn thích cô lâu lắm rồi, chỉ là tên ngốc này không chịu hành động, chậm chạp đến nỗi tụi này cũng không thể coi được nữa”.

Mọi người trên bàn ăn bắt đầu lao xao, bỗng dưng Đồng Tri Vy không biết phải trả lời thế nào, đúng lúc đó Hà Vĩ Văn chạy tới, tay cầm một xấp giấy ăn trắng tinh, chưa kịp ngồi xuống đã nhét hết vào tay Tri Vy.

“Bị bỏng ở đâu? Giấy ăn đây”.

Ngoài Tri Vy ra, những người còn lại không hện mà cùng nhau thở dài, Vương Băng thẳng tính nhất, cô lườm cậu một cái rồi nói: “Lau xong hết rồi, nước trà không nóng, nếu như bị bỏng thật đợi cậu mang giấy ăn tới thì da thịt cũng lên bàn ăn hết rồi”.

Nói xong mọi người cười nghiêng ngả.

6

Bữa cơm ăn đến khá khuya, lúc thanh toán họ còn được tặng một tập phiếu ưu đãi. Mai Lệ nói lần sau tới ăn tiếp, bạn trai cô Thường Thạc liền rút một tờ cầm lên xem, nói: “Một tấm hai mươi tệ, ăn hết hai trăm tệ mới dùng một tờ, mỗi lần chỉ được dùng một tờ. Ngoan, đợi em dùng hết tập phiếu này rồi thì một nghìn tám trăm tệ cũng đi tong, tiền của phụ nữ để lừa gạt quá”.

Mai Lệ trừng mắt: “Có tới ăn thì cũng là anh trả tiền”. Miệng nói thế nhưng tay đã xé tập phiếu ra và nhét vào tay Vương Băng và Hà Vĩ Văn một người một tấm. Tới lượt Tri Vy vừa đặt vào tay cô một cái đã rút lại ngay rồi quay sang đưa hết cho Hà Vĩ Văn.

“Cho cậu hết, giữ lấy mà dùng”.

Nói xong cô cười vui vẻ rồi cùng những người khác ra về. Cô nói năm người không gọi xe được nên về trước. Để lại Hà Vĩ Văn và Đồng Tri Vy đứng ở cửa quán cơm dưới ánh đèn màu sắc sỡ, xung quanh người ra kẻ vào nhộn nhịp.

Hà Vĩ Văn vẫn nắm chặt hai tờ phiếu ưu đãi trong tay, lúc nói chuyện mắt nhìn Tri Vy nhưng lại không dám nhìn vào mắt cô, ánh mắt lạc xuống mũi: “Chúng ta, chúng ta cũng đi gọi xe đi”.

Đồng Tri Vy cảm thấy hơi phiền, cô không ghét Hà Vĩ Văn, chỉ là độc thân lâu rồi, thêm nữa vừa làm vừa học quá bận, một mình đôi lúc cảm thấy cô đơn nhưng dần dần cũng quen.

Hơn nữa, sau khi rời khỏi Ôn Bạch Lương cô cảm thấy khá lạnh nhạt với chuyện yêu đương, giống như động vật bị băng tuyết làm bị thương một lần thì sẽ không thích mùa đông lạnh nữa. Từ nhỏ cô đã thế, việc gì cũng nhớ rất nhanh và quên rất chậm, hồi đi học cứ nghĩ đó là việc tốt nhưng sau này nghĩ lại mới thấy đó là bị kịch.

Nghĩ tới đây cô càng cảm thấy phiền hơn, cô muốn mỉm cười theo thói quen nhưng không cười nổi, nghĩ ngợi một hồi cô nói: “Chúng ta không đi cùng đường, tôi sẽ đi tàu điện ngầm về, như thế tiện hơn”.

Cậu cứ cuống lên là lại nói lắp, miệng cứ lắp đi lắp lại: “Không, không sao cả, tôi tiễn cô, gọi xe đưa cô về”.

Cô lắc đầu, thái độ vừa kiên trì vừa mềm mỏng, khiến cậu hoàn toàn bị đánh bại.

“Vây, vậy để tôi đi cùng cô ra bến tàu điện ngầm. Con đường chúng ta đi tới đây có vẻ không an toàn lắm”. Cậu đấu tranh, cuối cùng cũng nói được một câu.

Đồng Tri Vy thở dài trong lòng, định nói so với ngô nhố tới om phức tạp như mê cung về nhà cô thì đoạn đường này đâu là gì. Nhưng nhìn sắc mặt của Hà Vĩ Văn cô vẫn để cậu đi cùng.

Nói chung phải tìm cơ hội để nói rõ ràng, nói muện không bằng nói sớm, việc này không thể kéo dài được.

Giống như Đồng Tri Vy, Hà Vĩ Văn bây giờ cũng cảm thấy vô cùng phiền não.

Cậu biết mình thích cô, không chỉ bởi vì cô tốt bụng giúp đỡ cậu cứu lấy tờ hóa đơn mà cậu coi là đại nạn ấy, mà bởi vì cô có điểm đặc biệt thu hút cậu một cách mạnh mẽ.

Cậu thích dáng vẻ cô lúc làm việc, cô sắp xếp ngăn nắp rõ ràng mọi thứ hỗn loạn một cách từ tốn, lúc nào cũng chậm rãi, ung dung, càng những lúc bận rộn và gấp gáp gương mặt nhỏ xinh trắng trẻo, lốm đốm tàn nhang mờ mờ của cô lại đặc biệt ngời sáng.

Có thể những chàng trai nhiều kinh nghiệm trên tình trường sẽ nói, thực ra đây là một sự quyến rũ đặc biệt và tiềm ẩn, nhưng Hà Vĩ Văn không thể nào miêu tả nó một cách chính xác được, chỉ biết càng để ý Tri Vy cậu càng chìm đắm trong mỗi cử chỉ và biểu cảm của cô.

Nhưng lâu như vậy rồi cậu vẫn không hiểu cô, cậu nghĩ có thể do mình quá ngu ngốc. Đồng Tri Vy tính tình thoải mái, hay mỉm cười khiến người khác cảm thấy cô dễ gần. Nhưng nếu thực sự lại gần cô sẽ cảm thấy dường như có một bức tường trong suốt nhìn không thấu, chạm không thấy chắn ngang, hoàn toàn không thể nào đoán được trong lòng cô thực sự nghĩ gì.

Hai người cùng bước về phía ga tàu điện ngầm, người đi trên phố không nhiều, nhưng những hàng ăn hai bên đường vẫn tấp nập, nhộn nhịp. Đồng Tri Vy cố gắng giữ một khoảng cách lịch sự với Hà Vĩ Văn nhưng cậu vẫn thử đi sát bên cô, vai kề vai cô cùng sánh bước.

Đồng Tri Vy vẫn mặc đồ công sở, do làm việc cả ngày lại thêm vừa ăn cay xong nên gương mặt trắng trẻo của cô cũng bóng một lớp dầu mỏng, nhưng lại khiến cậu có cảm giác cô còn rực rỡ hơn ngày thường. Gió đêm nhẹ thổi, cô không đưa tay vén những sợi tóc đang rủ xuống vai, cậu dừng cảm sát lại gần hơn, cảm giác như chỉ một giây sau đó những sợi tóc đen nhánh của cô sẽ lướt qua gương mặt cậu.

Dần dần cậu cảm thấy cổ họng nóng bừng, lòng bàn tay cũng thế, mồ hôi đã túa ra, nhìn cánh tay cô bên cạnh mình bàn tay cậu động đậy chỉ muốn đưa ra nắm chặt lấy.

Con phố nhỏ quanh co, càng gần đại lộ càng yên tĩnh, đi thêm vài bước nữa ánh đèn của hàng quán hai bên đường cũng ít dần, đèn đường mờ tối, ngăn cách với bóng đêm bằng một lớp ánh sáng màu vàng đục. Ánh sáng mờ ảo khiến Hà Vĩ Văn có thêm dũng khí chưa bao giờ có, cậu bước vội lên trước, giang rộng hai cánh tay như muốn ngăn không cho Đồng Tri Vy đi.

“Tri Vy, tôi...”.

Hành động của cậu khiến cô giật mình đứng lại.

Cậu hốt hoảng đến mất cả tiếng, những lời muốn nói bây giờ tự nhiên quên hết, giọng run rẩy, lắp ba lắp bắp:

“Tôi, tôi muốn nói với cô, tôi...”.

Cảm giác phức tạp vừa phiền não vừa day dứt khiến Tri Vy lùi lại một bước, cô không có kinh nghiệm từ chối người khác, cũng chưa từng nghĩ có ngày mình sẽ gặp tình huống như thế này.

Sự bắt đầu của cô với Ôn Bạch Lương rất tự nhiên, thậm chí anh ta còn không hề nói rõ muốn hẹn hò với cô, chỉ là trong căn phòng nhỏ hẹp ấy đột nhiên hôn cô, còn cô lúc đó còn tưởng rằng, một nụ hôn chính là những lời hứa hẹn không kịp nói hoặc không nói ra thành lời.

Đúng là tuổi trẻ thiếu hiểu biết.

Đồng Tri Vy lùi về phía ánh sáng đèn đường, hai luồng ánh sáng chói mắt vụt sáng lên sau lưng cô, có xe tới, có thể là do tắc đường, họ còn nháy đèn về phía hai người vài lần. Tri Vy đột ngột quay đầu lại, ánh sáng mạnh khiến cô đưa tay lên che mắt, sau đó cô nghe thấy tiếng đóng mở cửa xe, người mở cửa bước xuống, tiếng nói vang lên trong bóng đêm.

“Thư ký Đồng”.

Cô giật mình, không thể tưởng tượng được Viên Cảnh Thụy lại xuất hiện ở nơi này, cô quay lại nhìn Hà Vĩ Văn, chỉ thấy gương cậu đơ dại, ánh đèn sáng choang phản chiếu gương mặt sững sờ, hai tay vẫn giữ nguyên tư thế giang rộng, hoàn toàn không có phản ứng gì.

“Cần giúp gì không?”. Viên Cảnh Thụy lên tiếng rồi bước lại gần cô.

Trong chốc lát Đồng Tri Vy như hiểu ra, có thể Viên Cảnh Thụy hiểu nhầm cảnh tượng anh nhìn thấy ban nãy, cô nhanh trí lên tiếng giải thích với anh, dẹp tan sự hiểu lầm.

“Tổng giám đốc Viên, đây là Hà Vĩ Văn ở bộ phận bán hàng, ban nãy chúng tôi đi ăn cơm cùng mấy đồng nghiệp nữa, anh ấy đang định đưa tôi ra bến tàu điện ngầm”.

Dưới ánh sáng lúc mờ lúc tỏ Viên Cảnh Thụy ngẩng đầu nhìn Hà Vĩ Văn một cái rồi gật đầu với cậu, lúc đưa mắt nhìn Tri Vy đôi mắt anh khẽ nheo lại sau đó anh lên tiếng:

“Hay là để tôi đưa cô về, sẽ nhanh hơn một chút”.

Chú thích:

(4) Châu Bát Bì: là một địa chủ ác bá dưới ngòi bút của nhà văn nổi tiếng Cao Ngọc Bảo. Là một nhân vật phản diện điển hình, tên thật là Châu Xuân Phú (ND).

3. Chương 3: Hạt Ô Liu

Người phụ nữ bình thường đến mấy cũng có điểm khiến người khác rung động, chỉ là Đồng Tri Vy quá giống một hạt ô liu, luôn che giấu vị ngọt ngào dưới lớp vỏ cứng rắn, nếu không cắn vỡ nó thì chẳng ai cảm nhận được.

Viên Cảnh Thụy

1

Lúc xe khởi động, hai người không nói gì.

Đồng Tri Vy cố khống chế bản thân không nhìn Hà Vĩ Văn đang đứng ở vỉa hè qua gương chiếu hậu, nhưng khi xe chạy ra ngoài phố cô vẫn không kiềm chế được. Trong gương chỉ nhìn thấy một bóng người nghiêng nghiêng đổ dài dưới ánh điện, khiến cô thực sự cảm thấy không đành lòng. Nhưng không thể không né tránh, không thể đáp lại cậu cũng khiến cô cảm thấy bứt rứt trong lòng.

“Sao thế?”.

“Không, không sao”.

Mặc dù trong lòng cô vô cùng cảm kích sự tốt bụng bất ngờ của Viên Cảnh Thụy nhưng bị sắp mình bắt gặp cảnh ấy khiến Tri Vy cảm thấy rất xấu hổ. Lần đầu tiên ngồi xe do Viên Cảnh Thụy tự lái khiến cô cảm thấy không quen, nhất thời có phản ứng.

Viên Cảnh Thụy cũng không truy hỏi nữa, hôm nay anh lái một chiếc xe Jeep, lúc nổ máy phát ra những tiếng động giống như tiếng gầm gừ nho nhỏ, lúc rẽ quẹo, đổi đường vô cùng mạnh mẽ, không giống với vẻ ngoài nho nhã của anh chút nào.

“Tôi nhiều chuyện rồi?”.

Cuối cùng chiếc xe cũng ra khỏi con phố nhỏ hẹp chật chội, lúc xe rẽ vào đường lớn đông người qua lại, anh chợt lên tiếng, hai mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước khiến Tri Vy sững lại một lúc mới phát hiện ra anh đang nói chuyện với mình.

“Không, anh ấy chỉ tiện đường đưa tôi ra bến tàu điện ngầm thôi, anh hiểu nhầm rồi”.

Anh bật cười: “Vậy thì tốt, tôi còn tưởng thư ký Đồng đang hẹn hò”.

Cô lắc đầu: “Tôi sẽ không phá vỡ quy tắc của công ty”.

Viên Cảnh Thụy kéo dài từ “ừ” rồi tiếp lời: “Công ty vô tình vô lý đến thế sao?”.

Đồng Tri Vy nín nhịn không nói lời nào.

Thành Phương cũng giống như những công ty lớn khác, không cổ vũ quan hệ yêu đương giữa các nhân viên, nhưng cũng không viết rõ trong điều lệ công ty, coi như một quy định bất thành văn. Mặc dù sau lưng cũng có người than trách nói bản thân sếp không phải cũng có quan hệ với sếp cũ nên mới có ngày hôm nay sao, nhưng trên thực tế công ty dưới sự quản lý của Viên Cảnh Thụy thì luật bất thành văn hoặc thành văn đều được chấp hành rất nghiêm chỉnh.

“Cảm ơn tổng giám đốc Viên, có điều tôi thực sự không cần”.

Giọng nói của cô đã trở lại trạng thái bình thường, nhưng chỉ có cô mới biết gương mặt mình đã ửng đỏ, khiến cô không thể không nép mình trong bóng tối.

Ngay cả bản thân cô cũng không hiểu tại sao trong tình huống ngại ngùng lúc trước mình không quá luống cuống nhưng chỉ hai câu nói bình thường của Viên Cảnh Thụy lại khiến cô đỏ mặt.

Có lẽ bởi vì đối với Viên Cảnh Thụy cô luôn có một nỗi sợ hãi âm thầm, quá khứ phức tạp và cấm kỵ, sự mâu thuẫn giữa nội tâm và vẻ bề ngoài của anh, anh là mẫu đàn ông cười mà tức giận, chau mày mà vui vẻ, chưa bao giờ để người khác đoán được con người thật của mình. Kiểu người thế này luôn khiến người khác cảm thấy sợ hãi, không có ai ở công ty cảm nhận rõ điều này hơn cô.

Nói xong câu ấy Đồng Tri Vy bắt đầu lấy lại tinh thần, giữ vẻ mặt nghiêm túc và kiên định như thường ngày trước mặt Viên Cảnh Thụy. Viên Cảnh Thụy cũng không nói gì, hai người cùng giữ im lặng, cũng may có tiếng điện thoại rung phá tan bầu không khí im lặng này.

Viên Cảnh Thụy không chỉ có một chiếc điện thoại, điện thoại việc công, việc tư cộng lại cũng phải ba chiếc. Thỉnh thoảng anh ra nước ngoài lại giao hai chiếc điện thoại cho Tri Vy toàn quyền nghe. Khi mới bắt đầu làm việc cô đã gặp phải tình huống thế này, lúc đó thực sự căng thẳng, để đảm bảo mở máy 24/24 giờ chỉ hai ngày sau mắt cô đã thâm quầng như mắt gấu trúc.

Lúc Viên Cảnh Thụy về, anh nhìn cô cười: “Tối nào thư ký Đồng cũng rất bận sao?”.

Lúc trả lời Đồng Tri Vy còn âm thầm nghĩ rằng: “Tổng giám đốc Viên, tối qua cuộc điện thoại muộn nhất gọi tới tìm anh tôi nghe lúc mười một giờ năm mươi lăm phút, còn cuộc sớm nhất sáng nay gọi tới lúc hai giờ sáng”.

Anh “ờ” một tiếng: “Ai mà vô ý thế, lại gọi điện thoại vào cái giờ đấy”.

Cô rút một tờ giấy A4 đã in sẵn trong tập tài liệu ra, bên trên là những tin nhắn mà người gọi để lại, ngoài những tin nhắn công việc ra không thiếu những lời âu yếm ngọt ngào, còn trách móc anh để thư ký nghe điện thoại nữa.

Viên Cảnh Thụy cầm tờ giấy lên liếc một cái rồi nói: “Lần sau không phải giờ làm việc thì cứ tắt hai cái điện thoại đó đi”. Thế là xong.

Đồng Tri Vy nghe xong trong lòng chỉ muốn phát điên.

Thật sự không thể hiểu nổi tại sao lại có nhiều cô gái trước sau nối bước để ý tới người đàn ông đã bước qua cả rừng hoa như Viên Cảnh Thụy chứ.

Chuông điện thoại tiếp tục rung, Viên Cảnh Thụy quay lại nhìn chiếc áo khoác ở hàng ghế sau, Đồng Tri Vy thấy vậy liền nói: “Tôi lấy điện thoại cho anh nhé?”.

Anh gật đầu, Tri Vy cởi dây an toàn rồi ngoài người ra ghế sau. Trong xe bật điều hòa rất âm, lúc lên xe cô đã cởi chiếc khăn dày ra, bên trong áo khoác là áo sơ mi trắng để mở cúc cổ, nhìn từ phía anh có thể thấy rõ chiếc cổ trắng ngần của cô.

Đột nhiên anh thấy người nóng bừng, anh tháo cúc cổ rồi hạ nhiệt độ điều hòa xuống thấp thêm hai độ nữa.

Đồng Tri Vy tìm chiếc điện thoại đang rung trong túi áo khoác rồi đưa cho anh, trong lòng cảm thấy khá kì lạ.

Đây là chiếc điện thoại riêng tư nhất của Viên Cảnh Thụy, anh có tất cả ba chiếc điện thoại, trong đó một chiếc chuyên dùng cho công việc, một chiếc khá riêng tư, còn một chiếc nữa ngay cả cô cũng không biết số, cũng không rõ anh dùng để liên lạc với ai.

Viên Cảnh Thụy đưa tay nhận điện thoại, mới nghe được hai câu sắc mặt đã sầm lại, chỉ hỏi: “Bây giờ đang ở đâu?”.

Xe vẫn lao vút đi trong đêm ở tốc độ cao, anh nghe đầu dây bên kia trả lời xong liền đột ngột đổi hướng rồi chui qua trạm thu phí, đầu xe lắc mạnh khiến Đồng Tri Vy hít sâu theo bản năng, tay nắm chặt nắm cửa xe, đằng sau vang lên vô số tiếng còi xe inh ỏi, đèn xe chiếu nhấp nháy, người bị kinh động đầu chỉ có một mình cô.

Xe dừng lại ở giao lộ đầu tiên trên đường cao tốc, Viên Cảnh Thụy quay sang nói: “Tôi có việc gấp phải tới bệnh viện, cô về trước nhé”.

Hơi thở gấp gáp của Đồng Tri Vy còn chưa trở về trạng thái bình thường, nghe thấy câu này cô buột miệng hỏi: “Bệnh viện? Ai bị sao thế?”.

Viên Cảnh Thụy nhìn cô, đáp: “Là mẹ tôi”.

Đồng Tri Vy rùng mình.

Cô chưa nghe sếp mình nhắc tới các thành viên trong gia đình anh bao giờ, bố mẹ, người vợ cũ đã mất giống như những điều cấm kị trong công ty, cũng không có ai to gan dám công khai bàn luận chuyện này cả.

“Ồ, vậy tôi...”. Tay cô vẫn đặt trên nắm cửa xe, chốt cửa đã được mở nhưng cô giật một cái mà cửa vẫn không mở. Anh vươn người đưa tay qua định mở hộ cô, động tác quá nhanh khiến cô không kịp rút tay về, tay anh vô tình chạm phải mu bàn tay cô.

Mu bàn tay cô lạnh toát, một giây sau cô mới hiểu đó là nhiệt độ được truyền từ ngón tay anh khi chạm vào tay cô.

Đồng Tri Vy không dám tin, cô quay sang nhìn anh, anh chìm trong bóng tối khiến cô không nhìn rõ cảm xúc trên gương mặt anh bây giờ như thế nào.

Cô ngáp ngừng giây lát rồi nói: “Hay là tôi đi cùng anh, nhờ đâu anh cần người giúp đỡ thì tôi có thể giúp được”.

Anh không đáp mà chỉ ra hiệu cho cô đóng cửa xe lại, nổ máy, một lần nữa chiếc xe lại lao vào dòng xe đang cuộn cuộn trên đường.

2

Bệnh viện cách trạm thu phí không xa lắm, qua hai ngã tư nữa là tới. Đây là một trong những bệnh viện tốt nhất ở Thượng Hải, là một tòa nhà cao tầng nằm ở trung tâm thành phố, bất cứ lúc nào cũng sáng trưng.

Viên Cảnh Thụy vội vã đỗ xe, vừa mở cửa xe là chạy ngay vào trong, sau lưng vang lên tiếng gọi của nhân viên trông xe, Đồng Tri Vy phải quay lại trả mười tệ phí đỗ xe cho nhân viên.

Anh ta vừa thu tiền vừa lẩm bẩm: “Đến thăm bệnh nhân cấp cứu à, nhìn chồng cô vội vã thế”.

Câu nói của nhân viên trông xe khiến Tri Vy đỏ bừng mặt, cô vội giải thích: “Không, không, anh nhầm rồi, anh ấy không phải chồng tôi”.

Trả xong tiền ngẩng lên cô đã không nhìn thấy bóng Viên Cảnh Thụy đâu nữa.

Chưa vào tới phòng bệnh Viên Cảnh Thụy đã thấy hai viên cảnh sát mặc sắc phục đứng ở hành lang, hai người đang cầm sổ sách cúi đầu trao đổi, nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên.

“Anh là người nhà của người bị hại?”.

Anh gật đầu rồi hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

“Bác gái nằm một mình cạnh công xưởng xử lý và vận chuyển rác thải, có người uy hiếp rồi vút bà lại đó, người qua đường thấy vậy liền báo cảnh sát, người của chúng tôi đã đưa bà vào bệnh viện”.

Không đợi cảnh sát nói xong Viên Cảnh Thụy liền đẩy cửa phòng bệnh nhưng anh không vào mà chỉ đứng ngoài cửa nhìn vào. Mẹ anh vẫn chưa tỉnh, bà nằm trên chiếc giường bệnh màu xanh nhạt, trên người đắp một chiếc chăn màu trắng, đang được truyền nước. Trong chớp mắt trong người anh bỗng có một cảm giác điên cuồng tàn bạo, mà cảm giác ấy buộc anh phải đứng im một lúc để khống chế bản thân không được có bất cứ phản ứng đáng sợ nào.

Anh cứ lặng lẽ đứng ngoài cửa một lúc như thế sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại. Lúc quay đầu lại sắc mặt anh khiến hai vị cảnh sát đang định đặt câu hỏi phải khựng lại, đứng nguyên tại chỗ.

Viên Cảnh Thụy lên tiếng trước: “Bác sĩ nói thế nào?”.

Hai viên cảnh sát đã định thần lại, viên cảnh sát trẻ hơn nghiêm mặt lại nhưng vẫn trả lời anh: “Bác sĩ đã kiểm tra rồi, vấn đề không đáng lo ngại lắm”.

“Tôi phải gặp bác sĩ để nói chuyện cho rõ”.

Viên cảnh sát khó chịu, đáp: “Đã nói là không sao cả, ban đầu bà ấy còn tỉnh táo, mọi chuyện bà ấy cũng thuật lại rồi, bác sĩ kê thuốc an thần nên bây giờ bà ấy mới ngủ”.

“Mẹ tôi đã nói những gì?”.

Viên Cảnh Thụy nhìn chằm chằm vào mắt viên cảnh sát, bốn mắt nhìn nhau, viên cảnh sát trẻ như bị chặn ngang họng, viên cảnh sát đứng bên có vẻ lớn tuổi hơn trừng mắt nhìn viên cảnh sát trẻ rồi quay sang nói sơ lược vụ việc cho anh nghe.

Hôm nay bà Viên vẫn dậy sớm như thường ngày, người già thường ngủ ít, trời vừa tờ mờ sáng đã không nằm yên được, bà xuống giường tắm rửa rồi ra ngoài ăn sáng sau đó tụ tập với mấy bà bạn chơi mạt chược.

Nhiều năm nay bà vẫn giữ nếp sống như thế, không vì con trai giàu có mà thay đổi. Bên ngoài cửa sổ từ sáng sớm đã vang lên những âm thanh quen thuộc trong ngõ nhỏ, tiếng nói chuyện buổi sớm của những người hàng xóm, tiếng xe đạp ra vào ngõ, thậm chí cả tiếng tắm giặt, tất cả mọi âm thanh đều vọng vào cửa sổ rất rõ ràng.

Về lý mà nói, con trai thành công thì mẹ cũng sẽ được hưởng phúc, đã từ lâu Viên Cảnh Thụy muốn mẹ chuyển tới biệt thự sống cùng anh. Ở bên sườn núi anh có nhà, không chỉ rộng rãi thoải mái mà cũng tiện cho anh chăm sóc mẹ. Nhưng bà chuyển tới được một tuần lại âm thầm thu dọn đồ đạc quay về nhà cũ, khi Viên Cảnh Thụy tìm về nhà cũ đã thấy căn nhà được thu dọn sạch sẽ xong xuôi, bà đang vui vẻ ngồi trên ghế tre cùng mấy bà hàng xóm ở ngoài đầu ngõ, hóng gió mát và chơi mạt chược ngoài trời.

Bà kiên quyết đòi giữ lại căn nhà cũ trong ngõ nhỏ, bà nói đây là đất tổ tiên, có đi đến đâu cũng không để mất được, không ngờ sau đó không thể mất mà ngay cả đi cũng không chịu đi, nhất định ở lại nơi đây.

Viên Cảnh Thụy dờ khóc dờ người khuyên bà:

“Mẹ, ở đây nhỏ quá”.

Bà lườm anh: “Nhỏ cái gì mà nhỏ? Con được sinh ra ở đây chứ đâu, sống ở đây hơn mười năm rồi sao lúc ấy không thấy con kêu nhỏ”.

“Nhưng đó là ngày xưa rồi”.

“Bây giờ có gì khác chứ? Trong nhà không phải vẫn chỉ có hai mẹ con ta sao? Mẹ không đến căn nhà lớn đó sống với con đâu, cả ngày im phăng phắc, hàng xóm thì không có, nói một lời còn nghe thấy âm thanh vọng lại, con lại đi suốt cả ngày, đâu có vui vẻ như ở đây chứ”. Bà đáp lời con trai một tràng dài như pháo liên thanh.

Viên Cảnh Thụy cảm thấy không đỡ nổi mẹ, liền gượng cười buông tay: “Trong nhà còn có cô giúp việc nữa”.

Không nhắc tới cô giúp việc còn đỡ, nhắc tới bà Viên liền tức giận hơn: “Đừng nhắc tới bà giúp việc theo giờ ấy nữa, làm việc còn không nhanh nhẹn bằng mẹ, nhìn thấy bà ấy chân tay lóng ngóng là mẹ lại tức”. Bà nói xong liền lườm anh: “Con lấy vợ đi, lấy vợ rồi sinh lấy đứa con, mẹ qua đó bế cháu cho con ngay”.

Anh ngập ngừng một hồi rồi đáp: “Mẹ, con đã từng kết hôn rồi”.

Bà Viên khựng lại, chưa bao giờ bà thích Trình Tuệ Mai – người phụ nữ hơn con bà chục tuổi đầu, lúc hai người quyết định kết hôn bà còn kịch liệt phản đối, nhưng bây giờ người ta đã qua đời, bà cũng không nói ra thành lời được, nhưng trong lòng vẫn phải nín nhịn, nghe thấy là không thoải mái chút nào.

Bà luôn cho rằng, con bà tài giỏi như vậy cho dù không có người phụ nữ ấy anh vẫn sống rất tốt. Tay trắng lập nghiệp đi đến đâu cũng nhận được sự kính trọng của người khác vẫn tốt hơn, chứ không như bây giờ đâu đâu cũng đầy những lời nói xấu sau lưng.

Dù vậy bà cũng không muốn sống trong căn nhà rộng lớn ấy, chỉ có mấy ngày bà đã cảm thấy cô đơn, cuối cùng bà sinh bệnh vì nhớ nhung những âm thanh quen thuộc vang lên trong ngõ hẻm.

Bên bàn mặt chược, mấy chị em già vẫn vừa nói chuyện vừa bốc bài, nhắc tới con trai bà ai cũng nói bà có phúc, sau đó còn cười bà có nhà to không ở mà cứ sống chết đòi về ngõ nhỏ.

Bà trợn mắt lườm mấy bà bạn già, nói làm gì có nơi nào tốt hơn nơi chốn mình thân thuộc chứ? Nhắm mắt bà cũng có thể đi hết một vòng quanh ngõ, xung quanh đều là người quen, không cần ra ngoài cũng có thể tìm được bạn chơi mặt chược. Ở nhà to á? Trừ khi con trai bà sinh cho bà một bảy cháu trai cháu gái.

Nói tới cháu trai cháu gái thì mấy bà bạn già của bà đều đã đề huề, chủ đề này khiến các bà vô cùng hứng khởi, ai ai cũng mang chuyện mấy đứa cháu nhà mình ra kể một hồi, bà nghe mà trong lòng ghen tỵ tới mức xót xa.

Bà thở dài, con trai bà điểm nào cũng tốt, chỉ có điều không để tâm tới chuyện lấy vợ, sinh con.

Có người mau miệng nói không phải con trai bà đã từng kết hôn rồi sao?

Bà lập tức phản bác: “Đó làm sao được coi là vợ chứ? Tôi không ưng một chút nào”.

Có điều nói xong câu ấy bà lại nhớ tới cái chết thảm của Trình Tuệ Mai, miệng lẩm rầm nói a di đà phật: “Thôi thôi, không nói chuyện này nữa, nghiệp chướng lắm”.

Bà vốn không tin Phật, mấy năm nay vì lo lắng cho con nên dần dần bà cũng tin, bây giờ cứ mười lăm hàng tháng bà lại lên chùa, chỉ thiếu nước ở nhà sáng tối thắp ba nén hương nữa thôi.

Hôm nay bốn người ở nhà một người chơi mặt chược, đến bữa cơm trưa rồi nhưng không ai muốn về nên cùng nhau ăn tạm gói mì rồi lại nói nói cười cười tới chập tối. Ba người kia ngồi không yên, ai cũng nói phải về nhà đi chợ nấu cơm đợi con trai con dâu về ăn, còn đi đón cháu nữa, ai cũng bận rộn, chỉ có bà Viên không có việc gì làm.

Lúc ra về bà lại thở dài, nghĩ sống thế này chán quá, mong muốn con trai mau lấy vợ sinh cháu càng lúc càng mãnh liệt.

Bà vừa đi vừa nghĩ cho tới khi về nhà, những mái nhà trong ngõ nhỏ kiểu cũ mọc san sát nhau, ở giữa có một con đường nhỏ hẹp. Trước đây từ nhà bà tới nhà mấy bà bạn nói liền với nhau, sau đó phân cho công ty nhà đất khác nhau quản lý, ở giữa liền làm một cánh cửa sắt ngăn chia, đến giờ là khóa cửa, muốn đi về lại phải đi vòng từ ngoài đường lớn vào, rất bất tiện.

Có điều những việc này không đáng kể, bà Viên đã ở đây mấy chục năm, mỗi con đường bà đều thân thuộc như năm ngón tay mình vậy. Bà thường đi một con đường nhỏ xuyên qua một chiếc cửa sắt cấm xe đạp là về tới nhà.

Vậy mà chỉ một đoạn đường như vậy bà đã xảy ra chuyện.

Có người đợi bà ở góc khuất trong ngõ nhỏ vắng vẻ, lúc bà đi qua đã bị trù lên đầu một chiếc túi vải gai thô ráp, sau đó bị nhét vào một chiếc ô tô có cửa kính đen ngòm.

Xe vẫn nổ máy liên tục, cửa xe đóng lại một cái là lập tức rời khỏi đó. Bà bị nhét xuống ghế sau, miệng bị một nắm vải bịt kín, chỉ có thể phát ra những tiếng rên mơ hồ, mặt bà bị dí chặt xuống nệm ghế, trên đó cảm giác toàn những thứ dính dính bần bần.

Không biết xe đã chạy bao lâu, đột nhiên nó dừng lại, bà bị kéo xuống xe rồi có người xông tới nói toàn những lời bần thủ khó nghe.

“Bà già kia, bảo thằng con bà cẩn thận đấy, đừng tưởng hại chết một người phụ nữ là có thể kê cao gối mà ngủ, những thứ lấy của người khác thì sớm muộn cũng phải trả lại, nếu không cứ cẩn thận, nhiều tiền nhưng không có mạng mà tiêu đâu. Lần này chỉ là cảnh cáo, lần sau tội này không nể nang gì nữa”.

Nói xong chúng đẩy bà ngã lăn ra đất, bên tai vang lên tiếng đóng cửa và tiếng động cơ xe nổ máy, đám người ấy để bà lại và đi mất.

Bà nằm trên mặt đất, cảm thấy cả thế giới chao đảo, tối sầm lại, trái tim như bị một bàn tay to lớn bóp nghẹt, không thở nổi, ngay sau đó bà không còn biết gì nữa.

3

Lúc Đồng Tri Vy tìm được phòng bệnh thì trên hành lang đã không còn ai.

Sau khi trả tiền gửi xe xong cô còn đứng bên xe phân vân một lúc.

Dù sao người bị nạn cũng là mẹ của sếp, mình chỉ vô tình đi nhờ xe của anh ấy thôi, ban nãy đầu nóng quá nên mới vội đi theo anh, bây giờ nghĩ lại không chừng Viên Cảnh Thụy không vui về gì khi cấp dưới xen vào chuyện riêng nhà anh.

Hướng hồ nhìn phản ứng lo lắng của Viên Cảnh Thụy khi nghe tin mẹ nhập viện thì rất có khả năng khi đến giường bệnh anh đã quên mất mình còn đem theo cô thư ký nhỏ nữa, không biết lúc nào anh mới nhớ ra.

Nghĩ tới đây cô mới cảm thấy mình thật ngốc nghếch, công tư bất phân là điều cấm kỵ, hướng hồ đây là việc riêng của nhà sếp, đâu phải lần đầu tiên cô giải quyết công việc vậy mà lại hồ đồ quá.

Nhưng cũng không thể không chào anh một câu, cô đã nghĩ vào chào Viên Cảnh Thụy rồi ra về ngay, có điều hỏi đường tới được phòng bệnh thì không thấy người đâu.

Thậm chí cô còn cẩn thận nhón chân nhìn vào giường bệnh xem thế nào nhưng trong phòng tối om, không nhìn rõ gì cả.

Đồng Tri Vy thở dài định quay người ra về, đột nhiên cô ngửi thấy mùi thuốc lá ẩn hiện, là Viên Cảnh Thụy.

Loại thuốc lá Viên Cảnh Thụy hút không có nhiều trên thị trường, mùi vị rất dễ phân biệt, cô lại quen rồi nên trong nháy mắt có thể chắc chắn ngay mà không cần hoài nghi.

Đồng Tri Vy lần theo mùi thuốc lá bước thêm hai bước, chỗ cầu thang bộ có một cánh cửa nhỏ bị khuất, cô đẩy cửa bước vào, bên ngoài có một ban công lộ thiên cũng rất nhỏ, cô nhìn thấy bóng lưng anh, anh đang hút thuốc một mình.

“Thư ký Đồng?” Anh lên tiếng trước cô, lúc nói cũng không quay đầu lại.

Cô cẩn trọng trả lời anh: “Vâng, tổng giám đốc Viên. Còn cần tôi giúp gì không? Nếu không, tôi nghĩ...”.

Anh ngắt lời: “Cô lại đây”.

Cô không hiểu vì sao nhưng vẫn bước lại gần.

Bệnh viện nằm ở trung tâm thành phố, rất gần nơi trước đây cô đã từng ra đi. Lúc xuống xe cô còn nghĩ dù có đi thế nào vẫn quay về nơi cũ, bây giờ đang nhìn ra bên ngoài thấy cảnh thành phố về đêm vẫn rạng rỡ, những chiếc cầu lớn ngang dọc giao nhau nối tiếp những con đường, chạy tít tắp về nơi vô tận.

“Từ đây có thể nhìn thấy nhà tôi”. Đột nhiên anh nói.

Tri Vy nhìn về hướng tây, Viên Cảnh Thụy lắc đầu: “Không phải nơi đó, nơi kia kia”.

Cô nhìn theo hướng tay anh chỉ, anh chỉ về nơi họ mới rời đi ban nãy. Cô nhìn thấy bóng đèn nặng nề của chiếc cầu lớn, bao trùm cả khu nhà dân thấp bé, dày đặc, không ăn nhập gì với khung cảnh huy hoàng của trời đêm.

“Tôi đã lớn lên ở nơi ấy”. Anh nhìn về nơi đó, không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của cô: “Mẹ bày sạp bán hàng nuôi tôi, ngay từ nhỏ tôi thường xuyên chứng kiến cảnh người ta bắt nạt mẹ”. Ngập ngừng một lúc anh tiếp lời: “Tôi đánh cũng khá lắm”.

Điều này cô biết, nhưng ngay lúc này cô chỉ biết im lặng đứng bên cạnh anh, không biết phải nói gì.

Thực sự không biết nên nói điều gì, cô cúi xuống, nhìn thấy bàn tay đang bám trên lan can của anh, những ngón tay nắm rất chặt, những chiếc cúc áo màu bạc phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Cô nghĩ anh không cần phải lừa cô vào lúc này, sau đó thềm thở dài một tiếng, đây mới đúng là thay da đổi thịt!

“Mẹ tôi cũng lợi hại lắm, bà có thể đánh nhau với người ta, rút thắt lưng da vạt tôi, lúc nghèo đói nhất còn gạt tôi bà đã ăn cơm rồi, bụng chịu đói nhìn tôi ăn hết sạch cơm canh trên bàn. Tiết kiệm nhất cũng là bà, ngay cả xe bus cũng không nỡ ngồi, vì đi lấy bưu kiện người ta mang tới mà bà đã đi bộ từ thành đông tới thành tây”.

Nghe tới đây Đồng Tri Vy đột nhiên ngược mắt nhìn lên trên.

Chắc chắn anh buồn lắm nên mới nói những lời này với cô.

Gương mặt nghiêng của anh nhạt nhòa trong bóng đêm, cô luôn sợ anh nhưng thấy anh buồn rầu thế này cô không nỡ nhìn tâm.

Cô nói: “Y học bây giờ tiên tiến lắm, bệnh gì cũng có phương pháp chữa trị, anh đừng quá lo lắng”.

Anh quay sang nhìn cô: “Cô hiểu nhầm rồi, mẹ tôi không bị bệnh, bà chỉ bị shock thôi”.

Cô không kịp nhìn đi chỗ khác nên nhìn thẳng vào mắt anh, anh thực sự là một người đàn ông đẹp trai, nhưng bây giờ đôi mắt ấy lạnh lùng tới mức khiến cô run rẩy.

Anh cảm nhận được điều ấy nên cup mắt xuống rồi thuận tay đập luôn điều thuốc, lúc lên tiếng giọng nói cũng đã thiếu đi vài thứ.

“Bác Trần đang trên đường tới đây, đợi lát nữa tôi bảo bác đưa cô về”.

“Không cần làm phiền bác Trần đâu, tôi tự về được”. Cô đáp.

Anh đã đi vào trong, lướt qua vai cô không ngoái đầu lại.

Cô đi theo sau, nhìn thấy anh đứng trước phòng bệnh nhưng không vào mà ngồi xuống chiếc ghế gỗ dài trong hành lang. Ánh đèn trắng của hành lang bệnh viện chiếu trên người anh, anh trầm ngâm, những ngón tay khẽ cọ nhẹ lên chiếc bật lửa màu bạc, dường như đã quên sự tồn tại của cô.

Thang máy ở bên tay trái Đồng Tri Vy, trong đầu cô ngổn ngang bao suy nghĩ: Bây giờ không phải giờ làm, chỉ có cô và sếp ở trong bệnh viện sẽ khiến người ta dị nghị, làm người công tư phải phân minh, đây là việc nhà của sếp, tâm trạng của anh đang không tốt, nếu tiếp tục ở lại đây cũng không biết sẽ thế nào...

Cô nghĩ vậy rồi tiến một bước về phía thang máy, Viên Cảnh Thụy không ngăn đầu lên, cũng không nói gì. Cô cảm thấy anh ngầm đồng ý để cô ra về. Hay quá, cô có thể về nhà rồi, bố mẹ vẫn đang đợi cô, cô mệt lắm rồi, muốn nằm trên chiếc giường của mình thả lỏng cơ thể. Huống hồ với tình hình hiện nay sáng mai cô phải tới công ty sớm để hủy bỏ lịch trình của Viên Cảnh Thụy hoặc sắp xếp lại, phải đối mặt với bao nhiêu người, giải thích bao nhiêu chuyện, lại không thể kể tình hình thực sự, chỉ nghĩ cũng đã biết mai sẽ là một ngày vất vả.

Nhưng cô nghe thấy tiếng mình hỏi anh: “Tổng giám đốc Viên, anh ăn cơm chưa? Cần tôi mua gì lên không?”.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, thấy biểu cảm kinh ngạc hiện lên trên mặt Đồng Tri Vy, không phải ngạc nhiên về anh mà cô ngạc nhiên về chính mình, hai mắt cô mở to, sinh động hơn ngày thường rất nhiều.

Lúc Đồng Tri Vy bưng bát cháo gà về bệnh viện cô còn không thể tin được những lời mình đã nói. Cô đã gọi điện về nhà, sợ bố mẹ lo lắng nên cô nói hôm nay tăng ca, mẹ cô thở dài: “Lúc nào cũng tăng ca, ở nhà đã nấu canh đậu đỏ, còn định đợi con về cùng ăn rồi mới ngủ”.

Cô cảm thấy hối hận nhưng suy cho cùng vẫn là phục vụ sếp nên không coi là nói dối được.

Viên Cảnh Thụy vẫn đứng ngoài phòng bệnh, bác Trần đã tới và đang đứng cúi đầu nói chuyện bên cạnh anh. Nghe thấy tiếng bước chân bác liền ngẩng đầu lên ngay, thấy cô tay bưng bát cháo gương mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Đồng Tri Vy cảm thấy xấu hổ như mình đã làm sai việc gì đó, cửa phòng bệnh sáng đèn bật mở, bác sĩ bước ra nói với Viên Cảnh Thụy:

“Xong rồi, bệnh nhân đã tỉnh”.

Anh lập tức bước ngay vào trong, đến cửa đột nhiên quay đầu lại, dường như anh đã nhớ ra còn một người là Tri Vy đứng đó, anh nói:

“Cô cũng vào đi”.

Đồng Tri Vy đứng sững ngay tại chỗ, phản đối trong im lặng, nhưng anh kiên trì nhìn cô, đôi mắt đen láy như muốn nói không được từ chối, bỗng chốc cô nhớ lại tài khoản lương của mình liền nhúc nhích ngay.

Đồng Tri Vy thở dài, không có điều gì lợi hại hơn sự uy hiếp của sếp, đặc biệt là khi cô cần công việc này.

Viên Cảnh Thụy dẫn cô vào phòng bệnh, bà Viên đã tỉnh, hai mắt nhìn chằm chằm vào cậu con trai, miệng khê mở.

Anh bước tới cạnh bà một lát rồi mới lên tiếng: “Mẹ”.

Bà Viên lập tức thử ngồi dậy: “Đừng nghe họ dọa con, mẹ không sao đâu”.

Viên Cảnh Thụy bước lên ấn bà nằm xuống, bà quay sang nhìn Đồng Tri Vy đang bưng bát cháo đứng cạnh con trai mình, liền giữ lại những lời định nói, sự ngạc nhiên và chờ đợi hiện rõ trên mặt: “Đây là?”.

“Cô ấy là Đồng Tri Vy, Tri Vy đây là mẹ tôi”.

Anh gọi cô là Tri Vy! Ba chữ “thư ký Đồng” thường ngày đi đâu mất rồi?

Đồng Tri Vy lập tức quay sang nhìn anh, người cô sững lại, trong nháy mắt cô đã hiểu ý của Viên Cảnh Thụy, nhưng cô không dám tin, trong lòng cảm thấy vô cùng hối hận vì đã theo anh tới bệnh viện.

Thế nào là tự tìm đường chết, nói cô chứ đâu.

Viên Cảnh Thụy cũng nhìn cô, ánh mắt thâm trầm, bên tai vang lên tiếng nói của người lớn tuổi: “Tên Tri Vy à? Cái tên nghe hay quá”.

Giọng nói ấy khiến cô quay mặt sang mỉm cười với bà.

“Cháu chào bác”. Nói xong mới nhớ ra tay mình vẫn bưng bát cháo, cô đưa lên phía trước: “Cháu mới xuống dưới mua cháo, bác ngủ lâu như thế chắc cũng đói rồi, bác muốn ăn một chút không ạ?”.

Bà Viên lập tức phấn khởi hẳn, hai tay đưa ra đón lấy bát cháo, còn khen ngợi cô trước mặt con trai: “Cô bé này thật có tấm lòng”.

Viên Cảnh Thụy mỉm cười rồi nói với Đồng Tri Vy: “Không phải em định mua cho tôi sao?”.

Bà Viên nghe xong liền mỉm cười, ánh mắt bà vô cùng hiền từ khiến Đồng Tri Vy lúng túng không biết phải làm thế nào.

Cũng may bác Trần gõ cửa bước vào, thấy cảnh tượng trong phòng bệnh bác nhìn Viên Cảnh Thụy muốn nói gì nhưng lại thôi.

Bà Viên nhìn anh và nói: “Muộn thế này rồi đừng để Tri Vy ở đây nữa, con mau kêu bác Trần đưa nó về đi”.

Viên Cảnh Thụy gật đầu, Đồng Tri Vy thì không còn mong muốn gì hơn là rời khỏi đây, sau khi chào tạm biệt cô đi cùng bác Trần ra ngoài, đến cửa còn nghe thấy giọng bà Viên dặn với theo: “Lần sau tới nhà bác chơi nhé, nhớ nhé Tri Vy”.

Cô miễn cưỡng gật đầu nhìn hai mẹ con họ, Viên Cảnh Thụy đứng ở cạnh giường, tay đặt lên vai mẹ, khẽ gật đầu với cô.

Cô nuốt nước bọt rồi đáp: “Vâng ạ”.

Suốt dọc đường Đồng Tri Vy gục đầu dựa vào cửa kính, bác Trần cũng không nói gì, cho tới khi về nhà bác liền xuống xe mở cửa cho cô và nói: “Cô Đồng vất vả rồi”.

Đồng Tri Vy thở dài đáp: “Đáng đời thôi, cháu là một con ngốc”.

4

Sau khi Đồng Tri Vy ra về, trong phòng bệnh chỉ còn hai mẹ con bà Viên.

Bà Viên đặt bát cháo mới ăn một miếng sang bên cạnh, ngẫm nghĩ một lát rồi cầm tay con trai, nói: “Con đều biết rồi à?”.

Viên Cảnh Thụy chau mày lắc đầu.

“Mẹ cũng không nói quá nhiều với hai viên cảnh sát. Mấy tên đó nhằm vào con, nói những gì đã lấy của người ta thì sớm muộn cũng phải trả lại, họ còn nói lần sau sẽ tới tìm con”. Bà càng nói càng nắm tay con trai chặt hơn: “Có phải là người nhà họ Trương không? Có phải không?”.

Ánh mắt anh trầm lại: “Việc này trong lòng con hiểu rõ”.

Mỗi một nếp nhăn trên trán bà Viên đều hiện rõ sự lo lắng: “Một bà già như mẹ còn sợ cái gì chứ? Người ta đến là nhằm vào con, người mẹ lo lắng là con, người ta đến tìm con!”.

Viên Cảnh Thụy cười nhạt một tiếng đáp: “Con còn sợ họ không tới tìm con!”.

Bà Viên lặng người nhìn con trai, ngay cả lúc bị bắt trói cũng không có cảm giác sợ hãi dữ dội đang dồn lên như lúc này.

Làm thế nào bây giờ? Mấy năm nay không phải bà không biết rõ con trai mình sống cuộc sống như thế nào, làm ăn buôn bán từ sớm, không khác sống trong giang hồ là bao, nơi đâu cũng là cảnh tàn sát khốc liệt, nhưng lần này khác, bà cảm thấy sợ hãi, sợ hãi con trai mình sẽ bị tổn hại.

Đây là con trai bà, là người thân duy nhất trên đời của bà, những lời nói của mấy tên đó vẫn còn văng vẳng bên tai, hai mẹ con đâu có nợ nần gì nhà họ Trương vậy mà chuyện đã qua mấy năm rồi họ vẫn như âm hồn không tan sao? Bà già rồi, con trai bà cũng không phải là cậu nhỏ bé nhỏ tới mức bà phải cầm tay kéo ra sau lưng mình để bảo vệ nữa, bà còn có thể làm gì bây giờ? Còn phải làm gì?

Mấy năm nay bà Viên luôn tự hào về con mình.

Xét cho cùng không phải bất cứ người nào học đại học bị nghỉ giữa chừng cũng có được thành tựu như Viên Cảnh Thụy ngày hôm nay. Mặc dù những lời đồn thổi kiểu gì cũng có nhưng là một người mẹ, bà tin tưởng con mình hơn bất cứ ai khác, và cũng thương những nỗi khổ và sự trả giá của con hơn bất cứ ai.

Sau khi bị buộc nghỉ học, đầu tiên Viên Cảnh Thụy tới Thâm Quyển và đã trải qua mọi nỗi gian nan vất vả mưu sinh của một người tha hương nơi đất khách.

Những ngày đầu mới tới đó anh phải trải qua những ngày tháng vô cùng quẩn bách. Phần mềm viết ra bán cho người ta nhưng anh mãi không nhận được tiền, anh đã từng nghèo đến mức trong túi chỉ có mười tệ lẻ, không thể ở nổi trong nhà nghỉ rẻ tiền nhất, đêm đến phải ngủ cùng bụi lang thang ở công viên cho tới sáng. Vì mưu sinh anh đã làm rất nhiều việc khác nhau, đi bán bảo hiểm, làm việc theo giờ, thậm chí còn đi phát tờ rơi ở cổng siêu thị, cuối cùng anh vào làm ở một công ty nước ngoài có chút tiếng tăm, nhưng cũng bắt đầu làm từ nhân viên bán hàng thấp kém nhất mà đi lên.

Dần dần rồi làm lên cao, từ nhân viên bán hàng sơ cấp tới quản lý nhóm, dần dần có chút tiếng tăm, được nhiều nơi săn đón, cuối cùng anh tới làm ở một công ty quốc tế lớn, chuyên môn phụ trách việc phát triển thị trường trong nước.

Nhưng công ty lớn chế độ phức tạp luôn khiến anh cảm thấy gò bó, học vẫn cũng là một hòn đá vướng chân, đúng lúc đó anh gặp Trương Thành Phương.

Trương Thành Phương kinh doanh một công xưởng cỡ vừa ở Chiết Giang, có thể coi là công ty gia đình. Ban đầu chế tạo một số phụ kiện máy điều hòa, sau đó làm lớn hơn và giành được một số đơn đặt hàng từ nước ngoài và bắt đầu làm xuất nhập khẩu, công việc làm ăn cũng khá khấm khá. Ông rất khâm phục những người trẻ tuổi như Viên Cảnh Thụy và hi vọng anh có thể tới Chiết Giang giúp ông và dành cho anh một hợp đồng với trọng trách lớn.

Với học lực của Viên Cảnh Thụy nếu làm việc ở những công ty nước ngoài, giành được vị trí như Trương Thành Phương dành cho anh là điều không thể, hơn nữa lúc đó mẹ anh đã già, sức khỏe năm sau không bằng năm trước, bà luôn mong anh có thể rời Thâm Quyển về Thượng Hải, so với Thâm Quyển thì khoảng cách giữa Chiết Giang và Thượng Hải không có gì xa xôi, anh chỉ suy nghĩ trong khoảng thời gian rất ngắn và nhận bản hợp đồng này rồi bay về cùng Trương Thành Phương.

Sau khi Viên Cảnh Thụy tới Thành Phương, anh dứt khoát cắt giảm quyền lực của những người thân cận nhà họ Trương trong công xưởng, áp dụng cơ chế quản lý mới, khi bắt đầu đã tạo nên sóng gió lớn nhưng Trương Thành Phương luôn cổ vũ anh vì vậy mọi việc đã nhanh chóng giành được kết quả.

Sự việc có chuyển biến thực sự sau khi Trương Thành Phương mất vì bệnh nặng. Trương Thành Phương là một người cần cù, hầu hết mọi việc trong công xưởng đều do một tay ông cáng đáng. Khi thị trường điều hòa trong nước vừa bắt đầu mọi thứ còn vô cùng hỗn loạn, tất cả mọi nhà xưởng ở thượng du, hạ du và cả dây chuyền cung ứng đều nhân cơ hội đục nước béo cò, Trương Thành Phương dựa vào một chữ “liều” mà làm nên. Sau đó cả nhà họ Trương cũng tham gia vào làm, nhưng toàn người nhà là không thể làm được gì, mọi thứ loạn hết cả lên, lại không dễ nói, nói ai là lại có người lớn tuổi trong nhà ra chỉ trích ông vong ân bội nghĩa, rồi năm xưa ai bỏ tiền ra cho ông mở công xưởng này, cứ như thế lợi ích vốn có của công xưởng bị những kẻ ngồi mát ăn bát vàng này xoi hết, sau đó chất lượng và tiêu thụ không đi đôi với nhau khiến Trương Thành Phương sút đầu mẻ trán.

Cho dù Trương Thành Phương học hành không được bao năm nhưng cũng biết cứ tiếp tục thế này thì không ổn, đưa Viên Cảnh Thụy về có thể coi là cú liều cuối cùng của ông. Ông có thể nhận thấy sự quyết đoán và khả năng kinh doanh thiên bẩm ở chàng trai trẻ này, ông hi vọng Viên Cảnh Thụy có thể đưa công xưởng ra khỏi hố bùn.

Sự xuất hiện của Viên Cảnh Thụy quả thực đã cải thiện được một phần sự cũ kỹ lụn bại của công xưởng, nhưng khiến người khác không ngờ được là, cơ thể tích bệnh lâu năm của Trương Thành Phương đã suy sụp nhanh chóng không lâu sau đó, một cơn bệnh khủng khiếp đã khiến ông gục ngã trong chớp mắt, chỉ vài tháng sau đã nhắm mắt xuôi tay.

Người nhà Trương Thành Phương vốn không ưa gì Viên Cảnh Thụy, thấy Trương Thành Phương gục xuống liền nhân lúc hỗn loạn lấy tiền rồi tháo thân, để chia tiền họ còn ra tay ngay lúc Trương Thành Phương còn trên giường bệnh, mấy người già ăn nói còn hùng hồn hơn.

“Cái công xưởng này do mấy nhà chúng góp tiền dựng lên, bây giờ Thành Phương sắp không trụ được nữa rồi, chúng tôi lấy lại phần của mình cũng không được sao? Lẽ nào để người ngoài được hưởng lợi!”.

Cứ thế, Trương Thành Phương còn chưa cúng tuần đầu thì tiền vốn nhập hàng cơ bản nhất của công xưởng cũng không còn, tất cả rơi vào trì trệ, sổ sách toàn ghi nợ, mọi đơn đặt hàng đều không thể giao hàng đúng hạn, một món nợ khổng lồ đang chờ đợi họ ở phía trước.

Vợ Trương Thành Phương đã mất từ lâu, Trình Tuệ Mai là vợ hai, ông còn hai đứa con trai ngoài hai mươi tuổi nữa, một người là Trương Đại Phong, một người là Trương Đại Tài, đều là con với người vợ trước đã mất. Khi Viên Cảnh Thụy vừa tới công xưởng bọn họ đối xử với anh rất “bần thủ”, đến lúc này còn cãi nhau đòi Trình Tuệ Mai bán công xưởng và chia tài sản, dù thế nào họ cũng không đồng ý tiếp tục duy trì hoạt động của công xưởng.

Phải đối mặt với chuyện này Trình Tuệ Mai vô cùng mệt mỏi và tiêu tụy, điều duy nhất chị mong muốn là công xưởng được tiếp tục làm việc, tiếp tục duy trì tâm huyết của người chồng đã mất. Trương Thành Phương chết không nhắm mắt, điều này chị rõ hơn ai hết, lúc trên giường bệnh ông nói nhiều nhất một câu duy nhất: “Không thể sụp, Thành Phương không thể sụp”. Hai mắt chị khóc ra máu mà đồng ý với ông, nhưng ông chết vẫn không nhắm mắt, chị biết ông chết không nhắm mắt.

Cuối cùng Trình Tuệ Mai phải cầu cứu sự giúp đỡ của gia đình mẹ đẻ, dốc hết tiền của mình ra để cầu xin hai người con chồng không bán công xưởng này, hai con trai nhà họ Trương sau khi nhìn thấy tiền liền mau chóng từ bỏ cổ phần thuộc về họ.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên nhất là trong giai đoạn hỗn loạn nhất Viên Cảnh Thụy vẫn ở lại. Anh cầm cố căn nhà ở Thượng Hải của mình để vay tiền ngân hàng, rồi vay mượn tiền bạn bè, anh đã cùng chị tiếp nhận công xưởng nợ nần chồng chất đang bên bờ vực phá sản này.

Ngày ký hợp đồng, tất cả người nhà họ Trương đều nhìn hai người với ánh mắt khác lạ, hai anh em con trai Trương Thành Phương ký xong đặt bút đi luôn, còn mấy người già không đợi ra tới cửa đã nhổ nước bọt, miệng phun đầy tiếng bần địa.

Bọn họ nói: “Đôi cầu nam nữ này”.

Nhưng ai cũng nghĩ bản hợp đồng này rất đáng ký, so với món nợ khổng lồ của công xưởng sắp phá sản thì việc nhận được tiền mặt mới là điều quan trọng nhất, chỉ có kẻ điên mới đâm đầu vào công xưởng đã không làm ra tiền lại sắp sập đến nơi này.

Nhưng những việc xảy ra sau đó khiến tất cả mọi người đều không thể tin được. Sau khi làm rõ quyền sở hữu công ty, Viên Cảnh Thụy lập tức tuyển công nhân làm thêm ngày thêm giờ, giao trả hai đơn đặt hàng lớn nhất, tự mình ra nước ngoài một chuyến và dẫn về một nhân viên kỹ thuật mới. Thành Phương lắp đặt hệ thống đường ống nước mới, cải tiến kỹ thuật quan trọng nhất trong việc tiết kiệm năng lượng của máy điều hòa trước các công xưởng cùng ngành khác, sau đó nhà nước bắt đầu đặt ra tiêu chuẩn tiết kiệm năng lượng phổ biến rộng rãi trong ngành công nghiệp chế tạo điều hòa, Thành Phương bất ngờ nổi danh, gần như nắm được một nửa thị trường trong nước.

Sau đó con đường của Thành Phương luôn thuận buồm xuôi gió, ông trời luôn có mắt, để mở rộng khu đất xây ký túc cho công nhân, Viên Cảnh Thụy đã mua đất, một năm sau vì xây đường cao tốc qua đó nên giá đất tăng cao cả trăm lần, Viên Cảnh Thụy có được cơ hội liền bắt đầu làm bất động sản, thời thế tạo anh hùng, công thương nghiệp và bất động sản cùng song song phát triển, qua mấy năm đã phát triển lớn mạnh.

Đơn giản như thế, chỉ trong vòng mười năm ngắn ngủi từ một công xưởng bé nhỏ ở thị trấn, Thành Phương đã trở thành một đế quốc thương nghiệp lớn mạnh.

Những chuyện sau đó xảy ra phần lớn mọi người đều thảo luận bàn tán rất nhiều. Quảng thời gian Trình Tuệ Mai nhậm chức chủ tịch hội đồng quản trị cũng là quãng thời gian Thành Phương phát triển nhanh nhất. Viên Cảnh Thụy ngồi vững ghế tổng giám đốc, cho đến khi hai người đột nhiên thông báo kết hôn, và Trình Tuệ Mai đột ngột chết do tai nạn đúng ba ngày sau khi cưới.

Trình Tuệ Mai bất ngờ rơi xuống buồng thang máy ở công trường, thi thể bị rơi ở buồng thang máy của tổng bộ công ty sắp được xây dựng xong ở Thượng Hải.

Bố mẹ Trình Tuệ Mai đã mất, chị lại không có con cái nên di sản hoàn toàn do Viên Cảnh Thụy thừa hưởng, anh một bước trở thành người lãnh đạo duy nhất của Thành Phương.

Những lời đồn thổi lập tức lan ra, khắp nơi đều có người bàn luận về sự cố bất ngờ này, có người còn nói chính là Viên Cảnh Thụy mưu sát vợ để chiếm Thành Phương. Quả thực có cảnh sát được phái tới điều tra hiện trường vụ án, còn có người chuyên điều tra vụ án này trong một khoảng thời gian.

Từ đầu chí cuối Viên Cảnh Thụy luôn giữ im lặng, suốt cả vụ việc người cảm thấy không thể chịu đựng được lại chính là mẹ anh. Không biết bao lần bà cãi nhau với người khác ở nơi công cộng, cãi nhau tới mức đỏ mặt tía tai toàn thân run rẩy, công lực thời trẻ bị bắt nạt thế nào cũng không hé răng nói nửa lời đã hoàn toàn bị hủy hoại trong chốc lát.

“Mẹ, đừng nghĩ nhiều làm gì. Chuyện này con sẽ giải quyết, mẹ nhìn này, cháo nguội hết cả rồi”. Viên Cảnh Thụy ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường rồi bưng bát cháo lên, nhỏ nhẹ cắt đứt luồng hồi ức của bà.

Bà khựng lại, rồi như sự tỉnh, tay đón bát cháo rồi hỏi con trai: “Cô gái tên Tri Vy mẹ gặp rồi à? Sao mẹ nghe giọng quen thế”.

Viên Cảnh Thụy gật đầu: “Mẹ từng nghe giọng cô ấy rồi, cô ấy là thư ký của con”.

“À, là cô Đồng à”. Bà Viên đã từng nói chuyện điện thoại với Tri Vy, cũng chỉ một, hai lần, trong điện thoại Đồng Tri Vy luôn ăn nói nhẹ nhàng, nhưng rất chuyên nghiệp, tuy vậy bà cũng không có ấn tượng sâu sắc lắm, anh nói thế bà mới nhớ ra.

“Vậy chắc hai đứa ngày nào cũng gặp nhau nhỉ? Tri Vy nhìn cũng được lắm”. Chuyện con dâu đã trở thành tâm bệnh của bà, khó khăn lắm con trai mới dẫn một cô gái tới cho bà xem, nhất định bà phải hỏi rõ mới được.

Viên Cảnh Thụy mỉm cười: “Vâng ạ, cô gái mà hàng ngày con gặp nhiều nhất chính là cô ấy, không tốt cũng phải tốt chứ”.

Tinh thần bà khá hơn, nhưng vẫn trừng mắt nhìn anh: “Nghe xem con vừa nói gì thế hả, thích là thích chứ, con mấy tuổi rồi, bây giờ nghiêm túc tìm bạn đời mới là việc quan trọng”.

Viên Cảnh Thụy nhìn mẹ, biết bà đã tập trung sự chú ý vào Tri Vy nên anh khẽ thở phào, đáp: “Con biết rồi, không phải đang tìm rồi đấy sao?”.

Gương mặt bà Viên tỏ rõ sự hài lòng: “Con hỏi bác sĩ xem mẹ có thể về được không? Mẹ có sao đâu, mình về nhà đi”.

“Không được, sáng sớm mai còn phải kiểm tra sức khỏe toàn diện, mẹ ngủ đi, con ở đây với mẹ”. Anh trả lời.

Bà Viên cuống lên: “Con thức đêm ở đây làm gì, mẹ đã bảo không sao rồi”.

Viên Cảnh Thụy đã đứng dậy mở giường gấp ra rồi tháo cúc cổ, cởi giày.

Bà biết con trai mình luôn rất cứng đầu, đã quyết định điều gì thì ai nói cũng không nghe. Khi anh còn rất nhỏ, vì bà bị sốt mà anh không chịu đi học, nhất định ở nhà, bị bà mắng mỗ thế nào cũng không mở miệng mà cứ một mình chạy ra nhà bếp công cộng nấu thứ gì đó cho bà ăn, nấu chín rồi bưng vào, một bát mì lớn nhón, trên tay còn sưng bồng một hai chỗ, đôi mắt chăm chú nhìn bà, nhất định phải nhìn thấy bà ăn hết mới thôi.

Nhanh thật, nhaoáng cái mà đã mấy chục năm trôi qua.

Ngọn đèn trong phòng bệnh được tắt một lần nữa, sự tĩnh lặng của bóng tối cứ lan dần, sau đó tiếng bà Viên vang lên:

“Con trai, con phải cẩn thận”.

Anh nằm ngửa trên chiếc giường gấp nhỏ, lúc trả lời bà đôi mắt khẽ nheo lại: “Mẹ, mẹ yên tâm, việc này con sẽ nhanh chóng giải quyết”.

5

Cả đêm Đồng Tri Vy ngủ không ngon, cứ trần trọc mãi, tới lúc trời gần sáng lại bắt đầu nằm mơ. Trong giấc mơ chỉ có một cậu bé trai rất nhỏ, đang ra sức đuổi theo một đám đàn ông mặt mày hung ác, sự chênh lệch hai bên khiến cô nhìn mà hãi hùng khiếp vía, muốn kêu cậu bé đừng đuổi theo nữa, phải cẩn thận, nhưng đám người đó đột nhiên chạy về phía cô khiến cô sợ toát cả mồ hôi. Cô quay người đang không biết trốn đi đâu thì bị một người tóm lấy, cô ngẩng lên và thấy gương mặt của bà Viên đang mỉm cười nhìn cô, nói:

“Tri Vy, bác giao con trai bác cho con”.

Đồng Tri Vy hoảng sợ bật dậy ngay trên giường, quay sang nhìn kim đồng hồ dạ quang mới chỉ ba giờ hai mươi phút.

Cô rên rỉ vùi đầu vào gối.

Cô không hiểu vì sao anh lại kể cho cô nghe tuổi thơ của anh, biết quá nhiều về một người, đặc biệt là người ấy khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Hơn nữa, một lần nữa cô rút ra một kết luận tương tự: Viên Cảnh Thụy quả thực là một người đàn ông đáng sợ, ngay cả trong giấc mơ cũng không buông tha cho cô.

Vì ngủ không ngon nên hôm sau đi làm Đồng Tri Vy cảm thấy sắc mặt của mình vô cùng nhợt nhạt.

Bố cô sáng nào cũng dậy sớm làm nước đậu cho cô rồi cho vào bình giữ ấm, sáng nay cũng không ngoại lệ, lúc tiễn con gái ra cửa ông còn hỏi: “Dạo này có phải công ty bận lắm không, bố thấy con lúc nào cũng tăng ca, rồi còn đi học nữa, phải lo cho sức khỏe, đừng làm việc mệt quá đấy”.

Tri Vy không biết nên nói gì, cô có tăng ca gì đâu, bị sắp xếp hoại tinh thần thì đúng hơn.

Đúng bảy giờ hai mươi cô ra khỏi nhà, lên tàu điện ngầm, tới công ty đã tám giờ bốn mươi, nghĩ tới một đồng việc lật vạt của ngày hôm nay cô hít sâu một cái khi bước ra khỏi thang máy.

Không ngờ vừa bước vào văn phòng đã thấy Viên Cảnh Thụy bước từ phòng của anh ra, trên người vẫn mặc bộ quần áo hôm qua, cầm dưới hơi xanh, hốc mắt hơi sâu, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng tới áp lực mà anh gây ra cho cô.

Những chuyện tối qua và cảnh tượng trong giấc mơ bỗng nhiên hiện lên khiến Đồng Tri Vy rất khâm phục mình khi không lập tức lùi lại.

Biểu hiện của Đồng Tri Vy không qua khỏi tầm mắt của Viên Cảnh Thụy, anh từ bệnh viện tới thẳng đây, sáng sớm đã gặp một số người và giải quyết xong một số việc.

Viên Cảnh Thụy có thể gây dựng được một góc giang sơn trong thời loạn thế này đương nhiên không phải dựa vào may mắn. Thủ đoạn nào cũng phải dùng một chút, loại người nào cũng cần kết giao một ít, số người thù hận muốn lấy mạng anh có lẽ rất nhiều, nhưng số người sợ anh còn nhiều hơn, chỉ là anh không ngờ có người ti tiện tới mức uy hiếp mẹ anh, uy hiếp một người già không có lấy một chút hơi sức phản kháng.

Đã lâu lắm rồi anh không mở miệng nhờ vả bạn bè, nhưng thông tin lan nhanh quá, anh em nhà họ Trương đã rời khỏi Thượng Hải, có người nhìn thấy trước đó anh em họ có tiếp xúc thân mật mấy người Hà Nam vừa tới Thượng Hải, còn có người tra ra số hiệu chuyến bay đi Thẩm Quyển của họ, là chuyến bay đêm qua.

Anh nghe điện thoại ngoài ban công lạnh lẽo không người, đôi mắt khẽ nheo lại trong gió đêm lạnh.

Bất luận việc này do ai làm đi nữa anh đều không cho phép những tên mất dạy đó có một cái kết đẹp.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại anh vẫn đứng một mình ngoài đó một lúc và châm một điếu thuốc.

Việc này không đơn giản chút nào, anh cần phải bình tĩnh, nhưng sự thô bạo và kích động khiến cả người anh thất lại.

Gió đêm đông giống như nhát dao cứa qua da thịt, dòng xe uốn lượn qua cầu vượt giống như một con rồng đang bơi kéo theo luồng sáng màu trắng và vàng, các tòa nhà cao tầng đều đã tắt đèn, khu phố quen thuộc nhà anh bên dưới bóng cây cầu vượt cũng chìm trong bóng đêm.

Giọng nói của Tri Vy một lần nữa lại vang lên trong bóng đêm: “Y học bây giờ tiên tiến lắm, bệnh gì cũng có phương pháp chữa trị, anh đừng quá lo lắng”.

Anh nhớ lại biểu cảm của cô khi nói câu ấy, đôi mắt cô cẩn trọng nhìn anh, anh luôn biết rằng cô thư ký này hơi sợ mình, mặc dù trước mặt anh cô luôn làm ra vẻ điềm tĩnh lạnh lùng nhưng đôi mắt cô chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào anh.

Vậy mà lúc trước ở chỗ này cô còn định an ủi anh, đột nhiên anh mỉm cười, ý nghĩ thô bạo trong đầu bỗng dừng lại dần, nhớ lại biểu cảm của cô lúc anh bảo cô vào phòng bệnh, anh càng cảm thấy buồn cười hơn.

Anh chỉ muốn tìm một người để phân tán sự chú ý của mẹ anh, mà lúc đó chỉ có mình cô mà thôi.

Anh đã làm cô hoảng sợ thì cũng nên bồi thường gì đó chứ.

“Thư ký Đồng, chào buổi sáng”. Anh mỉm cười với cô.

“Chào buổi sáng, giám đốc Viên”. Đồng Tri Vy cảm thấy vô cùng vinh hạnh khi nghe thấy ba chữ quen thuộc đó, nếu anh một lần nữa lên tiếng gọi cô là “Tri Vy” như tối hôm qua thì cô không biết bản thân mình sẽ thất vọng tới mức nào nữa.

“Tối qua...”.

Lần đầu tiên cô ngắt lời sếp rồi nói nhanh: “Tối qua mẹ anh bị hoảng sợ, anh muốn phân tán sự chú ý của bà khi tỉnh dậy nên mới bảo tôi cùng vào phòng bệnh, tôi có thể thông cảm và cũng không để tâm, tổng giám đốc Viên cũng không cần phải suy nghĩ đâu”.

Đồng Tri Vy có thể nói lưu loát một đoạn dài như thế này là bởi vì cô đã lằm nhăm nó trong bụng không biết bao nhiêu lần rồi, trên thực tế sau khi tỉnh dậy bởi cơn mơ lúc ba giờ hai mươi cô đã luôn nghĩ khi gặp Viên Cảnh Thụy mình nên nói những gì.

Sếp đột ngột lợi dụng cô một vỏ nếu nói không để tâm thì không phải, nhưng chuyện đã xảy ra, cô suy nghĩ chán chề, điều duy nhất cô có thể giải thích được chính là tình cảm mẹ con sâu nặng của mẹ con Viên Cảnh Thụy, muốn có một chuyện gì đó vui vẻ khiến bà phân tán sự chú ý sau khi bị kinh sợ nên anh mới hành động như thế mà thôi.

Việc bà Viên lo lắng tìm đối tượng cho Viên Cảnh Thụy cô cũng biết, thậm chí bà còn tự gọi điện tới văn phòng, sau khi biết người nghe điện là thư ký của con trai bà còn nói một tràng dài, muốn biết con trai mình có bạn gái cố định hay không. Đồng Tri Vy có ấn tượng vô cùng sâu sắc về cuộc điện thoại ấy, lúc đó trong lòng cô nghĩ với kinh nghiệm tình trường của Viên Cảnh Thụy thì bạn gái chắc chắn không bao giờ thiếu, nhưng ai muốn anh bước vào lễ đường kết hôn một lần nữa thì đó quả thực là một nhiệm vụ bất khả thi, Tri Vy nghĩ thế. Mong muốn của bà Viên có thể sẽ còn hệt hăng lâu.

Đương nhiên những lời này Đồng Tri Vy không nói ra, chỉ là cô không ngờ bản thân mình lại mau chóng rơi vào tình cảnh kì quặc này. Chuyện bây giờ đã như thế rồi, việc khẩn cấp trước mắt không phải là than trách số mình không may, mà là tìm lấy một cái bậc mà bước xuống, cho mình cũng như cho sếp.

Nghe Đồng Tri Vy nói thế Viên Cảnh Thụy sững người.

Đây là lần đầu tiên nói chuyện với Đồng Tri Vy anh bị cô ngắt lời, trên thực tế cũng là lần đầu tiên sau nhiều năm trở lại đây anh bị ngắt lời, huống hồ những lời cô nói lại là những lời anh hoàn toàn không nghĩ tới.

Thực sự anh cũng cảm thấy có lỗi và muốn bù đắp cho cô, anh định hỏi cô thích gì, chỉ cần không quá đáng quá thì anh đều có thể làm hài lòng cô. Mua một món quà hoặc trực tiếp đưa phong bì, coi như thù lao tăng ca cũng được, từ trước đến giờ anh không hề hẹp hòi về vấn đề này, có nhân tài thì sẽ kiếm được tiền, mặc dù ngoại hình bình thường nhưng ở nhiều mặt khác Đồng Tri Vy đúng là nhân tài, điều này anh rõ hơn ai hết.

Anh cũng đã từng nghĩ tới phản ứng của cô lúc ở trong phòng bệnh tối qua, thư ký của anh dù có lợi hại đến mấy thì vẫn chỉ là một cô gái hơn hai mươi tuổi, đột nhiên được sếp đối xử như thế thì về nhà kiểu gì cũng sẽ có rất nhiều suy nghĩ. Thậm chí có thể tưởng tượng ra một số điều không thực tế, tặng quà cho cô chẳng qua là muốn tránh một số rắc rối không cần thiết, những cô gái có ý đồ với anh thì nhiều nhưng người làm được việc thì lại rất ít, anh không muốn vì chuyện này mà mất đi một thư ký tốt.

Nhưng điều anh không ngờ tới là Đồng Tri Vy lại cướp lời anh, nói một tràng dài có thể coi là phải sạch quan hệ giữa hai người, bỏ qua kính ngữ và mấy lời tôn trọng của cô, mỗi một từ cô nói đều khiến anh cảm thấy bản thân mình giống như một loại virus, một loại virus siêu cấp khiến cô sợ hãi chỉ muốn tránh xa.

Cho dù có cộng thêm hai chữ siêu cấp thì anh vẫn là virus.

Thực sự cô coi anh như thế sao?

Viên Cảnh Thụy không nói gì nữa, anh đứng đó, nhìn cô thư ký của mình với ánh mắt hoàn toàn khác. Đồng Tri Vy nói xong đã đi về và ngồi trước bàn làm việc của mình, mở máy tính xem lại kế hoạch trong

ngày, cô khẽ cúi đầu trước màn hình, nhìn từ chỗ anh chỉ thấy vầng trán trắng muốt và chiếc mũi nhọn nhỏ xinh.

Nhìn như thế một hồi, đôi mắt anh khẽ nheo lại.

Sếp không nói gì, Đồng Tri Vy thì vui mừng vì anh đã chấp nhận bước xuống bậc thang mà cô chuẩn bị, hoặc là trận phong ba này đã tan rồi, nhưng bên tai lại vang lên giọng đàn ông, giọng nói mang theo cả nụ cười.

“Thư ký Đồng”.

Cô không thể không ngẩng đầu lên, thấy anh đang nhìn mình, đúng hơn là đang mỉm cười, không hiểu sao cô lại cảm thấy anh có phần không vui, gương mặt anh khiến cô hoàn toàn không thể đoán được.

Sau đó cô nghe thấy anh nói: “Là thế này, về chuyện này, tôi vẫn cần cô giúp một việc nhỏ”.

4. Chương 4: Tiềm Thức

Nếu một người đàn ông mạnh mẽ tới mức đáng sợ cho bạn biết về quá khứ và quãng thời thơ ấu không huy hoàng của mình, cho dù là vô ý đi chăng nữa, thì trong tiềm thức anh ấy đang mở lòng với bạn, hi vọng bạn có thể chấp nhận anh ấy.

1

Lúc Viên Cảnh Thụy nghe điện thoại ngoài ban công thì Trương Đại Phong và Trương Đại Tài đang ngồi uống rượu trong một quán nhỏ trên phố ở Thâm Quyển.

Bọn họ ngồi bên cửa sổ trong một quán ăn Tứ Xuyên rất nhỏ, qua lớp cửa kính đầy dầu mỡ có thể nhìn thấy khung cảnh ngoài phố. Trời đã vào đêm muộn nhưng thành phố này dường như không muốn yên tĩnh, khắp nơi người xe đi lại vẫn tấp nập, kiểu gì cũng có.

Hai người đã ngồi trong quán uống rượu khá lâu, trên bàn chỉ có hai đĩa rau, gà xào xả ớt và dạ dày lợn xào, nhưng đã có mấy chai rượu nằm lăn lóc, đều là rượu có nồng độ cao, họ uống cũng đã ngà ngà say.

Sau khi nuốt một ngụm rượu, Trương Đại Tài gằn giọng nói: “Anh, anh nói xem cái tên họ Viên đó sẽ làm thế nào?”.

Trương Đại Phong nắm chặt cốc rượu, gằn giữ đáp: “Sợ nó làm cái gì? Hai anh em ta có người chống lưng đằng sau rồi, đáng tiếc là cái tên người Hà Nam ấy không có gan nên ra tay nhẹ quá, nếu là anh, anh lột sạch mụ già ấy rồi ném ra quảng trường Nhân Dân, không phải thằng ấy lên báo suốt sao? Không phải nổi tiếng lắm sao? Để nó chơi trội một vỏ”.

Trương Đại Tài gật đầu, hai anh em nhà họ Trương ngoại hình bình thường, lông mày rất ít, vì uống rượu nhiều năm nên mí mắt lúc nào cũng hơi sưng. Nhưng Trương Đại Phong tính khí dễ kích động, sức khỏe khá cường tráng. Trương Đại Tài thì thích đàn bà nhất, quanh năm chơi bởi vô độ nên người cũng không béo được, cứ gầy nhom, đã thế luôn trong bộ dạng thiếu tinh thần. Tuy vậy anh ta nghĩ xa hơn anh trai anh ta nhiều, có lúc anh ta nghĩ anh trai mình làm việc có phần lỗ mắng, nhưng nhiều lúc lại cảm thấy điểm này đối với anh trai mà nói lại là việc hay.

“Em nói xem chúng ta làm thế người đàn ông đó sẽ nói gì?”. Trương Đại Phong uống mấy hớp rượu nữa rồi chau mày, có cảm giác lo âu: “Em gọi điện thoại chưa? Sao anh ta còn chưa tới?”.

Trương Đại Tài dùng đũa bới đi bới lại đĩa gà xào xả ớt, thịt gà đã bị bới hết, trên đĩa chỉ còn lại chồng chơ mấy miếng ớt đỏ. Lúc nói anh ta không nhìn anh trai mình: “Chúng ta làm như thế Viên Cảnh Thụy chắc chắn sẽ ra tay đối phó với chúng ta, người đàn ông đó vẫn còn muốn hưởng lợi nên phải bảo vệ chúng ta, không muốn ra tay cũng phải ra tay, nếu không suốt ngày bảo chúng ta đợi tin, lẽ mà lẽ mề đợi tới khi nào nữa?”.

Trương Đại Phong há hốc miệng nghe em trai nói xong gương mặt sáng bừng lên, vội vàng rót rượu vào chiếc cốc đã cạn: “Đại Tài, em thông minh, thông minh lắm”.

Nhân viên phục vụ trong quán ăn đã bắt đầu xì xào sau lưng hai người, Trương Đại Phong dốc chai rượu không rồi vẩy tay: “Thêm một chai nữa”.

Tất cả nhân viên trong quán đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng một cô bước ra nói: “Thưa ông, chúng tôi chuẩn bị đóng cửa rồi, hay là ông thanh toán trước, được không?”.

Trương Đại Phong đập tay xuống bàn, mặt đỏ phừng phừng, trong mắt đầy tia máu: “Sao hả? Sợ ông đây ăn quýt sao? Á à, con mẹ mày, hay là sợ ông đây ông uống được sao hả?”.

Cô gái bị quát đỏ bừng mặt, phía sau có tiếng gọi của những nhân viên phục vụ khác, trong nháy mắt có mấy cậu người còn đầy mùi dầu mỡ xông ra từ trong bếp, xắn tay áo hỏi: “Gì thế? Muốn làm gì thế? Ăn mà không trả tiền à, muốn ăn quýt hả?”.

Hai anh em Trương Đại Phong Trương Đại Tài mặc dù đều là đàn ông khỏe mạnh tầm ngoài ba mươi tuổi nhưng gia đình bắt đầu kinh doanh từ những năm tám mươi, cũng có thể coi là lớp người giàu có đầu tiên, mười mấy tuổi đầu đã sống cuộc sống thích gì được nấy, cho dù sau này làm ăn không thuận lợi lắm nhưng từ trước tới giờ chưa lần nào thực sự động dao động kiếm với người khác, tự nhiên bị một đám thanh niên trẻ bao vây thế này cũng cảm thấy sợ hãi. Nhưng dù sao cũng là đàn ông, không phải sợ một tí là co đầu rụt cổ ngay được, tuy mông đít thì lùi về phía sau nhưng cổ vẫn vươn ra đằng trước cái cổ, tư thế vô cùng buồn cười.

“Các, các cậu đừng có làm liều”.

Mở quán cơm thì loại khách hàng nào họ cũng đã từng va chạm nên đám thanh niên phục vụ quán không thêm coi loại hổ giấy này ra cái gì, những khách hàng khác cũng dừng đĩa và quay đầu nhìn sang phía này hóng chuyện. Thấy cơ bắp cuộn cuộn của đám thanh niên đang huơ huơ trước mặt mình anh em nhà họ Trương sắp thét lên đến nơi.

Đột nhiên có tiếng nói vang lên, là tiếng một người đàn ông trẻ tuổi, lạnh lùng, âm thanh ấy trở nên vô cùng rõ ràng trong tiếng ồn ào của quán.

“Dừng ra tay, để tôi thanh toán cho hai người này”.

Tất cả mọi người đều ngoái đầu lại nhìn, hai anh em nhà họ Trương vô cùng kích động, Trương Đại Tài còn chưa nói gì thì Trương Đại Phong đã kêu lên: “Anh Ôn, cuối cùng thì anh cũng đến rồi”.

Trương Đại Tài và Trương Đại Phong lên xe của Ôn Bạch Lương trước ánh mắt nhìn chòng chọc của bao người.

Đó là một chiếc xe BMW X6 màu bạc, nhãn hiệu logo nổi tiếng màu xanh dương lấp lánh dưới ánh đèn. Ai cũng biết giá trị của nó, nhân viên phục vụ cầm tờ tiền xanh trị giá cả trăm tệ cười tươi hơn hở, lại còn đi theo ra cửa hỏi một câu: “Anh có cần trả lại tiền không ạ?”.

Ôn Bạch Lương đi sau cùng, đang định mở cửa thì nghe thấy nhân viên phục vụ nói vậy nhưng anh ta cũng không quay đầu lại mà chỉ xua tay, sau đó vào xe, nổ máy, con xe lao vút đi trong nháy mắt, để lại sau lưng đám nhân viên phục vụ quán cơm và khách hàng tranh luận sôi nổi.

“Không thể nhận ra hai người đó lại có bạn bè thế này, đi BMW X6, giàu lắm”.

“Cậu biết anh ấy là bạn của họ à? Tổ thấy không giống”.

“Vậy anh ấy trả tiền cho bọn họ làm gì chứ”.

“... ”.

“... ”.

Ngược lại với không khí tranh luận ồn ào náo nhiệt ở quán cơm, trong xe lại rất yên tĩnh, không có một âm thanh nào.

Trương Đại Phong và Trương Đại Tài muốn lên tiếng nhưng người đàn ông lái xe phía trước luôn chau mày gọi điện thoại mà không có ai nghe máy, hai người họ mãi không tìm được cơ hội lên tiếng.

Trương Đại Phong và Trương Đại Tài vì sao quen biết Ôn Bạch Lương thì cần phải nhắc lại chuyện từ ba tháng trước, nhưng căn nguyên của câu chuyện phải quay ngược về mười mấy năm trước, quay lại thời điểm Viên Cảnh Thụy lần đầu tiên xuất hiện.

2

Đối với Trương Đại Phong và Trương Đại Tài mà nói, người đàn ông tên Viên Cảnh Thụy chính là sát tinh chuyển thế, từ ngày đầu tiên anh xuất hiện vận mệnh của hai người nhà họ Trương đã thay đổi một trăm tám mươi độ, không bao giờ tốt lên được nữa.

Mặc dù là con trai ruột của Trương Thành Phương nhưng từ khi Trương Đại Phong và Trương Đại Tài bắt đầu hiểu chuyện, cả hai không gần gũi với bố mình được.

Cũng không có cách nào khác, lớp người đầu tiên đi làm ăn chẳng khác gì lẫn lộn trong giang hồ, bố hai người thường xuyên ở bên ngoài, năm hết tết đến mới xuất hiện vài ngày, việc nhà đều do một tay mẹ vun vén, sau đó mẹ đẻ chết sớm, bố lấy một người phụ nữ ngoại tỉnh chỉ hơn hai người chục tuổi đầu. Sau chuyện này còn muốn hai người gần gũi với bố thì e là hơi khó.

Có lẽ vì những chuyện này nên ban đầu Trương Thành Phương đối xử rất tốt với hai con, mới mười mấy tuổi cả hai đã lái xe tốt nhất trên thị trường lúc đó, ăn mặc đều dùng đồ xịn nhất, đắt nhất, đi đến đâu cũng có một đám người vây quanh, ngày tháng trôi qua không còn gì tuyệt vời hơn.

Mong muốn của bố là hai người được vào đại học, tốt nhất là ra nước ngoài kiếm tiền bằng Tây, thế nhưng từ nhỏ đã được mẹ nuông chiều, sau này do cảm thấy có lỗi nên bố cũng chiều theo, mẹ kế không dám quản nhiều nên cuộc sống của hai anh em rất vô độ, chơi bởi trác táng, làm gì còn muốn học hành nữa? Khó khăn lắm mới tốt nghiệp cấp ba nên hai anh em có chết cũng không mớ vào sách nữa, Trương Thành Phương cũng bó tay với hai con nên đành phải sắp xếp cho chúng hai chỗ trong công xưởng, để chúng theo ông học làm ăn quản lý công xưởng.

Trương Đại Phong và Trương Đại Tài thoải mái quen rồi, ngồi trong xưởng thì kêu khổ thấu trời, ngồi trong văn phòng thì cảm thấy vô vị, ở trong công xưởng không khác gì lấy mạng họ. Sau này làm ăn trên thương trường quen biết một số người, hai người như phát hiện được thế giới mới, cả ngày theo họ đi ăn uống chơi bởi khắp nơi, từ hộp đêm ở Hồng Kông cho tới sông bạc ở Macao, khiến hai anh em mở rộng tầm mắt.

Khi đó mặc dù Thành Phương mới chỉ là một công xưởng nhỏ ở Chiết Giang nhưng đến năm chín mươi, trong một năm thu lợi cũng lên tới trăm vạn, có chút danh tiếng trong giới kinh doanh ở Chiết Giang, Trương Đại Phong và Trương Đại Tài trong túi có chút tiền nên chơi to, cuối cùng phải ghi nợ. Dù sao ghi nợ cũng không chạy đâu được, người ta cũng vui vẻ thoải mái nên cứ nợ hết món này đến món khác, cuối cùng giấy nợ được gửi hết tới tay Trương Thành Phương, khoản nợ lên tới mấy trăm vạn, khiến ông tức tưởi nữa thì tái phát bệnh tim.

Sau đó Trương Thành Phương không cho hai con chơi bởi nữa, tiền quản rất chặt, ngay cả người cũng bị quản nghiêm ngặt, họ làm gì ông cũng để ý. Hai người vốn đang chơi bởi quen bây giờ bị quản thúc trong công xưởng bí bách này khiến họ ngột ngạt tới mức xoắn cả ruột lại, đang buồn bực thì chớ không ngờ ông bố lại dẫn Viên Cảnh Thụy từ Thâm Quyển về.

Khi đó Viên Cảnh Thụy mới ngoài hai mươi tuổi, tuổi tác không kém họ là bao nhưng lại rất giỏi, sau khi vào công xưởng đã thay đổi rất nhiều quy tắc. Những họ hàng thân thích vốn ngồi mát ăn bát vàng bây giờ không dễ sống như trước nữa, hai người họ còn thâm hơn, bị điều xuống công xưởng làm từ việc thấp kém nhất.

Họ hàng thân thích đương nhiên không hài lòng và kéo nhau tới trước mặt Trương Thành Phương làm ồn lên, ông cậu còn lôi hai anh em họ Trương tới trước mặt Trương Thành Phương và nói: “Anh Trương, không phải hai đứa con này anh cũng không cần nữa đấy chứ? Lại còn chia chác cổ phần cho cậu ta nữa, sao hả? Anh định để người ngoài bòn rút cái công xưởng này sao?”.

Sau khi mẹ hai người chết Trương Thành Phương đối xử rất khách khí với gia đình vợ, có lẽ là do ông cảm

thấy có lỗi, hướng hồ năm xưa khi Thành Phương mới khởi đầu cũng là do họ hàng hai bên góp tiền xây dựng, vì vậy sau khi Thành Phương phát triển có chút tiếng tăm thì mấy người họ hàng này đều dựa vào công xưởng mà sống những ngày tháng an nhàn, thoải mái. Không ngờ ông lại khẳng khái làm theo ý mình và tuyên bố thế này trước mặt tất cả mọi người:

“Nếu tôi không làm thế thì công xưởng này cũng sắp bị hủy đến nơi, bị hủy bởi chính tay chúng ta. Cậu Viên chính là cứu tinh của công xưởng này, vì muốn giữ cậu ấy lại và để cậu ấy toàn tâm toàn ý hết mình vì Thành Phương thì cho cậu ấy cổ phần là điều đương nhiên, còn về hai đứa con tôi”. Nói tới đây ông đưa mắt nhìn hai người họ, gương mặt lộ rõ vẻ đau đớn: “Tôi không dạy dỗ con nghiêm khắc mà lại nuôi dưỡng hai phế vật, Thành Phương không thể dựa vào hai đứa nó”.

Câu nói ấy khiến Trương Đại Phong và Trương Đại Tài ghi nhớ cả đời, cho đến khi ông chết trên giường bệnh họ vẫn không tha thứ cho ông, không phải ông đã nói Thành Phương không thể dựa vào bọn họ sao? Vậy được thôi, ông chết rồi thì bán công xưởng rồi chia tiền! Có tiền rồi họ muốn làm gì còn không được sao? Ông bố chết đi lại hay, không còn ai quản giáo bọn họ nữa.

Chuyện là như thế, sau khi Trương Thành Phương chết hai anh em họ Trương gây sự đòi bán công xưởng rồi chia tiền, lúc đó Thành Phương gánh trên mình một khoản nợ khổng lồ, không ai muốn tiếp tục dây vào nữa, nhưng Trình Tuệ Mai – mẹ kế hai người họ có chết cũng không đồng ý. Cuối cùng chị chạy vay vay tiền khắp nơi và mua lại cổ phần trong tay họ để giữ lại công xưởng. Viên Cảnh Thụy cũng xuất tiền ra. Hợp đồng được ký ở nhà tổ tiên, căn nhà cũ ba tầng đều kín người, mấy người họ hàng bên nhà mẹ ruột hai anh em họ Trương chỉ thiếu nước nhỏ nước bọt vào Trình Tuệ Mai, còn có người gào lên: “Nhìn đôi cậu nam nữ kia đi, xương cốt ông Trương còn chưa lạnh thể mà hai người họ đã dính lấy nhau rồi”.

Khi đó Trình Tuệ Mai đã hơn bốn mươi tuổi còn Viên Cảnh Thụy chưa tới ba mươi, mặc dù thủ đoạn lợi hại nhưng ngoại hình cũng được, lại chưa kết hôn mà vẫn độc thân. Mấy lời đồn thổi cuối cùng thành thật, khi hai người thực sự kết hôn càng xác thực lời đồn năm xưa.

Về hai anh em Trương Đại Phong và Trương Đại Tài, sau khi chia tài sản và nhận được một khoản tiền không nhỏ, cả hai đã sống những ngày tháng ăn chơi đàng điếm. Họ cũng làm ăn nhưng cuối cùng đều thua lỗ, núi vàng núi bạc cũng không thể chỉ có chi mà không có thu, hướng hồ hai anh em họ Trương – một người ham gái một người mê bạc, cả hai đều tiêu tiền như rác nên chẳng được mấy năm đã bắt đầu chỉ còn vài xu dính túi.

Không tưởng tượng được là cùng thời điểm ấy Thành Phương lại ngày một lớn mạnh, cuối cùng đã trở thành một công ty lớn khiến người ta kinh ngạc. Viên Cảnh Thụy trở thành nhân vật tầm cỡ trong giới, Trình Tuệ Mai cũng ngồi hưởng thành quả, từ một người phụ nữ mất chồng gánh nợ giờ đã thành một nhân vật truyền kỳ có quyền có thế trong giới kinh doanh.

Người nhà họ Trương đứng ngồi không yên, đặc biệt là hai anh em họ Trương. Khi đó Thành Phương đã chuyển trọng tâm công ty tới Thượng Hải, cả hai tới Thượng Hải gây sự mấy lần, ban đầu đều là Trình Tuệ Mai ra mặt, lần nào tới gây sự chị cũng đưa chi phiếu cho họ, cả hai nếm ngọt quen lười nên đòi nhiều hơn, cuối cùng Viên Cảnh Thụy ra mặt. Anh ngồi nói chuyện với họ ở bàn lớn, cũng đưa tiền, nhưng vừa ghi con số vừa nói: “Cầm tiền tiêu vừa thôi, đây là lần cuối cùng”.

Cả hai nhìn thấy con số trên chi phiếu thì sung sướng lắm nhưng nghe thấy câu cuối cùng liền nhảy dựng lên, đang định mở miệng thì bắt gặp đôi mắt như chim ưng của Viên Cảnh Thụy, ánh mắt sắc lẹm như dao khiến hai người họ im bặt.

Có điều về tiền bạc cả hai không chịu nhượng bộ, Trương Đại Phong lớn tiếng: “Cái gì mà lần cuối cùng chứ, Thành Phương là công ty của bố tao, nếu như bố tao không chết thì hôm nay tới lượt mày ngồi đây sao? Nơi này không phải sẽ là của chúng tao sao? Mày và Trình Tuệ Mai là cái gì chứ? Năm xưa lúc ký hợp đồng đã bị chúng mày lừa, dùng một tí tiền bạc để lừa hai anh em chúng tao, tao cảnh cáo mày, số tiền này đều là tiền mà chúng tao nên có, nếu như chúng mày không đưa chúng tao sẽ tố cáo chúng mày tội chiếm đoạt tài sản nhà họ Trương của chúng tao”.

Viên Cảnh Thụy cười nhạt một tiếng: “Vậy sao?”. Sao đó anh cầm tờ chi phiếu lên: “Vậy là hai người không đồng ý điều kiện của tôi?”. Anh nói xong liền vờ như định xé tờ chi phiếu.

Trương Đại Tài liền bước lên trước một bước, cười xòa: “Tấm chi phiếu này chúng tôi cần”. Nói xong liền cầm lấy và đi ngay.

Ra tới cửa Trương Đại Phong còn hậm hực với em trai: “Sao thế được? Chúng ta phải nói rõ ràng với anh ta, lần này thực sự là lần cuối sao?”.

Trương Đại Tài hừ một tiếng rồi đáp: “Đây là địa bàn của anh ta, hảo hán không chấp cái thiệt trước mắt, cứ cầm tiền đã rồi tính sau, anh vội cái gì chứ, nếu anh ta mà làm căng có kiện cáo gì thì cũng cần tiền chứ”.

Thế là hai anh em quay về quê cũ tìm mấy người họ hàng năm xưa làm chứng, đi kiện, nhưng lại không kiện Viên Cảnh Thụy mà kiện Trình Tuệ Mai. Nói chuyện hợp đồng năm xưa bị mẹ kế lừa gạt nên mới ký, họ còn nói thêm là cái chết của bố có liên quan tới người phụ nữ này.

Chỉ là không ngờ, vụ kiện mới báo lên tòa đã bị ém nhem đi, rồi có một toán thanh niên lai lịch không rõ ràng tới nói có người muốn gặp họ nói chuyện, sau đó nhốt hai anh em trong một nhà trọ nhỏ đúng mười hai ngày, cho ăn cho uống nhưng không cho phép rời khỏi đó một bước, cũng không ai nói chuyện với họ.

Cho đến khi hai người họ nghĩ mình chết chắc đến nơi thì có người tìm đến, đó là một thanh niên nhìn có phần nho nhã yếu đuối, nhưng khi người đó chấp tay sau lưng lên tiếng thì không khí lạnh lẽo tràn ngập căn phòng.

Người đó chỉ nói hai câu, một câu là: “Là đàn ông nói lời phải giữ lời”.

Còn một câu nữa là: “Lần sau tôi sẽ nuôi hai người như thế cho đến chết”.

Câu nói khiến hai người sợ hãi cả ra quần, không dám ở lại quê nữa mà chạy tới Bắc Kinh.

Sau này họ mới biết người đó là một người có tiếng trong giới xã hội đen ở bến Thượng Hải, họ Doãn, cũng không rõ có quan hệ gì với Viên Cảnh Thụy không.

Có điều cả hai đều biết rõ sự lợi hại của Viên Cảnh Thụy, năm đó khi anh mới từ Thâm Quyển tới Chiết Giang, một người ngoài vào công xưởng toàn người nhà mình, lại còn mạnh tay thay đổi mọi thứ, không biết có bao nhiêu người muốn cho anh nếm mùi đau khổ, nhìn anh nho nhã lịch sự nhưng thân thủ không tồi, mấy người tới xử anh đều bị đánh một trận tơi bời.

Cứ như vậy cuối cùng cả hai cũng chẳng động được vào một sợi lông của Viên Cảnh Thụy, bây giờ nghĩ lại mới thấy Viên Cảnh Thụy có thể thuận buồm xuôi gió tới giờ không chừng có người nào đó thân phận mập mờ chống lưng phía sau, có khi bản thân anh cũng là dân xã hội đen cũng nên.

Cũng vì tình hình như thế nên Trương Đại Phong và Trương Đại Tài không dám tới Thượng Hải mà trôi nổi ở Bắc Kinh khá nhiều năm, cho đến ba tháng trước một người đàn ông họ Ôn tới tìm bọn họ, câu đầu tiên người họ Ôn nói là:

“Nếu có cơ hội để hai người lấy lại Thành Phương, hai người có muốn hợp tác với chúng tôi không?”.

3

Tay cầm cặp lồng giữ nhiệt tới bệnh viện Đồng Tri Vỹ có cảm giác như mình đang nằm mơ.

Đó là một cơn ác mộng.

Tại sao đang giờ hành chính mà cô phải tới bệnh viện chứ? Không phải cô đang làm thư ký sao? Tại sao một thư ký như cô trên tay lại cầm cặp lồng chứ không cầm văn kiện, tài liệu hay sổ sách? Nhưng trọng điểm của tất cả những câu hỏi tại sao đó là, tại sao cô phải mang canh hầm cho mẹ của sếp? Cô đâu phải bảo mẫu!

Nhưng những lời Viên Cảnh Thụy nói sáng nay vẫn văng vẳng bên tai cô, sếp của cô đã nhẹ nhàng nói thế này: “Thư ký Đồng, là thế này, về chuyện này tôi vẫn cần cô giúp đỡ một việc nhỏ”.

Cô nghe xong lập tức phản đối: “Giám đốc Viên, tôi không cho rằng việc này nằm trong phạm vi công việc của tôi”.

Anh đã về bàn làm việc và ngồi xuống, nghe thấy cô nói vậy liền ngẩng đầu lên nhìn cô:

“Cô là thư ký của tôi”.

“Vâng, nhưng tôi...”.

“Cô làm việc cho tôi”. Anh ngắt lời cô.

“Đúng thế”. Cô bắt lực đáp.

“Vậy là đúng rồi, phân ưu với tôi cũng là công việc của cô”. Anh kết luận xong liền cúi xuống mở tập hồ sơ hôm qua cô đưa cho anh, chăm chú xem.

Cô đứng sững ở đó, bất động một lúc, trong đầu đang giao chiến, tình cảm mách bảo cô nên dứt áo ra đi, còn lý trí lại ép cô phải suy nghĩ kỹ càng trước khi hành động.

Mẹ của sếp vẫn ở trong bệnh viện, người đàn ông này rất lo lắng cho mẹ, bỏ qua những điểm khác không nói, chỉ riêng điểm này cũng khiến cô vô cùng cảm động. Anh không có anh chị em thân thích, cũng không có vợ, ngoài anh ra không còn ai chăm sóc mẹ nữa. A, anh có thể mời hộ lý, mời bảo mẫu, nhưng anh lại không yên tâm với người lạ. Còn nữa, nếu cả ngày anh ở trong bệnh viện thì bao nhiêu việc ở công ty không thể nào thuận lợi tiến hành được, Thành Phương sẽ rối tung, nếu anh không xuất hiện thì một thư ký như cô nhất định sẽ phải vâng mệnh mà chạy ngược chạy xuôi...

Đồng Tri Vy có một thói quen không ai biết, đó là khi gặp phải một việc bản thân mình không thể nào chấp nhận được nhưng lại không thể không chấp nhận, cô sẽ cố gắng tìm cho mình một số lý do để chấp nhận việc đó, giống như bây giờ, cô đứng ngẩng người ở đây, trong đầu đang hoạt động hết công suất thuyết phục bản thân, bên tai còn nghe thấy mấy tiếng “xoạt xoạt” vang lên.

“À, tôi quên chưa nói, việc này tính ngoài lương công việc của cô, sẽ có trợ cấp đặc biệt”. Anh đọc được hai trang rồi đột nhiên ngẩng lên nói với cô, nhìn thấy dáng vẻ cô bây giờ anh cảm thấy rất buồn cười, nhưng gương mặt anh không hề để lộ ra, anh còn hỏi:

“Thế nào? Có vấn đề gì không?”.

Đồng Tri Vy đứng thẳng người, mắt sụp xuống, giọng nói đã khôi phục lại ngữ điệu bình thường.

“Xin hỏi tổng giám đốc Viên, chỉ hôm nay thôi đúng không?”.

Anh nghĩ rồi đáp: “Cho đến khi mẹ tôi ra viện đi, khoảng một tuần”.

Đồng Tri Vy âm thầm nghiền răng, sau đó quay về chỗ ngồi.

“Tổng giám đốc Viên, tất cả nguyên liệu nấu ăn cần thiết tôi sẽ báo giá thanh toán”.

Về việc bảo cô nấu đồ ăn bổ dưỡng mang tới bệnh viện thực ra anh cũng chỉ định nói đùa, không ngờ cô lại nấu thật. Anh đặt bút xuống rồi hứng chí nhìn cô một cái, sau đó gật đầu, đáp: “Đương nhiên, nhiều ít không thành vấn đề”.

“Vậy bây giờ tôi làm ngay”.

Vậy là đồng Tri Vy vừa tới công ty xong giờ đã vội đeo túi về nhà, cô còn qua siêu thị mua một đồng hồ, bố mẹ ở nhà thấy cô xách về túi to túi nhỏ thì vô cùng ngạc nhiên, mẹ cô còn lần xuống bếp hỏi con gái.

“Xảy ra chuyện gì thế? Con không đi làm à? Sao về nhà nấu nướng sớm thế?”.

“Không phải đâu mẹ ạ, có người quan trọng đang nằm viện, sếp con không có thời gian nên để con đi chăm sóc thay”.

“Ai mà là nhân vật quan trọng thế, còn bắt con nấu canh mang đi nữa?”.

Đồng Tri Vy không quen nói dối mẹ nên cô nghĩ ngợi một lúc rồi nói thật: “Thực ra là mẹ của sếp con đang nằm viện, anh ấy không có thời gian chăm sóc bác ấy nên nhờ con giúp đỡ”.

Bà Đồng a lên một tiếng: “Sếp con không còn người nhà sao?”.

Tri Vy lắc đầu: “Một mình mẹ anh ấy nuôi nấng anh ấy từ nhỏ, vợ cũ của anh ấy mất rồi, cũng không có anh chị em”.

Bà Đồng nghe xong thở dài: “Thế à, vậy con giúp cậu ấy cũng là việc nên làm, mẹ mình không ai chăm sóc nằm một mình trong viện, cậu ấy cũng lo lắng lắm chứ”.

Mẹ Tri Vy rất dễ mềm lòng, bà không chịu nổi khi nghe những câu chuyện về mẹ góa con cô, nên quên mất Viên Cảnh Thụy là ông chủ gia cảnh giàu có thế nào, bà coi anh như một đứa trẻ đáng thương có mẹ nằm viện, Đồng Tri Vy nghe mà dở khóc dở cười.

Cũng may bố Tri Vy là người hiểu chuyện, ông bước vào nói:

“Chuyện này chắc không đơn giản thế đâu? Sếp con là ai chứ, muốn tìm người chăm sóc mẹ cậu ấy thì cũng phải tìm người chuyên nghiệp một chút chứ sao lại tìm con?”.

Tri Vy quay lại nói với bố: “Chắc là do anh ấy không an tâm thôi ạ, không sao đâu, cũng chỉ một tuần thôi, mà không phải con đi cả ngày, một ngày đi một lần là được rồi, con còn phải đi làm nữa chứ”. Nói xong cô còn bổ sung thêm một câu: “Còn có phụ cấp đặc biệt nữa, tính toán rõ ràng bố ạ”.

“Nhưng như thế cũng rất vất vả”. Bố cô nói tiếp rồi đưa tay lên vuốt mái tóc bạc thưa thớt của mình.

Tri Vy bật cười: “Làm gì có ạ, chỉ hầm canh thôi mà”. Cô còn chỉ số thực phẩm đang ngâm trong bồn nước: “Con làm gà hầm đồ trọng(5), sếp con nói rồi mua thực phẩm đều được thanh toán nên con mua nhiều một chút, lát nữa bố mẹ cũng ăn một ít. Mẹ, gà hôm nay non lắm mẹ có muốn nếm xem mặn nhạt thế nào không?”.

Lúc Đồng Tri Vy tới gần bệnh viện trời bắt đầu có mưa bụi. Mưa bụi mùa đông thực sự khiến người ta cảm thấy phiền phức, mưa bụi lạnh như kim châm vào da thịt, có che ô cũng vô dụng.

Cũng may sắp đến bệnh viện nên Tri Vy ôm cặp lồng chạy vài bước, người đợi thang máy rất nhiều, cô bị dồn vào một góc, tường thang máy lạnh toát khiến cô run mình.

Mẹ Viên Cảnh Thụy đã đổi phòng bệnh nên phải lên tầng cao hơn, cô hộ lý sau khi nghe cô nói số phòng bèn dẫn cô tới phòng bệnh, còn quan tâm hỏi han cô:

“Bên ngoài mưa to lắm phải không? Người cô ướt hết rồi”.

Đồng Tri Vy lắc đầu: “Không sao, mưa không to lắm”. Nói xong cô bước tới trước cửa phòng bệnh.

Ngoài cửa có hai người đàn ông mặc áo đen thấy cô tới liền gật đầu chào:

“Chào cô Đồng”.

Đồng Tri Vy khựng lại, người đứng bên trái nói với cô: “Anh Viên phái chúng tôi tới trông nom bà Viên, anh ấy cũng đã thông báo cho chúng tôi biết cô sẽ tới, cô Đồng cần gì cứ nói với chúng tôi”.

Đồng Tri Vy nghe xong mới hiểu, phản ứng của Viên Cảnh Thụy về chuyện của mẹ quả nhiên rất nhanh nhạy, tìm về sỹ tới bảo vệ sự an toàn của mẹ 24/24 giờ nhanh như vậy. Chỉ là không biết làm râm rộ thế này bà Viên có phản ứng thế nào.

Cô vừa nghĩ thế đã thấy cửa phòng bệnh mở ra từ bên trong, bà Viên mặc bộ quần áo trắng xanh của bệnh nhân bước ra đứng trước mặt cô và hai người kia, nhìn thấy Tri Vy bà sững lại rồi mỉm cười, những nếp nhăn trên gương mặt tươi tắn như đóa hoa cúc.

“Tri Vy đến rồi à, một mình bác đang thấy buồn chán, mau vào đây”. Nói xong bà đưa tay định kéo cô vào thì nhìn thấy hai người đàn ông đứng cạnh, mặt bà cau lại, nói: “Ai da, hai cậu vẫn ở đây à, không phải đã bảo hai cậu về rồi sao?”.

Hai người đàn ông chỉ cười không nói gì, còn cẩn thận ra hiệu cho Tri Vy vào trong rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại cho hai người.

Bà Viên thở dài rồi than phiền: “Cháu thấy đấy, chuyện này là sao chứ, bác có sao đâu mà nó cứ xét nghiệm hết cái này đến cái kia, giày vò bác lâu quá, lại còn cho hai người tới đứng ngoài cửa, cháu nói xem có tội không cơ chứ, bác muốn về nhà đi chợ nấu cơm lắm rồi”.

Hai người đang nói chuyện thì cô hộ lý ban nãy cầm huyết áp kế vào, nghe được câu cuối cùng của bà Viên liền bật cười: “Bác à, anh Viên đã chuẩn bị cho bác một bữa ăn điều dưỡng tốt nhất, kiểm tra toàn thân

kết hợp với điều dưỡng, ít nhất trong một tuần những người trong nhà bếp sẽ nấu bữa ăn dinh dưỡng theo thực đơn cho bác, bác còn muốn chạy đi đâu mua rau nấu cơm cơ ạ?”.

Kiểm tra toàn thân kết hợp với điều dưỡng... Đồng Tri Vy vô thức cúi xuống nhìn chiếc cặp lồng đang cầm trong tay.

Bà Viên cũng nhìn thấy, gương mặt lộ rõ sự chờ đợi nhưng lại có phần ngạc nhiên: “Đây là...”.

Cô hộ lý cũng rất nhanh nhẹn, chỉ một loáng là đo xong huyết áp, ghi vào cuốn sổ ở đầu giường xong liền ra ngoài, trước lúc đi còn nói: “Bác còn hỏi à, con dâu mang canh bổ tới cho bác đấy”.

Đồng Tri Vy cuống lên: “Tôi không phải...”. Còn chưa nói hết câu thì cô hộ lý đi lại nhanh như gió đã mất hút.

Ánh mắt chờ đợi của bà Viên vẫn đang hiện hữu trước mặt, không còn cách nào khác cô đành trả lời: “Thưa bác, đây là canh hà hãm đỗ trọng cháu mang tới, không biết có hợp khẩu vị của bác không nữa”.

Cả đời này bà Viên chỉ nuôi có một cậu con trai, con trai bà đương nhiên rất hiếu thuận nhưng việc nấu nướng thực sự có thể lấy mạng anh. Khi còn nhỏ nấu một bát canh cho bà mà cháy khét mất một nửa, từ trước tới giờ luôn là bà nấu nướng cho hai mẹ con, chưa bao giờ được hưởng cảnh chăm sóc thế này, bỗng chốc cảm thấy xúc động muốn rơi nước mắt, hai tay bà nắm chặt tay Đồng Tri Vy, miệng nói không ngắt:

“Hợp, chắc chắn là hợp lắm, Tri Vy à, cháu đối tốt với bác quá”.

Tri Vy cảm thấy không thể chống đỡ được sự nhiệt tình của bà nhưng cũng không thể để bà hiểu nhầm thế này được, cô đồng ý với Viên Cảnh Thụy chăm sóc bà là một chuyện, nhưng để sự hiểu nhầm nguy hiểm này tiếp tục kéo dài thì tuyệt đối lại là chuyện khác. Cô đâu có đồng ý với anh mang lại cho bà sự hiểu nhầm tai hại thế này chứ, mà cũng không thể đồng ý được.

“Thưa bác, bác đừng hiểu nhầm ạ, cháu chỉ là thư ký của tổng giám đốc Viên thôi ạ, trong lòng giám đốc lo lắng cho bác nhưng thực sự công việc bận quá nên mới bảo cháu mang canh hãm tới cho bác”.

Cô đã lẩm nhẩm mấy câu này trên đường rất lâu, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy nên giải thích chuyện này rõ ràng, không ngờ nghe xong bà Viên không hề ngạc nhiên, mà còn gật đầu: “Đúng thế, bác biết cháu là thư ký của nó, tối qua Cảnh Thụy nói hết rồi”.

Lần này tới lượt Đồng Tri Vy ngạc nhiên: “Tổng giám đốc Viên nói hết rồi ư?”.

“Nói rồi, bác biết hết rồi, yên tâm đi, bác biết cháu là thư ký của nó, không hiểu nhầm, không hiểu nhầm gì đâu”.

Bà Viên nheo mắt cười nhìn Tri Vy nói, ánh mắt hiền từ của bà tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp, suýt nữa làm Tri Vy tan chảy.

4

Vì bà Viên quá nhiệt tình nên Đồng Tri Vy ở lại bệnh viện nói chuyện với bà rất lâu, đương nhiên là phần lớn thời gian đều do bà Viên nói cho cô nghe, mọi chuyện đều liên quan tới Viên Cảnh Thụy, hầu hết đều là những câu chuyện khi anh còn nhỏ. Bà Viên nói tiếng Thượng Hải, lại nói rất nhanh, nghe là biết bà là người nóng vội, khi kể tới những chỗ vui vẻ Đồng Tri Vy cũng phải mỉm cười dù đang có tâm sự trong lòng.

“Cái thằng bé này lúc nhỏ nghịch lắm, cả ngày đùa nghịch leo cao leo thấp trong ngõ, có lần nó còn dẫn cả một đám trẻ con đi hái trộm mướp trong vườn nhà người ta, không biết có người ở nhà, nhà người ta tỉnh giấc ngủ trưa bèn dậy hô hào đuổi bắt, cả đám vừa lẩn vừa trèo chạy trốn, chỉ có nó là chạy nhanh nhất, cháu biết sau đó ra sao không?”.

Bà Viên kể chuyện sống động như thật khiến Tri Vy tiếp lời: “Sao ạ?”.

“Nó nhỏ người lại mặc một chiếc áo may ô rộng, lúc trèo tường thì mắc phải mấy miếng thủy tinh người ta cắm trên đấy, bị treo lơ lửng rồi bị người ta bắt lôi đến trước mặt bác, để bác mắng cho một trận”.

Chuyện này cũng buồn cười quá, Đồng Tri Vy không nhịn được cười thành tiếng, bên ngoài cửa có tiếng nói vang lên: “Hai người đang nói gì mà vui thế?”.

Đồng Tri Vy giật mình quay lại, dường như cô còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết mình phát ra trong lòng.

“Con trai, con đến rồi à, Tri Vy nói chuyện với mẹ được một lúc rồi, à, đúng rồi, nó còn mang canh gà hầm đỗ trọng tới, con lại đây xem, thơm lắm”.

Lúc bước tới Viên Cảnh Thụy còn nhìn Tri Vy đang đơ người ra rồi cười, bình thường anh vốn hay cười, đôi mắt đen lầy cong lên khiến người khác có cảm giác dễ gần, nhưng Đồng Tri Vy hiểu rõ nhất sự gần gũi ấy chỉ là biểu hiện bề ngoài, Viên Cảnh Thụy là một người đàn ông đáng sợ, anh là kiểu người giây trước vừa mỉm cười bắt tay với người ta xong giây sau có thể khiến người ta tổn thất nặng nề, cô đã chứng kiến vô số lần nên không thể nào quên được.

“Thơm thế này mà mẹ không ăn à?”. Viên Cảnh Thụy nhìn mẹ nói rồi quay sang cười với Tri Vy: “Cảm ơn”.

Tri Vy muốn đứng bật dậy trả lời anh theo phản xạ nhưng người cô vừa khê nhúc nhích thì bị anh ấn xuống, áo khoác cô vất trên thành ghế, bàn tay anh chỉ dừng lại trên vai cô một khoảnh khắc rồi trượt xuống chiếc áo khoác.

Anh cúi đầu nhìn rồi hỏi: “Bị mưa à? Sao ướt hết thế này”.

“Ai da, sao mẹ không để ý chứ, ướt mưa mà cũng không nói, hôm nay lại lạnh thế này, cẩn thận không bị cảm đấy”.

Bà Viên vội nói rồi nhìn con trai: “Vậy con mau đưa Tri Vy về đi, mẹ ở đây cũng không có việc gì đâu”.

Tri Vy bị kẹp giữa hai mẹ con bà Viên, chân tay không biết để đâu, muốn đứng dậy thoát khỏi vòng vây này lại bị ghế chặn, hướng hồ tay Viên Cảnh Thụy còn để trên thành ghế, ở ngay sau gáy cô, cách lớp vải giữa tay áo anh và mái tóc cô, dường như cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ da thịt anh truyền tới.

“Mẹ, con vừa tới mẹ đã đuổi con về”. Viên Cảnh Thụy đáp rồi kéo ghế ngồi xuống ngay bên cạnh Tri Vy.

Bà Viên lườm con trai một cái: “Con có thể ngồi được bao lâu chứ, nghìn năm còn khó có cơ hội thấy con ở nhà quá hai tiếng, không phải cứ đến rồi đi ngay sao”.

Viên Cảnh Thụy cúi đầu cười: “Là con không tốt được chưa mẹ”.

Viên Cảnh Thụy ngoài ba mươi tuổi rồi, khi anh cúi đầu cười thế này thật giống một đứa trẻ, Đồng Tri Vy chưa bao giờ thấy anh để lộ thần thái như thế khiến cô bất giác nghĩ tới hình ảnh cậu bé bị mắc trên bờ tường không chạy thoát được.

Cô đưa mắt nhìn anh rồi chợt thấy buồn cười, sợ mình không kiềm chế được nên cô vội vàng đứng dậy.

“Thưa bác, tổng giám đốc Viên đến rồi, cháu xin phép về. Văn phòng còn có rất nhiều việc chưa giải quyết xong ạ”.

“Ồ, cháu còn nhiều việc phải làm thế à?”. Bà Viên vừa nói vừa nhìn con trai, Viên Cảnh Thụy ngẩng đầu nhìn Tri Vy đang đứng đó, đôi mày nhăn lên.

“Thế à?”.

Đồng Tri Vy hơi cúi người đáp: “Vâng”. Nói xong cô cầm áo khoác chào tạm biệt bà Viên rồi nhanh chóng ra ngoài mà không đợi bà giữ lại.

Mới đi ra khỏi cổng bệnh viện thì điện thoại reo, không cầm cặp lòng nên động tác của cô cũng nhanh nhạy hơn, cô lấy điện thoại trong túi ra xem, là tin nhắn Viên Cảnh Thụy.

“Đợi tôi ở cửa hàng Vĩnh Hòa, nửa tiếng nữa về công ty họp”.

Cô nắm chặt điện thoại, cảm thấy khó thở, muốn trả lời anh cô sẽ tự mình về công ty trước nhưng nghĩ tới việc anh vẫn ở trong phòng bệnh rồi nhắn tin trước mặt mẹ mình nên cô lại thôi.

Thôi vậy, không kỳ kèo với sếp nữa.

Bên ngoài cổng bệnh viện quả thật có một cửa hàng sửa đậu nành Vĩnh Hòa mở cửa 24/24 giờ, tối hôm trước cô mua cháo thịt nạc trứng gà ở đây, nhưng cô không ngờ Viên Cảnh Thụy cũng chú ý tới một cửa hàng nhỏ thế này.

Mưa vẫn rơi, Đồng Tri Vy băng qua đường bước vào trong cửa hàng Vĩnh Hòa, trong cửa hàng khá đông người, trước quầy thu ngân cũng xếp một hàng dài.

Trong quán bát điều hòa, còn cô vừa đi từ ngoài mưa lạnh vào, lúc cô gọi đồ vừa mở miệng là hắt xì một cái, hai tay không kịp che miệng, cô đành xin lỗi cô nhân viên thu ngân.

“Xin lỗi”.

Cô ngồi xuống, hai tay bưng cốc đậu nành nóng ấm không muốn đặt xuống chút nào. Có bóng người lướt qua trước mặt rồi ngồi xuống đối diện, hỏi cô.

“Lạnh lắm à?”.

Đồng Tri Vy ngẩng đầu lên thấy sếp mình ngồi đó.

Viên Cảnh Thụy ngồi xe quen rồi nên chưa bao giờ có thói quen dùng ô, thỉnh thoảng mưa to quá bác Trần mở cốp xe lấy ô che cho anh, anh còn cười: “Diễn bố già sao? Có mấy bước chân thôi, dính vài hạt mưa thì sao chứ?”. Vì thế lúc này anh cũng như cô đều ướt đầm hai vai áo, trên lông mi và lông mày hình như cũng dính nước mưa khiến cho màu mắt anh dường như đậm hơn bình thường.

Cô vô thức cúi đầu nhìn đồng hồ.

“Đừng nhìn nữa, chưa hết nửa tiếng đâu, tôi xuống sớm thôi”. Anh nói và cười: “Mẹ tôi đuổi tôi đi đấy, sợ cô ướt mưa nên bảo tôi xuống làm lái xe cho cô”.

Đồng Tri Vy kinh ngạc: “Bác ấy...”, mới nói được ba tiếng liền cup mắt xuống rồi đặt cốc sữa đậu nành xuống bàn: “Vậy bây giờ tôi và anh về công ty”.

Anh ngăn lại: “Không cần đâu, tôi đã nói nửa tiếng nữa về công ty họp, cô có thời gian uống hết cốc sữa, cứ từ từ mà uống”.

Nhân viên phục vụ mang mì Tri Vy gọi lên lúc hai người đang nói chuyện, đặt xuống bàn xong thấy anh ngồi đối diện Tri Vy, cô phục vụ liền hỏi: “Anh có muốn dùng gì không ạ? Mời qua bên kia gọi món”.

Anh xua tay: “Không cần, tôi tới đợi cô ấy”.

Nhân viên phục vụ là một cô gái trẻ, nghe xong “vâng” một tiếng, trước khi đi cô ấy còn quay lại nhìn Đồng Tri Vy một cái, trong ánh mắt là một dấu hỏi to đùng, cái nhìn khiến Đồng Tri Vy không dám ngẩng đầu lên.

“Cô còn chưa ăn cơm, vậy mà còn nói bây giờ đi?”. Viên Cảnh Thụy đẩy bát mì về phía cô rồi đặt món đồ đang cầm ở tay kia lên bàn.

Đồng Tri Vy khựng lại: “Đây là...”.

“Gà hầm đỗ trọng”.

Anh mở nắp cặp lồng ra, mùi thơm của gà và thuốc bay khắp quán khiến mấy bàn xung quanh cũng quay sang nhìn.

“Đây là canh tôi mang cho bác gái”. Đồng Tri Vy có trách nhiệm nhắc nhở anh.

Anh lấy một chiếc muôi trong ống đũa đặt trên bàn rồi chậm rãi nói: “Mẹ tôi đã múc một bát rồi, phần còn lại cứ bắt tôi phải nếm thử, còn nhắc tôi cảm ơn cô nữa”.

“Đây là nhiệm vụ sáng nay anh giao cho tôi”.

Anh bật cười trước vẻ mặt nghiêm túc của cô: “Tôi biết, tiền thực phẩm phải báo cáo”. Nói xong anh ném một ngụm canh gà ngay trước mặt cô rồi nở một nụ cười vô cùng hài lòng, đã vậy còn nháy mắt với cô: “Ngon lắm, thư ký Đồng có thể suy nghĩ tới việc đổi nghề làm đầu bếp”.

Anh muốn làm gì chứ!

Không phải Đồng Tri Vy chưa bao giờ thấy anh như thế này, đã nhiều lần cô thấy sếp đưa bạn gái tham dự một số bữa tiệc. Viên Cảnh Thụy rất biết đối xử với phụ nữ, khi anh ân cần chăm sóc thực sự có thể khiến

người ta đắm đuối, có lúc cô còn nghi những cô gái đó sẽ ngã vào lòng anh ngay trong buổi tiệc, mặc anh thích làm gì thì làm.

Nhưng bây giờ hai bên bàn chỉ có anh và cô.

Chuông báo động như đang gióng âm ỉ trong đầu Đồng Tri Vy, cả người cô vô cùng căng thẳng: “Tổng giám đốc Viên, tôi chỉ hoàn thành nhiệm vụ mà thôi”.

Anh không nói gì, đôi mắt nhìn cô khẽ nheo lại.

Nghe xem cô ấy đang nói gì này! Anh không thể không thừa nhận trước mặt cô thư ký nhỏ của mình lòng tự tôn đàn ông của anh lại phải chịu một sự tổn thương nho nhỏ một lần nữa.

Viên Cảnh Thụy không vui, Đồng Tri Vy lập tức nhận ra ngay, cô làm việc cho anh đã lâu nên tâm trạng của sếp thay đổi thế nào cô rõ hơn ai hết, nhưng lần này cô không có ý định chùn bước.

Có một số việc không thể không phân định giới hạn rõ ràng, cô tuyệt đối không thể trở thành vật thí nghiệm nhất thời trong phút suy nghĩ nông nổi của Viên Cảnh Thụy.

Nghĩ tới đây Đồng Tri Vy quyết định không cố gắng cứu vãn tâm trạng của sếp nữa, cô cúi đầu im lặng cầm đũa giải quyết bát mì thịt kim chi trước mặt.

Còn về món canh gà hầm đỗ trọng, cứ để anh ăn vậy, dù sao đó cũng là tiền anh bỏ ra mua nguyên liệu, ăn cũng đúng thôi.

Cô bắt đầu ăn mì trước mặt anh. Ánh mắt Viên Cảnh Thụy chăm chú nhìn gương mặt Đồng Tri Vy một hồi lâu không rời.

Trước mặt anh vẫn là gương mặt cô thư ký mà anh đã quen thuộc, Đồng Tri Vy có đôi mắt nhỏ, lông mày mảnh, lại không biết cách trang điểm, không có nét gì nổi bật cả. Vì bị ướt mưa nên khi nói chuyện đôi mắt cô như được bao phủ bởi một lớp hơi nước mờ ảo nên có phần khác với bình thường, nhưng điệu bộ vẫn rất nghiêm túc.

Người đối diện không lên tiếng, Đồng Tri Vy cũng không ngẩng đầu lên, cô chăm chú ăn hết nửa bát mì rồi buông đũa: “Tôi xong rồi, giám đốc Viên, chúng ta đi thôi”.

Nói xong cô nhìn người đàn ông trước mặt một cái.

Anh vẫn nhìn cô, nhưng lúc cô ngẩng đầu lên thì anh lại nhìn đi chỗ khác rồi đứng dậy trước cô: “Đi thôi”.

Cô phải thu dọn cặp lồng trên bàn rồi bước đi theo anh với vẻ mặt bất lực.

5

Sau khi Viên Cảnh Thụy đưa Tri Vy về công ty, cuộc họp vẫn diễn ra như bình thường.

Thành Phương cũng giống phần lớn những công ty tư nhân khác, sau khi phát triển mạnh tới một mức độ nhất định vẫn muốn tiến thêm một bước nữa, việc cần phải suy nghĩ trước tiên chính là lên sàn chứng khoán.

Nhưng việc lên sàn của công ty tư nhân ở trong nước khó như lên trời, vì thế hai năm trước khi Trình Tuệ Mai vẫn còn sống Viên Cảnh Thụy đã bắt đầu chuẩn bị kế hoạch đưa Thành Phương lên sàn chứng khoán ở Hồng Kông, còn mời nhiều chuyên gia tài chính về chuẩn bị cho việc này.

Hai năm trước Viên Cảnh Thụy đã cho người tới Hồng Kông khổng chế cổ phiếu đã niêm yết của một công ty nhỏ, và thành lập một công ty 100% vốn đầu tư nước ngoài ở một quần đảo thuộc Anh quốc, và chuyển nhượng 65% cổ phần của Thành Phương qua đó.

Hồng Kông có điều lệ phản thu mua, trong vòng hai năm sau khi mua vỏ thì không được dựa vào vỏ bọc đó để lên sàn, vì thế hai năm qua Viên Cảnh Thụy đã sắp xếp tiền vốn trong và ngoài nước, chờ đợi thời cơ.

Bây giờ thời cơ đã chín muồi, việc này cũng đã được đưa vào chương trình nghị sự hàng ngày, tất cả mọi người đều đang dốc hết sức cho việc này. Trong thời điểm mấu chốt thế này anh em nhà họ Trương lại tới gây sự, ngay cả Đồng Tri Vy cũng cảm thấy bọn họ quả thực không biết tự lượng sức mình.

Thành Phương bây giờ là một con tàu sân bay, cô có thể tưởng tượng ra kết cục bị nghiền nát của bất cứ người nào ngăn cản bước tiến của Viên Cảnh Thụy.

Có điều cuộc họp như thế này Đồng Tri Vy không cần phải ở đó ghi lại toàn bộ quá trình, trong phòng họp nhỏ chỉ có ba đến năm người, thỉnh thoảng cô mới vào rót trà rót nước, nếu có điện thoại quan trọng thì đẩy cửa vào thông báo cho Viên Cảnh Thụy một tiếng, để anh quyết định xem có nghe hay không.

Trong công ty thường có mấy nhân viên mới không biết chân tướng sự việc thế nào nên hay ghen tị với vị trí của Tri Vy, khi cô đi qua các tầng lầu thường bị đủ mọi ánh nhìn thiêu đốt sau lưng, có lúc cô thực sự muốn đi tới trước mặt họ nói một tiếng, cho họ biết thật sự không cần phải thế, chỉ là công việc bưng trà, rót nước, nghe điện thoại mà thôi, đừng nghĩ quá nhiều.

Nửa ngày không ở văn phòng mà trên mặt bàn đã chất một đống hồ sơ, tài liệu, tập nào cũng đánh dấu “việc gấp”, điện thoại cũng réo liên hồi. Lúc cô về văn phòng thì trợ lý Tiểu Luy đang ngồi ở vị trí của cô sắp phát khóc đến nơi, nhìn thấy cô về liền vội đứng dậy cầm đầu chạy thẳng ra khỏi văn phòng, trước lúc đi còn mếu máo nói:

“Chị Tri Vy, sau này chị ra ngoài thì đừng bảo em làm thay nhé, việc của chị nhiều quá mà em thì không biết gì cả, điện thoại cũng không biết nghe thế nào nữa”.

Đồng Tri Vy an ủi: “Không sao đâu, chị sẽ xem nhật ký cuộc gọi rồi trả lời là được”. Gương mặt cô tươi cười, miệng đáp như vậy nhưng trong lòng thầm nghĩ một tuần dài như thế, những ngày tiếp theo phải làm thế nào đây.

Chỉ khi ngồi vào bàn làm việc là cô không có thời gian nghĩ nhiều nữa, sắp xếp lại hồ sơ tài liệu, nghe những cuộc điện thoại bị bỏ lỡ buổi sáng, rồi còn phải trả lời những tin nhắn điện thoại mà Tiểu Luy không xử lý được. Chỉ làm những việc này thôi cũng đã khiến cô phải huy động tay, tai rồi cả miệng nữa, không được ngừng nghỉ một phút giây nào, đã thế chốc chốc còn phải để ý tình hình trong phòng họp, chỉ sợ đón tiếp các nhân vật quan trọng không được chu đáo.

Cô vừa bận rộn làm việc vừa phải vào phòng họp rót trà nước cho từng người.

Viên Cảnh Thụy là đơn giản nhất, ở công ty anh chỉ uống nước sôi để nguội, nhưng tổ chuyên trách về việc đưa công ty lên sàn chứng khoán lại khác vì có sự góp mặt của nhiều người từ nhiều quốc gia khác nhau. Ông Yamada người Nhật Bản thích uống trà xanh, cô thay cốc trà đã nguội lạnh trước mặt ông bằng một cốc trà thủy tinh vừa được pha bằng nước sôi, ông nhìn cô rồi khẽ cúi người, cô cũng mỉm cười đáp lại. Ông Smith người Mỹ thích uống cà phê, trong phòng trà nước bên cạnh phòng họp có máy pha cà phê chuyên dụng, cô đặt lên bàn ông một cốc cà phê mới cho sữa không đường, ông cầm lên uống một ngụm rồi cười nói cảm ơn, cô cũng mỉm cười đáp lại. Những người khác thì dễ dàng hơn, tất cả đều dùng hồng trà hòa tan, cô luôn giữ nụ cười trên môi để đáp lại họ. Đi hết một lượt cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra ngoài, không hề gây ra tiếng động.

Đợi cửa phòng họp khép lại, Smith liền thở dài một tiếng: “Anh Viên, cô Đồng quá tốt, nếu cô ấy không phải thư ký của anh thì tôi thực sự muốn...”.

Viên Cảnh Thụy cười rồi chậm rãi hỏi: “Ông muốn làm gì?”.

Smith nhìn người đàn ông đang ngồi ở ghế chủ tọa rồi ho khan một tiếng, sau đó không nói thêm gì nữa.

Bên cạnh có người tiếp tục chủ đề trước đó, câu chuyện xen giữa qua đi như thế, nhưng lúc Viên Cảnh Thụy cầm cốc nước lên hình như có hơi lơ đãng.

Mặc dù có phần hơi khó tin nhưng nhiều việc bày ra trước mắt khiến anh nghĩ cô thư ký nhỏ của mình cũng hấp dẫn người khác lắm.

Đương nhiên Đồng Tri Vy không hề biết chuyện nhỏ xen giữa cuộc họp đó, sau khi về phòng làm việc cô tiếp tục nghe hai cuộc điện thoại nữa, trong đó một cuộc gọi tới từ phòng kinh doanh, hỏi cô bản kế hoạch tối qua họ đưa lên không biết sếp đã xem chưa, khi nào họ lấy được.

Phòng kinh doanh đều là những người khôn khéo, giỏi giao tiếp, ngay cả giám đốc cũng không ngoại lệ, ăn nói rất khéo léo. Đồng Tri Vy có ấn tượng rõ với bản kế hoạch ấy nên cô lập tức bấm số máy lẻ gọi tới trợ

lý thư ký của văn phòng lớn.

“Lily, phiền cô xem trong giá tài liệu đã đọc xem bản kế hoạch của phòng kinh doanh hôm qua có phải chưa gửi lại họ không?”.

Lily lập tức đứng dậy tìm rồi trả lời: “Đúng rồi vẫn còn đây, tổng giám đốc Viên ký rồi nhưng chưa gửi trả cho họ”.

Đồng Tri Vy liền trả lời điện thoại: “Xin lỗi là do chúng tôi sơ suất, bây giờ tôi mang xuống cho phòng các anh ngay”.

Bên kia lập tức trả lời: “Không cần không cần đâu cô Đồng, tôi lập tức cho người lên lấy”. Nói xong liền cúp máy.

Mặc dù làm thư ký của Viên Cảnh Thụy không dễ dàng chút nào nhưng có một điểm thuận lợi đó là, cả ngày bên cạnh sếp nên các phòng ban trong công ty đối xử khá lịch sự với cô, nhưng Đồng Tri Vy thừa hiểu đối tượng mà họ đối xử khách khí chỉ là vị trí mà cô đang ngồi mà thôi, nói chuyện làm việc đều vô cùng cẩn trọng như sợ bị người ta nắm thóp.

Sau khi đặt điện thoại xuống Đồng Tri Vy khẽ thở phào. Mặc dù công việc lật vật nhiều nhưng cô luôn gánh vác và giải quyết một cách vui vẻ, chỉ cần Viên Cảnh Thụy đừng có mấy quyết định khiến cô rối loạn là được, cô muốn một cuộc sống bình lặng nhưng người đàn ông như anh chỉ nhìn cũng cảm thấy sóng to gió lớn.

Có tiếng gõ cửa vang lên, phòng thư ký của cô ở ngay bên ngoài văn phòng của Viên Cảnh Thụy, vì người ra vào nhiều nên cửa luôn được mở, vì vậy tiếng gõ cửa cũng chỉ vang lên hai tiếng tượng trưng mà thôi, cô ngẩng đầu lên thì người đó đã tới trước mặt cô rồi.

Gương mặt này khiến Đồng Tri Vy không kịp lên tiếng mà trong lòng đã muốn thở dài, đúng là hết đợt sóng này đến đợt sóng khác, không ngờ người lên lấy bản kế hoạch lại là Hà Vĩ Văn.

Đứng trước mặt Đồng Tri Vy khiến Hà Vĩ Văn không thể nào mở miệng nói chuyện một cách thoải mái được.

Đồng Tri Vy đứng lên trước cầm tập tài liệu Lily vừa đưa cho cô rồi vòng qua bàn đến trước mặt cậu: “Là anh tới lấy à, tài liệu ở đây”.

Gương mặt cô vẫn mỉm cười, ngày trước cậu cảm thấy nụ cười của cô hấp dẫn biết bao nhưng hôm nay lại có một cảm giác chưa từng có, nụ cười này xa cách biết mấy, những nỗi trăn trở hai ngày nay dồn về khiến cậu không kìm nén được, tay cầm tập tài liệu, miệng ấp úng:

“Tri Vy, chuyện tối hôm kia...”.

Cửa văn phòng sau lưng Hà Vĩ Văn vẫn mở, trợ lý thư ký trong phòng ai ai cũng ngồi ở chỗ của mình cúi đầu bận rộn, tiếng gõ bàn phím vẫn vang lên đều đều nhưng Đồng Tri Vy biết rõ người nào người nấy đang dựng tai lên để nghe ngóng, mỗi một câu nói của Hà Vĩ Văn vào giờ phút này đều trở thành tin tức tám nhảm mới nhất trong công ty.

“Tối hôm kia mọi người đi ăn rất vui, anh về nhà sớm chứ?”. Đồng Tri Vy sợ Hà Vĩ Văn sẽ nói những lời khiến người khác hiểu nhầm nên cô nhẹ nhàng ngắt lời cậu:

“Ừ, Tri Vy này, thực ra tôi có mấy lời muốn nói với cô”. Hà Vĩ Văn vẫn kiên trì lên tiếng.

“Bây giờ đang là giờ làm việc, chúng ta có thể nói chuyện sau giờ làm được không?”. Cô cảm thấy bất lực nói.

Cậu sững lại, đột nhiên như sức tĩnh liền hạ giọng nói: “Vậy tôi đợi cô tan ca, chúng ta, chúng ta cùng đi ăn cơm”.

Đồng Tri Vy nhìn gương mặt khẩn thiết của cậu mà cảm thấy phiền phức, cô chau mày, phía ngoài tiếng gõ bàn phím thưa dần, chắc chắn những người này đều đang dồn sự chú ý vào hai người.

“Xin lỗi, hôm nay tôi phải đi học”. Cô đáp, điện thoại trên bàn vang lên, cô chưa bao giờ cảm thấy vui khi nghe thấy tiếng điện thoại như bây giờ, cô nói “Xin lỗi”, sau đó quay người về bàn nghe điện thoại.

Hà Vĩ Văn không còn lý do ở lại nữa nhưng trước khi đi vẫn cố gắng đến cùng, cậu giơ tay làm ký hiệu gọi điện thoại rồi dùng khẩu hình nói với cô:

“Vậy tôi sẽ gọi điện thoại cho cô”.

Đồng Tri Vy thở dài trong lòng, bên tai vang lên tiếng nói từ đầu dây bên kia, gương mặt cô gượng cười đáp lại cậu, có thể Hà Vĩ Văn mới cầm tài liệu đi về, ngay cả bóng dáng cũng đầy vẻ hài lòng, mãn nguyện.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng của Hạ Tử Kỳ, như thường lệ điện thoại của anh luôn gọi đến bàn Tri Vy và nhất định phải nói mấy câu bông đùa với cô, đại loại như tối thư ký Đồng có thời gian không, có thể hân hạnh cùng cô dùng bữa tối hay không. Nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt, Hạ Tử Kỳ không nói một câu thừa thãi nào mà gọi tới là hỏi ngay Viên Cảnh Thụy có thể nghe điện thoại được không, điều này khiến Đồng Tri Vy cảm thấy rất ngạc nhiên.

Đoán là có việc quan trọng nên Tri Vy lập tức đẩy những phiền não về Hà Vĩ Văn ra khỏi đầu và đáp: “Tổng giám đốc Viên đang họp, nếu anh Hạ có việc gấp tôi có thể vào phòng họp truyền đạt ngay”. Nói xong cô cầm sẵn bút trong tay để tiện ghi chép.

Hạ Tử Kỳ ngừng lại rồi nói: “Vậy thôi, đợi cậu ấy họp xong tôi sẽ liên lạc lại”.

Đồng Tri Vy “vâng” một tiếng, đang chuẩn bị cúp máy thì giọng Hạ Tử Kỳ lại vang lên: “Đợi chút đã”.

Cô lại đặt ống nghe lên tai, lần này giọng Hạ Tử Kỳ có phần do dự: “Thư ký Đồng, có việc này tôi muốn hỏi cô trước”.

Hỏi cô? Đồng Tri Vy cảm thấy ngạc nhiên nhưng vẫn đáp ngay: “Anh Hạ cứ hỏi”.

Đầu dây bên kia nói rất chậm nhưng từng chữ đều rất rõ ràng: “Là thế này, có một người không biết thư ký Đồng đã từng nghe tên chưa”. Nói đến đây anh ngập ngừng một hồi rồi nói tiếp: “Người đó tên Ôn Bạch Lương”.

Ống nghe trong tay Đồng Tri Vy bỗng trở nên nặng trĩu, cô im lặng vài giây rồi nói, giọng tuy nhỏ nhưng rõ ràng: “Biết, tôi quen anh ấy”.

Chú thích:

(5) Đỗ trọng tên khoa học: *E mial ulmoides* là một loài cây gỗ nhỏ có nguồn gốc ở Trung Quốc. Nó đã tuyệt chủng trong tự nhiên, nhưng được trồng khá rộng rãi với tên gọi dân gian là cây ngô đồng tại Trung Quốc để lấy vỏ có giá trị cao trong y học cổ truyền (ND).

5. Chương 5: Không Quên Được

Ngay từ nhỏ cô đã như thế này, việc gì cũng nhớ rất nhanh và quên rất chậm, khi đi học cô tưởng rằng đây là việc tốt nhưng sau này nghĩ kỹ lại mới thấy đúng là bi kịch.

Đồng Tri Vy

1

Ôn Bạch Lương đưa Trương Đại Phong và Trương Đại Tài tới khách sạn năm sao, xe đỗ ngay trước cửa khách sạn lộng lẫy, tráng lệ, có người giữ cửa ra đưa xe vào bãi, ba người cùng xuống xe một lúc.

Đại sảnh đẹp tuyệt vời, anh em nhà họ Trương vừa bước vào đã ồ lên xuýt xoa, Ôn Bạch Lương đưa thẻ ra rồi nói với bọn họ:

“Lên tắm rửa rồi thay quần áo trong phòng, đợi lát nữa sẽ có người tới gặp hai người”.

Trương Đại Phong vẫn còn ngà ngà say, nghe thấy vậy liền đắc ý cười: “Sao thế? Chủ nhân cuối cùng cũng lộ diện gặp chúng tôi rồi à? Chú em, tiết lộ chút thông tin đi, sếp cậu là nam hay nữ thế?”. Vừa nói vừa đưa tay vỗ vai Ôn Bạch Lương.

Ôn Bạch Lương né người, ánh mắt lộ rõ vẻ căm ghét, Trương Đại Tài đứng bên ngáp một cái: “Được rồi, chúng tôi biết rồi, hôm nay cảm ơn anh nhiều, anh Ôn”.

Ôn Bạch Lương không tiếp lời anh ta mà chỉ nói: “Một tiếng sau vẫn ở đây, đừng đến muộn”. Nói xong quay người bước đi.

Lúc vào thang máy Trương Đại Phong vẫn còn mắng mỗ: “Cái trò gì chứ, cũng chỉ là thằng tay sai lăng xăng cho người khác thôi, đợi ông đây thắng kiện thì nhổ một cái lông cũng dè chết hần ta được, Đại Tài, em lịch sự với nó làm gì? Nhìn điệu bộ hần ta là anh đã tức điên rồi”.

“Bây giờ chúng ta còn chưa biết người đứng sau lưng anh ta là ai, khó khăn lắm mới đi nước cờ mạo hiểm dụ được chủ nhân ra mặt, đừng làm hỏng đại sự, vụ kiện này không ai giúp thì chúng ta không thắng được”.

Trương Đại Phong vò mái tóc đã bắt đầu thưa thớt của mình, nói: “Cũng đúng, vậy anh cứ nhịn hần ta trước vậy”.

Hai anh em vừa nói vừa vào phòng. Ôn Bạch Lương vẫn đứng ở đại sảnh dưới tầng, ban nãy đang định ra về, chưa đi được mấy bước thì có người gọi giật lại. Quay đầu lại nhìn thì thấy Đới Ngải Linh đang ngồi trong quán cà phê bên hông đại sảnh, mỉm cười nhìn anh, không biết đã nhìn bao lâu.

Anh chậm bước tiến lại phía đó và ngồi xuống, nói lỏng cà vạt nhưng không nói gì cả.

Đới Ngải Linh cười to hơn: “Sao? Không chịu được nữa à?”.

Anh chau mày: “Chị biết mà, tôi không muốn giao tiếp với loại người ấy”.

Bàn tay của Đới Ngải Linh đã đặt lên đùi anh, nghe anh nói xong câu ấy liền nghiêm mặt lại nhưng vẫn không rút tay về, mà ấn nhẹ lên đùi anh một cái.

“Ra ngoài làm việc thì loại người nào cũng cần phải tiếp xúc, loại người nào cũng cần phải đối phó được, nếu không thì làm được việc lớn gì chứ?”.

Anh vẫn im lặng không nói gì, cảm thấy bàn tay chị đặt trên đùi sao nặng thế, muốn di chuyển một chút nhưng lại bị một sức mạnh vô hình khống chế, không thể nào tự do hành động được.

Anh biết chuyện này thế nào, đã hai năm rồi, anh không thể chịu được những hành động thân mật của người phụ nữ này thể hiện với anh ở nơi công cộng. Mỗi một lần động chạm của chị ta đều nhắc nhở anh, nhắc anh là vật sở hữu của chị ta, tất cả mọi thứ của anh là do chị ta mang lại, sắp đặt và bố trí.

Đới Ngải Linh không quá chú ý tới tâm trạng của người đàn ông bên cạnh mình, chị đã hưởng thụ anh ta hai năm như hưởng thụ những gì chị thích và thuộc về chị, hoàn toàn tùy theo ý thích và là lẽ đương nhiên.

Chị đứng dậy vỗ vỗ vai anh: “Mặc kệ bọn họ đi, ông Hames đã tới, hiện đang đợi trong phòng, cùng tôi lên gác, chúng ta phải gặp ông ấy trước”.

Sau khi bước vào thang máy, chỉ có hai người họ. Phải quẹt thẻ mới lên được tầng cần đến, chị ấn số chạy thẳng rồi quay mặt lại, đối diện với anh.

“Nhìn cậu này, cà vạt lệch cả rồi, ông Hames ghét nhất là thấy những người trẻ tuổi mà không chú ý tiểu tiết, lại đây, lại gần một chút”.

Anh muốn tự mình sửa nhưng chị đã đưa hai tay lên, anh đành phải tiến về phía chị một bước rồi cúi thấp đầu xuống.

Chị chỉnh lại cà vạt cho anh, hai người sát lại rất gần nhau, bốn mặt thang máy bóng nhoáng, ánh điện sáng rõ, anh có thể nhìn thấy nếp nhăn không thể che mờ được nơi khóe mắt chị, kỹ thuật trang điểm tốt nhất cũng không thể che giấu được.

Anh nhớ lại gương mặt cô gái trẻ ngày xưa, gương mặt mộc mạc tới mức không có bất cứ một màu sắc thừa thãi nào, nhưng anh thích nhất được áp thái dương mình vào thái dương cô, cảm nhận làn da tươi trẻ hồng hào của cô.

Chỉ trong một khoảnh khắc lơ đãng, Đới Ngải Linh đã chỉnh xong cà vạt rồi đưa tay chạm vào mặt anh, vừa nói vừa cười: “Nghĩ gì thế? Mắt cũng nhắm lại rồi này”.

Anh mở choàng mắt, cùng lúc đó cửa thang máy bật mở, mở toang không gian bí bách này.

“Không có gì, không phải chúng ta đi gặp ông Hames sao? Ông ấy ở phòng nào?”.

Ôn Bạch Lương nói chuyện với Hames bằng vốn tiếng Anh rất lưu loát, Đới Ngải Linh không tham gia nhiều vào câu chuyện mà chỉ ngồi bên uống rượu.

Khi mới bắt đầu ở bên Ôn Bạch Lương, chị cũng không nghĩ hai người sẽ ở bên nhau lâu thế này, ban đầu chị chỉ coi anh như một sự thử nghiệm mới, sau này dần quen với việc bên mình có anh.

Có lẽ bởi vì anh mang lại cho chị hồi ức.

Một người đàn ông với vẻ bề ngoài tuấn tú nhưng bên trong lại tràn đầy dã tâm, luôn khiến chị nhớ lại rất nhiều chuyện trong quá khứ.

Chị không bao giờ quên người đàn ông mà chị không có được, một chàng trai ưu tú mặc áo sơ mi trắng, nghèo tới mức chỉ có thể dẫn chị tới quán ăn trong chợ đêm, chị luôn bỏ lái xe lại rồi cùng anh đi bộ ngắm biển, mỗi một bước chân đều có thể khiến chị nhớ lại cả đời.

Là chị rời bỏ anh trước, bởi vì biết rõ không có kết quả, nhưng trong một tháng sau khi ra nước ngoài chị đã khóc hàng đêm, chiếc gối luôn ướt đầm và mặn chát, cứ thay rồi lại thay.

Anh viết một bức thư dài cho chị, trong thư không nhắc nhiều tới nỗi sầu biệt ly mà chỉ có ý chí mạnh mẽ, chị biết rõ anh là một chàng trai có lòng tự cao, anh nói sẽ có ngày anh dựa vào sức mình để đứng ngang hàng với chị, tới ngày đó anh sẽ gặp lại chị.

Nhưng chị không bao giờ gặp lại anh nữa, anh chết rồi, một sự cố ngoài ý muốn, giống như một câu chuyện cười châm biếm khiến người ta dễ khóc dễ cười. Sau đó chị kết hôn, ly hôn, lại kết hôn rồi ly hôn, bay đi bay lại khắp thế giới. Rồi khỏi Trung Quốc rồi lại về Trung Quốc, lại ra đi rồi lại trở về Trung Quốc, sau đó tình cờ trong một hoạt động thương mại chị đã gặp Ôn Bạch Lương.

Hôm đó có một đoạn giới thiệu ngắn về anh, Ôn Bạch Lương đứng trên sân khấu, mặc một chiếc áo sơ mi kiểu cách đơn giản, nói tới đoạn phần khích thì gương mặt vô cùng khí thế, ngồi bên dưới đều là những gian thương giảo hoạt đã lăn lộn trên thương trường bao năm, ngồi bên cạnh chị là một vị giám đốc ma quái, vừa nghe vừa lạnh lùng “hừ” một tiếng, mặc dù nói nhỏ nhưng thể hiện rõ thâm ý, lại còn quay sang nói chuyện với chị, gọi tên tiếng Anh của chị.

“Melissa, chị nhìn thanh niên trong nước bây giờ đi, hết người này tới người kia nông nổi, cách nghĩ đơn giản nhưng khẩu khí thì lớn lắm”.

Lúc trả lời mắt chị vẫn dõi theo chàng thanh niên trên sân khấu, mỉm cười: “Thế à?”, rồi không nói thêm câu nào nữa.

Sau đó một quãng thời gian dài thỉnh thoảng chị lại nhớ tới anh, giới kinh doanh không lớn lắm, chỉ cần để ý một chút là chị cũng nắm được tình hình cơ bản của Ôn Bạch Lương. Anh kém xa chị, nhưng trong lòng chị lại luôn nhớ tới anh, một thời gian sau không chịu được nữa chị mới tâm sự với bạn thân của mình về anh, lúc ấy bạn chị đã nhìn thấu tâm can chị, vừa cười nghiêng ngả vừa vỗ vào thành ghế sofa.

“Ngải Linh, tôi còn tưởng chúng ta có thể tránh được, không ngờ cậu cũng phải tìm một chú chó săn nhỏ, đúng là nguy cơ tuổi trung niên mà”.

Nói cũng đúng, khi còn là thiếu nữ điều chị hận nhất là bố mình ôm ấp gái bằng tuổi mình, không thể tin được và không thể chịu được. Nhưng bây giờ khi tuổi tác đã lớn chị mới dần hiểu ra. Làn da tươi trẻ mịn màng ai mà không muốn? Có chăm sóc tốt đến mấy thì khi cơ thể ngoài ba mươi tuổi sẽ lão hóa, da thô và

chảy xệ, phụ nữ như thế lẽ nào đàn ông lại không? Bây giờ bảo chị mềm mỏng giả vờ bị một người đàn ông già yếu lấy lòng thì quả thực là một việc vô cùng khó khăn, cũng không cần thiết.

Nhưng nghĩ cho cùng vẫn có chút băn khoăn, một chàng trai kém chị mười tuổi, thêm nhiều nguyên nhân khác nữa cũng đủ khiến chị phải suy đi tính lại, huống hồ cả đời này chị đã quen được người ta theo đuổi, chưa bao giờ gò ép những thứ không thuộc về mình, gần bốn mươi rồi đột nhiên lại phải thay đổi, trong lòng chị thực sự khó mà vượt qua được cửa ải tâm lý của chính mình.

Nhưng chị không ngờ Ôn Bạch Lương lại tự tìm đến mình.

Tội danh thu hút tiền vốn phi pháp nói lớn cũng không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, những trường hợp thế này mấy năm gần đây trong nước rất nhiều, vụ lớn thậm chí bị phạt mười mấy tỉ, bị tù chung thân, nhỏ thì cũng dăm ba năm. Có điều chị không ngờ Ôn Bạch Lương cũng phạm phải sai lầm cấp thấp như thế, đẩy bản thân mình vào thảm cảnh đó.

Đối với anh mà nói là rơi vào bước đường cùng nhưng với chị chẳng qua chỉ là nợ ân tình vài người mà thôi.

Có lẽ đây là ý của ông trời, để chị không lỡ mất anh.

Khi anh tìm tới chị, chị nhìn thấy một chàng trai lo lắng bất an, bị thất bại và sợ hãi giày vò, phong độ trong quá khứ đã hoàn toàn biến mất, nhưng chị lại cảm thấy vui vì biết bản thân mình có thể giúp được anh, chị biết lần này anh không chạy thoát được.

Sau đó Ôn Bạch Lương ở bên chị một cách đương nhiên, chị biết lúc đó anh đã có bạn gái nhưng việc này chị giao cho anh tự giải quyết.

Quả nhiên anh là một người đàn ông biết thức thời, mọi việc được giải quyết nhanh chóng. Chị giữ anh lại bên cạnh, ban đầu với tư cách trợ lý đúng như chuyên môn cũ của anh, nhưng một người đàn ông có dã tâm không bao giờ muốn ở dưới người khác, dần dần anh bắt đầu muốn nhiều hơn.

Cũng là chị chiều anh, chị thích dáng vẻ anh khi kiên trì một mục tiêu nào đó, thích đôi mắt sáng rực như ngọn đuốc khi anh nói tới mục tiêu ấy, chị thường tưởng tượng ra người đàn ông chị không bao giờ gặp lại được nữa có phải cũng biểu lộ ánh mắt giống như người đàn ông trước mặt chị.

Một người đàn ông quá cố chấp một mục tiêu sẽ trở nên lạnh lùng, bởi vì không có một mục tiêu nào thành công mà không cần hi sinh thứ gì, anh ta sẽ hi sinh mọi thứ bản thân mình có thể bỏ ra, thậm chí ngay cả bản thân mình, giống như Ôn Bạch Lương trước mặt chị bây giờ.

Ôn Bạch Lương vẫn nói chuyện với Hames, rèn luyện bên chị hai năm, anh đã không còn như ngày xưa nữa, khiến Hames gật đầu liên tục, chị lặng lẽ nhìn, mỉm cười rồi lại uống một ngụm rượu.

Được lắm, chị vui lòng bồi dưỡng anh, chỉ cần anh là của chị.

2

Gần tới lúc tan ca không biết Đồng Tri Vy đã ho mấy lần, càng lúc càng ho dữ dội khiến Lily và Tiểu Luy ngồi phía ngoài văn phòng cũng chú ý tới, lúc cô mang trà nước ra ngoài liền lên tiếng hỏi thăm.

“Chị Tri Vy, chị không khỏe à?”

Cô lắc đầu, cổ họng đang đau âm ỉ nên không muốn nói gì.

Sự bình tĩnh bên ngoài không ngăn được sự phản kháng bên trong cơ thể cô, sáng sớm nay đã phiền phức vì yêu cầu của Viên Cảnh Thụy, buổi trưa phải chống đỡ với sự nhiệt tình không biết từ đâu đến của bà Viên, buổi chiều đau đầu vì Hà Vĩ Văn, nhưng tất cả cộng lại cũng không đáng sợ bằng cái tên mà Hạ Tử Kỳ nhắc tới trong điện thoại.

Cô đã cố tình chôn vùi ký ức về Ôn Bạch Lương từ rất lâu rồi, lâu tới mức cô tưởng rằng anh ấy sẽ không bao giờ có thể ảnh hưởng tới cô nữa, không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời cô nữa.

Nhưng cô đã nhầm.

Ngoài câu hỏi đó ra Hạ Tử Kỳ không nói thêm câu nào nữa trong điện thoại, nhưng không có ai lại vô duyên vô cớ nhắc tên một người không liên quan tới mình, huống hồ đang lúc nhiều việc thế này. Cô không biết Ôn Bạch Lương đã làm gì nhưng rõ ràng đó nhất định không phải việc vợ vẫn.

Hạ Tử Kỳ đã điều tra về anh, ngay cả quá khứ của anh cũng không bỏ qua, nếu không phải vậy thì tại sao đột nhiên anh ấy lại hỏi cô câu này chứ?

Vấn đề bây giờ là Ôn Bạch Lương đã làm việc gì khiến Hạ Tử Kỳ chú ý, hay nói cách khác khiến Viên Cảnh Thụy chú ý?

Đồng Tri Vy cứ tiếp tục dần vật suy nghĩ không có kết quả như thế suốt hai tiếng đồng hồ, ngay cả kết quả cuộc họp thế nào cô cũng không để ý. Người bước ra đầu tiên là Viên Cảnh Thụy, Đồng Tri Vy ngồi ngay bên ngoài văn phòng của anh, bên hông phòng họp, anh bước ra là nhìn thấy cô đang ngồi chờ đợi.

Những người khác đều đi cửa khác, cô không có phản ứng gì, anh đứng lại nhìn cô, thấy tay cô đang đặt trên chiếc cốc giữ nhiệt, tay kia vẫn cầm bút, đôi mắt nhìn vào điểm nào đó trên bàn, ánh nhìn mơ màng, lọn tóc gài bên tai cũng đã rũ xuống che khuất một bên má, gương mặt cô càng trở nên nhỏ hơn.

Lily từ trong văn phòng đi ra, vừa thấy anh đứng ngoài cửa phòng họp liền ngó người ra, gọi “Tổng giám đốc Viên”.

Lúc này Viên Cảnh Thụy mới nhận ra mình đang gây người nhìn Tri Vy.

Anh nghiêng mặt nhìn Lily, cô ấy lập tức cúi đầu xuống.

Đồng Tri Vy cũng ngạc nhiên sức tĩnh rồi đứng dậy khi thấy anh, anh đi tới trước mặt cô nhìn cô rồi chau mày.

Đã xảy ra chuyện gì khiến Đồng Tri Vy căng thẳng thế này khi thấy anh?

Phản ứng của cô khiến anh cảm thấy mình như mãnh thú.

Nghĩ thế đôi mắt anh liền nheo lại: “Thư ký Đồng, xảy ra chuyện gì thế?”.

Cô lên tiếng trả lời, cổ họng đau rát như có lửa đốt, giọng lạc đi nhưng vẫn cố kiềm chế để không phát ra tiếng ho.

“Là thế này, ban nãy có mấy tin nhắn điện thoại tôi đã ghi lại ở đây”. Cô vừa nói vừa đưa tập giấy A4 trong tay cho anh, cô nói tiếp, lần này đã bắt đầu ho nhẹ: “Ban nãy anh Hạ có gọi điện tới hẹn một lát nữa sẽ tới gặp anh có việc cần bàn”. Cô ho tiếp: “Bàn về chuyện của Ôn Bạch Lương”.

Anh cầm tờ giấy A4 lên xem, vừa xem vừa ngược nhìn cô một cái.

Không biết bây giờ gương mặt mình có biểu hiện thế nào, Đồng Tri Vy muốn quay lưng bước đi nhưng Viên Cảnh Thụy vẫn đang đứng trước mặt cô, cô vội cup mắt xuống.

“Ôn Bạch Lương? Cô bị nhiễm lạnh à?”.

Hai câu hỏi xếp cạnh nhau, rõ ràng câu hỏi thứ nhất chỉ là phụ, câu sau mới là trọng điểm, Đồng Tri Vy vội ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt đen láy của sếp đang nhìn mình.

Cô nhìn hình ảnh mình trong đôi mắt anh, đôi mắt cô mở to, gương mặt hoàn toàn không tập trung.

Anh bật cười, trước mặt anh Đồng Tri Vy luôn cẩn thận lời ăn tiếng nói, nghiêm túc chăm chỉ quả thực đúng là trạng thái tiêu chuẩn của Tri Vy, thỉnh thoảng cô lại có biểu cảm thế này khiến anh không nhịn được cười.

“Tôi biết rồi, bị nhiễm lạnh thì về nhà nghỉ sớm đi, nhớ uống thuốc không bị cảm thật đấy”.

Anh nói xong liền về văn phòng của mình, cánh cửa màu đen tự động khép vào không chút âm thanh, ngăn cách Đồng Tri Vy ở bên ngoài.

Đồng Tri Vy đứng sững lại mấy giây, sau đó cơn đau và ngứa rát trong cổ họng dội lên khiến cô phải cố hết sức mới nhịn được cơn ho dữ dội.

Cô quay người về chỗ ngồi trước bàn làm việc, nhìn thời gian hiển thị bên góc trái màn hình máy tính rồi đưa tay tắt máy, sau đó thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

Cảnh chiều hôm đã buông bên ngoài cửa sổ, giờ tan ca cũng đã tới, hướng hồ tối nay cô còn phải đi học nữa, từ trước tới giờ cô chưa hôm nào nghỉ học, dù là lớp luyện thi cũng vậy, Viên Cảnh Thụy đã nói thế thì bây giờ cô về cũng không sao.

Hơn nữa hôm nay cô đã mệt tới tởm rồi, bị ngấm nước mưa và nhiễm lạnh nên cổ họng mới đau rát, có điều việc này cũng chẳng có gì to tát, trước khi vào lớp ra hiệu thuốc mua hai túi bản lam căn(6), pha đặc rồi uống một cốc, buổi tối uống một cốc nữa là mai sẽ khỏi.

Ngày mai...

Hai chữ này vang lên khiến Đồng Tri Vy âm thầm thở dài, chưa bao giờ cô lại lo lắng ngày mai tới như bây giờ, ngày mai liệu cô có phải làm lại tất cả mọi việc như hôm nay không, ngày mai Viên Cảnh Thụy liệu có như hôm nay, đột nhiên cười với cô rồi còn ân cần hỏi han cô có bị nhiễm lạnh.

...

Cánh tay cầm túi của cô khẽ khựng lại, tại sao cô lại nghĩ tới những chuyện này chứ, điều cô nên nghĩ không phải là không biết Ôn Bạch Lương đã làm chuyện gì khiến Hạ Tử Kỳ tìm gặp Viên Cảnh Thụy gấp như vậy hay sao? Điều cô nên nghĩ không phải là cuộc nói chuyện của Viên Cảnh Thụy và Hạ Tử Kỳ liệu có ảnh hưởng tới công việc và tiền đồ của cô hay sao?

Xong rồi, sự bất thường có thể truyền nhiễm, sau Viên Cảnh Thụy, tới lượt cô cũng bắt đầu trở nên khó hiểu.

Sau khi về văn phòng, Viên Cảnh Thụy cầm điện thoại trên bàn rồi đẩy cửa đi ra ngoài ban công.

Văn phòng anh ở trên tầng cao nhất, ban công rộng rãi chiếm phân nửa không gian, bên trên còn có một vườn hoa nhỏ, vào mùa hè, bạn bè anh thường tới đây tìm anh uống rượu nên quây rượu, bàn ghế có đủ cả. Bây giờ là mùa đông, vào dịp gần cuối năm ở đây gió lạnh thấu xương, đương nhiên không có ai tới đây uống rượu, nhưng ở trong phòng điều hòa lâu quá khiến anh luôn có cảm giác bí bách vì vậy thường ra đây cho thoáng.

Anh mang điện thoại ra ngoài ban công, đốt một điếu thuốc, nhớ lại vẻ mặt kinh ngạc ban nãy của Tri Vy anh lại thấy buồn cười.

Gió lớn quá, khói thuốc màu trắng vừa thổi ra đã biến mất trong nháy mắt, anh có thói quen để tay lên thành lan can rồi nhìn ra những con phố bên dưới.

Tòa nhà công ty nằm ở vị trí trung tâm thành phố, dòng người bên dưới luôn tấp nập, nhộn nhịp, chỉ nhìn một cái anh có thể thấy ngay Tri Vy.

Thị lực mắt anh rất tốt, cách hơn hai mươi tầng nhưng chỉ cần nhìn một cái là nhận ra cô, cô vừa ra khỏi tòa nhà, người nhỏ như một cái chấm màu nâu, cô đang bước xuống cầu thang, sắp hòa vào dòng người trên đường phố.

Đồng Tri Vy là cô gái có dung mạo bình thường, ai đã từng gặp cô đều có nhận xét như thế, nhưng có lẽ nhìn quen rồi nên anh cảm thấy cô càng ngày càng ưa nhìn, đặc biệt khi thỉnh thoảng cô có vẻ mặt thú vị lại khiến anh cảm thấy rất đáng yêu.

Chuông điện thoại reo, anh nhìn số gọi đến rồi áp lên tai, bên kia vang lên tiếng của Hạ Tử Kỳ, câu đầu tiên là: “Cuối cùng thì cậu cũng hợp xong”.

“Cậu đã điều tra xong về Ôn Bạch Lương rồi à? Thế nào?”. Anh vẫn nhớ những lời Đồng Tri Vy nói ban nãy.

“Đồng Tri Vy nói với cậu rồi à?”. Giọng Hạ Tử Kỳ có phần ngạc nhiên.

“Nói rồi”. Anh đáp.

Hạ Tử Kỳ lại thở dài: “Cô ấy thật thà quá, ngay cả chuyện bạn trai cũ của mình cũng nói hết với cậu”.

Viên Cảnh Thụy vừa hít một hơi thuốc, nghe xong câu này liền im lặng, ánh mắt dõi tìm cái chấm nhỏ màu nâu bên dưới, nhưng chỉ trong tích tắc Đồng Tri Vy đã biến mất trong dòng người trên phố, không thể nhìn thấy nữa.

3

Tối hôm ấy Đồng Tri Vy cảm thấy hiệu quả học tập rất kém.

Lớp ôn thi nghiên cứu sinh có rất đông học sinh, trong giảng đường đông nghịt người ngồi sẵn. Sau khi tan ca cô đi xe bus tới đây, từ công ty tới đây không có tuyến chạy thẳng mà còn phải đổi xe, do chuyển đầu tiên đợi lâu quá nên sau đó cô có hơi vội, không có thời gian đi mua thuốc bản lam căn như đã dự tính nữa.

Khi cô vào lớp thì giáo viên đã tới, bây giờ các giáo viên lên lớp đều sử dụng công nghệ, máy chiếu đã bật sẵn, trên màn hình là nội dung trọng điểm của kì thi, cô sợ mình bỏ lỡ gì nên vội vã tìm chỗ ngồi rồi cầm đầu ghi chép.

Vì đến muộn nên các chỗ trống chỉ còn trên mấy bàn đầu, xung quanh toàn gương mặt lạ lẫm. Tề Đan Đan cũng không đến, lúc Đồng Tri Vy đang vội đến đây thì nhận được rất nhiều tin nhắn gửi tới, cô ấy bảo phải đi hẹn hò, rồi dặn dò cô phải ghi chép đầy đủ cho cô ấy mượn photo.

Gần đây Tề Đan Đan có bạn trai mới nên rất quán quýt, đi học cũng buổi đực buổi cái, không biết đã nghỉ mấy buổi rồi. Tuần trước cũng may là có đi học nhưng cứ đứng ngồi không yên, luôn miệng nói bạn trai đang đợi ngoài cổng trường, một mình ngồi trong xe cũng chán nên cô ấy muốn nghỉ sớm.

Đồng Tri Vy không nhịn được liền bật cười, hỏi: “Không tách nhau ra được cơ à?”.

Tề Đan Đan giơ ngón tay ra đếm: “Hai mươi sáu, em gái à, chị hai mươi sáu rồi đấy, áp lực lớn lắm, tìm bạn trai không dễ nên phải trông coi kỹ một tí, tránh việc giở mây mức nước rồi về tay không”.

Cả hai nói chuyện lớn tới mức giáo viên đứng từ xa cũng nhìn xuống, cầm micro nói với hai người: “Bạn kia, trả lời câu hỏi ban nãy của tôi, đứng rồi, chính là em, chính là em vừa giờ tay đây”.

Đồng Tri Vy cũng bị chú ý theo, cô xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

Người lên lớp hôm nay vẫn là giáo viên hôm nọ, xem ra ấn tượng của cô ấy với Tề Đan Đan rất sâu sắc, cô vừa bước vào phòng và ngồi xuống thì giáo viên đã bước tới hỏi thăm cô: “Sao có một mình em? Bạn hôm nọ giờ tay không đi à?”.

Đồng Tri Vy vô cùng xấu hổ, cũng không biết trả lời thế nào, chỉ biết nhìn giáo viên cười xòa.

Đúng lúc cô khó khăn lắm mới bình tĩnh ghi chép xong mấy nội dung chính thì điện thoại trong túi lại đổ chuông khiến mọi người chú ý.

Trước khi vào lớp cô vội quá, lại thêm tâm trạng bất ổn nên quên không tắt chuông điện thoại, cô không mấy khi mắc phải sai lầm đơn giản thế này, Đồng Tri Vy vừa nói xin lỗi vừa tìm điện thoại.

Giáo viên trên bục giảng lại nhìn về phía cô rồi đùa một câu: “Bạn này vui tính thật, cảm thấy không khí bài giảng của tôi quá đơn điệu nên đã thêm chút nhạc nền cho tôi đây mà”.

Cả giảng đường cười nghiêng ngả, Đồng Tri Vy đỏ bừng mặt trong những tiếng cười xung quanh, tắt chuông điện thoại xong cô mới xem người gọi tới, hóa ra là Hà Vĩ Văn.

Cô thở dài thườn thượt trong lòng, cô chỉnh điện thoại về chế độ im lặng rồi nhét vào ngăn bàn, không để ý tới nó nữa.

Khó khăn lắm mới tới giờ nghỉ giải lao, cô ra ngoài trả lời điện thoại.

Vừa chuông đầu tiên đã có người nghe, Hà Vĩ Văn không đợi cô lên tiếng đã mở miệng xin lỗi mấy câu, nói chỉ là do đột nhiên muốn nói chuyện với cô, nên quên mất tối nay cô phải đi học.

Tri Vy đáp lại mấy câu đơn giản, đang định cúp máy thì Hà Vĩ Văn gọi cô: “Tri Vy, đợi đã”.

“Sao thế?”. Cổ họng đau rát, cô lí nhí hỏi.

Cậu ngáp ngừng một hồi rồi lấy hết can đảm hỏi: “Mấy giờ cô tan học? Buổi tối, buổi tối đi ăn gì được không? Tôi biết một quán cháo vừa ngon vừa rẻ, lại ở ngay cạnh trường cô, hay lát nữa tôi tới đón cô”.

“Cảm ơn, nhưng không cần đâu, mai còn phải đi làm nữa nên tôi muốn về nghỉ ngơi sớm”. Cô mềm mỏng từ chối cậu, cậu thất vọng “ờ” một tiếng, giọng nói còn cổ kéo dài.

Cúp máy xong Tri Vy ho sặc sụa, cơn ho đã nén nhịn trong cổ họng từ ban nãy, sau đó một mình đứng trong gió rất lâu, trong lòng trầm nghĩ ngày hôm nay sao còn chưa kết thúc, cứ dài lê thê thế này.

Buổi học kết thúc lúc tám giờ bốn mươi phút, Đồng Tri Vy đi tàu điện ngầm về nhà. Tàu điện ngầm buổi tối vẫn rất đông người, cô đứng bên cạnh cửa, dựa mình vào thành tay vịn lạnh toát, dần dần trút bỏ cảm giác mệt mỏi.

Lúc Đồng Tri Vy đi vào ngõ nhà mình đã hơn chín giờ ba mươi, ngõ nhỏ không có đèn, cũng may nhiều nhà dân vẫn chưa đi ngủ nên ánh đèn vàng và ánh sáng ti vi vẫn hắt ra qua khung cửa sổ nhỏ hẹp, mang lại chút sức sống cho bóng đêm đen kịt.

Hàng ngày vẫn đi trên con đường quen thuộc này nên Tri Vy không hề sợ hãi, trong lòng chỉ nghĩ cuối cùng cũng được về nhà, bước chân vì thế mà nhanh hơn, trong ngõ không có người, âm thanh phát ra từ tiếng bước chân của cô vô cùng rõ ràng, tiếng “cạch cạch” còn vang đi rất xa.

“Tri Vy”.

Một bóng đen đột nhiên xuất hiện khiến cô giật mình, cô lùi lại một bước mới đứng vững, tóc gáy cũng dựng cả lên, người cô cứng lại.

“Ai thế?”.

“Đừng sợ, là anh”. Giọng nói quen thuộc một lần nữa vang lên, bóng đen đã đi tới trước mặt cô, ánh sáng mờ ảo chiếu từ hai bên cửa sổ nhỏ hắt lên người anh, khiến Đồng Tri Vy cuối cùng cũng nhìn rõ mặt anh.

Cô mấp máy miệng, cơn đau nơi cổ họng vẫn còn như nhắc nhở cô mọi chuyện không phải là giấc mơ.

Cô lên tiếng, sự ngạc nhiên ban nãy cũng đã qua đi, mặc dù giọng nói có phần lạc đi nhưng vô cùng bình tĩnh.

Cô nói: “Anh Ôn, sao lại là anh?”.

Ôn Bạch Lương đã đợi Đồng Tri Vy ở ngõ nhỏ tầm tối này rất lâu, hồi trước anh cũng thường xuyên đưa cô về nhà. Lúc đó hai người chưa có nhiều tiền, nhưng mỗi lần bước vào đây anh đều cảm thấy cô sống quá vất vả, anh thường kéo cô vào lòng khi đi qua những con ngõ nhỏ quanh co và nói: “Đợi một thời gian nữa chúng ta sẽ mua một căn nhà lớn, không, mua biệt thự đi, biệt thự dùng ít đất của quốc gia, giữ giá hơn chung cư, anh và em ở cũng thoải mái hơn”.

Ngày đó anh thường nói với cô những điều này.

Ôn Bạch Lương vẫn nhớ mang máng dáng vẻ mình ngày đó, anh đã từng đầy hoài bão đầy ý chí như thế, dường như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới, đặc biệt là khi quay lại là có thể nhìn thấy gương mặt đang mỉm cười của Tri Vy.

Dung mạo Tri Vy rất giản dị, khi cười cũng bình yên như nước, nhìn kiểu gì cũng không bắt mắt nhưng một khi đã quen rồi lại khiến người ta không rời mắt đi được.

Buồn cười thật, cái gì mà hoài bão, ý chí, chỉ trong nháy mắt hiện thực đã phang cho anh một đòn nặng nề, khiến anh gục ngã, ngay cả cơ hội trở mình cũng không có.

Hôm nay anh lại quay về nơi này, một mình đi bộ vào đây, xe đỗ ở một nơi rất xa, đường xá trong khu phố cổ nghèo nghèo, rối rắm nhưng mọi thứ dường như không khác là bao so với trí nhớ của anh, nhớ mỗi con đường nhỏ, mỗi một khúc quẹo dẫn tới nhà cô, thậm chí anh còn nhớ từng tiếng bước chân cô. Giây phút bước tới trước mặt cô, hai năm chia ly chỉ như một cái chớp mắt, anh ở đây, cô cũng ở đây, mọi thứ dường như chưa từng thay đổi.

Anh đối diện với cô, gương mặt quen thuộc trong ký ức khiến anh đột nhiên cảm thấy hết hoảng.

Nhưng giọng Đồng Tri Vy đã vang lên, có phần hơi lạc giọng.

Anh tưởng rằng cô vẫn như xưa sẽ gọi anh một tiếng Bạch Lương, nhưng cô gọi anh Ôn, sao lại là anh Ôn? Giọng điệu rất bình tĩnh như thể anh là một người xa lạ.

4

Đồng Tri Vy không ngờ mình có thể bình tĩnh đối mặt với Ôn Bạch Lương như vậy.

Quả thực, sau khi hai người chia tay, cô đã từng nói với mình rất nhiều lần qua rồi thì cho qua, mỗi một giây có cả trăm, cả nghìn mối tình không đi đến hôn nhân, anh cũng đâu có ký hợp đồng bán thân cho cô, tại sao lại không thể chọn một người khác chứ.

Nhưng dù có nghĩ thông thì trong lòng vẫn đau, nửa đêm tỉnh mộng thấy mình nghiêng chặt rằng, không ngừng hỏi tại sao.

Đau lòng như vậy nhưng mỗi khi đến sáng lại tỉnh táo, tự mình có thể cho mình đáp án.

Còn tại sao gì nữa? Hiện thực rõ ràng như thế rồi, người anh cần không phải là cô.

Sau khi rời khỏi Ôn Bạch Lương cuối cùng Đồng Tri Vy cũng đã hiểu ra một đạo lý – cơ sở để hai người bên nhau chính là đôi bên cần có nhau.

Ôn Bạch Lương đã từng cần cô, nhưng cuối cùng cô không có cách nào làm thỏa mãn anh, anh cần một người có thể lực để kéo anh ra khỏi vùng bùn lầy, còn cô không thể nào làm được điều đó.

Đã hai năm rồi, chưa bao giờ cô thử liên lạc với anh bằng bất cứ cách nào, Ôn Bạch Lương cũng thế, vì khi chia tay không vui vẻ gì nên ngay cả nhớ lại cũng không muốn chứ nói gì tới gặp mặt.

Nhưng không ngờ ngày hôm nay mọi chuyện lại nối đuôi nhau xảy ra, Đồng Tri Vy không ngờ Hạ Tử Kỳ lại đột ngột nhắc tới Ôn Bạch Lương qua điện thoại với cô, càng không ngờ tối nay Ôn Bạch Lương lại đợi cô ở cửa nhà.

Gặp lại anh khiến tim cô đập loạn xạ, lồng ngực như muốn vỡ tung, nhưng cô nghe thấy giọng mình dù lạc đi vẫn bình thản, không đợi anh trả lời, cô nói tiếp:

“Anh có việc gì không?”.

Ôn Bạch Lương đã tỉnh lại sau cơn xúc động ban nãy, tất nhiên anh cũng không nghĩ Đồng Tri Vy sẽ đối xử với anh như xưa, với tình huống chia tay của hai người hai năm trước, cô không lẽ anh đi đã tốt lắm rồi, ban nãy anh chỉ là hơi hốt hoảng.

“Tri Vy, có thời gian không? Anh muốn nói chuyện với em”.

Cô liếc nhìn đồng hồ rồi ngược nhìn anh.

Hai năm không gặp, Ôn Bạch Lương vẫn là người đàn ông luôn chú trọng tới ăn mặc, ngoại hình, cho dù lúc anh khó khăn nhất cũng không ngoại lệ, lúc nào cũngplet, giày da. Hai năm rồi có khác, mặc dù ánh sáng mờ mờ yếu ớt nhưng cô vẫn cảm nhận được vẻ đắt tiền trên người anh.

“Bây giờ muộn rồi, mai tôi còn phải đi làm”. Cô nói xong liền chuẩn bị đi lên phía trước.

Dường như đoán ra cô sắp làm gì nên anh tiến lên trước chặn đường cô rồi nói: “Anh biết em không muốn nói chuyện với anh”.

Suýt nữa thì cô hỏi lại “Vậy tại sao anh lại đứng ở đây” nhưng cô kiềm chế được, cô đứng lại rồi nói: “Anh muốn nói với tôi chuyện của anh và Thành Phương?”.

Anh hơi sững lại nhưng rồi mau chóng gạt đầu.

Anh luôn biết Tri Vy là một cô gái thông minh.

“Nếu em đã biết thế vậy tại sao vẫn ở lại Thành Phương? Vẫn làm việc cho Viên Cảnh Thụy?”.

Đồng Tri Vy sững lại.

Nguồn cơn sự việc thế nào cô không rõ, nhưng câu hỏi của Hạ Tử Kỳ không thể nào là một trò đùa, hơn nữa sự xuất hiện của Ôn Bạch Lương ở đây càng chứng minh cho suy đoán của cô.

Quả nhiên giữa Ôn Bạch Lương và Thành Phương đã xảy ra chuyện, hơn nữa không phải là chuyện vui.

Cô đối mặt với anh một lần nữa trong con ngõ tối om, muốn hỏi anh nguồn cơn chuyện nhưng lại có phần ngập ngừng.

Cô không muốn tự mơ mộng cho rằng chuyện này có liên quan tới mình, nhưng nếu không phải thì tại sao anh lại tới đây cảnh cáo cô?

Cô nghĩ vậy rồi giữ khoảng cách nhất định với anh và im lặng.

Ánh đèn yếu ớt hắt lên mặt Tri Vy hòa quyện với ánh trăng màu bạc ngày đông, hai mươi lăm tuổi vẫn còn rất trẻ, anh nhìn ánh sáng màu nhạt phản chiếu từ làn da cô rồi bất chợt nhớ lại làn da bị nhào dưới lớp phấn dày của Đới Ngải Linh.

Nếu như anh có thể lựa chọn...

“Tri Vy, anh biết hai năm qua em sống rất vất vả, anh chỉ muốn...”.

“Anh muốn làm gì?”. Sau cơn đau họng giờ đầu cô cũng bắt đầu đau: “Đến cứu tôi khỏi nước sôi lửa bỏng? Khiến anh thất vọng rồi, bây giờ tôi sống rất tốt”.

“Nếu Viên Cảnh Thụy biết quan hệ giữa em và anh, anh ta sẽ không tha cho em”.

“Tôi và anh chẳng có quan hệ gì cả”. Cô chau mày nhắc nhở: “Anh đã làm gì tổng giám đốc Viên?”.

Anh cũng chau mày, thái độ của Đồng Tri Vy khác hoàn toàn trong quá khứ khiến anh không thích ứng kịp: “Tri Vy, em đừng xù lông lên thế, anh biết hai năm trước anh đã làm em tổn thương, anh cảm thấy có lỗi, nếu không phải vậy thì làm gì có chuyện anh tới đây báo cho em biết, anh không muốn em bị cuốn vào tình huống phức tạp này, không muốn em bị tổn hại, em biết không?”.

...

Cô thấy rất kinh ngạc, không hiểu sao anh có thể nói những lời đó một cách trơn tru như thế.

Sau đó cô nghe thấy tiếng “xoẹt” rất rõ ràng, có người lặng lẽ bước tới gần phía sau lưng họ, ánh sáng bật lửa chiếu sáng gương mặt hai người. Người đó ngẩng đầu lên nhìn hai người đang quay lại nhìn mình, các đường nét trên gương mặt rõ ràng trong bóng đêm.

Là Viên Cảnh Thụy, thấy hai người quay đầu lại anh liền nghiêng người rồi khẽ buông một câu: “Xin lỗi, làm phiền hai người nói chuyện rồi”.

Đồng Tri Vy đã sống ở ngõ nhỏ này hơn hai mươi năm, nếu tình cảnh này không phải xảy ra với mình thì nhất định cô sẽ nghĩ giữa ba người này chắc chắn có một mối quan hệ phức tạp, sau đó cho dù giây phút này bình tĩnh thế nào đi nữa thì giây tiếp theo sẽ vô cùng kích động thậm chí có thể là xung đột chân tay.

Nhưng sự thực là ba người đứng giữa ngõ đều phản ứng có chừng mực nhất, lịch sự nhất, tốt nhất của những người trưởng thành, thậm chí Ôn Bạch Lương còn gật đầu chào Viên Cảnh Thụy: “Anh Viên, anh còn nhớ tôi không? Chúng ta đã từng gặp nhau ở bữa tiệc doanh nghiệp của năm”, còn Viên Cảnh Thụy thì cười và bước tới, đáp: “Thế à?”.

Câu nói này khiến Tri Vy đứng lì sang một bên vờ như mình không tồn tại, cho dù giới thiệu Ôn Bạch Lương với Viên Cảnh Thụy hay giới thiệu Viên Cảnh Thụy với Ôn Bạch Lương đều khiến cô cảm thấy vô cùng áp lực.

Ôn Bạch Lương chào ra về, lúc tạm biệt còn nhìn Đồng Tri Vy, cái nhìn đầy thâm ý.

Ánh mắt ấy có ý gì? Có ý thứ tôi vứt đi thì người khác cũng không được nhặt sao. Huống hồ Viên Cảnh Thụy đâu có “nhặt” cô, trong lòng cô hiểu rõ hơn ai hết, sự xuất hiện của Viên Cảnh Thụy ở đây chắc chắn do Hạ Tử Kỳ đã nói gì đó với anh, điều khiến cô bất ngờ chính là anh không đợi được một đêm mà phải hạ mình tới đây một lần nữa.

Khi ánh mắt Ôn Bạch Lương vẫn lưu lại trên người cô, cô cũng nhìn anh như nhìn một người xa lạ.

Cuối cùng cô đã hiểu tại sao có người nói sau khi chia tay cả đời không nên gặp lại, nếu không thất vọng càng nhiều, cô đã không còn quen biết Ôn Bạch Lương của hiện tại nữa, ở anh đã không còn sự ngây thơ và tự tin mà cô quen thuộc, anh đã trở thành một người u sầu và gai góc, trong mắt luôn ẩn chứa sự hoài nghi không tin tưởng mọi thứ xung quanh mình.

Anh lại tới tìm cô, đặc biệt cảnh cáo cô rời xa Viên Cảnh Thụy, ngay cả cô cũng không thể tin được.

5

Bóng Ôn Bạch Lương khuất dần ở đầu ngõ, Viên Cảnh Thụy và Đồng Tri Vy vẫn đứng đó, không ai nói câu nào. Màn đêm như quánh lại, chỉ có điều thuốc trong tay Viên Cảnh Thụy vẫn cháy đỏ lập lòe trong đêm.

“Thư ký Đồng”. Đột nhiên anh lên tiếng: “Cô nhìn tôi như thế có phải có điều gì muốn nói với tôi không?”.

Đồng Tri Vy sững lại, bây giờ cô mới phát hiện ra mình đã đứng ngây người nhìn sắp mình không biết bao lâu rồi.

Thứ phải đến thì sẽ không thể tránh được, cô hít một hơi để bình tĩnh lại rồi đáp lại Viên Cảnh Thụy bằng giọng khàn khàn:

“Tổng giám đốc viên, muộn thế này rồi sao anh còn ở đây?”.

Anh ngược nhìn cô, ngõ nhỏ hẹp dài, bên trên chỉ có một dải trời bé tẹo, hôm nay mừng một ngẩng lên là có thể nhìn thấy mảnh trăng khuyết, dưới chân vẫn là con ngõ gập ghềnh lâu năm không được sửa sang, cộng thêm cánh cửa hai bên đường chốc chốc lại đóng mở và những người về muộn. Anh quen thuộc với nơi này, quen thuộc tới mức nhắm mắt lại vẫn có thể tìm được phương hướng chính xác, ban này khi bước vào đây có một khoảnh khắc dường như anh đã quay về thời xa xưa, khi đó anh và Doãn Phong vẫn còn trẻ, hai người thường bước đi trong bóng đêm xa xăm vô tận, không biết trước mắt họ phải đối mặt với điều gì.

Sau khi Hạ Tử Kỳ về anh đã lái xe tới đây, khi giảm tốc dừng xe anh đã định quay xe rời khỏi nơi này, cho dù việc này có liên quan tới Đồng Tri Vy thì anh cũng không cần phải vội vàng yêu cầu cô chứng minh, cách tốt nhất chính là án binh bất động, để xem cô có phản ứng gì rồi phán đoán sau.

Trước khi làm việc gì anh luôn suy nghĩ nhiều hơn người khác, nếu không đã không có ngày hôm nay, nhưng những gì anh làm ngày hôm nay lại khiến anh ngạc nhiên.

Anh vừa nghĩ vừa xuống xe rồi đi vào ngõ chừng hai bước, rồi chần chừ lần nữa, tự hỏi mình có cần phải làm thế này không, nhưng chính lúc này anh đã nghe thấy tiếng Đồng Tri Vy.

Thính giác của anh vốn rất tốt, tiếng hai người nói chuyện dù nhỏ nhưng anh cũng nghe được bảy, tám phần, đi thêm mấy bước nữa thì nghe rất rõ.

Hai người nói chuyện rất nhập tâm, bước chân anh rất nhẹ nhàng, nghe thêm hai câu nữa anh cảm thấy không cần thiết để cuộc đối thoại này tiếp tục diễn ra, anh lại ngai lên tiếng nên tiện tay châm một điếu thuốc.

Anh không biết bản thân mình nên cảm thấy vui mừng hay cảm thấy đáng tiếc.

Điều đáng vui mừng là, quả nhiên anh không nhìn nhầm Tri Vy, điều đáng tiếc là anh vốn phải tin tưởng vào con mắt của mình, bây giờ lại đứng đây một cách vô duyên.

Anh hạ điếu thuốc đang kẹp trên tay xuống, hỏi cô: “Có thời gian không? Ra xe tôi nói vài câu”.

Đồng Tri Vy khẽ cúi đầu, nói: “Vâng”. Sau đó quay người đi ra khỏi ngõ trước.

Hai người một trước một sau ra khỏi ngõ, ánh điện ngoài đường lớn sáng choang, Viên Cảnh Thụy không hút điếu thuốc đó nữa, lúc ra khỏi ngõ anh đã dập tắt nó ở thùng rác đầu tiên ngoài ngã tư. Đồng Tri Vy nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đỗ bên vệ đường, bác Trần không có ở đây, xem ra Viên Cảnh Thụy tự mình lái xe tới đây.

Anh mở cửa ngồi vào trong, cô cũng ngồi vào theo, cửa xe khép lại, mọi âm thanh hỗn tạp bị đẩy lùi sau cánh cửa, cửa xe được dán màu tối khiến Tri Vy cảm thấy mình như lạc vào một không gian khác.

Cô hạ giọng: “Tổng giám đốc Viên, có chuyện này tôi muốn nói với anh, tôi có quen biết Ôn Bạch Lương, tôi đã từng làm việc cho anh ấy”.

Anh gật đầu và bình thản đáp lại: “Tôi biết rồi”.

Tri Vy nghe thấy anh nói ba từ ấy xong trong lòng cảm thấy vô cùng hoang mang.

“Có phải anh Hạ đã nói chuyện ngày xưa của tôi và anh ấy cho anh?”.

Cô vốn không muốn nói những chuyện này nhưng gương mặt nghiêng nghiêng của người đàn ông bên cạnh cô chìm trong bóng tối khiến cô không thể nào bình tĩnh được, tại sao Viên Cảnh Thụy lại tới đây? Đến để chất vấn cô liệu có tiết lộ bí mật kinh doanh của Thành Phương hay không ư? Đến thông báo cho cô ngày mai không phải đi làm nữa ư? Dựa vào những lời Ôn Bạch Lương nói với cô lúc này cô không cảm thấy Viên Cảnh Thụy sẽ tin tưởng cô một cách vô điều kiện như trong quá khứ.

Nhưng lời vừa nói ra Đồng Tri Vy đã hối hận, cứ cảm thấy hoang mang rối bời là cô lại lên tiếng không tự chủ, nói ra những lời ngu xuẩn khiến mình chán nản. Mấy năm nay cô tự cảm thấy mình đã đoạn tuyệt với mấy chữ “hoang mang rối bời” nhưng tối nay trước mặt Viên Cảnh Thụy cô vẫn dễ xảy ra chuyện.

Cũng may Viên Cảnh Thụy đã nhanh chóng đáp lại: “Đúng là Tử Kỳ có điều tra một số tài liệu về Ôn Bạch Lương, có thể có nhắc tới chuyện riêng của cô và cậu ta, nhưng không phải nhằm vào cô, đừng để ý làm gì”.

Giọng nói của người đàn ông này lại có phần dịu dàng khiến Đồng Tri Vy nghi ngờ mình nghe nhầm, nhưng tâm trạng căng thẳng ban nãy đã bắt đầu thả lỏng, thoải mái hơn.

Cô từng chứng kiến Viên Cảnh Thụy không vui, không vừa ý, ngay cả bộ dạng lúc anh đánh lộn cô cũng may mắn được nhìn thấy, mặc dù thỉnh thoảng anh cũng mỉm cười quyết định không bao giờ tuyển dụng một người nào đó hoặc coi họ là kẻ địch, nhưng tuyệt đối không nói với giọng điệu như bây giờ.

Anh nói chuyện với cô bằng giọng nói dịu dàng khiến cô bị ảo giác, ảo giác một giây sau đó anh sẽ đưa tay ra nhẹ nhàng vỗ vai cô, bảo cô đừng sợ hãi.

Hôm nay anh làm sao thế?

Tâm trạng vừa được thả lỏng bây giờ lại bắt đầu căng thẳng, Đồng Tri Vy khẽ nhúc nhích người trong không gian chật hẹp, lưng hơi nghiêng dựa sát vào thành cửa, nghĩ một lát cô hỏi thẳng Viên Cảnh Thụy:

“Tổng Giám đốc Viên, nếu Ôn Bạch Lương đã làm gì đó bất lợi cho Thành Phương anh có nghĩ rằng với quan hệ của tôi và anh ấy trong quá khứ để tôi làm công việc hiện tại sẽ khiến người khác hiểu nhầm?”.

Viên Cảnh Thụy mỉm cười: “Cô rất thẳng thắn”.

Đồng Tri Vy không nói gì, cô đợi câu trả lời từ anh.

“Những lời hai người vừa nói tôi đều nghe thấy hết”. Anh cũng rất thẳng thắn, và không hề ngại ngùng vì sự xuất hiện đột ngột của mình.

Thấy anh thẳng thắn như vậy Đồng Tri Vy nghĩ lại cuộc đối thoại giữa mình và Ôn Bạch Lương ban nãy, biết Viên Cảnh Thụy trong lòng đã hiểu rõ, lúc này cô mới thực sự thở phào, nhưng lại nghe anh nói thêm một câu: “Nhưng tôi thấy cậu Ôn vẫn còn lưu luyến cô lắm, nếu cậu ta quay lại, thư ký Đồng liệu có nhớ nhung tình cũ không?”.

Bình thường anh vốn hay nói mấy câu bông đùa với cô, Đồng Tri Vy cũng quen rồi nhưng lần này cô lập tức chau mày đáp: “Tổng giám đốc Viên, xin anh đừng nói đùa như thế!”.

Anh nghiêm mặt nhìn cô khiến Đồng Tri Vy dừng lại, không ngờ giây sau đó đuôi mắt anh cong lên mỉm cười và nói tiếp: “Cuối cùng thì cô cũng bình thường trở lại rồi, thư ký Đồng này, điệu bộ của cô ban nãy tôi không quen chút nào”.

Người đàn ông này lại coi sự thấp thỏm của cô như trò cười, cô bị anh cười đỏ bừng hai tai, giận quá cô cúi mặt xuống không nhìn anh nữa.

Ánh đèn trên phố sáng lấp lánh, anh cười xong lại nhìn cô, một nửa gương mặt cô lộ rõ dưới ánh đèn, anh nhìn thấy bóng đôi mi cô đang sụp xuống, và đôi tai ửng đỏ nữa.

Anh rất thích cách nói chuyện thoải mái thế này, có điều Đồng Tri Vy đã bắt đầu im lặng thể hiện sự phản kháng rồi, với sự hiểu biết của anh về cô nếu cứ tiếp tục thế này thì có thể cô sẽ làm mặt lạnh mắt, anh đổi chủ đề khác thì hơn.

Anh nghiêm mặt lại, nói: “Thư ký Đồng, có việc này tôi muốn nói với cô để xem ý cô thế nào”.

Đồng Tri Vy ngược lên nhìn anh, đáp: “Tổng giám đốc Viên, nếu là chuyện có liên quan tới Ôn Bạch Lương thì tôi không muốn biết quá nhiều”.

Anh chau mày, dường như có vẻ ngạc nhiên, nhưng sau đó mau chóng bật cười: “Cũng được, nếu cô không muốn biết thì sau này nói tiếp vậy”.

Đồng Tri Vy cảm thấy khá shock trước sự khoan dung và rộng lượng của Viên Cảnh Thụy ngày hôm nay, nhưng cảm giác mệt mỏi trong người khiến cô không thể nào nghĩ tiếp được nữa, cô ho khê rồi hỏi: “Vậy bây giờ tôi về nhà được chứ?”.

Anh gật đầu: “Được”.

Cô khê đáp: “Cảm ơn”. Nói xong liền chuẩn bị đẩy cửa xe ra ngoài.

Nhưng anh đột nhiên lên tiếng: “Cô bị khản giọng rồi”.

Anh không nghe ra sao? Suýt chút nữa cô cầu xin anh tha cho cô, cứ câu hỏi câu đáp thế này thì khi nào cô mới được nghỉ ngơi chứ?

“Vâng, về nhà tôi sẽ uống thuốc”.

Anh nhìn chiếc túi da bị cô nhét đầy sách: “Hôm nay cô lại đi học à? Có thời gian mua thuốc sao?”.

Cô không có thói quen nói dối nên lắc đầu nhưng lập tức bổ sung thêm: “Tôi về nhà tìm, nhà tôi chắc là có thuốc dự phòng”.

Nói tới đây Đồng Tri Vy lại nhìn đồng hồ: “Giờ này các hiệu thuốc đều đóng cửa rồi”.

“Trên đường tới đây tôi có nhìn thấy một hiệu thuốc mở cửa 24/24 giờ, không xa”. Anh vừa nói vừa khởi động xe lao về phía trước.

Đồng Tri Vy bắt lực ngồi trên ghế phụ, bắt lực nhìn vị sắp xếp độc đoán chuyên chính đang ngồi cạnh mình, không nói một câu nào nữa.

6

Quả nhiên hiệu thuốc cách đó không xa, đi qua hai con phố là tới, sắp mười giờ nhưng hàng quán hai bên đường vẫn sáng đèn, hàng hoa quả, quán ăn và siêu thị nhỏ mọc san sát nhau, còn có một quán lẩu rất nhỏ nhưng bên trong chật kín người, từng làn khói trắng bay ra từ nồi lẩu, nhìn qua cánh cửa kính cũng cảm nhận được hơi nóng đang bốc lên cuộn cuộn.

Hiệu thuốc ở bên cạnh quán lẩu, lúc xuống xe Viên Cảnh Thụy còn nhìn Tri Vy một cái, anh rất thích ăn đêm thế này, nếu không phải vì Đồng Tri Vy đang bị cảm thì có lẽ anh sẽ đề nghị hai người vào trong vừa ăn vừa nói chuyện.

Có điều việc gì cũng cần suy tính tới khả năng phát triển, gần đây trước mặt anh Đồng Tri Vy càng ngày càng không còn cứng nhắc nữa, anh cảm thấy rất tốt, nhưng sự thay đổi của một người cần tuân tự dần dần, quá vội vàng sẽ không có kết quả tốt, thời gian cô làm việc cho anh còn dài, anh không vội.

Hai người bước vào hiệu thuốc, Đồng Tri Vy vốn định bảo anh không cần xuống xe, nhưng hôm nay anh đã mang tới cho cô quá nhiều sự kinh ngạc, nhiều tới mức cô bắt đầu từ bỏ việc nói chuyện bình thường với anh, cứ để anh tùy ý vậy, những việc anh muốn làm thực sự cô không có khả năng ngăn cản.

Ngược lại với quán lẩu, hiệu thuốc khá yên tĩnh. Không có vị khách nào cả, người đàn ông trung niên mặc áo blouse trắng ngồi sau quầy thuốc, thấy hai người bước vào cũng không đứng dậy mà chỉ hỏi:

“Cần gì?”.

Đồng Tri Vy bước tới hỏi: “Chào bác, cháu muốn mua một hộp bản lam căn”.

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu nhìn cô, vì ngồi thấp nên hai mắt lộ cả ra ngoài gọng kính: “Ồ, rất hòng à, bị cảm phải không? Bị cảm thì uống thuốc này”. Nói xong liền đứng dậy đi sang bên cạnh mở tủ kính, lấy một túi thuốc đưa cho cô và giới thiệu: “Đây, đây là thuốc nhập khẩu từ nước ngoài, trị liệu rất tốt, một viên là hiệu quả ngay”.

Đồng Tri Vy thường tới bệnh viện lấy thuốc cho mẹ chứ không mấy khi tới hiệu thuốc, gặp tình huống như thế này cô không biết phải làm thế nào: “Cháu không bị sốt, uống bản lam căn là được rồi”. Nói xong cô chỉ về tủ thuốc sau lưng người đàn ông: “Chính là loại này, cảm ơn”.

Viên Cảnh Thụy đứng sau lưng cô này giờ, giờ mới lên tiếng: “Cô ấy còn ho nữa”.

Người đàn ông trung niên nhìn hai người sau đó lấy thuốc ho dạng nước ra: “Loại thuốc ho nước này tốt lắm”.

Đồng Tri Vy nhìn lọ thuốc toàn chữ Tây mà cô không biết, đang định lên tiếng thì Viên Cảnh Thụy liền đưa tay chỉ: “Bối mẫu, cao sơn tra là được rồi, chính là loại đó”.

Người đàn ông trung niên nhìn hai người một lần nữa rồi vào lấy bản lam căn và bối mẫu, cao sơn tra từ trong góc tủ ra đặt lên bàn rồi ghi hóa đơn: “Ai trả tiền?”.

“Tôi trả tiền”. Đồng Tri Vy vội mở túi nhưng tờ hóa đơn đã bị Viên Cảnh Thụy giành lấy, không cho cô một cơ hội nào.

“Tổng giám đốc Viên!”. Cô vội kêu lên.

Anh trả tiền rồi cầm lấy hai túi thuốc: “Đi thôi, tôi đưa cô về”.

Cô đi như đuối theo anh ra ngoài hiệu thuốc, vừa đi vừa nói: “Không cần đâu, nhà tôi gần đây tôi tự đi bộ về là được rồi”.

Anh dừng lại đột ngột khiến cô suýt chút nữa đâm vào người anh, anh nói: “Ho phải ăn nhiều lê, nhà cô có lê không?”. Nói xong không đợi cô trả lời, anh liền đi về phía mấy sạp hoa quả.

Sạp hoa quả ngay cạnh hiệu thuốc, các loại hoa quả bày đầy trước mặt người qua đường, táo đỏ, chuối vàng, nho tím, bên cạnh còn có mấy thùng hoa, những ngọn đèn trần treo lơ lửng trên cao chiếu rọi màu sắc sinh động bên dưới.

Bà chủ ngồi trong quán nghe thấy tiếng liền đứng dậy: “Mua lê à? Có, lê Đường Sơn vừa mới bày hôm nay đây, tươi lắm”.

“Không mua loại này, mua lê tuyết”.

“Lê tuyết cũng có, năm tẹ rưỡi nữa cân”.

“Đắt thế à?”. Anh còn mặc cả khiến Đồng Tri Vy há hốc miệng đứng im tại chỗ.

Cô nằm mơ rồi, Viên Cảnh Thụy đứng trước sạp hoa quả mua lê, còn đang mặc cả nữa, chắc chắn cô đang nằm mơ.

Bà chủ rất biết cách bán hàng, vừa nói vừa đặt lê lên cân, vừa đặt vừa nói: “Vậy anh mua nhiều một chút, tôi tính rẻ cho”.

Cứ thế, lúc Đồng Tri Vy còn sững sờ đứng đó thì Viên Cảnh Thụy đã hoàn thành xong một vụ mua bán khác, cầm túi lê nặng trĩu anh quay sang nói với cô: “Lên xe đi”.

Anh đã quen làm chủ, cô quen phục tùng mệnh lệnh của sếp, lại đang rơi vào trạng thái kinh ngạc nên đã lên xe lúc nào không biết. Anh nổ máy rồi đưa túi đồ cho cô.,

“Cầm lấy đi”.

Mấy cân lê nặng trĩu cộng với bản lam căn, bối mẫu, cao sơn tra đựng đầy hai túi to khiến cô ôm đầy lòng, xe chạy, tiếng khóa cửa kêu cách cách bên tai khiến Đồng Tri Vy tỉnh ra.

Không, không phải cô đang mơ, mọi thứ đều là sự thật.

Xe đỗ trước ngõ, Đồng Tri Vy đẩy cửa xuống xe đi được một bước lại quay lại, Viên Cảnh Thụy vẫn chưa đi, anh ngồi trong xe nhìn cô: “Sao thế?”.

Hai tay cô xách đầy đồ, gương mặt có muốn tỏ vẻ nghiêm túc cũng rất khó, giọng thì khàn đi, nhưng khàn giọng vẫn cố nói: “Tổng giám đốc Viên, hôm nay thực sự cảm ơn anh”.

Anh cười: “Không phải cảm ơn, tốt nhất đừng bị ốm, còn nhiều việc cần cô làm, cô không đi làm thì phiền lắm”.

Bỗng nhiên cô không kiềm chế được gương mặt mình nữa, một nụ cười đã nở từ lúc nào, nhưng cô mau chóng nghiêm mặt lại, sau đó tạm biệt anh rồi đi vào ngõ.

Anh không đi ngay mà vẫn ngồi trong xe châm một điếu thuốc, nhìn bóng Đồng Tri Vy khuất dần trong đêm tối, anh đang nghĩ tới nụ cười ban nãy của cô.

Anh không hề nói đùa với cô, cô không liên quan tới mọi thứ Ôn Bạch Lương làm khiến anh rất vui, tìm một thư ký không dễ, tìm được một trợ thủ đắc lực như Đồng Tri Vy lại càng khó, thời gian tiếp theo sẽ rất rối loạn, anh biết mình rất cần cô.

Trong một ngày đã xảy ra bao nhiêu chuyện như thế khiến Đồng Tri Vy tưởng rằng đêm nay mình sẽ mất ngủ, không ngờ uống một cốc bản lam căn, hai thìa bồi mẩu, cao sơn tra vào cô lại ngủ rất ngon, nhưng vẫn nằm mơ. Trong giấc mơ xuất hiện một cậu bé, lần này cậu bị một đám người mặt mày gớm ghiếc đuổi bắt, mấy kẻ đuổi theo sau mặt mũi hung tợn, cô vẫn sợ nhưng không bỏ chạy mà vẫn đứng đó nhìn theo cậu bé, đột nhiên một cảm giác buồn bã xâm chiếm cô, trái tim đau thắt, không biết bản thân mình có thể làm được gì.

Lúc tỉnh dậy cô cảm thấy mình thật hoang đường, Viên Cảnh Thụy là ai chứ, anh cần người khác thương hại sao?

Đang miên man nghĩ thì điện thoại trên đầu giường đổ chuông, cô đưa tay lấy rồi ấn nút nghe, đầu bên kia vang lên giọng Viên Cảnh Thụy: “Thư ký Đồng”.

Cô ngồi bật dậy trên giường theo phản xạ, không biết xảy ra chuyện gì mà Viên Cảnh Thụy sáng sớm đã gọi điện cho cô.

Lần trước cô cũng nhận được điện thoại thế này, sau khi đặt máy xuống là bận rộn cùng anh thức suốt ba đêm, ngày đêm đảo lộn, cuối cùng về tới nhà cô nằm vật ra giường, thư ký không dễ làm, đặc biệt là thư ký của Viên Cảnh Thụy.

Dường như anh rất vừa ý với tốc độ trả lời của cô, không biết anh gọi từ đâu mà cô còn nghe thấy tiếng gió lao xao, giọng anh rất nhỏ, hoặc có thể do cô vừa tỉnh dậy nên nghe có cảm giác khác ngày thường.

Anh nói: “Cô vẫn khỏe chứ?”.

Cô cũng lại mất mấy giây, sáng sớm anh gọi điện tới đây chỉ để hỏi cô có khỏe không?

Cô lên tiếng đáp, trước khi đáp còn khẽ hắng giọng: “Đã không sao rồi”.

Vì ngạc nhiên quá nên cô quên thêm cả đại từ nhân xưng vào.

“Vậy thì tốt, tôi còn sợ cô ốm thật, hôm nay không ra khỏi nhà được”.

Đồng Tri Vy bất chợt đưa tay lên trán, mắt nhìn mấy hộp thuốc bản lam căn đã mở trên đầu giường, còn có lọ cao sơn tra và bồi mẩu nữa, mọi chuyện tối qua lại hiện lên rõ mồn một: Cô và Ôn Bạch Lương gặp lại nhau một lần nữa, Viên Cảnh Thụy đứng mặc cả bên phố, mọi thứ không thể tin được nhưng lại là sự thật.

“Không đâu, cảm ơn tổng giám đốc Viên đã quan tâm, tôi sẽ tới công ty đúng giờ”.

Cô trả lời, giọng vẫn khàn nhưng đã đỡ hơn tối qua nhiều.

“Cũng không cần vội thế đâu”. Anh vẫn nói nhỏ, giống như đang thì thầm bên tai cô.

Cô không hiểu, nhưng sau đó đã mau chóng hiểu ra vấn đề: “Vậy tôi tới bệnh viện trước”.

“Thế có vất vả cho cô không?”.

Anh nói thế khiến cô không biết phải tiếp lời thế nào, ngập ngừng một lúc cô mới đáp: “Không đâu”.

Đầu dây bên kia anh khẽ gật đầu, nói: “Cảm ơn”.

Cúp máy xong Đồng Tri Vy còn ngồi trên giường mất hai phút.

Cuộc gặp gỡ bất ngờ với Ôn Bạch Lương tối qua vẫn khiến cô chấn động, đáng nhẽ nó phải khiến cô cảm thấy khó chịu nhưng trong đầu lại không ngừng nghĩ đến những gì Viên Cảnh Thụy đã nói đã làm mấy ngày qua, khiến cô không thể nào suy nghĩ cẩn thận xem sự xuất hiện đột ngột của Ôn Bạch Lương có ý nghĩa gì.

Lúc ra khỏi giường Đồng Tri Vy còn thở dài trong lòng, một người có được thành công như ngày hôm nay quả thực có lý do để thành công, đặc biệt trên phương diện dùng người, chỉ ít Viên Cảnh Thụy có thể phát huy giá trị công việc của cô ở mức lớn nhất, còn khiến cô làm việc mà không hề có một lời than trách nào.

Sếp là gì? Chính là thế này đây!

Chú thích:

(6) Bản lam căn: Vị thuốc bắc dùng để giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh (ND).

6. Chương 6: Những Chuyện Anh Không Biết

Những chuyện anh không biết không phải vì em không nói cho anh, mà là ngay cả bản thân em cũng không thể nào biết.

1

Cuối cùng Đồng Tri Vy vẫn xách cặp lồng ra khỏi nhà, trong cặp lồng là xúc xích hầm chim bồ câu, sau khi nhận được nhiệm vụ sếp giao, bố mẹ cô làm hết, không cần cô nhúng tay làm gì, hôm trước mua sẵn nguyên liệu, hôm sau khi cô tỉnh dậy thì thức ăn đã ở trong cặp lồng, mùi thơm bay khắp phòng.

Bố mẹ nào chả xót con gái mình, bố cô thấy cô ngủ dậy còn bảo: “Không phải buổi sáng không phải tới công ty nữa sao? Dậy sớm thế làm gì?”.

Mẹ cũng nói thêm: “Tối qua nghe thấy con ho, có phải bị cảm không?”.

“Đâu có ạ, con chỉ hơi đau họng thôi, con đã uống bản lam căn, ngủ một giấc là khỏe rồi”.

“Túi lê này là con mua à?”. Bố cô nhắc túi lê trên bàn lên hỏi.

Đồng Tri Vy nhìn túi lê gật đầu.

“Nếu như còn ho thì buổi tối uống thêm lê hầm đường nữa con ạ”.

“Con biết rồi”. Cô kéo dài giọng, trước mặt bố mẹ cô thỉnh thoảng cũng giả vờ như mình còn bé.

Lần này đến bệnh viện Đồng Tri Vy đã thuộc đường, cô lên thẳng khu phòng bệnh đặc biệt. Ngoài cửa phòng bệnh vẫn có hai người lần trước đứng gác, họ cũng đã quen cô nên thấy cô tới liền gật đầu chào mở cửa cho cô mà không nói gì.

Thật là chuyện nghiệp.

Bà Viên rất vui khi thấy Tri Vy tới, liền kéo tay cô ngồi xuống ghế sofa. Phòng bệnh đặc biệt nên thu phí đắt đỏ, bên trong trang bị rất cao cấp, còn có phòng khách nữa, đúng tiêu chuẩn khách sạn năm sao. Tuy vậy bà Viên không vừa ý, bà than phiền con trai trông nom kỹ quá khiến mình muốn về nhà mà không được.

“Là tổng giám đốc Viên quan tâm tới bác thôi”. Đồng Tri Vy đỡ lời thay sếp.

“Sao cháu gọi nó khách sáo thế?”. Bà Viên ngạc nhiên.

Đồng Tri Vy mỉm cười, nói: “Anh ấy là sếp của cháu mà”. Nói xong cô đặt cặp lồng lên chiếc bàn trên đầu giường, lúc cúi xuống cô thấy một chiếc đồng hồ màu đen đặt trên bàn.

Đây là đồng hồ của Viên Cảnh Thụy, tối qua cô còn thấy anh đeo trên tay.

Bà Viên tròn mắt lên: “Tổng giám đốc cái gì chứ, lớn tướng như thế rồi còn hay quên linh tinh”. Nói xong bà đi qua đó cầm đồng hồ đưa cho Tri Vy: “Tri Vy à, cháu cầm lấy, gặp thì đưa cho nó”.

Cô hơi ngạc nhiên: “Tổng giám đốc Viên tới đây rồi ă?”.

“Tối qua ngủ ở đây, muộn lắm mới đến, bảo về nhà mà không về”.

“Ngủ ở đây ă?”. Đồng Tri Vy tròn mắt, căn phòng này tuy cao cấp nhưng dù sao cũng là phòng đơn, cả phòng chỉ có một chiếc giường, một người cao to như Viên Cảnh Thụy nếu ngủ thì nằm ở đâu chứ?

“À, giường gấp”. Bà Viên chỉ cuối giường và nói tiếp: “Hôm trước cũng thế, không nghe lời bác chút nào cả. Bác nghĩ nó còn ngủ nữa thì gãy lưng mất”.

Đồng Tri Vy đứng bên giường từ từ “vâng” một tiếng. Cô biết mấy hôm nay lịch trình của Viên Cảnh Thụy thế nào, nếu anh không hủy công việc đã sắp xếp thì quả thực không có thời gian tới bệnh viện, hoặc từ đầu anh đã quyết ở đây qua đêm, ít nhất cũng có thời gian trông nom mẹ.

Cô nghĩ thế rồi thấy mình thực sự không hiểu hết con người như Viên Cảnh Thụy.

Mặc dù Viên Cảnh Thụy nói cô không cần vội tới công ty nhưng Đồng Tri Vy vẫn tới trước tầm trưa, những người khác đương nhiên không biết buổi sáng cô đi đâu, Lily và Tiểu Luy thấy cô còn lên tiếng hỏi thăm có phải cô bị cảm không? Sao không nghỉ một ngày.

Đồng Tri Vy không biết giải thích thế nào nên đành ậm ừ cho qua chuyện, cô nhìn văn phòng của Viên Cảnh Thụy, cánh cửa chớp màu đen khép kín nên không biết anh có trong đó không.

Có điều Lily đã lên tiếng giải đáp thắc mắc cho cô: “Chị Tri Vy, sáng sớm sếp đã tới công ty rồi, có điều vừa ra ngoài với luật sư Hạ xong”.

Hạ Tử Kỳ đã tới đây? Đồng Tri Vy ừ một tiếng. Hạ Tử Kỳ đang điều tra về Ôn Bạch Lương, mặc dù cho tới bây giờ cô vẫn không biết tình hình cụ thể như thế nào nhưng nếu Viên Cảnh Thụy muốn cô biết thì sớm muộn cô cũng sẽ biết, nếu không cần thiết thì cô có biết cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Từ nhỏ cô vốn không phải là người thích tò mò, trên phố có chỗ nào tụ tập đông người cô đều đi tránh sang lối khác, việc gì cũng rõ ràng thì càng đau khổ, từ bé cô đã hiểu đạo lý này rồi.

Khi cô ngồi trước bàn làm việc bắt đầu công việc thì không có nhiều thời gian để nghĩ tới những việc khác nữa.

Mặc dù sáng sớm không có chuyện gì gấp xảy ra nhưng chất đầy trước mặt cô vẫn là một đồng văn bản, xem một lượt mới thấy hầu như chưa có chữ ký của Viên Cảnh Thụy. Những cuộc điện thoại trước đó đều do Lily nghe, cô đặt tài liệu xuống rồi xem nhật ký cuộc gọi, hầu hết đều không chuyển máy cho Viên Cảnh Thụy, ngay cả các cuộc hẹn buổi sáng cũng bị hủy rồi.

Tiểu Luy mang tài liệu tới, thấy cô đứng trước điện thoại liền lên tiếng: “Sáng sớm nay sếp ở một mình trong phòng, dặn tụi em không được vào, chúng em cũng không dám gõ cửa. Em thấy tinh thần của sếp không tốt lắm, không biết tối qua có đi săn gái không nữa?”.

Dù sao Viên Cảnh Thụy cũng ra ngoài rồi, mấy nam trợ lý đặc biệt khác cũng không ở đây, chỉ còn lại mấy cô nữ thư ký như các cô nên không khí trong phòng cũng thoải mái hơn. Lily nghe thấy Tiểu Luy nói vậy liền hứng khởi lắm, cô ấy chạy lại hóng chuyện: “Đúng thế, đúng thế, ngay cả râu cũng không cạo, tớ thấy chắc chắn sếp có bạn gái mới rồi, tối qua vất vả quá nên sáng sớm đi thẳng từ khách sạn tới đây”.

“Tớ thấy rồi, thấy rồi, tấm ảnh ấy tớ cũng xem rồi, nhưng chỉ có mỗi lưng, mơ hồ lắm, tớ nhìn chán chê mà không dám khẳng định, có điều đúng là giống thật”.

“Cậu phải nhìn xe cơ, chiếc xe ấy sếp mình cũng có, màu cũng giống”.

Hai cô gái cứ người này một câu người kia một câu khiến Đồng Tri Vy không có cơ hội chen vào câu nào đã kết thúc câu chuyện, cô nghe mà dở khóc dở cười.

Khách sạn? Tôi qua Viên Cảnh Thụy ngủ trên giường gấp ở bệnh viện, làm gì có khách sạn nào to gan dám để anh ngủ giường gấp chứ?

Đèn thang máy nhảy số rồi dừng lại ở tầng của cô, khu văn phòng thiết kế dạng mở, Đồng Tri Vy ngồi đối diện với hướng ấy nên dễ ý thấy cửa thang máy đang dần mở ra, cô lập tức ho khan một tiếng báo hiệu cho Lily và Tiểu Luy.

Hai người chưa hiểu rõ tình hình nên còn nói thêm hai câu rồi hỏi Tri Vy: “Chị Tri Vy, chị vẫn còn ho à?”.

Đồng Tri Vy cố gắng kiềm chế động tác vuốt trán, cô vội đứng dậy “Tổng giám đốc Viên, chào buổi sáng”.

Gương mặt hai cô thư ký như bị sét đánh, vội quay lại chào, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Viên Cảnh Thụy gật đầu đáp lại sau đó đi tới bên Đồng Tri Vy nói: “Sao tới nhanh vậy, vẫn còn ho à?”.

Trước khi trả lời Đồng Tri Vy còn ngược lên nhìn Lily và Tiểu Luy, cả hai vẫn cúi đầu nhưng tai thì đã dựng lên chuẩn bị tinh thần hóng chuyện.

Cô lặng lẽ thở dài rồi đáp: “Cảm ơn tổng giám đốc Viên đã quan tâm, tôi đỡ nhiều rồi”.

“Vậy thì tốt”.

Anh đã đi tới cửa nhưng khi trả lời cô thì đứng lại đối diện với cô, cửa trượt đã mở ra, cô có thể thấy khung cảnh những tòa nhà cao tầng mọc chen chúc nhau qua lớp cửa kính sau lưng anh, vẻ đẹp vô cùng phồn hoa.

“Cô qua đây một lát”.

Cô cùng anh vào văn phòng, lúc cửa sắp đóng hình như nhớ ra điều gì anh liền quay lại nói với hai cô thư ký đang đứng ngoài cửa:

“Chiếc xe đó không phải của tôi, tôi đã bán nó rồi”.

Hai cô thư ký nghe xong đỏ bừng mặt, mặc dù cách khá xa nhưng Đồng Tri Vy dường như nghe thấy tiếng kêu thầm thiết trong lòng hai cô gái.

Trong văn phòng khá lộn xộn, Đồng Tri Vy thấy một chiếc áo khoác nam vứt trên ghế sofa, trên bàn, trên trà kỷ đầu đầu cũng thấy tài liệu, trong gạt tàn vẫn còn đầu mẩu thuốc lá, cốc cà phê uống một nửa vẫn nằm trên góc bàn, đương nhiên đã nguội ngắt từ bao giờ.

Cô nhân viên thu dọn thường xuyên dọn dẹp văn phòng sạch sẽ không còn hạt bụi, hôm nay sao thế không biết?

“Là tôi bảo cô ấy buổi sáng không được vào đây”. Viên Cảnh Thụy nhìn sắc mặt cô và nói.

Cô nhìn anh, lúc này anh đã ngồi xuống ghế, thấy cô nhìn mình anh chỉ cười: “Sáng sớm tự nhiên tôi muốn ngủ một lúc”.

Nói xong anh đặt đồ trong tay lên bàn rồi ngồi thẳng người, có cảm giác ngồi kiểu gì cũng không thoải mái.

Ngay lập tức Đồng Tri Vy nhớ tới lời bà Viên đã nói: “Bác nghĩ nó còn ngủ nữa thì gãy lưng mất”.

Nghĩ tới một người cao to như anh ngủ hai đêm liền trên chiếc giường gấp nhỏ hẹp trong lòng cô bất giác thấy thương anh, lúc nhìn đồ đạc trên bàn lần nữa cô chợt sững lại.

“Đây là...”.

“Cặp lòng của cô”. Anh nói tiếp: “Tôi vừa từ bệnh viện về đây, trên đường về qua đó nên tiện thể lên phòng bệnh luôn”.

Anh nói thế chẳng khác gì đang giải thích với cô, Đồng Tri Vy cảm thấy không quen, tay chạm vào túi khiến cô nhớ tới chiếc đồng hồ nên vội lấy ra: “Tổng giám đốc Viên, mẹ anh bảo tôi đưa cái này cho anh”.

Anh cảm ơn rồi cầm lấy đặt luôn lên bàn, Đồng Tri Vy thở dài trong lòng, cô cảm thấy sắp mình có lúc giống như một nhân vật trong phim hoạt hình, ngày bé cô vừa xem vừa nghĩ sao lại có người hay quên thế chứ, bây giờ mới thấy những người đàn ông như thế nhiều lắm, không hiếm chút nào.

“Sáng sớm tôi đã xem mấy tập tài liệu họ mang tới, cô mang những tập đã ký tên về, chưa ký thì để lại”. Anh chỉ lên bàn.

Cô đi tới bàn thu mấy tập tài liệu lại, đã ký tên để riêng một chỗ, còn chưa ký tên cô cầm đến trước mặt anh. Anh giống như một kẻ lười biếng, còn không chịu đứng dậy mà ngồi xem ngay trên sofa, lúc cúi xuống xem còn nói: “Tiện thể pha cho tôi một cốc cà phê”.

Đồng Tri Vy gật đầu. Văn phòng của Viên Cảnh Thụy có một quầy bar nhỏ với đầy đủ mọi thứ, cô bật máy pha cà phê rồi nhưng vẫn quay lại hỏi anh: “Tổng giám đốc Viên, uống trà được không?”.

Anh nói ok, cô pha cho anh một cốc trà rồi đặt bên tay anh, sau đó cầm gạt tàn đi đổ, thu dọn cốc cà phê cũ đặt trên trà kỷ, sau đó cô mới cầm tập tài liệu đã ký tên đứng dậy.

Anh cũng ngẩng lên theo rồi nhìn xung quanh và cười với cô: “Đồng Tri Vy, cô là một thư ký tốt”.

Anh rất hiếm khi gọi cả tên họ của cô, nghe cũng không cảm thấy xa lạ.

Cô khẽ cúi người đáp: “Là việc tôi nên làm”.

“Cô cầm mấy thứ này đi”. Anh đưa luôn tập tài liệu đã ký cho cô cầm một thể.

Đồng Tri Vy cúi người đón lấy. Thực ra ban nãy trong lúc cô bận rộn anh luôn chú ý tới cô, nhìn cô nhẹ nhàng thu xếp mọi thứ đầu vào đây, hình ảnh đơn giản như vậy nhưng lại khiến anh không thể rời mắt.

Bây giờ cô đang đứng bên cạnh anh, bàn tay pha trà ban nãy vẫn còn hơi ướt và vương mùi hương của xà bông đàn hương. Anh không thích dùng nước rửa tay, ngay từ nhỏ đã quen dùng xà bông đàn hương, vì thế ở nhà và văn phòng đều có sẵn, ngửi mùi thơm bay ra từ bàn tay cô sao lại có cảm giác khác biệt thế. Anh nghĩ vậy, bỗng dưng có cảm giác muốn nắm lấy bàn tay cô.

Đồng Tri Vy đã cầm tập tài liệu, hoàn toàn không biết sắp mình vừa nghĩ gì, cô cũng không nhìn anh mà chỉ nhẹ nhàng nói: “Vậy tôi xin phép ra ngoài”. Nói xong cô quay người ra ngoài.

Để lại anh một mình ngồi trong văn phòng rộng rãi, tay nâng cốc trà, uống một ngụm, chỉ cảm thấy nóng, cả người dường như đang bốc hỏa.

Ngủ muộn nên sáng nay Ôn Bạch Lương dậy khá muộn, chung cư ở ven sông lại trên tầng cao nên lúc này không có lấy một chút âm thanh lọt vào. Sau khi mở mắt anh không dậy ngay mà nằm ngửa trên giường nhìn trần nhà trắng phau rồi ngáy người.

Chuông cửa kêu, anh ngồi dậy thì cửa phòng đã mở, Đới Ngải Linh bước vào và đi thẳng tới giường, chị ăn mặc nghiêm chỉnh, như mọi lần chị vẫn trang điểm vô cùng hoàn mỹ, thấy anh ngồi đó liền bật cười.

“Sao thế? Không muốn dậy à?”.

Chị có chìa khóa căn phòng này, hoặc nói cách khác căn hộ chung cư này vốn là tài sản của chị, anh cũng thế.

Anh nhìn chị, không nói gì, cũng không đứng dậy.

“Rốt cuộc là làm sao?”. Chị hỏi lại lần nữa, giọng nói rất dịu dàng.

Chị vừa trở về từ một thành phố khác, tối qua còn họp hành với mấy ông sếp trong hội chứng khoán, nhìn mấy ông già mặt mày nhăn nhúm rồi giờ nhìn thấy anh, cảm giác thật khác biệt.

Tuổi trẻ đúng là tốt thật, chị nhìn người đàn ông đang ngồi trên giường lòng thầm than.

Mặc dù là mùa đông nhưng trong phòng rất ấm áp, anh thích cởi trần đi ngủ, từ chỗ chị ngồi có thể thấy bắp tay rắn chắc của anh. Vừa ngủ dậy nên đầu tóc anh bù xù, một người đàn ông trẻ tuổi có lúc nhìn vẫn giống như một cậu bé, cho dù có cấu kính chị cũng cảm thấy rất đáng yêu.

“Tôi biết, cậu trách tôi vì không sớm nhắc cậu chuyện Viên Cảnh Thụy điều tra cậu, nhưng tôi cũng mới biết nên mới vội về đây, không phải vì sợ cậu sẽ có chuyện hay sao?”.

“Thế sao, tôi còn tưởng chị sợ tôi làm hỏng chuyện”.

“Làm hỏng chuyện là hai cái tên đần kia, không liên quan gì tới cậu”.

“Nhưng Viên Cảnh Thụy từ hai tên đó điều tra ra tôi, điều tra ra tôi thì...”.

“Thì điều tra ra tôi sao?”. Đới Ngải Linh cười rồi đặt tay lên vai anh, chị vừa đi từ ngoài vào mới nói với anh mấy câu, bàn tay vẫn lạnh toát khiến anh khẽ rung mình.

“Để anh ta điều tra, quan hệ của tôi và công ty Lâm Ân ở trong nước không ai biết, huống hồ ai mà biết được anh ta có nghĩ cậu vì nguyên nhân kia mà làm việc này hay không?”.

“Nguyên nhân gì, chị lại bắt đầu rồi”. Anh chau mày rồi gạt cánh tay chị đang đặt trên vai mình xuống rồi đứng dậy bước vào phòng tắm, để lại mình chị ngồi đấy. Nghe tiếng nước chảy chị cũng không thấy giận mà ngồi xuống ghế sofa ở bên giường, thong thả lật vài trang tạp chí tài chính kinh tế đặt trên tủ đầu giường.

Nhưng Ôn Bạch Lương đứng dưới vòi nước nóng trong tâm trạng vẫn bất an.

3

Từ khi Đới Ngải Linh quyết định hợp tác với tập đoàn tài chính nước ngoài, có kế hoạch nhân cơ hội Thành Phương lên sàn chứng khoán để kiếm một khoản tiền lớn ở thị trường trong nước thì Ôn Bạch Lương lúc nào cũng cảm thấy máu sôi sùng sục, vô cùng hưng phấn.

Đới Ngải Linh cũng nhận ra điều đó, nên có lần trong tiệc rượu chị đã hỏi anh với giọng ngà ngà men rượu: “Cậu phần khích thế này chắc không phải vì Viên Cảnh Thụy đã thu nạp con chuột trắng bé nhỏ ấy làm thư ký bên cạnh đấy chứ?”.

Chị luôn gọi Đồng Tri Vy là “con chuột trắng bé nhỏ”, dường như trong lòng chị Đồng Tri Vy chỉ là một loài động vật bé nhỏ không đáng kể trốn trong hốc tường tối tăm, còn anh mỗi lần nghe thấy đều chau mày, trả lời một câu tương tự.

“Tôi và cô ấy từ lâu đã không còn liên lạc gì cả, nhắc tới làm gì chứ? Có ý nghĩa gì đâu”.

Quả thực Đới Ngải Linh không muốn nhắc tới Đồng Tri Vy, một người phụ nữ tự tin sẽ không bao giờ nhắc tới một người phụ nữ đã bị mình đánh bại, trừ khi trong tiềm thức họ cảm thấy bị uy hiếp, nhưng lần này chị lại dò hỏi tới cùng, cho tới buổi tối cùng anh nằm trên giường chị vẫn không buông tha.

“Thực ra cũng không có gì, nếu cô ấy còn tình cảm với cậu thì với chức vụ hiện nay không chừng còn có thể giúp được chúng ta đấy”.

Anh đành phải đề lên người chị, dùng hành động chặn miệng chị, khiến Đới Ngải Linh hỏn hển thở gấp, cũng chỉ có những lúc thế này chị mới cam tâm tình nguyện nằm dưới anh.

Chị hưởng thụ anh, anh cũng hưởng thụ chị, cho dù chỉ trong một thời gian ngắn có thể được làm mưa làm gió trên người một phụ nữ lợi hại thế này cũng khiến anh cảm thấy thỏa mãn ở mức độ nào đó.

Nhưng lần này khi Ôn Bạch Lương giải phóng cơ thể, cả người anh vẫn cảm thấy nóng bừng bừng, nhưng trước mặt lại trống rỗng mơ hồ, có cảm giác như ở giữa biển tuyết mênh mông rộng lớn, hoàn toàn không tìm được chính bản thân mình.

Đêm nay Đới Ngải Linh ngủ rất ngon, nhưng Ôn Bạch Lương lại mất ngủ, mấy câu nói đó vẫn văng vẳng bên tai anh, khiến anh cảm thấy khó thở.

“Con chuột trắng bé nhỏ ấy...”.

“Thư ký bên cạnh Viên Cảnh Thụy...”.

“Nếu cô ấy còn tình cảm với cậu...”.

Trước đây anh luôn có ý tránh những câu hỏi liên quan tới Đồng Tri Vy, trong lòng luôn có cảm giác phức tạp không nói rõ bằng lời được.

Nếu cô sống không tốt thì anh sẽ cảm thấy có lỗi, nếu cô sống tốt, thậm chí còn ở bên cạnh một người đàn ông khác anh sẽ tức giận. Anh giống như những người đàn ông có được lần đầu tiên của người phụ nữ, có cảm giác như nếu không phải tôi thì còn có thể là ai khác? Hoặc lại có ý nghĩ nếu tôi đã không thể thì những người khác cũng không được.

Hai năm qua anh đã né tránh mọi thứ liên quan tới Đồng Tri Vy, cô vốn chỉ là một loài động vật nhỏ không đáng kể, vừa không thể hô mưa gọi gió vừa không hề xuất chúng, thậm chí cô còn chưa bao giờ xuất hiện lại trước mặt anh trong cái thế giới anh vốn đã quen thuộc này.

Cho đến khi Đối Ngải Linh đưa anh vào kế hoạch này, đồng thời phải tìm hiểu về Viên Cảnh Thụy thì Đồng Tri Vy mới xuất hiện một lần nữa trong tầm mắt của anh. Ban đầu anh vô cùng ngạc nhiên, bởi vì trong ấn tượng của anh, với học lực của Đồng Tri Vy, cô không thể nào có được vị trí như bây giờ.

Nhưng người anh nhìn thấy đúng thực là cô.

Khi kế hoạch bắt đầu Đối Ngải Linh đã bắt đầu nói bóng nói gió, nửa đùa nửa thật, ban đầu anh không có phản ứng gì đặc biệt mà chỉ chuyên tâm đi giải quyết chuyện hai anh em họ Trương, ngay cả Đồng Tri Vy ở đâu cũng không quan tâm.

Anh cảm thấy Đối Ngải Linh vô cùng hài lòng với thái độ đó của anh, hài lòng tới mức tiền cử anh với Hames không lâu sau đó.

Tập đoàn tư bản Lâm Ân mà Hames đại diện vốn đã rình rập thị trường trong nước từ lâu, hai năm trước khi Thành Phương tìm kiếm thị trường ở nước ngoài đã mang lại cho họ một cơ hội quá tốt. Khi Thành Phương bận rộn thành lập công ty ở nước ngoài và tìm kiếm cổ phiếu Hồng Kông phù hợp với Thành Phương thì Lâm Ân đã nhân cơ hội này tìm hiểu tình hình Thành Phương thông qua ngân hàng đầu tư và nắm được một phần cổ phiếu của Thành Phương bằng con đường đầu tư vốn nước ngoài.

Mặc dù Viên Cảnh Thụy nổi tiếng với tác phong làm ăn mạnh bạo nhưng trên thực tế anh không chế vớ vô cùng cẩn trọng, những đối tác làm ăn khác chỉ có thể nắm giữ được tỉ lệ cổ phần rất nhỏ, căn bản không thể gây ảnh hưởng tới Thành Phương, nhưng Đối Ngải Linh lại có cách độc đáo hơn, chỉ phái người điều tra mọi thứ liên quan tới Thành Phương, đặc biệt là quãng thời gian trước và sau khi Trương Thành Phương chết, thậm chí chị còn tìm được mấy người già năm xưa từng chứng kiến lúc kí hợp đồng.

Với trực giác của chị, chị nghĩ bản hợp đồng này chắc chắn có lỗ hổng, chỉ cần những người năm xưa hợp tác vô điều kiện. Mà hai tên con trai của Trương Thành Phương thì chẳng khác gì hai tên gốc, một tên háo sắc một tên ham bạc, những loại người này dễ khống chế nhất.

Ban đầu khi Ôn Bạch Lương mới tiếp xúc với hai anh em nhà họ Trương, mọi thứ đều phát triển như bọn họ đã vạch ra, tác dụng của hai người này chính là chờ thời cơ thích hợp xuất hiện cho Viên Cảnh Thụy một đòn chí mạng. Thời cơ thích hợp ấy đương nhiên là khi Thành Phương lên sàn chứng khoán, hai anh em nhà họ Trương khua trống gióng cờ nói bản hợp đồng năm xưa vô hiệu, đột ngột cho Viên Cảnh Thụy một nhát dao không kịp phòng bị. Nếu bản hợp đồng này bị phán quyết vô hiệu thì người khống chế hai anh em nhà họ Trương cũng có nghĩa sẽ khống chế được Thành Phương. Mặc dù Viên Cảnh Thụy có thể xoay chuyển được tình thế nhưng cổ phiếu Thành Phương mới tung ra thị trường chắc chắn sẽ gặp sóng to gió lớn trong thời gian đó, Lâm Ân đã chuẩn bị đủ vốn đến lúc đó sẽ mua vào thật nhiều với giá thấp, thông qua cổ phần vẫn có thể đạt được mục đích.

Đối mặt với kế hoạch này ngay cả Ôn Bạch Lương cũng không thể không khâm phục Đối Ngải Linh từ tận đáy lòng, cho dù chị có chỗ dựa vững chắc nhưng có được thành công như ngày hôm nay vẫn chứng tỏ sự lợi hại của bản thân chị.

Chỉ là bọn họ không ngờ được rằng, hai anh em nhà họ Trương lại ngu tới mức tự mình đi gây sự với Viên Cảnh Thụy, lại đúng lúc chưa chuẩn bị xong xuôi mọi thứ.

Viên Cảnh Thụy phản ứng rất nhanh trước sự việc này, thậm chí Ôn Bạch Lương còn chưa giải quyết xong lỗ hổng anh em nhà họ Trương gây ra thì đã bị điều tra, lúc nhận được tin này anh nghĩ ngay tới Đồng Tri Vy.

Ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy shock, anh đã từng trốn chạy, nhưng càng khiến anh không thể giải thoát.

Viên Cảnh Thụy sẽ đối xử với Đồng Tri Vy thế nào? Nếu Đồng Tri Vy biết những chuyện này cô sẽ có phản ứng thế nào?

Anh đến tìm cô, như có quỷ thần sai khiến vậy, cô không thay đổi chút nào nhưng mọi thứ như đều đã thay đổi, cuối cùng anh vẫn gặp người đàn ông ấy – Viên Cảnh Thụy.

Anh không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa, bởi giây phút Viên Cảnh Thụy xuất hiện bên cạnh Đồng Tri Vy điều duy nhất anh nghĩ tới là anh ta sẽ chiếm hữu cô, hưởng thụ mọi thứ tuyệt vời ẩn chứa nơi sâu thẳm nhất trong cô, giống như năm xưa anh.

Cảm giác tức giận và bất lực giào vò anh, sau khi trở lại nơi đó cả đêm anh mất ngủ, lúc mơ hồ chìm vào giấc ngủ bàn tay đã vô thức nắm chặt lại, lúc tỉnh dậy Đối Ngải Linh đã ở đây.

Trước đây chị nói tới là tới nói đi là đi, đột ngột xuất hiện cũng không chỉ một lần nhưng lần này lại kéo mạnh anh trở về hiện thực khiến anh không thể nào bình tĩnh đối mặt với ánh mắt chị được.

Anh hoảng loạn dưới vòi nước nóng, trong lòng nghĩ tới Đối Ngải Linh đang ở bên ngoài cách mình một cánh cửa.

Nếu không có chị, có lẽ anh vẫn có thể tìm lại được những gì mình đã mất. Nhưng nếu không có chị, anh không thể đánh bại Viên Cảnh Thụy...

Dòng nước xối xả chảy trên người anh, anh đứng đó lặng im bất động, trong lòng không ngừng phảng phất câu nói: “Nếu không có chị...”.

4

Quãng thời gian một tuần không quá dài mà cũng không quá ngắn, chỉ ít đối với Tri Vy mà nói một tuần qua trôi qua vô cùng chậm chạp.

Mỗi ngày đi tới bệnh viện một lần đã trở thành môn học bắt buộc của cô, nói chuyện với bà Viên cũng đã thành việc thường ngày mà cô quen thuộc.

Mặc dù tính cách bà Viên dễ chịu, nói chuyện thoải mái, càng ngày càng thân thiết với Tri Vy nhưng cô không thể nào chấp nhận được sự thân thiết này.

Huống hồ từ sau khi Hạ Tử Kỳ bắt đầu điều tra về Ôn Bạch Lương, cô cảm thấy anh đối với cô cũng khác, khi đến văn phòng của Viên Cảnh Thụy anh dừng lại khi nhìn thấy cô, sau đó quay sang nhìn Viên Cảnh Thụy, ánh mắt như dò hỏi trong im lặng.

Quá rõ ràng, giống như muốn hỏi trước mặt cô: “Tại sao cô ấy vẫn làm ở đây?”.

Đến lúc Hạ Tử Kỳ rời khỏi văn phòng của Viên Cảnh Thụy thì ánh mắt nhìn cô lại khác, nhưng vẫn là tại sao, vô vàn câu hỏi tại sao.

Cô vẫn tiếp tục làm công việc mình nên làm, quên mất sự xuất hiện đột ngột của Ôn Bạch Lương, quên mất ánh mắt của Hạ Tử Kỳ. Cô là nhân viên của Thành Phương, đến đây làm việc cho Viên Cảnh Thụy, nếu Viên Cảnh Thụy tin tưởng thì chẳng có lý do gì cô từ bỏ công việc này cả.

Huống hồ tại sao cô phải vì Ôn Bạch Lương mà từ bỏ thứ gì đó chứ? Cô tự thấy mình chẳng nợ nần gì anh cả.

Trong con người cô luôn có sự dẻo dai ẩn chứa bên trong vẻ ngoài bình thường, đơn giản, rất hiếm người biết nhưng càng gặp khó khăn điều đó càng thể hiện rõ.

Viên Cảnh Thụy cũng chú ý tới điểm đó, càng chú ý tới cô thư ký nhỏ bên cạnh mình anh càng ý thức được thứ cảm xúc đang bắt đầu nảy nở trong lòng, với anh mà nói thứ cảm xúc ấy có phần thâm trầm.

Cảm giác thâm trầm này bắt nguồn từ thái độ của Đồng Tri Vy đối với anh, mỗi lần đối diện anh cô luôn giữ vẻ mặt chuyên nghiệp, là vẻ mặt của cấp dưới với cấp trên, đương nhiên điều đó không có gì sai, nhưng xét từ góc độ nào đó anh cảm thấy rõ ràng Đồng Tri Vy đang né tránh anh.

Viên Cảnh Thụy cảm thấy thật lạ.

Hơn ba mươi năm nay anh chưa gặp phải tình huống thế này bao giờ. Phụ nữ đối với anh mà nói người trước người sau xếp thành hàng không ngớt, không cần phải suy nghĩ xem làm thế nào mới có được họ mà chỉ cần nghĩ bao giờ từ chối họ, tại sao Đồng Tri Vy lại khác biệt như vậy, thậm chí cô còn muốn ngoài quan hệ công việc ra thì từ chối mọi liên hệ với anh.

Đổi lại bất cứ một người phụ nữ nào trong công ty, có cơ hội bước vào cuộc sống riêng tư của anh không biết họ vui đến mức nào, điều đó có nghĩa là gì? Nghĩa là từ giờ cô ấy sẽ trở thành một nhân vật đặc biệt trong Thành Phương, có nghĩa là cô ấy có chỗ dựa vững chắc nhất, sự bảo đảm kiên cố nhất.

Nhưng Đồng Tri Vy thì không, một tuần tới bệnh viện, ngay cả mẹ anh cũng dò hỏi: “Con trai, sao Tri Vy cứ mở miệng ra là giám đốc với thư ký thế, chẳng giống có tình ý với con gì cả?”.

Hỏi thế thì anh biết nói thế nào được? Ngay cả cười cũng gượng gạo.

Đồng Tri Vy không có thời gian quan tâm tới tâm trạng của sếp, cô bận lắm, ngày nào cũng phải làm bù công việc buổi sáng dồn lại khi cô không ở đây, buổi tối vẫn tiếp tục đi học, có lẽ do đi lại vất vả mà cũng có thể do uống thuốc cảm nên tối nay cô đã ngủ ngay trong giờ học.

Giáo viên tiết học này đã chú ý tới cô, chốc chốc lại nhìn về phía cô, cũng may Lưu Đan Đan cũng đi, thấy giáo viên nhìn về phía này liền gọi Tri Vy: “Tri Vy, đừng ngủ nữa, cẩn thận không bị gọi trả lời bây giờ”.

Đồng Tri Vy mau chóng ngồi thẳng người dậy, quả nhiên bắt gặp ánh mắt của cô giáo, thấy Tri Vy ngồi thẳng người cô giáo còn cười với cô.

Đợi cô giáo quay lên, Tề Đan Đan mới hỏi: “Gần đây làm gì thế? Nhìn em lúc nào cũng như thiếu ngủ vậy”.

Đồng Tri Vy hậm hực: “Không phải vì chị nên cô giáo mới chú ý tới em sao?”.

Tề Đan Đan “ôi thôi” một câu: “Đừng đánh trống lảng, không phải em cũng đang hẹn hò đấy chứ?”.

Đồng Tri Vy đang định lắc đầu thì màn hình điện thoại trên bàn sáng lên, sau chuyện chuông điện thoại lần trước, bây giờ cứ vào lớp việc đầu tiên cô làm là bật điện thoại sang chế độ im lặng, ngay cả để rung cũng không, sợ bị người ta chú ý, nhưng cô sợ bỏ lỡ cuộc điện thoại quan trọng nên cứ đặt điện thoại ở trước mặt.

Trên màn hình cứ nhấp nháy báo có người gọi tới, Tề Đan Đan ghé mắt nhìn rồi nuốt chút nữa hét lên: “Viên Cảnh Thụy, là Viên Cảnh Thụy gọi cho em kìa, mau nghe đi”.

Cô giáo lại đưa mắt nhìn về phía cô, Đồng Tri Vy không kịp bịt miệng Tề Đan Đan, cô nhún nút nghe rồi đưa tay lên miệng: “Suýt”.

Điện thoại để chế độ im lặng nằm trong lòng bàn tay không rung cũng không nóng, nhưng vừa nhấn xuống cô cảm thấy nóng bỏng tay, có cảm giác không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Mãi một lúc sau Đồng Tri Vy mới kiểm soát ra ngoài nghe điện thoại, Viên Cảnh Thụy nói rất đơn giản, anh muốn cô chuẩn bị một chút, ngày mai tới Thành Đô công tác cùng anh.

Cách đây mấy tháng Thành Phương đã nắm được một mảnh đất ở tỉnh S, nằm ở một thành phố nhỏ tên J. Mảnh đất đó gần khu danh lam thắng cảnh, giao thông quanh vùng rất tệ, hiện tại đang có dự án khai thác toàn khu, Thành Phương dự tính sẽ đầu tư khách sạn và resort ở đó.

Người của phòng bất động sản đã làm công tác tiền trạm, người của chính quyền địa phương cũng đã bay tới Thượng Hải tham quan một số hạng mục nhà đất của Thành Phương và đã bàn bạc với Viên Cảnh Thụy một lần, cả hai bên đều cảm thấy rất hài lòng.

Cả công ty bận rộn mấy tháng chuẩn bị việc này, Đồng Tri Vy cũng quen với hạng mục đầu thầu này rồi, chỉ là cách thời gian đầu thầu chính thức vẫn còn một khoảng thời gian nữa, không ngờ Viên Cảnh Thụy lại đột ngột qua đó, không rõ vì sao.

Có điều trước đây cô cũng đã từng đi công tác cùng anh, Viên Cảnh Thụy quyền cao chức trọng, lúc nào đi công tác cũng phải dẫn theo mấy trợ lý, cuộc điện thoại thông báo như thế này hoàn toàn bình thường, lúc cúp máy cô còn thở phào vì nội dung cuộc gọi. Cũng may mỗi câu mỗi lời anh nói đều là về công việc, nếu

anh còn nổi hứng thêm một câu đại loại như: “Thư ký Đồng, về chuyện đó tôi vẫn muốn cô giúp một việc nữa” thì thực sự cô không biết làm thế nào.

Sáng sớm hôm sau Đồng Tri Vy kéo hành lý ra khỏi nhà.

Cô thường xuyên đi công tác nên việc sắp xếp hành lý cũng rất nhanh chóng, trong túi chỉ để mấy bộ quần áo đơn giản là được. Có lần cô đi công tác cùng mấy đồng nghiệp ở phòng quan hệ công chúng, thật trùng hợp cô lại ở cùng phòng một người đẹp có tiếng trong phòng quan hệ công chúng, buổi tối khi rửa mặt cô còn bị cô ấy giáo huấn cho một trận. Nói cô đồ dưỡng da còn mang đi không đủ, vừa rửa mặt xong đã bóng đầy nhờn, nước hoa hồng cũng không dùng, không cẩn thận thì chưa tới ba mươi hai má đã đầy lỗ chân lông.

Sáng sớm hôm sau khi ngủ dậy Đồng Tri Vy đã thấy người đẹp ngồi trước gương trang điểm, cô vốn đã quen dậy sớm, không ngờ người đẹp này còn dậy sớm hơn cả cô, sáu giờ sáng bắt đầu ngồi vào bàn trang điểm, trang điểm đúng một tiếng, sự nhẫn nại và tỉ mỉ khiến cô ngồi nhìn mà thần phục.

Lúc hai người cùng xuống dưới tầng và vào thang máy thì gặp một số khách khác trong khách sạn, người đẹp bước vào trước Tri Vy một bước, mùi thơm như theo gió bay tới, các chàng trai liền sáng mắt, Đồng Tri Vy đứng cạnh cô ấy mà ngỡ mình là không khí. Cả đám người tới đại sảnh thì gặp Viên Cảnh Thụy, anh đang đứng cùng mấy vị quản lý cấp cao trong công ty, ngược mắt lên thấy bọn họ, câu đầu tiên anh nói:

“Thư ký Đồng, cô lại đây”.

Như thể bên cạnh cô không có ai khác.

Dường như Đồng Tri Vy còn nghe thấy tiếng người đẹp âm thầm nghiêng rằng, lúc bước qua trong lòng cô còn không ngừng thương xót, cô rất muốn quay lại nói với cô ấy: Chẳng qua là vì Viên Cảnh Thụy đã gặp quá nhiều mỹ nhân rồi, giống như đồ ăn cũng thế, ăn nhiều sơn hào hải vị quá cũng cảm thấy chán, không phải lỗi do cô đâu.

Vừa kéo hành lý ra ngoài ngõ Đồng Tri Vy đã nhìn thấy chiếc xe ô tô màu đen quen thuộc đỗ ngay bên đường.

Sáng sớm bác Trần đã gọi điện cho cô, nói tiện đường sẽ đưa cô ra sân bay luôn, bác Trần nói rất ngắn gọn, cô chưa kịp hỏi một câu đã cúp máy.

Đến trước xe, cô chưa kịp đưa tay ra mở cửa thì cánh cửa ghế sau đã bật mở, Viên Cảnh Thụy ngồi trong xe nhìn cô. Anh mặc quần bò, áo len, đàn ông vốn đã khó đoán tuổi, anh mặc thế này nhìn càng trẻ trung.

Ở những nơi công cộng Viên Cảnh Thụy thường ăn mặc chỉnh tề, có lẽ do anh nắm quyền khá sớm nên không muốn bị người ta coi nhẹ, sau đó trở thành thói quen, Đồng Tri Vy cũng đã nhìn anh mặc quần Tây áo vest quen rồi, lần này nhìn thấy anh mặc thế này khiến cô hơi sững lại.

Viên Cảnh Thụy bật cười: “Sao thế thư ký Đồng? Không lên xe à? Máy bay không đợi người đâu”.

Cô đáp vâng, rồi định ngồi lên ghế phụ như mọi khi, nhưng sắp đã mở sẵn cửa ghế sau đợi cô thế này cô đành phải ngồi vào, lúc đóng cửa còn cảm thấy có chút phiền não, rõ ràng bình thường cũng đã nhìn quen bộ dạng anh lúc dưới hồ bơi rồi, bây giờ anh vẫn ăn mặc chỉnh tề thì sao phải ngạc nhiên như vậy chứ.

Trong xe không bật nhạc, không gian rất yên tĩnh, sau khi Đồng Tri Vy ngồi vào ghế sau bác Trần liền nổ máy. Lần đầu tiên cùng sắp ngồi ở băng ghế sau, cô cảm thấy có chút không quen, người tự nhiên hơi nghiêng ra phía ngoài, nhìn đồng hồ xe mới có bảy giờ, vẫn còn sớm nhưng đường đã đông người, nhìn qua lớp cửa xe mờ mờ dòng xe đủ màu sắc trên đường giống như đàn cá diếc đang bơi trên sông, bị con sóng vô hình xô về phía trước.

Viên Cảnh Thụy lên tiếng: “Có một buổi đấu thầu công khai được tổ chức sớm, tôi phải đi một chuyến, mấy tập tài liệu này tôi sửa xong rồi cô gõ lại đi, tới Thành Đô in bản đã sửa ra cho tôi”.

Đồng Tri Vy ngồi thẳng người đưa tay đỡ tập tài liệu rồi cúi xuống xem.

Những tài liệu này cô không còn lạ gì, tất cả đều liên quan tới bản dự thảo đấu thầu mảnh đất đó. Trước đây việc này đều do cô sắp xếp, chỗ Viên Cảnh Thụy sửa cũng không nhiều nhưng có một số chỗ liên quan

đến số má khá nhạy cảm nên cô liếc qua liền quay sang nhìn anh.

Người đàn ông này quả thực rất tin tưởng cô, hay là nhân cơ hội này thăm dò cô?

Anh cũng đang nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, Đồng Tri Vy xấu hổ cúi mặt xuống trước.

Sao cô có thể nghi ngờ sếp mình thế này được chứ, đặc biệt là vào lúc này.

Viên Cảnh Thụy không biết lúc này Đồng Tri Vy đang nghĩ gì, anh chỉ thấy cô cúi đầu xuống, vàng trắng mịn phớt hồng có một vẻ đẹp kỳ lạ.

Bất giác không kiềm chế được anh đưa tay ra chạm nhẹ vào gương mặt cô.

5

Một tiếng động vang lên.

Đồng Tri Vy vội vã lùi lại, gáy đụng ngay vào cửa xe.

Chắc chắn rất đau, anh thấy mắt cô hơi đỏ.

“Không sao chứ?”. Anh không kịp kéo cô lại nhưng tay đã đặt sau gáy cô.

Cô ngăn bàn tay anh lại rồi nói: “Không, không sao”.

“Sao lại không cẩn thận thế”.

Anh nói cứ như thể cô không cẩn thận thật.

Mất một lúc Đồng Tri Vy không nói được gì, tay đặt lên gáy mình, mắt nhìn gương mặt người đàn ông ngồi cạnh, anh đã rút tay lại, sau khi nói xong câu ấy anh cũng không nhìn cô nữa, trong ánh mắt có vẻ thâm.

Cô nghi ngờ mình đã nhìn nhầm, sao Viên Cảnh Thụy lại thâm thẳm được? Nếu nói thâm thẳm thì cô bị cụng đầu thế này mới gọi là thâm thẳm, huống hồ người gây ra mọi chuyện này không phải anh thì còn ai chứ? Anh làm sao mà thâm thẳm!

Vừa ngạc nhiên vừa đau, cô muốn hỏi nhưng vẫn chỉ nhìn gương mặt nghiêng của anh, đôi mắt anh hơi sụp xuống, có phần bối rối, không hề giống Viên Cảnh Thụy “không gì không thể” mà cô quen thuộc.

Cô cứ nhìn anh như thế một hồi lâu, đột nhiên không biết phải làm thế nào, đã hé miệng rồi nhưng lại chẳng nói gì.

Đồng Tri Vy không lên tiếng, Viên Cảnh Thụy cũng thế, bác Trần cũng không hề quay đầu lại, dường như trong xe chỉ có mình bác.

Tới sân bay cô đã thấy mấy cán bộ cấp cao trong công ty đang đứng trước cửa check in, giám đốc Kiều của phòng bất động sản cũng đã tới, thấy Viên Cảnh Thụy đến liền lao ra như tên bắn báo cáo tình hình với anh, cho tới lúc lên máy bay vẫn không ngừng nói.

Lên máy bay, đương nhiên là giám đốc phòng bất động sản ngồi cạnh Viên Cảnh Thụy, Đồng Tri Vy dờ khóc dở cười ôm máy tính ngồi trong góc cách xa họ nhất, suốt chặng đường cầm đầu sửa tài liệu, ánh mắt cũng không nhìn về phía đó nữa.

Đến lúc này nếu cô còn nói không hề cảm thấy Viên Cảnh Thụy có hứng thú với mình thì có lẽ cô không phải là phụ nữ nữa.

Nhưng cô chưa hề nghĩ tới việc Viên Cảnh Thụy có cảm tình với mình, anh là kiểu đàn ông không bao giờ thiếu đàn bà, bên cạnh lúc nào cũng có một bầy oanh yến rực rỡ, trong hoàn cảnh ấy anh còn chú ý tới cô, thực không thể tưởng tượng được.

Hay là anh cảm thấy chán ghét cảm giác lặp lại nên muốn tìm kiếm chút gì đó mới mẻ từ cô chăng?

Nghĩ tới đây những ngón tay đang gõ bàn phím bắt đầu rối loạn.

Viên Cảnh Thụy không tốt sao? Không, anh ấy quá tốt. Cô giống như một người bình thường đang đứng trước một vật thể phát sáng, ngay từ cái nhìn đầu tiên cô đã cảm thấy lóa mắt.

Nhưng cô không thể chấp nhận anh được, cô đã từng thấy phụ nữ quần quanh bên anh quá nhiều, đã từng nghe nhiều cuộc điện thoại đau lòng, hướng hồ phía sau anh còn có một bóng đen mãi mãi xưa không tan. Mỗi lần nghĩ tới sự cố đáng sợ và đầy nghi hoặc ấy cô đều không nén được cơn rùng mình.

Cô cũng muốn yêu, muốn có người nhớ nhung mong mỏi, nhưng cô muốn yêu một người đàn ông ổn định, cô cũng mong người ấy ưu tú, nhưng tuyệt đối không phải là kiểu người như Viên Cảnh Thụy.

Ở bên cạnh một người đàn ông như anh, không cần thử cô cũng đã nhìn thấy kết cục của mình, chắc chắn cô sẽ mau chóng trở thành một “quá khứ”, sau đó lại nhìn anh hứng thú tương tự với một người phụ nữ khác.

Có thể cô sẽ nhận được một sự bù đắp thực tế, Viên Cảnh Thụy là người rộng rãi, thứ gì cũng tặng được, quà chia tay chắc chắn cũng lộng lẫy lắm. Cô còn nhớ đã có lần thay anh đặt một món trang sức kim cương đi tặng, món đồ ấy cô đưa anh xem, sau khi mở chiếc hộp nhưng ra cả căn phòng rực sáng. Anh chỉ liếc một cái rồi nheo mắt, cô còn tưởng anh không vừa ý, đang định giải thích thì anh quay đi rồi nói: “Lần sau những thứ này không cần đưa tôi xem”.

Thế là xong.

Sau này cô nghĩ chắc do hôm đó ánh nắng quá chói chang nên viên kim cương phản xạ ánh sáng khiến anh chói mắt, có thể thấy anh không đặt quá nhiều tâm ý vào những người phụ nữ đã trở thành quá khứ, người đàn ông như thế này không phải là kiểu người cô có thể chấp nhận được, cô không bao giờ chấp nhận mình là một tờ giấy lau tay, dùng xong rồi vứt đi.

Đồng Tri Vy lặng lẽ dùng mấy lời này cảnh cáo bản thân. Máy bay xuyên qua tầng mây, cô tiếp viên hàng không mỉm cười mang điểm tâm tới, cô không có hứng ăn, trợ lý giám đốc phòng bất động sản là một thanh niên trẻ ngồi cách cô một lối đi thấy cô không phản ứng gì liền hỏi: “Thư ký Đồng, nếu chị không ăn thì cho tôi nhé? Nhà tôi ở Tùng Giang, để kịp giờ bay nên sáng sớm đã phải đi rồi, còn chưa kịp ăn sáng”.

Cô gạt đầu đưa hộp cơm cho cậu rồi tiếp tục cầm cùi sữa văn bản trên máy tính, chỉ có điều lúc cúi đầu xuống biểu cảm thâm trầm của Viên Cảnh Thụy lại xuất hiện trước mặt cô, cả hôm anh đứng ngoài ban công chỉ cho cô nhìn nhà anh nữa. Buổi tối hôm gặp Ôn Bạch Lương, anh dẫn cô tới tiệm thuốc mua thuốc, lúc bước ra còn rẽ sang hàng hoa quả mua lê, mặc cả với bà chủ quán dưới ánh đèn chao nghiêng...

Cho dù Viên Cảnh Thụy lợi hại thế nào trong mắt người khác thì anh luôn rất tốt với cô.

Có lẽ phản ứng của cô có phần hơi quá.

Cô nghĩ thế, những ngón tay vẫn tiếp tục công việc của mình nhưng hồi lâu mới gõ được hai chữ, hai chữ đó vẫn sai.

Ba tiếng sau máy bay hạ cánh ở sân bay Song Lưu, lúc ra ngoài đã có người đón, là thư ký họ Lý của ông Quý, phó chủ tịch thành phố J. Thư ký Lý khoảng bốn mươi tuổi, nhìn qua là biết làm việc trong cơ quan nhà nước, gương mặt luôn tươi cười, nhiệt tình tới mức khiến người khác khó mà từ chối, cứ mở miệng ra là những lời khách sáo rập khuôn.

Đồng Tri Vy đi sau cùng, nhìn theo Viên Cảnh Thụy được một đám người vây quanh cùng bước ra ngoài, bên ngoài sân bay đã có xe do chính quyền thành phố J phái tới đợi sẵn, một chiếc Buick CL8 và một chiếc xe con bảy chỗ, chuẩn bị rất chu đáo.

Viên Cảnh Thụy đi đầu, lúc tới cửa xe bèn dừng chân rồi quay đầu lại.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía cô, anh gọi cô: “Thư ký Đồng”.

Đồng Tri Vy đành bước lên, anh giới thiệu cô với thư ký Lý: “Đây là thư ký của tôi, Đồng Tri Vy”.

Trước đó thư ký Lý vốn không hề chú ý tới Đồng Tri Vy, nhưng lúc này cũng đưa mắt nhìn cô. Cô định đưa tay mở cửa xe nhưng thư ký Lý nhanh tay hơn đã mở trước cô, miệng mời hai người lên xe. Giám đốc Kiều

và một người khác cúi đầu lên trước, Viên Cảnh Thụy cũng ngồi vào chỗ, chỉ còn chỗ sát cửa, Đồng Tri Vy bất lực ngồi vào chỗ đó, bên cạnh vẫn là sếp cô.

Cô có hàng trăm hàng ngàn lý do không muốn quá gần gũi anh, nhưng bây giờ xem ra, đó là việc không thể.

Cũng may Viên Cảnh Thụy đã bình thường trở lại từ lâu, suốt dọc đường thư ký Lý thao thao bất tuyệt giới thiệu cho họ những cảnh đẹp, những món ăn ngon của tỉnh S, lại thêm hai người nữa trên xe chốc chốc góp chuyện nên không khí trong xe khá vui vẻ.

Thỉnh thoảng Viên Cảnh Thụy cũng nói chuyện với cô, anh hỏi: “Thư ký Đồng, cô thấy thế nào?”. Giọng nói rất bình thường, như thể mọi chuyện xảy ra trước đó chỉ là ảo giác của cô.

Cô dần dần bình tâm lại, trong lòng nghĩ chỉ cần thái độ của bản thân rõ ràng, với hiểu biết của cô về anh thì anh sẽ không có hành động gì nữa.

Viên Cảnh Thụy là người đàn ông khá lười biếng trong việc đối xử với phụ nữ, anh quen với sự chủ động của người khác, hiếm khi chú tâm, hoặc có lúc cũng có hứng thú với ai đó nhưng nếu không được đáp lại thì cũng qua đi rất nhanh.

Đang miên man nghĩ thì bên tai vang lên tiếng thư ký Lý nói chuyện với cô: “Thư ký Đồng đã tới tỉnh S bao giờ chưa? Có quen ăn cay không?”.

Cô đáp: “Đây là lần đầu tiên tôi tới tỉnh S, có điều vị nào tôi cũng ăn được một chút, ở Thượng Hải cũng có nhiều món ăn Tứ Xuyên”.

Thư ký Lý bật cười ha ha: “Vậy thì tốt, đến tỉnh S bữa đầu tiên nhất định phải ăn món Tứ Xuyên chính tông, tôi còn sợ con gái Thượng Hải không ăn được cay nữa, anh Viên nói xem có phải không?”.

Viên Cảnh Thụy cười rồi quay sang nhìn cô: “Thư ký Đồng ăn được cay à?”.

Cô ngồi thẳng người rồi trả lời anh vừa ngắn gọn vừa nghiêm túc: “Vâng, thừa tổng giám đốc”.

Thái độ chuyên nghiệp của cô khiến thư ký Lý ngồi ở hàng ghế trên cũng ngạc nhiên quay đầu lại.

6

Đi đường cao tốc từ Thành Đô tới thành phố J cũng không xa lắm, chỉ hai tiếng là tới, rời khỏi đường cao tốc là tới trục đường chính hai chiều với sáu làn xe, hai bên đều là những tòa nhà cao tầng mới xây, mặc dù trời âm u nhưng vẫn thấy khá sạch sẽ, ngăn nắp.

Giám đốc Kiều ngồi ghế sau nói: “Thành phố J xây dựng cũng được gọn”.

Thư ký Lý gật đầu: “Đương nhiên, sau khi ông Quý phó chủ tịch thành phố chúng tôi nhậm chức đã mạnh tay thay đổi diện mạo thành phố, hai năm qua rất nổi tiếng ở tỉnh S”.

Thư ký Lý cứ mở miệng là nói hàng tràng những lời khen ngợi, nghe là đoán ra bình thường nói quen rồi.

Viên Cảnh Thụy đột nhiên nói: “Thư ký Lý, những công trình này đều xây dựng sau động đất đúng không?”.

“À, đúng thế”. Thư ký Lý đáp: “Đợt 512(7) chỗ nào cũng đổ vỡ, trong thành phố còn đỡ, nếu anh đi đường núi về phía tây thì thôi rồi khỏi nói, đến bây giờ vẫn có chỗ còn đổ sập, có chỗ thì đang xây, chưa khôi phục được”.

“Đợt trước không phải còn bị sạt lở sao?”. Giám đốc Kiều cũng nói xen vào, mảnh đất Thành Phương tham gia đấu thầu không ở trong thành phố mà thuộc khu danh lam thắng cảnh trong vùng núi, ở đây không nhìn thấy được, có điều sau khi Thành Phương nắm được mảnh đất ấy, phòng bất động sản đã điều tra nghiên cứu tiền trạm vài tháng, dự toán chi tiết giá thành của mảnh đất, xu thế tương lai và các hạng mục phát triển khác của khu danh lam thắng cảnh, mặc dù giám đốc Kiều ở Thượng Hải nhưng ông vô cùng hiểu về tình hình khu đất này.

“Đúng thế, sau động đất núi dễ lở lắm, đá ở đó như bánh giòn vậy, tay bóp một cái là vỡ vụn, mưa một cái chả có gì là không sập cả”.

“Nguy hiểm quá”.

“Không sao, không sao, mảnh đất đầu thầu nằm trong khu danh lam thắng cảnh, cách núi xa lắm, vị trí địa lý tuyệt vời, là khu vực trọng điểm phát triển của thành phố, thu nhập tài chính sau này của chúng ta đều phải dựa vào mảnh đất này, không phải đang tu sửa đường xá rồi sao? Vùng đất này có tiềm năng lắm”.

Viên Cảnh Thụy mỉm cười: “Vùng đất tỉnh S này ngay từ xa xưa người ta đã nói khó như đường vào đất Thục(8) mà, vùng núi hiểm trở, chỗ đất bằng thì người chen người, đồng bằng đúng là đất vàng đất bạc”.

Nghe anh nói thế mắt thư ký Lý sáng rực lên, luôn miệng nói phải, nếu không phải đang ngồi trên xe thì chắc chắn ông ta sẽ quay lại bắt tay anh một cái thật chặt.

Buổi tối đương nhiên là tiệc rượu.

Phó chủ tịch Quý đích thân tới khách sạn, lúc ăn cơm chủ đề nói chuyện luôn xoay quanh mảnh đất đó.

Các món ăn đều là những món Tứ Xuyên truyền thống, tiệc đặt tại khách sạn mới mở, căn phòng rộng rãi hoành tráng, ngoài hành lang treo đầy tranh Trung Quốc. Đồng Tri Vy ngồi bên cạnh Viên Cảnh Thụy, vừa ngồi xuống đã thấy mấy chai rượu Mao Đài mở sẵn, thư ký Lý còn cầm mấy chai rượu Tây trong tay, thấy cô nhìn sang liền cười và ra hiệu: “Remy Martin được khai nắp thì chuyện tốt đẹp sẽ tự nhiên tới thôi”.

Viên Cảnh Thụy uống rất được, những người khác đương nhiên cũng không kém cạnh, mọi người nâng chén chúc nhau liên tục khiến không khí trên bàn tiệc vô cùng sôi nổi, ngay cả Đồng Tri Vy cũng bị mời rượu. Cô đành phải nhấp một hai ngụm, trên bàn tiệc còn có mấy người phụ trách mời nhà đầu tư của chính quyền khu vực mặt đồ phùng phùng rót rượu cho cô, rồi nâng cốc ép cô một hơi uống cạn.

Đồng Tri Vy do dự một hồi, cốc rượu được rót đầy không phải chén nhỏ uống rượu trắng bình thường mà là cốc thủy tinh uống bia. Từ ngày đi làm cô luôn làm thư ký, nói văn hoa một tí thì cũng là dân văn phòng, thực ra dù năm xưa cùng Ôn Bạch Lương ngược xuôi mưa gió lập nghiệp hay bây giờ ngồi làm việc trong nhà cao tầng, ngày ngày đối mặt với Viên Cảnh Thụy, thì đã đi dự tiệc đều không thể tránh khỏi việc uống rượu, đặc biệt năm xưa khi cô còn ở bên Ôn Bạch Lương, thỉnh thoảng gặp gỡ khách hàng tính cách hào sảng tới từ phương bắc, nếu không uống thì đập bàn ngay tại chỗ, không luyện được tửu lượng thì cũng vì sợ mà uống được một chút.

Chỉ là sau khi tới Thành Phương, với thân phận và địa vị của Viên Cảnh Thụy thì đương nhiên khách hàng gặp gỡ bên bàn ăn cũng khác Ôn Bạch Lương, cho dù là tiệc rượu thì phần lớn đều uống champagne hoặc vang đỏ, trong yến tiệc cũng không ngoại lệ, cô đã quen với sự nhẹ nhàng kiểu đó rồi, tửu lượng cũng thật lười, đột nhiên bây giờ một cốc rượu trắng to bị đặt trước mặt, hai mắt cô suýt trợn tròn.

Không thể không uống được, ai cũng đang nhìn cô, ngay cả Viên Cảnh Thụy cũng quay đầu lại nhìn, anh là kiểu người uống rượu không đỏ mặt, nhưng hai mắt như phủ một làn hơi nước long lanh, khiến người khác có cảm giác áp lực hơn bình thường.

Cô nghiêng rằng, trên mặt vẫn giữ nụ cười, lúc cầm cốc rượu lên cô nói: “Tửu lượng của tôi không tốt nếu uống nữa chắc sẽ say mất, nhưng chén này tôi vẫn cạn hết, kính mọi người”. Cô nói xong bèn ngửa cổ uống.

Vị rượu nặng chảy qua cổ họng bỏng rát như lửa đốt khiến Đồng Tri Vy bất giác nhắm mắt lại, bên tai còn vang lên tiếng vỗ tay và tán thưởng, cô nuốt thêm ngụm nữa thì bàn tay đang cầm cốc bị giữ lại.

“Thư ký của tôi uống được đấy chứ? Có điều nếu uống nữa thì buổi tối lại phải cử người chăm sóc riêng cho cô ấy. Lần này tới đây chúng tôi không đi nhiều người, phó chủ tịch Quý nói xem, tha cho cô ấy, được chứ?”.

Đồng Tri Vy mở to mắt, cốc rượu đã nằm trong tay Viên Cảnh Thụy, phó chủ tịch Quý nhìn hai người rồi cười: “Mấy cậu này đừng ép nữa! Một cô gái thế này làm sao uống được nhiều thế”. Những người khác cũng nói thêm vào, mỗi người một câu, chuyện nhỏ này cũng mau chóng trôi qua.

Cô từ từ ngồi xuống, biết xung quanh có nhiều con mắt đang nhìn mình nhưng cô vẫn không dám quay sang nhìn sắc mặt và ánh mắt của người đàn ông bên cạnh, cô nhìn chiếc cốc đang đặt trên bàn, chiếc cốc vẫn còn đầy rượu, không ai chạm vào nhưng nó đang khẽ rung lên.

Lúc bàn tiệc đang vui vẻ thì bên ngoài có người gõ cửa bước vào, khom lưng đi tới bên phó chủ tịch Quý thì thắm vào tai ông, ông Quý “ừ” lên mấy tiếng, mặc dù gương mặt vẫn tươi cười nhưng sắc mặt có sự thay

đổi rõ ràng, ngay cả Đồng Tri Vy cũng cảm thấy khác thường.

Sau khi người đó ra ngoài, Viên Cảnh Thụy liền lên tiếng hỏi: “Phó chủ tịch Quý có việc gì gấp à?”

Ông Quý cầm cốc rượu, nói: “À, không có gì, không có gì, mấy thương nhân bất động sản trong khu vực chạy tới kiểm quan hệ ấy mà, tôi đã sớm công khai nói với họ là lần này có quan hệ gì đi nữa cũng không được, mọi chuyện phải đợi có kết quả đấu thầu rồi nói tiếp”.

Thư ký Lý ngồi bên cũng lên tiếng: “Đúng thế, phó chủ tịch Quý đã công khai công bố từ lâu rồi, lần đấu thầu này nhất định phải dựa trên nguyên tắc công khai, công bằng, công chính, không có sự mở đầu tốt thì làm sao mà thu hút được sự đầu tư tốt từ bên ngoài, ông Quý, ông thấy có đúng không?”.

“Đúng, anh Viên, lúc tới Thượng Hải tôi đã nhìn thấy những hạng mục nhà đất mà công ty anh khai thác ở Thượng Hải, thi công, quản lý đều quá chuyên nghiệp, lần đấu thầu này tôi đánh giá cao công ty anh đấy, nào, chúng ta cùng nâng cốc”.

Chỉ mấy câu nói mà không khí của buổi tiệc lại lên tới cao trào, ai ai cũng nâng ly.

Đồng Tri Vy nhân cơ hội này quan sát Viên Cảnh Thụy, lúc anh uống rượu một cánh tay vẫn đặt trên cổ áo, dường như muốn cởi bớt nhưng lại không làm thế, đôi mắt bắt đầu nhắm hờ, nhưng cũng chỉ nhắm hờ lúc ngửa cổ lên uống rượu, đặt cốc xuống lại cười rất tươi.

Đồng Tri Vy ngồi thêm một lúc nữa rồi đi vào phòng vệ sinh. Khách sạn nguy nga tráng lệ, ngay cả phòng vệ sinh cũng sơn màu vàng, còn đặt hoa tươi đang tỏa hương dịu nhẹ khắp bốn phía trong không gian ấm áp.

Đã uống rượu nên Đồng Tri Vy đứng trong phòng vệ sinh lâu hơn bình thường, cô vỗ vỗ mặt để mình tỉnh táo hơn, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng hai người phụ nữ nói chuyện, giọng nói có phần kinh sợ.

“Thật à? Không phải chứ, đó là xe của chính quyền”.

“A Thường làm việc trong nhà để xe mà, làm sao mà nhầm được, đúng là xe của chính quyền, bánh xe bị chọc thủng, trên xe bị rạch xước tứ tung, còn viết chữ nữa, không biết là ai làm, sau đó người của chính quyền kéo xe đi rồi, dặn cậu ấy không được nói lung tung”.

“Đen thế, chuyện này xảy ra ở khách sạn chúng ta, đến lúc đó không biết sắp phải đền bao nhiêu tiền nữa”.

“Tiền gì chứ? Tôi nghĩ là do bọn xã hội đen làm đấy, ngay cả xe của chủ tịch mà cũng dám phá”.

“Không phải xe của chủ tịch, là chiếc khác, họ đi mấy chiếc tới cơ”.

“Không phải cũng thế sao, họ làm cho chủ tịch xem đấy”.

“Thực sự có bọn xã hội đen lợi hại thế sao...”.

“Cô mới tới làm nên không biết đâu, ở thành phố nhỏ như chỗ chúng ta...”.

Tiếng nói của hai người nhỏ dần rồi tắt hẳn để lại một mình Đồng Tri Vy ngồi đó, cả người toát mồ hôi, hoàn toàn tỉnh rượu.

Chú thích:

(7) 512: Ngày 12 tháng 5 năm 2008 một trận động đất tàn khốc nhất, nặng nề nhất trong lịch sử Trung Quốc xảy ra ở Tứ Xuyên sau trận động đất năm 1976 ở Đường Sơn (ND).

(8) Nguyên gốc là tên một bài thơ của Lý Bạch. Bài thơ “Thục đạo nan”. Bản dịch của Trần Trọng San.

Đường Thục Khó

Ôi, chao ôi!

Nguy hiểm, cao thay!

Đường Thục khó, khó hơn lên trời xanh (ND).

7. Chương 7: Chương Thứ Mấy Của Đêm

Trời chưa sáng tôi không thể nào xác định được, đêm nay rốt cuộc kéo dài tới chương thứ mấy.

1

Lúc tan tiệc cũng đã là đêm khuya.

Sau khi lên lầu Viên Cảnh Thụy cho gọi giám đốc Kiều vào phòng, tối nay giám đốc Kiều uống hơi nhiều nên lúc đi còn loạng choạng, một câu phải nói hai lần còn kèm theo tiếng ợ đầy mùi rượu, Đồng Tri Vy thấy sắc mặt Viên Cảnh Thụy sầm lại vô cùng đáng sợ, cô mau chóng đi pha một ấm trà đặc, đang định ra ngoài thì Viên Cảnh Thụy lên tiếng:

“Thư ký Đồng, cô cũng ở lại”.

Có say thế nào đi nữa thì lúc này giám đốc Kiều cũng cảm nhận được áp lực, mặc kệ trà đang nóng cũng cầm cốc lên uống mấy ngụm, có thể mới đuổi thẳng được cái lưỡi đã cuộn lại nãy giờ.

Viên Cảnh Thụy cầm laptop, mắt nhìn màn hình, tay chỉ lên màn hình cảm ứng, chậm rãi nói: “Anh Kiều, mấy đối thủ cạnh tranh đấu thầu lần này anh tìm hiểu kỹ chưa?”.

Giám đốc Kiều vừa gật đầu vừa nói: “Đã tìm hiểu kỹ rồi, mấy bên đều là đơn vị phát triển nhà đất ở vùng này, thực lực không so với chúng ta được, tôi đã liệt kê hết tình hình của bọn họ rồi, ở trong báo cáo có hết”.

“Lần đầu chúng ta tới tỉnh S, cái chúng ta cần thấy không phải là thực lực công ty mà là thế lực của họ ở khu vực này, anh Kiều, đây đâu phải là lần đầu tiên anh tìm hiểu đất đai ở tỉnh khác, sao lại làm ăn hồ đồ thế”.

“Tôi biết, nhưng anh xem, lần này là phó chủ tịch của họ đích thân ra mặt liên hệ với chúng ta, tôi cảm thấy...”.

“Anh cảm thấy? Anh cảm thấy chỉ dựa vào vài câu nói của phó chủ tịch thì việc này không phải bàn cãi nữa sao? Anh cảm thấy chỉ dựa vào mấy bảng báo cáo về công ty có trên mạng là anh sẽ hiểu đối thủ cạnh tranh thế nào sao?”.

Câu nói này rất nặng lời, giám đốc Kiều nghe xong toát mồ hôi hột, miệng ậm ừ một hai câu, cũng không rõ là đang nói gì.

Viên Cảnh Thụy ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm ông Kiều một lúc, căn phòng yên tĩnh tới mức đáng sợ.

Mỗi phòng trong khách sạn đều rất rộng, họ ngồi trong phòng khách, Đồng Tri Vy chuyên làm việc vặt, Viên Cảnh Thụy không cho phép cô đi thì cô không thể về phòng như những người khác, không còn nơi nào để rút lui nữa cô đành đứng bên cạnh quây pha trà nước, vờ như bản thân mình không tồn tại.

Một lát sau giám đốc Kiều mới lên tiếng: “Vây, vậy bây giờ tôi lập tức điều tra lại ngay”.

“Anh nghĩ xem nên điều tra thế nào đi, có một số chuyện nếu chỉ dựa vào bảng biểu thì không được đâu”. Viên Cảnh Thụy nói câu cuối cùng.

Sau tiếng đóng cửa căn phòng lại trở nên yên tĩnh, Đồng Tri Vy lặng lẽ thở phào, đang định lên tiếng xin về phòng thì giọng nói của Viên Cảnh Thụy lại vang lên.

“Thư ký Đồng, cô còn ở đó chứ?”.

“Có tôi”.

Căn phòng được thiết kế theo phong cách Trung Quốc, giữa phòng khách và quây pha trà nước được ngăn cách bằng một bức tường hoa, cô quay ra ngoài nhìn, thấy anh vẫn đang ngồi trên ghế sofa giữa phòng khách, mấy tính đã được bỏ sang một bên, một tay anh đặt trên thành ghế, tay kia đang nói lỏng cổ áo.

Trước khi tham gia tiệc rượu buổi tối Viên Cảnh Thụy đã thay quần áo, mặc trang trọng để dự tiệc, nhưng trước giờ anh không thích thắt cà vạt, có thể do không thích bị gò bó. Cho dù ăn mặc chỉnh tề thì bên trong plet cũng chỉ mặc áo sơ mi sẫm màu, anh tháo cúc cổ thể này mọi vẻ nho nhã lịch sự vốn có không hiểu bay biến đi đâu hết, sức mạnh thường ngày bị ẩn giấu dưới bộ Âu phục đều lộ ra ngoài, trông anh vô cùng nguy hiểm.

Bước chân Đồng Tri Vy khựng lại.

Cô lại có cảm giác sợ hãi.

Viên Cảnh Thụy nhìn cô thư ký đang đứng cách mình chừng ba bước, trong lòng bất giác lại thở dài.

Khi cô kể lại cho anh vụ việc xe của chính quyền bị phá hoại anh chăm chú nhìn vào mắt cô, cho dù là lúc đó trong đôi mắt cô cũng không hề có vẻ sợ hãi chùn bước như bây giờ.

“Mệt rồi à?”. Anh hỏi cô.

“Cũng bình thường, tổng giám đốc Viên còn cần gì nữa không?”. Cô đứng yên tại chỗ, không bước lên nhưng cũng không lùi lại, làm tròn chức trách là một chuyện, cô nhìn thấy sự mệt mỏi trên gương mặt anh lại là chuyện khác.

Cô là thư ký được anh chọn cho nên việc cô đối xử với anh thế nào cũng chính là đối xử với công việc thế đó, trước giờ cô luôn làm việc rất nghiêm túc.

“Cô cảm thấy hạng mục này thế nào?”. Anh không bảo cô ra về mà chậm rãi nói, có vẻ như muốn nói chuyện với cô.

Đồng Tri Vy vẫn đứng đó, chưa kịp nói gì thì anh đã bảo: “Ngồi xuống đi, tôi không phải là hổ dữ nên không biết ăn thịt người đâu”. Nói xong anh ngồi thẳng dậy rót trà cho cô.

Cô chần chừ rồi ngồi xuống chiếc ghế đơn bên cạnh, nhẹ nhàng nói: “Vị trí hạng mục này rất đẹp, nếu có thể làm được thì chắc chắn sẽ thu được nhiều lợi nhuận, nhưng...”. Mấy lời tối nay cô nghe được vẫn vang vọng bên tai, người tên A Thường sau khi nhận tiền cũng đã chứng thực, rõ ràng có người phá hoại một chiếc xe nào đó của chính quyền, lúc đó không ai chú ý cũng không ai tra hỏi xem rốt cuộc ai làm, nhưng cô cảm thấy trong lòng Viên Cảnh Thụy hiểu rõ, chuyện này không phải là trùng hợp.

Anh mỉm cười không để cô nói hết câu: “Trước đây bạn tôi cũng đã từng nói, nơi này mặc dù tiềm năng phát triển khá tốt nhưng thế lực địa phương quá mạnh, cho dù chính quyền công khai đấu thầu thì “điềm vương dễ bái tiểu quý khó ứng phó”, dặn tôi phải cẩn thận, không nên tới đây, sợ tay không quay về”.

Đồng Tri Vy gật đầu, không phải cô chưa bao giờ nhìn thấy sự nguy hiểm trong kinh doanh, nơi càng lắm lợi nhuận thì càng nhiều cạnh tranh, chuyện cạnh tranh này nhiều lúc biến thành bạo lực, cô còn tận mắt chứng kiến có người bao vây rồi đập xe của Viên Cảnh Thụy.

Anh chau mày: “Cô có để ý sắc mặt của phó chủ tịch Quý lúc nghe điện thoại không?”.

Đồng Tri Vy gật đầu.

“Quả thực tôi không có ai thân quen ở thành phố J nhưng ở tỉnh này cũng có một số bạn bè, ban nãy vừa hỏi họ và thu được một số tin tức. Họ nói trong mấy doanh nghiệp làm vụ này có một người đứng thực là dân anh chị, rất ghê gớm”.

Cô im lặng nghe anh nói, Viên Cảnh Thụy xuất thân rất bình thường nhưng anh là người từng bước lẫn lộn xây dựng lên sự nghiệp, thương trường như giang hồ, nhiều khi phải dựa dẫm vào nghĩa khí anh em, cho dù anh không phải là người có thể một tay che cả bầu trời nhưng lại có rất nhiều bạn bè thân thiết bên cạnh, về điểm này Đồng Tri Vy có ấn tượng rất sâu sắc.

Anh lại nói với cô mấy câu nữa, cô vẫn im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng mới đáp lại, cô cũng suy nghĩ rồi nói mình cho rằng điều này đúng, điều kia đúng chứ không chỉ biết vâng dạ.

“Trước đây công ty không có nghiệp vụ ở tỉnh S, lại mới đến đây có gặp một số khó khăn cũng là chuyện bình thường, nhưng nếu mấy doanh nghiệp làm vụ này thực sự uy hiếp chính quyền thì nên để cảnh sát giải quyết, cô cảm thấy sao?”.

Thực ra trong lòng anh đã có dự tính, cũng không cần cô đưa ra ý kiến, chỉ là việc xảy ra đột ngột khiến anh cảm thấy lòng sốt ruột muốn nhìn thấy cô ngồi cạnh.

Một người nếu có quá nhiều dự vọng thì phản ứng trực tiếp nhất chính là đôi mắt, anh đã từng nhìn thấy ánh mắt của quá nhiều phụ nữ bị dự vọng giày vò, chỉ có ánh mắt Đồng Tri Vy khi nhìn anh tĩnh lặng như nước, cho dù không nói gì nhưng chỉ cần nhìn cô ngồi đó cũng khiến lòng anh vô cùng yên bình.

“Nếu mấy doanh nghiệp đó dám uy hiếp chính quyền vậy thì cảnh sát bình thường cũng không thể giải quyết được việc này”. Anh hừ nhẹ một tiếng rồi tiếp lời: “Có điều tôi cũng không sợ đến thế”.

Cô ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt của người đàn ông bên cạnh như lóe sáng, đó là ánh mắt đột nhiên có hứng thú và nóng lòng muốn thử sức, cô đã từng nhìn thấy ánh mắt ấy.

Lần trước khi cô nhìn thấy ánh mắt này là sau khi anh đánh nhau với người ta.

Ý thức nguy hiểm đột nhiên ập tới khiến Đồng Tri Vy đan chặt hai bàn tay lại với nhau, xong rồi, sao cô cứ có cảm giác lần đi công tác này sẽ mang lại cho cô một sự trải nghiệm vô cùng đáng sợ.

Theo lịch trình, ngày hôm sau cả đoàn Thành Phương sẽ tham gia buổi họp báo đầu thầu công khai.

Sáng sớm đã có ô tô và tài xế đợi sẵn ở cửa khách sạn nhưng không thấy bóng thư ký Lý đầu, ông ấy chỉ gọi điện thoại tới báo nhận được tin cấp trên tới thị sát nên hôm nay ông ấy phải chuẩn bị tài liệu cả ngày, không tới được và tỏ ý xin lỗi.

Sau khi nhận được điện thoại, giám đốc Kiều nói với Viên Cảnh Thụy:

“Tổng giám đốc Viên, suy xét đến vấn đề an toàn, tôi cho rằng hay là lần này chúng ta nên hoãn kế hoạch lại một chút”.

“Suy xét đến vấn đề an toàn?”. Viên Cảnh Thụy nửa cười nửa không nhìn ông Kiều, ánh nhìn của anh khiến mồ hôi trên trán ông Kiều lấm tấm.

Cũng may Viên Cảnh Thụy không tiếp tục vấn đề này trước mặt mọi người, anh chỉ nhắc mọi người chuẩn bị tốt, xuất phát đúng giờ, một nhóm người về Thượng Hải trước, chỉ cần giám đốc Kiều ở lại tham gia buổi họp báo đầu thầu là được.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, nhưng Viên Cảnh Thụy nói xong liền quay người đi ngay, đi được một bước liền quay lại gọi Đồng Tri Vy: “Cô đi theo tôi”.

Đồng Tri Vy đi theo, cô cảm thấy lưng mình bị những ánh mắt sắc lẹm nóng rực thiêu đốt.

Anh vừa đi vừa nói với cô: “Cô đổi lại vé máy bay cho bọn họ, cô cũng thế, đổi thành chuyến bay sớm nhất về Thượng Hải”.

“Vậy anh thì sao?”. Cô truy hỏi.

“Tôi muốn đi xem mảnh đất đó”.

Hai người nói đến đây thì bắt gặp một nhân viên của Thành Phương ngoài hành lang, có lẽ ngủ dậy muộn lại vừa ăn sáng xong nên vội vàng vàng chạy vào cửa lớn, thấy Viên Cảnh Thụy thì “phanh” không kịp, đành miễn cưỡng đứng lại cúi đầu chào: “Sếp Viên”.

Viên Cảnh Thụy chỉ gật đầu, nhân viên này nhìn Đồng Tri Vy với ánh mắt dò hỏi, cô đành phải lên tiếng: “Mọi người đều về phòng sắp xếp hành lý rồi, cậu cũng về đi, lát nữa mọi người tập trung ở cửa khách sạn chuẩn bị về Thượng Hải”.

Cậu nhân viên sững người nhưng Viên Cảnh Thụy đã đi lên trước, Đồng Tri Vy cũng đi theo, không có thời gian để giải thích cho cậu nữa.

“Tôi có xe tới đón, để tài xế của họ đưa mọi người ra sân bay là được rồi, sau khi xem xong mảnh đất đó tôi sẽ tự về Thượng Hải”.

“Tôi đi với anh”. Đồng Tri Vy đột ngột lên tiếng.

Anh đang định gọi điện thoại, nghe cô nói vậy anh liền quay sang nhìn cô, ánh mắt rất dịu dàng. Gần đây anh luôn nhìn cô với ánh mắt như thế, giống như đang nhấm nạy với cô, nhưng cô luôn không hiểu mình đã làm gì mà cần anh phải nhấm nạy với mình như thế?

“Không cần đâu, cô về đi, sau khi về công ty thông báo cho EMT (Đội quản lý cấp cao) chuẩn bị tốt buổi họp tối mai, nếu tôi không về kịp thì họp qua video”. Anh nói xong ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nhớ gọi điện cho tôi”.

Có một khoảnh khắc cô chỉ muốn hỏi anh, những việc này cô có thể giải quyết được qua điện thoại, tại sao anh nhất định muốn cô quay về Thượng Hải? Thực ra cô càng muốn hỏi anh, tại sao anh muốn những người khác về hết mà chỉ giữ lại giám đốc Kiều, lẽ nào vì anh cảm thấy hôm nay sẽ gặp nguy hiểm? Giống như lời giám đốc Kiều đã nói, suy xét đến vấn đề an toàn?

Nếu thực là như thế thì anh cũng nên về cùng mọi người, đường đường là tổng giám đốc của Thành Phương, lẽ nào anh còn muốn khiêu chiến với nguy hiểm, tìm sự kích thích trong tình huống không an toàn sao?

Quả thực cô không muốn nghĩ thế nhưng với hiểu biết của mình về anh thì không thể không suy đoán như vậy.

Đàn ông có nhiều lúc chỉ như một cậu bé, không, trong số bọn họ có nhiều người chưa bao giờ lớn và sẽ không bao giờ lớn.

Cô nhìn anh, miệng mấp máy những lời muốn nói nhưng không dám nói ra.

Quả là bướng bỉnh.

Cô vẫn nói, giọng rất nhẹ nhưng nghiêm túc.

“Tôi sẽ gọi điện thoại cho EMT”.

Lần này tới lượt anh nhìn cô, anh khẽ chau mày rồi từ từ mỉm cười, tới mức khiến cô mất đi sự dũng cảm vừa rồi, chỉ muốn lùi lại một bước.

Anh cười xong liền thở dài: “Thư ký Đồng, cô thật cố chấp, được rồi, cô đi cùng tôi”.

2

Giống như hôm qua, xe của chính quyền thành phố có hai chiếc, giám đốc Kiều lên xe màu đen, những người còn lại lên chiếc xe thứ hai và chuẩn bị xuất phát ra sân bay.

Lúc lên xe sắc mặt của giám đốc Kiều rất khó coi, mắt luôn nhìn về phía bọn họ, thực sự có chút đáng thương, những người khác không hiểu nội tình nên có người còn cười thầm, nói mọi người nhìn giám đốc Kiều kia, chỉ là bị bỏ lại, không có ai đi cùng tới buổi họp báo mà buồn rầu như thế, vẻ mặt trông hay thật.

Đội hai chiếc xe đó đi xong một chiếc xe khác mới lao tới đỗ trước cửa khách sạn, một lái xe lạ mặt xuống mở cửa mời Viên Cảnh Thụy lên xe, đó là một chàng trai cắt đầu húi cua, nhìn thấy Đồng Tri Vy liền khựng lại.

Viên Cảnh Thụy nói: “Đây là thư ký của tôi”.

Đồng Tri Vy giả vờ không nhìn vào mắt người lái xe, là một thư ký cô cảm thấy mình đã làm tới mức tốt nhất mà bản thân có thể làm, còn về anh, cô thực sự không thể không chế được suy nghĩ của người khác.

Nhưng cô cảm thấy rất tò mò, nếu cô xinh đẹp như hoa, thân ngọc đáng ngà thì không nói làm gì, đằng này cô chỉ có ngoại hình bình thường, bất cứ lúc nào xuất hiện bên cạnh người đàn ông như Viên Cảnh Thụy, người khác cũng không hiểu nhầm mới phải chứ.

Mấy người này thật không có mắt nhìn gì cả, với gia thế của Viên Cảnh Thụy thì anh muốn mẫu con gái nào chả được? Hoàn bèo Yến gậy(9), quyền rũ, hấp dẫn, anh mà chọn một người bình thường tới mức không có gì đặc biệt như cô làm bạn gái mới lạ!

Đồng Tri Vy và Viên Cảnh Thụy vừa lên xe thì chiếc xe con ban nãy chở mọi người ra sân bay lại quay lại, có đồng nghiệp vội vã xuống xe chạy vào khách sạn, hình như bỏ quên thứ gì đó, thấy bọn họ liền vội vã đứng lại chào: “Sếp Viên”.

Chiếc xe con đỗ ngay sau xe họ, chàng trai đầu húi cua đóng cửa thay họ, lúc lên xe còn lẩm bẩm nói một câu, không rõ là nói gì.

Xe khởi động và lao vút đi với tốc độ cao, giây cuối cùng cô quay lại nhìn phía sau, chiếc xe con vẫn đứng nguyên tại chỗ, không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn về phía này.

3

Đến đón Viên Cảnh Thụy là một chiếc xe việt dã màu đen, lái xe xem chừng không thích nói chuyện, sau khi xe chạy chỉ nói đơn giản: “Tôi tên là Trương Thành, anh Doãn bảo tôi tới đón anh”.

Viên Cảnh Thụy hỏi: “Biết đường chứ?”.

Chàng trai gật đầu: “Biết, đường tới khu mới xây cũng đều mới làm cả, có điều có một đoạn chưa làm xong, phải đi đường vòng”.

Viên Cảnh Thụy gật đầu rồi nói: “Cậu vất vả rồi”.

Bên ngoài cửa xe trời vẫn mưa lâm thâm, đường trơn trượt, kỹ thuật lái xe của Trương Thành cũng không tồi, xe đi trên đường trơn rất vững.

Suốt dọc đường Đồng Tri Vy bận gọi điện thoại thông báo cho EMT ở Thượng Hải chuẩn bị cuộc họp buổi tối, Viên Cảnh Thụy cũng thế, hầu như đều do người khác gọi tới cho anh, còn anh nghe một hồi lâu mới đáp lại một tiếng rất nhỏ, không rõ đầu máy bên kia nói gì.

Sau khi xe đi vào hướng khu mới xây có rất ít xe con chạy trên đường mà chỉ có các loại xe công trình hạng nặng, phần lớn là xe trộn bê tông và xe tải, còn có xe công chở xi măng sắt thép. Có lái xe chạy ẩu, lái chiếc xe lớn như thế chạy vù qua xe họ, lúc xe có trọng tải lớn chạy qua bùn đất trên đường bắn tung tóe, ngay cả kính chắn gió trên xe của họ cũng không tránh khỏi, mặc dù đã mở cần gạt nước nhưng vẫn bị bùn bắn loang lổ.

Lúc ở Thượng Hải Đồng Tri Vy cũng từng nhìn thấy xe tải, nhưng ở nơi xa lạ thế này trong lòng bỗng cảm thấy như có sợi dây đàn đang căng lên, luôn có cảm giác lo lắng, đặt điện thoại xuống cô quay sang nhìn Viên Cảnh Thụy, anh ngồi bên cạnh cô, vẫn đang nghe điện thoại, thấy cô nhìn mình liền nhướn mày, lát sau nghe xong điện thoại anh hỏi:

“Sợ rồi à?”.

Đồng Tri Vy lắc đầu.

Cô ngồi đây vì công việc, “ăn bổng lộc của vua thì trung thành với vua”, cho dù sếp cô hay có những ý tưởng kỳ quái, cho dù có lúc cô không tán thành một quyết định nào đó của anh nhưng cô vẫn tận tụy trung thành đi theo anh.

Anh bật cười.

Viên Cảnh Thụy luôn là một người đàn ông đẹp trai, mỗi khi anh cười luôn rạng ngời như nắng xuân, nhiều cô gái trẻ trong công ty mỗi lần nhìn thấy anh từ xa đều đỏ mặt. Mặc dù cô nhìn thấy nhiều rồi nhưng vẫn không có khả năng miễn dịch, đành phải cúi đầu xuống vậy.

Anh nói tiếp: “Tôi chỉ tới đó xem xét, xem xong chúng ta về”.

Cô cúi đầu, không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt anh lúc này, nhưng giọng nói ầm ập ấy khiến cô không muốn ngắt đầu lên.

Con đường này đúng như lời Trương Thành nói, vẫn còn một đoạn đang làm dở, xe cộ trên đường rất ít, cuối cùng họ nhìn thấy một tấm biển cảnh báo màu vàng và chướng ngại chặn đường, Trương Thành dừng xe rồi quay lại nói: “Anh Viên, chúng ta phải đi đường vòng thôi, đi đường quốc lộ, tuy hơi nhỏ, phần lớn đều là đường làng, nhưng đường xá cũng được”.

Viên Cảnh Thụy nhìn bản đồ mở sẵn đang đặt trên đùi, xem xong liền ngẩng đầu lên nói: “Hình như còn một con đường núi có thể đi được, gần hơn đường quốc lộ”.

Trương Thành gật đầu: “Có một con đường núi, nhưng mấy hôm trước lở đất, đường núi bị sạt mấy đoạn, bây giờ đang sửa chữa, không biết đã thông chưa”.

“VẬY à, vậy cậu đi đường quốc lộ đi, an toàn là trên hết”.

Trương Thành lái xe đi hướng khác, xe lăn bánh trên đường quốc lộ, nói là quốc lộ nhưng thực ra nó giống như đường làng đơn giản, chỉ có hai luồng xe, lúc hai xe đi qua chỉ cách nhau một khoảng ngắn. Hai bên đường cũng chỉ có hai hàng lan can đơn giản, có chỗ còn bị hỏng. Ban đầu còn thấy thôn xóm, đi sâu chút nữa chỉ còn những quãng đường hoang vu ít người qua lại.

Đến bây giờ Đồng Tri Vy mới gọi điện xong, không còn việc gì làm nữa, lại ngồi bên Viên Cảnh Thụy khiến cô luôn có cảm giác không biết làm thế nào. Viên Cảnh Thụy dường như cũng cảm nhận được điều đó, anh quay sang nhìn cô.

Cô tưởng anh muốn nói gì với mình nhưng anh đã mau chóng quay đi chỗ khác rồi chỉ nói chuyện với Trương Thành ngồi ghế trên.

“Đường quốc lộ sửa bao lâu rồi? Sao vẫn còn hẹp thế này!”.

“Đường này còn đẹp đấy, anh chưa thấy mấy đoạn đường núi cứ sửa rồi sập, sập rồi sửa, đường vào Thục khó mà, chẳng còn cách nào khác, chúng ta ở đây muốn đi đâu cũng luôn phiền phức hơn những chỗ khác”.

Đang nói thì đột nhiên có tiếng còi xe vang lên, dường như có chiếc xe khác bất chấp tất cả định vượt lên, Trương Thành chau mày rồi tăng tốc, không có ý định nhường đường.

Đồng Tri Vy quay lại nhìn, phía sau quả nhiên có xe bám theo, không chỉ có một chiếc, bám theo gần nhất là chiếc Santana màu đen đang ra sức bóp còi và nghiêng đầu xe, dường như sẵn sàng lao lên đâm bất cứ lúc nào.

Hai bên đường hoang vắng, ngay cả bóng một nhà dân cũng không có, phía trước có một chiếc xe tải đang đi tới, còi bóp liên hồi, chiếc xe màu đen bám theo sau buộc phải lùi lại đi vào làn đường của mình, lúc chiếc xe tải đi qua Trương Thành liền tăng tốc quẹo mạnh một cái. Đồng Tri Vy không kịp chuẩn bị nên ngã nghiêng người suýt chút nữa là va mạnh vào cửa xe, bỗng nhiên có người cầm tay cô kéo giật lại, là anh, Viên Cảnh Thụy.

Cơn kinh sợ vẫn chưa qua, cô ngồi thẳng lại định lên tiếng thì chỉ nghe thấy tiếng Trương Thành kêu lên: “Cẩn thận!”.

Thân xe rung lắc dữ dội, hóa ra chiếc xe bám theo phía sau lao vọt lên đâm vào xe họ rầm một tiếng.

Tai nạn!

Đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Đồng Tri Vy, nhưng người cô bị ấn chặt giữa ghế trước và ghế sau, cô còn nghe thấy tiếng Viên Cảnh Thụy vang lên trên đầu mình, anh không nói to nhưng rất rõ ràng.

“Không được dừng xe, tiếp tục chạy!”.

Xe tăng tốc, tiếng ầm ầm của động cơ vang lên dội thẳng vào tai Đồng Tri Vy, xe lao vút trên con đường núi đầy bùn đất. Cô muốn ngồi dậy, muốn biết tình hình rốt cuộc như thế nào nhưng cánh tay đang ấn chặt cô vừa chắc vừa mạnh, cô không thể phản kháng được.

Tiếng Trương Thành đột nhiên vang lên, ngăn ngọn nhưng chói tai: “Phía trước có xe”.

Dường như cùng lúc đó hông xe lại bị đâm lần nữa, thân xe lắc mạnh, cô không kiềm chế được kêu lên một tiếng, cả người chột nạng trĩu, Viên Cảnh Thụy cúi người che chắn cho cô, bên tai lại vang lên tiếng anh nói với Trương Thành:

“Đi đường khác, cắt đuôi bọn họ”.

Xe quẹo mạnh, tốc độ quá nhanh nên thân xe dường như nghiêng hẳn về một bên, Đồng Tri Vy căng thẳng tới mức mười đầu ngón tay như co lại, lòng bàn tay vừa cử động liền bị một người đưa tay nắm chặt.

Người cô nhẹ bỗng, anh ngồi thẳng dậy, cô vội vã ngẩng đầu lên, gương mặt đỏ ửng vì quá căng thẳng và do thiếu ô xi.

Anh nói với cô, tay nắm chặt tay, mắt nhìn vào mắt cô, tiếng nói rất nhỏ nhưng vẫn rất bình tĩnh:

Anh nói: “Đừng sợ”, sau đó gọi tên cô: “Tri Vy”.

Chiếc xe lại nguy hiểm rẽ ngoặt rời xa đường chính và chuyển hướng đi vào một con đường vắng vẻ. Một bên đường dựa sát vào núi, một bên là sườn dốc chỉ được ngăn cách bằng cọc sắt đơn giản. Trên đường không có xe cũng không có bóng người qua lại, đường gập ghềnh, xe chòng chành, chốc chốc trên đường lại xuất hiện những tảng đá lớn khiến xe liên tục phải đổi hướng, có lúc còn lún vào đồng bùn lầy và đất đá phủ trên đường, Trương Thành chỉ còn cách đi men theo mép dốc, bánh xe mài xuống mặt đường và phát ra những âm thanh đáng sợ, giống như bánh xe có thể bị hẫng bất cứ lúc nào còn chiếc xe lúc nào cũng có thể lật nhào xuống dốc từ con đường nguy hiểm này.

Tình hình đường xá nguy hiểm, mấy chiếc xe bám theo phía sau cũng giảm dần tốc độ, có chiếc còn thắng gấp trên con đường nhỏ hẹp, phát ra những âm thanh chói tai. Trương Thành nhìn qua gương chiếu hậu rồi tiếp tục giữ chặt vô lăng, tập trung tinh thần lái xe, Đồng Tri Vy quay lại phía sau, trong mịt mù cát bụi cô thấy mấy chiếc xe hung hăng bám theo đã khuất dần, xem ra chúng sẽ không đuổi theo nữa.

Cảm giác thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc khiến cơ thể cứng đờ của cô đột nhiên mềm nhũn, dường như sắp tụt từ trên ghế xuống lần nữa, nhưng người cô vừa khê nhúc nhích là lại được giữ chặt. Sức mạnh từ bàn tay truyền tới khiến cô cúi đầu, cho tới bây giờ cô mới phát hiện ra mình đang túm chặt tay Viên Cảnh Thụy, không biết cô đã nắm mạnh thế nào mà tay anh hằn toàn vết đỏ.

Cô đột nhiên cảm thấy khó xử, vừa muốn rút tay ra vừa muốn nói gì đó để xin lỗi nhưng trên mui xe đột ngột vang lên một âm thanh kì lạ, mọi người trong xe đều ngẩng đầu nhìn lên theo bản năng, thấy mui xe đã bị lõm một vết rõ ràng.

Cô nghe thấy tiếng kêu của Trương Thành. Cô còn chưa kịp rút tay về thì đã bị kéo mạnh về một bên, cả người bị ôm chặt, rất chặt, trước mắt là cảnh vô số đất đá bùn lầy chảy từ trên núi xuống, trời long đất lở! Những âm thanh đáng sợ vang lên giống như tiếng sóng biển đang cuộn trào.

Thân xe nảy mạnh lên, cô chỉ cảm thấy đầu mình va vào mui xe, đang muốn nhìn xem chuyện gì xảy ra thì trước mặt tối om, cả thế giới trở nên đảo lộn, kèm theo đó là những tiếng vang hải hùng, cô chỉ kịp thốt lên một tiếng kêu mơ hồ rồi bị bóng đen nuốt chửng.

4

Trong màn đêm u tối Đồng Tri Vy đã mơ một giấc mơ dài.

Trong giấc mơ vẫn là cậu bé ấy, truy đuổi, chạy trốn, ẩn nấp, cô tận mắt nhìn cậu bé chạy về phía mình, đằng sau là vô số những kẻ mặt mày hung ác tay cầm gậy.

Mỗi lần gặp cậu bé trong giấc mơ cô đều cảm thấy vô cùng buồn bã.

Trong giấc mơ của cô anh không còn là người đàn ông mạnh mẽ nữa mà vô cùng nhỏ bé, nhỏ bé tới mức cô nghĩ rằng mình có thể bảo vệ được anh.

Trong giấc mơ cô ngồi thụp xuống, lần đầu tiên đưa tay về phía cậu bé, cậu bé cách cô rất gần, những ngón tay của hai người dường như có thể chạm vào nhau, nhưng khi cô muốn nắm lấy thì mọi thứ đều biến mất.

Cho dù là trong mơ nhưng bỗng nhiên cả người Đồng Tri Vy toát mồ hôi lạnh, bất giác cô khê kêu lên thành tiếng.

Cô mở choàng mắt, cảnh vật trước mắt vô cùng mơ hồ.

Là mơ, mọi thứ chỉ là một giấc mơ.

Cô thở gấp an ủi bản thân.

Thế nhưng cảm giác đau đớn khắp người khiến cô bình tĩnh, cả người lạnh toát, mưa đã ngừng, cô đã không còn ở trong xe. Cảnh vật trước mắt trở nên rõ ràng, trước mặt chỉ có cỏ héo đá vỡ, cây cối trụi trụi trong mùa đông, cách đó không xa là chiếc xe bị lật bên sườn dốc.

Mưa lạnh, bám theo, đường núi hoang vu, cuối cùng là trời long đất lở, không, mọi thứ không phải mơ, xe lật rồi, chắc chắn lúc xe lật cô bị bắn ra ngoài nên mới rơi xuống chỗ này.

Cô co mười ngón tay lại, quay mặt sang bên cạnh, lòng bàn tay trống rỗng, xung quanh cũng thế, chỉ có mình cô nằm ở đây, bốn bề im lặng như tờ, giống như cả thế giới này chỉ có một mình cô.

Trong giây lát cô cảm giác đầu mình trống rỗng, bên tai vang lên một âm thanh kì lạ, đó là một tiếng kêu đáng sợ, khàn đặc, bị bóp méo.

“Viên Cảnh Thụy, Viên Cảnh Thụy”.

Mất một lúc sau cô mới nhận ra đó là tiếng của chính mình, là tiếng cô khàn đục gọi tên anh giữa khoảng không tĩnh lặng chết chóc.

Cô không chỉ gọi tên anh mà còn kiềm chế cơn đau bò dậy.

Trời sắp hoàng hôn, lúc ngồi dậy cô ngẩng đầu lên nhìn thấy họ bị rơi cách cô tầm mười mét. Bùn đất đổ nghiêng ngã cùng đá núi đã nuốt chửng đoạn đường này và lan xuống cả mép đường, cô không còn nhìn thấy vệ đường cũ nữa, chỉ có sườn dốc mềm nhũn nhìn vô cùng gớm ghiếc, giống như dòng thác do bùn bắn tạo thành, bao phủ tất cả. Chiếc xe đưa họ tới đây giờ chỉ lộ một nửa ra ngoài lớp bùn đá, một nửa đã bị vùi lấp, tình hình trong xe thế nào thì đứng ở chỗ cô không thể nhìn rõ được.

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô là nhấc chân lên chạy về phía ấy, hoàn toàn quên mất tình trạng thể thảm của mình, cơ thể cô phản kháng những vận động mạnh thế này nên cô lại ngã vật ra đất lần nữa. Mặt đất đầy bùn và đá vỡ sắc nhọn, hai đầu gối cô như đang quỳ trên mũi dao nhọn.

Cô trợn mắt nhìn chân tay mình, tay chân vẫn còn, đúng là kỳ tích, xem ra vẫn còn hoàn chỉnh.

Cô nhớ ra rồi, lúc xe lật, cô được người ta ôm rất chặt.

Vấn đề bây giờ là, người ôm cô đâu rồi?

Không được, cô phải trở lại xe.

Đồng Tri Vy nghiêng rặng vật vờ bò dậy, loạng choạng đi về phía chiếc xe, mấy bước cuối cùng không còn chỗ đặt chân cô đành phải bò tới đó, bò tới bên cửa chiếc xe tan nát.

Trời xám xịt tối, ánh sáng tắt dần, cô nằm sấp trên bùn đất và đá vỡ, cô thò đầu vào trong không để ý trên cửa vẫn còn mảnh kính vỡ chưa rơi xuống.

Thân xe bị bao phủ mất một nửa, có nhiều bùn đất chảy cả vào trong xe qua cửa kính vỡ, trong xe tối om, cô thò đầu vào nhưng không nhìn thấy gì.

Cô đang định lên tiếng gọi thì bên tai vang lên giọng nói quen thuộc khàn khàn nhẹ tựa như ảo giác.

Có người đang gọi cô: “Tri Vy”.

Cô vội quay đầu lại hướng có tiếng gọi, cô nhìn thấy một bóng đen mờ mờ bên kia sườn dốc.

Bỗng chốc Đồng Tri Vy cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, cảm giác đột nhiên thả lỏng sau khi lo lắng cao độ trong một thời gian dài khiến cô gần như mềm nhũn. Cô muốn qua đó nhưng cơ thể không có sức, ngay cả động tác đơn giản nhất cũng không làm được.

Giọng nói ấy lại khe khẽ vang lên lần nữa: “Tri Vy”.

Cô lập tức đáp lại rồi cố gắng ép mình cử động, sườn dốc đầy đá vụn, cô mất rất nhiều sức mới bò sang được chỗ anh. Đúng là Viên Cảnh Thụy, vì bên kia sườn dốc cách xe một đoạn, trời đã xám tối ánh sáng rất yếu, nếu không có tiếng nói thì không thể nhìn thấy cô hoặc cô không thể nhìn thấy anh.

Dù vậy nhưng sau một vụ tai nạn đáng sợ thế này cuối cùng cô vẫn được nhìn rõ anh một lần nữa. Anh vẫn nguyên vẹn, chỉ có gương mặt tái xanh, một tay đặt trên đồng đá vụn bên cạnh, một tay đặt đằng trước.

Đôi mắt cô nhìn anh, bao nhiêu lời muốn nói đang “tranh giành nhau” để được nói ra, cuối cùng cô lại thốt ra một câu liên quan tới mình.

Cô nói: “Tôi, tôi vẫn ổn”.

Anh nhìn cô rồi bật cười, nói nhỏ: “Tôi biết”.

Cô khựng lại, anh nói tiếp: “Tôi đã kiểm tra cô, cũng may, rơi xuống bùn nên chỉ bị sây sát một chút, cô còn nói chuyện với tôi”.

Đồng Tri Vy không thể tin được nên chỉ biết lặp lại lời anh: “Anh đã kiểm tra tôi? Tôi còn nói chuyện với anh?”.

Anh khẽ ừ một tiếng: “Cô nói, tôi vẫn ổn”.

Anh nói chuyện với cô như thế, giọng rất bình tĩnh, không bị ngắc ngứ, giọng điệu bình thường, chỉ là hơi nhẹ, nhưng vẫn đủ để cô nghe rõ, nếu không phải sắc mặt anh khó coi đến thế thì cô gần như có cảm giác hai người vẫn đang ở công ty, đang ngồi đối diện với nhau nói chuyện phiếm.

Trái tim hoảng loạn, bất an không biết bao lâu của cô bây giờ đột nhiên lại cảm thấy bình tĩnh khi nghe thấy giọng anh, cô còn phản bác: “Tôi không nói chuyện với anh, ban nãy tôi bị ngất đi, vừa mới tỉnh thôi”.

Anh mỉm cười: “Được rồi, tôi nhớ nhầm”.

Đại não bắt đầu hoạt động bình thường, đến lúc này Đồng Tri Vy mới nhớ ra việc quan trọng nhất mình nên làm bây giờ, cô thò tay vào túi tìm điện thoại, miệng nói: “Tôi gọi điện báo cảnh sát”.

“Tôi thử rồi, ở đây không có sóng”. Anh nói với cô.

“Còn anh lái xe đâu?”. Đột nhiên cô nhớ ra còn một người nữa.

Lần này anh ngừng lại một chút rồi mới đáp: “Cậu ấy bên cạnh tôi”.

Cô cúi đầu, cảm thấy xấu hổ vì bây giờ mới phát hiện ra còn một người nữa đang nằm trên mặt đất, cách Viên Cảnh Thụy không xa, là lái xe Trương Thành. Trương Thành bị hôn mê, hoàn toàn không có ý thức, xem ra không phải do anh ấy tự tới nằm đây.

Cô nhớ rõ Trương Thành có thắt dây an toàn, lúc xe lật người thắt dây an toàn thì không thể bắn ra ngoài như cô được, có nghĩa là Viên Cảnh Thụy đã kéo anh ấy từ trong xe tới đây. Đúng rồi, trước hoặc sau khi làm việc này anh còn hạ mình tới bên cô, kiểm tra tình hình của cô nữa.

Cô nhìn Viên Cảnh Thụy, xác định lần nữa.

Sếp của cô tuyệt đối không phải người bình thường.

Thấy cô bất động, anh liền nói: “Sao thế?”. Lúc nói anh còn chăm chú nhìn cô, đôi mày khẽ chau lại.

Lúc xe lật anh đã ôm cô, cũng bắn ra ngoài cùng với cô. Anh không hề buông tay, hai người cùng rơi xuống đất và trượt đi khá xa. Cũng may lúc rơi xuống đầu không đập vào đá lớn nếu không chắc anh đã vỡ sọ ngay lúc đó. Nhưng không cần kiểm tra anh cũng biết tình hình của mình rất thảm, phần lưng tiếp đất rách toạc, đau rất như bị lửa thiêu, chắc chắn tay trái đã gãy, vì ôm cô anh không thể điều chỉnh tư thế cơ thể lúc rơi xuống nên không tránh được va chạm, xương sườn rất có thể cũng đã bị thương, lúc hít thở vẫn âm ỉ đau.

Thế nhưng anh không hề mất đi ý thức, cơn đau càng khiến anh tỉnh táo. Đầu tiên anh kiểm tra tình hình Đồng Tri Vy đang nằm bên cạnh, chỉ muốn biết xem cô có an toàn hay không.

Đồng Tri Vy đã bất tỉnh, có thể lúc xe lật cô đã va vào đầu đó hoặc là sợ quá mà ngất đi. Cô sống ở thành phố, chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh thế này, ngay cả tai nạn xe bình thường cũng chưa gặp phải, nhưng bắt đầu từ tối qua cô tận mắt chứng kiến hàng loạt chuyện xảy ra, uy hiếp, đuổi bám, lỡ đất trôi xuống dốc, tự mình trải qua những chuyện này đối với một cô gái bình thường mà nói sợ quá ngất đi cũng là việc bình thường.

Anh luôn biết cô nhất gan, không thần nhiên và bình tĩnh như những gì thể hiện trên gương mặt, nếu không phải vì anh thì làm gì có chuyện cô phải chịu đựng nguy hiểm và sợ hãi liên tiếp như thế này.

Lúc anh hoảng loạn kiểm tra xem cô có an toàn hay không, Đồng Tri Vy mơ màng mở mắt lơ mơ nói mấy chữ, còn đưa tay về phía anh, anh muốn nói chuyện với cô nhưng cô lại nhắm mắt lại.

Ngày bé anh hay đánh nhau, từng nhiều lần bị thương, cũng không ít lần xử lý vết thương cho người khác nên kiểm tra xong anh có thể xác định chắc chắn cô không bị thương nghiêm trọng. Nhưng dù vậy, anh phát hiện mình sợ đến nỗi hai tay cứ run rẩy.

Anh chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như vậy, cho dù năm mười lăm tuổi anh bị người ta cầm gậy sắt đánh vào trán, máu chảy vào mắt, thế giới trước mắt đều trở thành màu đỏ, anh cũng không hề sợ hãi như lúc này.

Anh sợ cô sẽ chết, sẽ bị thương, anh không thể tưởng tượng được cô bị thương trước mặt mình, lúc xe lật xuống anh ôm chặt cô, trong đầu toàn là hình ảnh Trần Văn Văn bị kẻ xấu thay nhau hãm hiếp và cảm giác ruột đau như cắt lúc đó, anh không bảo vệ được cô gái ấy, cho dù lúc đó cô ấy không còn thuộc về anh nữa, anh cũng không bảo vệ tốt Đồng Tri Vy, cho dù bây giờ cô vẫn chưa thuộc về anh!

Anh nhìn tay mình đang run rẩy, biết bản thân mất kiểm chế nhưng lại không tự khống chế được, cũng may vẫn còn những việc khác phân tán sự chú ý của anh. Lái xe Trương Thành vẫn ở trong xe, xe thậm chí còn chưa tắt lửa, lúc này có người ở trong xe sẽ rất nguy hiểm, huống hồ anh vẫn muốn xác định tình trạng của Trương Thành.

Anh đặt cô xuống và thử đứng dậy, tay trái bị gãy nên không có cách nào cử động, mặt đất lại trơn, anh dùng tay phải chống xuống đất miễn cưỡng đứng dậy, bước đi đầu tiên vô cùng khó khăn, nhưng sau đó khá hơn một chút.

Từ trước tới giờ anh luôn tự hào về bản thân vì khả năng chịu đựng đau đớn, Doãn Phong cũng không bằng anh, Doãn Phong luôn ngạc nhiên tại sao lúc nổi giận anh có thể không lo không nghĩ cho bản thân nhưng cuối cùng lại trở thành một thương nhân.

Đã vậy anh còn là một thương nhân miệng luôn mỉm cười, khiến những người không hiểu rõ chân tướng sự việc bị mắc lừa, không nhìn ra anh lúc nào cũng đang giả heo ăn thịt hổ.

Anh lê bước về phía trước, vừa đi vừa nghĩ mấy chuyện linh tinh để phân tán sự chú ý của mình, để bản thân không ngã xuống vì quá đau, thế nhưng mỗi lần bước được vài bước anh lại quay lại nhìn Đồng Tri Vy, lần nào cũng thấy cô bình thản nằm đó như đang ngủ say.

Anh cười gượng, trong lòng khẽ nói.

Cũng chính vì cô mới khiến anh không buông được.

5

“Tri Vy, cô lại đây một chút”.

Cô gật đầu, hai người ngồi gần nhau hơn, anh nhìn kĩ cô một lần nữa với ánh mắt yếu ớt.

Anh thực sự sợ cô bị thương, nhưng may thay cô không sao cả.

Anh thở phào một lần nữa rồi nói: “Mưa tạnh rồi, chắc không còn lở đất nữa đâu, cô thử lên trên xem có xe cộ gì qua đây không”.

Là một thư ký chuyên nghiệp, mấy năm nay do thói quen nghề nghiệp nên Đồng Tri Vy phản ứng rất nhanh với mấy lời dẫn dò của anh, cô gật đầu nhưng trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an, mới quay người đi đã vội quay lại.

“Chúng ta cùng đi lên”.

“Không được, lái xe còn ở đây, tôi phải ở lại”.

“Vậy tôi cũng ở lại”.

“Cô ở lại đây thì làm được cái gì? Lên trên dốc mà đi, trong núi chắc chắn có nhà dân, cũng có đội công nhân làm đường, gặp được người là có thể nhờ giúp rồi”. Anh chậm rãi nói hết, sau đó hỏi cô: “Hiểu chứ?”.

Anh nói thế khiến Đồng Tri Vy không biết phải trả lời thế nào, cô cũng biết nếu Viên Cảnh Thụy còn giao nhiệm vụ cho cô một cách rõ ràng thế này có nghĩa là anh không có vấn đề gì đáng ngại, chỉ ít vết thương không nặng, nhưng sao cô vẫn cảm thấy có vấn đề gì đó.

Cô không muốn đi, đặc biệt là sau khi khó khăn lắm mới tìm được anh.

“Cô còn không đi? Lái xe bị thương rất nặng, cần phải mau chóng cứu chữa”. Anh chau mày.

Cô suy nghĩ một lát nhưng vẫn không hề nhúc nhích: “Không, tôi không thể đi lên như thế này được, không biết phải đợi bao lâu mới gặp được người, cho dù có gặp được thì không chắc họ đã giúp đỡ. Lái xe cũng nói rồi, anh ấy do bạn anh cử tới, mất liên lạc lâu như thế chắc hẳn bạn anh sẽ biết chúng ta đã xảy ra chuyện. Chiếc xe chúng ta ngồi có hệ thống định vị, cho dù có tắt máy cũng có thể tìm thấy được, tôi tin sẽ nhanh chóng có người tới cứu chúng ta thôi, tôi không đi, tôi ở đây với anh”.

Cô nói xong một hồi dài sau đó im lặng, anh cũng không nói gì mà chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Nhưng tiếp đó cô nghe thấy tiếng thở dài, tiếng thở rất nhẹ, anh hỏi cô: “Không sợ à?”.

Giọng anh rất dịu dàng, vừa rồi cô mới bình tĩnh nói một đoạn dài có đầu có cuối vậy mà bây giờ bỗng nhiên im bật, tuy vậy tư thế vẫn rất kiên quyết, không hề có ý định nhượng bộ.

Thấy cô như vậy anh cũng không kiên trì nữa mà chậm rãi nói: “Vậy cô qua đây”.

Cô lại gần hơn, anh tiếp lời: “Bên phải”.

Cô không hiểu tại sao lại thế nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống bên phải anh, cơ thể đột nhiên cảm thấy ấm áp, là anh mở vạt áo khoác ôm cô vào lòng.

Đồng Tri Vy giật mình. Nhưng cơ thể đã áp sát vào người anh, tay lại được anh nắm chặt, cô luôn nghĩ tay mình đã lạnh lắm rồi nhưng khi chạm vào tay anh cảm giác lạnh như băng khiến cô suýt nữa kêu lên thành tiếng.

Tại sao tay anh lại lạnh thế này!

Cô bắt đầu hoảng, nhưng cơ thể bị anh ôm chặt, những ngón tay đang nắm tay cô khẽ cử động dường như muốn cô lại gần anh hơn chút nữa.

Từ trước tới giờ anh luôn là một người đàn ông kiên cường, mạnh mẽ, nhưng động tác dịu dàng thế này khiến trái tim cô như thất lại.

Cô không nhúc nhích nữa mà dựa vào anh, chờ anh nói tiếp. Anh nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng chỉ cúi đầu xuống, anh cao hơn cô nhiều, khi ngồi cũng thế, lúc cúi xuống môi anh chạm vào trán cô, khi nói chuyện dường như từng câu từng chữ đều thấm vào cơ thể cô.

Anh nói: “Xin lỗi, Tri Vy, cô biết là tôi...”.

Cô không biết vì sao anh lại xin lỗi, cũng không biết mình biết gì nữa, nhưng cổ họng đau rát, trước mắt cũng bắt đầu nhòe đi, gương mặt ửng đỏ, cô dùng tay lau nhẹ mới biết hóa ra mình đang khóc.

Cô vẫn chưa kịp nói gì thì trên cao đột nhiên có tiếng động lạ vọng tới, ánh sáng chói lóa từ nhiều phía thi nhau chiếu tới, có tiếng người hét lên: “Thấy rồi, xe ở dưới kia, mau tới đây”. Cùng lúc có nhiều tiếng người vọng lại từ trên sườn dốc, không gian tĩnh lặng bị phá vỡ, bên tai vang lên đủ mọi âm thanh hỗn tạp.

Cô vô cùng vui sướng, tay nắm chặt tay Viên Cảnh Thụy: “Có người tới cứu chúng ta rồi, có người tới rồi”.

Trời đã tối hẳn, những chùm sáng vẫn chưa chiếu tới chỗ họ, anh khẽ “ừ” một tiếng rất nhẹ, anh dựa sát vào mặt cô, vai cô, giống như đang dựa vào cô mà ngủ.

Sau giây phút sung sướng cô lại bị nỗi sợ hãi vô hạn quán lấy. Cô ôm chặt người đàn ông bên cạnh, miệng kêu lên âm thanh lớn nhất trong đời: “Mau tới đây, mau tới đây, chúng tôi ở đây”.

Có hai chiếc xe đi tới, công tác cấp cứu rất nhanh chóng và hiệu quả, trong chớp mắt đã có người từ trên cao tới chỗ Tri Vy, rất nhiều người nói chuyện với cô, còn có người muốn khênh cô đi, nỗi sợ hãi khiến giọng cô lạc đi, nhưng sống chết cũng không chịu buông tay ra.

Sau đó có người cúi xuống gỡ tay cô ra, rồi nói vào tai cô:

“Bỏ ra”.

Giọng nói ấy vô cùng lạnh lùng và mạnh mẽ, giống như có một tảng băng lạnh đập thẳng vào màng nhĩ cô, cô giật mình, ý thức lập tức trở nên rõ ràng.

Đang cúi người trước mặt cô là một người đàn ông tuấn tú, da rất trắng, mới nhìn có cảm giác hơi yếu ớt, nhưng đôi mày sắc lạnh, giọng nói vừa vang lên xung quanh liền lập tức im lặng.

Nhưng một giọng nói khác đã ngắt lời người đàn ông đó, là tiếng gọi tên anh ta.

“Doãn Phong”.

Là Viên Cảnh Thụy, anh đã mở mắt uể oải thốt lên hai tiếng, trên gương mặt còn nở nụ cười.

Người đàn ông được gọi tên liền chau mày, miệng nói: “Hóa ra cậu chưa chết”. Sau đó quay ra ngoài gọi to: “Mấy cậu đến đây ngắm cảnh à? Bác sĩ đâu, mang cáng lại đây”.

Mấy người xung quanh lập tức hành động, cáng được đưa đến, Trương Thành vẫn hôn mê chưa tỉnh, có một người ra dáng bác sĩ đến kiểm tra tình hình của lái xe xong liền mau chóng gọi người mang cáng tới khênh anh ấy lên, lúc đi qua còn nói với Doãn Phong: “Trương Thành bị thương ở đầu, bị sốc, vết thương phần cứng không sao”.

“Ở đây còn người”.

“Tôi biết”. Người đàn ông đó ngồi xuống đưa tay kiểm tra vết thương của Viên Cảnh Thụy, tất cả mọi ánh đèn đều tập trung hướng vào chỗ này, cả một vùng sáng rực như ban ngày.

Đồng Tri Vy nhìn Viên Cảnh Thụy giữa luồng sáng chói lóa, cô hít mạnh một hơi.

“Đưa cô ấy đi”. Ánh mắt Viên Cảnh Thụy khẽ nhắm lại trước luồng sáng lóa mắt, tuy vậy anh vẫn không đưa tay lên che mà quay sang nói với Doãn Phong.

Doãn Phong quay sang nhìn Đồng Tri Vy lần nữa, lần này ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt cô lâu hơn, bác sĩ tiếp tục nói: “Tay trái gãy, xương sườn cũng có vấn đề, tình hình rất tệ, này anh, anh không biết lúc này mà còn cử động lung tung sẽ nghiêm trọng thế nào sao? Nếu xương sườn gãy chọc vào nội tạng thì cho dù là phổi, lá lách hay cái gì đi nữa đều có thể gây chảy máu trong ảnh hưởng tới tính mạng”. Nói xong bác sĩ còn quay sang nhìn Doãn Phong: “Bạn anh à? Sao mà chịu đựng giỏi thế, thế này mà còn không chết”.

Doãn Phong khẽ hừ một tiếng, nói: “Nghe thấy chưa?”.

Viên Cảnh Thụy ho nhẹ: “Lái xe là người của cậu, không kéo ra thì để cậu ấy chết trong xe chắc?”.

Doãn Phong cau mặt lại: “Vậy cô này thì sao? Người của cậu à?”. Vừa nói xong loáng cái có người tới trước mặt anh.

“Tôi là thư ký của anh Viên. Anh Doãn, ban nãy bác sĩ cũng nói rồi, tình hình của anh Viên rất nguy hiểm, có thể mong anh không nói chuyện với anh ấy được không, đưa người vào viện cấp cứu cần thiết hơn”.

Người lên tiếng là Đồng Tri Vy, người cô đang run rẩy, giọng cũng run, nhưng giọng điệu rất kiên định, không hề ngập ngừng, khiến người ta có cảm giác nếu Doãn Phong còn tiếp tục nói chuyện với Viên Cảnh Thụy thì có thể cô sẽ đẩy anh ra, buộc anh phải ra chỗ khác.

Mấy người đàn ông đều sững sờ, người đầu tiên bật cười là vị bác sĩ, “ha” một tiếng không biết là ngạc nhiên hay thấy thú vị nữa, kẻ đó là Viên Cảnh Thụy, nhưng chưa cười thành tiếng thì anh lại bắt đầu ho.

Mặt Doãn Phong sầm lại: “Bác sĩ nói tình hình của cậu rất nguy hiểm, không muốn chết thì đừng cười”.

Nói xong lại quay đầu lại: “Người đâu, mau tới đây giúp một tay”. Vừa dứt lời là đi luôn, không thèm nhìn Đồng Tri Vy một cái.

Có người mang cáng tới, bác sĩ đứng bên chỉ đạo, luôn miệng nhắc nhở: “Lúc khiêng anh ấy lên cẩn thận một chút, cẩn thận gãy xương, đừng để đâm vào nội tạng”.

Đồng Tri Vy lo lắng hỏi: “Có nguy hiểm không?”.

Bác sĩ gạt đầu: “Có”.

Gương mặt cô lập tức trở nên trắng bệch.

“Nếu không có ai đến cứu thì nguy hiểm đấy”. Vị bác sĩ nói nốt nửa câu còn lại rồi nhìn cô với ánh mắt như đang nhìn một kì tích: “Cô cũng cùng ngã xuống đây? Tại sao cô không sao?”.

Viên Cảnh Thụy im lặng nãy giờ bây giờ mới ho một tiếng, lập tức thu hút sự chú ý của Đồng Tri Vy, cô đang định nói gì thì đã có người tới kéo đi, không đợi cô từ chối họ đã khiêng cô lên. Từ bùn đất lạnh lẽo bên cạnh đồng đá vỡ Đồng Tri Vy được đưa vào buồng xe ấm áp, cuối cùng được người ta đẩy lên một chiếc ghế da, xe rất rộng, Doãn Phong đã ngồi sẵn trong đó, thấy cô vào liền chau mày.

“Đưa cô ấy sang xe khác”.

“Không dám phiền anh, tôi không sao, tự đi được”. Thấy mấy người khiêng cô tới lại chuẩn bị động chân động tay, Đồng Tri Vy lập tức lên tiếng: “Tôi ngồi cùng giám đốc Viên”.

Đôi mày của Doãn Phong càng chau mạnh hơn, cô quay sang nhìn Doãn Phong, biết người đàn ông này không thích mình.

Không sao cả, cô cũng không muốn ngồi cùng anh ta.

Cái may trong cái rủi là, mặc dù xe của họ gặp phải đá lở nhưng chỗ xe bị lật là đoạn đầu bị sụt lở, xe tới cứu viện vẫn có thể quay đầu và rời khỏi đây, dù vậy tình hình đường xá nguy hiểm và khó khăn khiến đội xe mất rất nhiều thời gian mới đi tới đoạn đường an toàn.

Dần dần cũng qua đoạn đường núi nguy hiểm, đoàn xe đưa Đồng Tri Vy rời khỏi nơi khiến cô cảm giác như vừa trải qua cơn ác mộng. Doãn Phong gọi điện cho bác sĩ nói vài câu, hỏi người bị thương liệu có chịu được cho tới khi về bệnh viện ở Thành Đô không, bác sĩ nói có thể, đoàn xe rời khỏi thành phố J với tốc độ nhanh nhất, lúc tới bệnh viện trời cũng sắp sáng, Doãn Phong tiếp tục nói chuyện với xe sau, bác sĩ nói: “Điều tiêm thuốc an thần rồi, cả hai đều ngủ say, tình hình khá ổn định”.

Doãn Phong sững lại: “Tiêm hết rồi?”.

“Ừ, tôi cũng tiêm cho thư ký của anh ấy luôn, cô này nhát gan, không có Viên Cảnh Thụy thì như mắc bệnh tâm thần vậy, tôi không có kinh nghiệm đối phó với phụ nữ”.

Doãn Phong cười nhạt: “Cô ta nhát gan? Đừng đùa thế chứ, cô ta dám trợn mắt nhìn tôi, to gan gớm đấy”.

Vị bác sĩ bật cười, lúc kết thúc cuộc gọi còn nhẹ nhàng nói: “Cậu chẳng hiểu gì cả”.

Chú thích:

(9) Nguyên văn: Hoàn phi yến sấu: Hoàn tức Dương quý phi Dương Ngọc Hoàn, Yến tức Triệu Phi Yến, có ý nói phụ nữ ai cũng có thể mạnh, điểm hấp dẫn của mình (ND).

8. Chương 8: Tai Nạn Của Đàn Ông

Đàn ông gặp phải tình yêu là tai nạn, tình yêu có thể làm được gì? Khiến cậu đắc đạo thành tiên hay trường sinh bất lão? Điều tình yêu có thể làm được chính là khiến cậu từ một người bình thường trở thành một người mù, người điếc, ngoài người ấy ra không nhìn thấy, nghe thấy gì khác nữa, điên đảo tinh thần, khuyh gia bại sản vẫn còn tốt chán, đen đui hơn là ngay cả bản thân mình cũng phải đem ra đèn.

1

Mặc dù lại là một mùa đông ấm nữa nhưng lúc mở cửa xe ô tô giữa những dãy nhà cao tầng mọc san sát nhau, làn gió lạnh tấp thẳng vào mặt khiến Ôn Bạch Lương bất giác kéo chặt áo khoác.

“Lạnh lắm”. Anh vịn vào cửa xe, nói với Đới Ngải Linh vừa thò hai chân ra ngoài.

Hai người đến tham gia buổi lễ trao giải doanh nhân của năm, buổi lễ long trọng như thế nên đương nhiên Đới Ngải Linh mặc lễ phục, mặc dù bên ngoài lễ phục là áo choàng lông chồn nhưng vẫn lạnh. Nhưng chị không nói gì, bước ra ngoài liền khoác tay Ôn Bạch Lương, cơ thể áp sát vào người anh, không chừa một chút khoảng cách nào.

Mặc dù buổi lễ trao giải không có ngôi sao nổi tiếng nào nhưng phóng viên của các tạp chí tài chính cũng đến lấy tin, từ sớm đã đứng đợi sẵn ở cổng khách sạn, thấy bọn họ tới flash lóe sáng liên tục. Lần đầu tiên Ôn Bạch Lương xuất hiện cùng Đới Ngải Linh ở những nơi như thế này với tư cách bạn trai, cảm giác trở thành tiêu điểm và người đi theo có sự khác nhau rõ rệt, anh nhất thời không quen nên giơ tay che ánh sáng chói lóa ấy, bên tai vang lên vô số những tiếng thì thào.

“Là anh ta à?”

“Đúng, là anh ta đấy, anh xem hôm nay chị ấy quang minh chính đại dẫn anh ta tới đây rồi”.

“Quả là giỏi thật, dựa vào đàn bà cũng được đấy chứ?”.

“Ngưỡng mộ à? Vậy cậu cũng thử đi”.

“... ”.

“... ”.

Anh sầm mặt lại, quay sang thấy Đới Ngải Linh vẫn tươi cười, chắc là nhìn thấy người quen nên chị còn giơ tay vẫy nhẹ, dáng vẻ vẫn rất xinh đẹp, tay kia khoác tay anh hơi huých nhẹ, dường như đang âm thầm giục anh đi theo.

Anh nghiêng răng, chân bước theo nhịp chân chị, gương mặt cũng tươi cười, mọi lời thì thào mới nghe trước đó như tiếng gió thoảng qua tai, chẳng có ý nghĩa gì cả.

Sau khi vào hội trường, nhiều người bước tới chào hỏi Đới Ngải Linh, đương nhiên cũng lên tiếng chào hỏi người đang đứng cạnh chị là anh mấy câu, chị vẫn luôn miệng cười, tay khoác tay anh, dường như anh là một tấm áo khoác nữa của chị vậy.

Chị giống như cá gặp nước còn anh lại cảm thấy hít thở khó khăn, đúng lúc có người lại gần nói chuyện với Đới Ngải Linh anh liền rút tay ra và nói: “Tôi đi lấy hai ly rượu”. Chị đang bận nói chuyện nên chỉ gật đầu, anh liền quay người bước đi, ban đầu còn kiềm chế bước chân mình sau đó không nén được nữa liền rảo bước nhanh hơn, chớp mắt đã đi tới nơi anh không thể nhìn thấy chị.

Buổi lễ trao giải vẫn chưa bắt đầu, trong hội trường chỗ nào cũng rộn ràng tiếng chào hỏi nhau, có người bàn luận sôi nổi, có người bạn cũ gặp lại, còn có một số người đơn thuần chỉ tạo quan hệ, đầu đầu cũng thấy trao đổi danh thiếp.

Nhân viên phục vụ bưng khay champagne đi dọc phòng tiệc, Ôn Bạch Lương tiện tay cầm luôn hai ly, đột nhiên có người vỗ vai anh, quay lại bắt gặp một gương mặt quen thuộc.

Đó là một khách hàng ngày xưa của anh, người đó đang tươi cười nhìn anh và hỏi: “Anh Ôn, lâu quá không gặp”.

Ôn Bạch Lương năm đó do thu hút vốn phi pháp nên suýt nữa bị vào tù, người này cũng là một trong những khách hàng của anh, đầu tư vào hạng mục ở công ty anh tầm mấy triệu tệ, sau khi biết công ty anh xảy ra chuyện thì cũng là người đầu tiên dẫn người tới công ty anh đòi tiền. Ôn Bạch Lương còn nhớ lúc đó mình đã rơi vào đường cùng, đã từng khốn khổ cầu xin trước mặt người này, anh ta thì nhố luôn nước bọt trước mặt anh và nói: “Hôm nay cho dù mày phải bán mẹ mày đi thì cũng phải trả tiền cho tao”.

Gương mặt quen thuộc trước mặt vẫn nhiệt tình tươi cười với anh, thấy anh không đáp lại thì nói tiếp: “Nghe nói anh và chị Đới cùng tới, hôm nay chị Đới nhận giải à? Có thể giới thiệu cho tôi được không?”.

Ôn Bạch Lương ngạc nhiên một chút rồi mỉm cười: “Thế à? Vậy chắc có cơ hội đấy, chúng ta uống một ly trước đã”.

Người này vui lắm, lập tức đón lấy ly rượu từ tay anh, hai ly rượu chạm nhau phát ra âm thanh trong trẻo, vui tai.

Ôn Bạch Lương ngửa cổ uống một hơi cạn ly rượu, bên tai còn nghe rõ tiếng cười lạnh tanh phát ra từ trái tim mình.

Nhìn đi, đây là hiện thực, anh đã từng là con kiến bị người ta giẫm dưới chân có thể chết bất cứ lúc nào, còn bây giờ thì sao? Bọn họ nằm dưới chân anh, anh từ trên nhìn xuống đầy khinh thường, họ nhìn lên đầy thấp hèn, cho dù chỉ vì một phút này đi nữa thì anh cũng không muốn quay trở lại nơi thấp hèn ấy, cho dù phải trả giá lớn thế nào đi nữa.

Cảm giác không thể chịu nổi ban nãy bên cạnh Đới Ngải Linh đột nhiên giảm hẳn đi, Ôn Bạch Lương không nói chuyện với người đó nữa, đúng lúc đó người phục vụ lại đi ngang qua, anh để cái ly không xuống rồi lấy hai ly champagne khác, sau đó quay người đi tìm Đới Ngải Linh.

Đới Ngải Linh đang nói chuyện với hai cặp vợ chồng, thấy anh cầm ly rượu đi tới liền tươi cười vẫy tay:

“Ở đây”.

Anh bước tới, Đới Ngải Linh giới thiệu anh với hai cặp vợ chồng kia, họ liền nhìn anh tươi cười, nói: “Anh Ôn trẻ thế, tài lắm, tài lắm, đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước”.

Hoàn toàn chỉ là sự khéo léo của người làm ăn.

Anh đã quen từ lâu nên cũng tươi cười chào hỏi họ. Chủ đề vẫn tiếp tục, một bà vợ tròn tròn mắt nói chuyện, dáng vẻ vô cùng hứng khởi.

“Ban nãy không phải đang nói về Viên Cảnh Thụy sao? Sao không nói nữa? Tiếp tục đi chứ, anh ấy thực sự mất tích rồi?”.

“Đừng nói linh tinh, làm sao mà thế được”. Người đàn ông có phần không hài lòng trước ánh mắt khẩn thiết của người phụ nữ.

“Chưa chắc, đúng là lâu lắm rồi tôi không nghe thấy tin gì về anh ta”. Một người đàn ông khác cũng lên tiếng.

“Không phải Thành Phương sắp tung cổ phiếu ra sao? Anh ta không ở trong nước thì phải?”.

“Cho dù có đi nước ngoài thì cũng không cần một, hai tháng chứ, hơn nữa sắp cuối năm rồi, một loạt hoạt động lớn nhỏ, nghe nói buổi tiệc cuối năm của công ty Thành Phương anh ta cũng không xuất hiện”.

“Tiệc cuối năm cũng không có mặt? Vậy hôm nay chắc anh ấy cũng không đến rồi? Tôi còn định giới thiệu bạn cho anh ấy nữa”. Gương mặt người phụ nữ thể hiện rõ sự thất vọng.

“Được rồi, được rồi, bạn của em nhìn qua cũng biết là con gái chủ mấy xí nghiệp thị trấn, ai thèm để ý chứ?”. Thấy chủ đề chính bị một câu nói của phụ nữ chuyển sang một hướng chẳng ra đâu vào đâu, chồng cô này liền chau mày.

“Xí nghiệp thị trấn thì sao chứ? Tiền bán đất của nhà người ta cũng mấy tỉ rồi, anh đừng coi thường bạn em chứ”.

Người phụ nữ đứng bên liền nói: “Được rồi, được rồi, tôi còn nghe được chuyện thú vị hơn cơ, nghe nói Viên Cảnh Thụy để ý thư ký của mình, còn đề bạt cô ấy làm giám đốc”.

“Không thể nào, tôi gặp cô thư ký ấy rồi, mũi nhỏ, mắt nhỏ, nhìn là biết xuất thân từ gia đình bình thường, không có nét gì đặc biệt cả, Viên Cảnh Thụy sẽ để ý tới cô ấy sao?”.

“Thật đấy, mấy hoạt động gần đây Viên Cảnh Thụy không tham gia, cô ấy đều đi cùng mấy cán bộ cấp cao của Thành Phương, lần trước tôi còn gặp nữa, mấy cán bộ cấp cao này khách khí với cô ấy lắm”.

Hai bà vợ nói chuyện vô cùng phấn khích, hai ông chồng thì vừa cảm thấy không còn mặt mũi nào, vừa kéo vợ mình rồi xin phép cáo lui, đúng lúc người dẫn chương trình bắt đầu mời khách mời vào chỗ ngồi, mọi người dần dần tản ra, chủ đề ban nãy tự nhiên bị lãng quên.

Có người tới tận nơi mời Đới Ngải Linh vào chỗ, Ôn Bạch Lương và chị cùng đi tới đó, chị ngồi hàng ghế đầu tiên, đằng sau chỗ ngồi còn dán bảng tên màu vàng, còn anh ngồi sau lưng chị, khoảng cách hai ghế rất gần, gần tới mức mỗi lần hít thở đều có thể ngửi thấy mùi nước hoa thơm phức trên người chị.

Chị dùng Chanel No.5, mùi thơm rất nồng, dù trong đám người đông thế nào đi nữa đều rất nổi bật, Đồng Tri Vy chưa bao giờ dùng nước hoa, ban đầu khi ở bên Đới Ngải Linh anh không quen chút nào, sau này cũng không còn cảm giác gì nữa.

Đồng Tri Vy...

Nhớ tới cái tên này trong lòng anh khẽ nhói như bị ai chích nhẹ một cái.

Viên Cảnh Thụy lâu rồi không xuất hiện, đương nhiên anh biết chuyện này, chỉ là không ai biết vì sao anh ta không xuất hiện, ngay cả một người “thần thông quảng đại” như Đới Ngải Linh cũng không biết được tin tức gì, nhưng Đồng Tri Vy ở Thành Phương lại một bước lên mây, đột nhiên tin cô từ thư ký trở thành giám đốc đã mau chóng lọt vào tai họ, buổi tối cách đây mấy hôm Đới Ngải Linh còn cười nhạo khi nhắc tới chuyện này, nói anh không ngờ đúng không?

Lúc đó anh đã trả lời thế nào? Ngay cả bản thân anh cũng quên rồi, nhưng anh vẫn luôn nhớ ánh mắt Viên Cảnh Thụy nhìn anh tối hôm đó, ánh mắt đầy vẻ uy hiếp ngầm khiến anh tức giận.

Người đàn ông đó đã giành được cô ấy!

Ý nghĩ này khiến anh cảm thấy ngạc nhiên, tức giận, bị phản bội và cảm thấy mất ăn mất ngủ.

Đồng Tri Vy làm sao có thể ở bên con người ấy được chứ, cô nên yêu anh, cho dù anh đã từng bắt cóc dĩ phải rời xa cô nhưng anh vẫn luôn biết cô yêu anh, và nên mãi mãi yêu anh.

Buổi lễ trao giải theo thường lệ sẽ có phát biểu mở màn, lúc ánh đèn tối đi, Đới Ngải Linh liền quay đầu lại thì thào vào tai anh:

“Nhìn hai ghế trống kia”.

Anh quay đầu sang nhìn, Đới Ngải Linh ngồi hàng đầu tiên, cách đó ba ghế có người ngồi quả nhiên còn hai ghế trống, không biết là vị trí của ai.

Ánh sáng tập trung lên sân khấu, anh nghiêng người nhìn bảng tên dán trên ghế nhưng ánh sáng không tốt, anh lại nhìn lướt nên không thấy gì cả.

Đúng lúc đó có ba người được một cô tiếp tân mặc đồng phục màu đen dẫn vào, đôi nam nữ đi đầu được dẫn tới hai chỗ trống duy nhất ở hàng ghế đầu tiên. Ánh đèn ở hàng đầu tiên sáng choang, khi hai người vừa xuất hiện xung quanh bắt đầu râm ran những tiếng thì thào, ngay cả chủ tịch đang phát biểu trên sân khấu cũng nhìn về phía họ rồi mỉm cười gật đầu với đôi nam nữ.

Người đàn ông chưa ngồi xuống ghế liền mỉm cười và khẽ cúi người, phong độ ngất trời, chính là người đã lâu rồi không xuất hiện – Viên Cảnh Thụy.

Mấy lời thì thào bên dưới bắt đầu lớn dần, gần như át cả tiếng phát biểu trên sân khấu.

“Cô Đồng, chỗ của cô ở đây”. Cô gái dẫn đường quay người lại nhẹ nhàng nói với Đồng Tri Vy, người còn lại trong nhóm ba người.

Đồng Tri Vy khẽ nói cảm ơn rồi ngồi xuống vị trí sát hành lang ở hàng ghế thứ hai, đồng thời bắt lực cúi đầu xuống, vờ coi như những ánh mắt đang nhìn mình không tồn tại, thế nhưng cảm giác lạ lẫm đột ngột dâng trào khiến cô ngẩng đầu lên, khoảnh khắc quay đầu lại khiến cô bắt gặp một đôi mắt quen thuộc.

Là Ôn Bạch Lương.

Cô ngạc nhiên, ánh mắt anh nhìn cô khiến cô có cảm giác toàn thân đông cứng.

2

Người ta thường nói đại nạn không chết thì sau đó tất được hưởng phúc, thế nhưng cuộc sống của Đồng Tri Vy sau vụ tai nạn đáng sợ ấy luôn có những thay đổi không biết là phúc hay họa nữa.

Thời gian quay trở lại hai tháng trước, sau khi tới bệnh viện ở Thành Đô, Viên Cảnh Thụy được đưa vào phòng phẫu thuật. Vết thương thực sự rất nặng, tay trái bị gãy, phải đóng đinh. Có hai, ba cái xương sườn bị nứt, sau đó anh còn dùng sức quá mạnh để kéo Trương Thành ra ngoài xe, khiến vết nứt ở xương sườn càng nặng thêm và khiến phổi bị tổn thương. Bác sĩ nói nếu anh tiếp tục vận động thì xương sườn có thể bị gãy từ vết nứt, đâm thẳng vào tim, một khi nội tạng bắt đầu chảy máu thì thực sự rất khó chữa trị.

Khi bác sĩ nói mấy lời này là lúc ca phẫu thuật đã kết thúc, Viên Cảnh Thụy chưa tỉnh, Doãn Phong ở trong phòng bệnh, nghe thấy vậy liền nói: “Vậy thì không cần cứu nữa, đào luôn cái hố chôn cậu ấy là xong”.

Bác sĩ cười: “Anh ấy biết tình hình của mình”.

Doãn Phong hừ một tiếng: “Nói chung là cũng chưa tới mức không thêm sống nữa”.

Bác sĩ nói xong liền đi ra ngoài, lúc đẩy cửa ra thì đã thấy Đồng Tri Vy đứng bên ngoài.

Mặc dù cô cũng được tiêm một liều thuốc an thần nhưng đã tỉnh từ lâu, đã vậy còn bị đưa đi kiểm tra toàn thân một lượt, ngoài mấy vết thương ngoài da ra thì không có gì đáng ngại, các bác sĩ đều nói đúng là một kì tích.

Cửa mở, hai người đàn ông đều nhìn thấy cô, trời đã sáng nhưng gương mặt cô vẫn trắng bệch.

Đa Đồng Tri Vy vốn đã hơi nhợt nhạt, khi nghiêm nghị lặng lẽ nhìn hai người càng trông càng thêm xanh xao, ngay cả Doãn Phong vốn không thích nhìn cô cũng phải chú ý, anh chau mày nhìn bác sĩ: “Không phải nói cô ấy không sao à?”.

Bác sĩ ngập ngừng: “Đúng là không sao, hay là chụp cắt lớp lại?”.

“Tôi thực sự không sao mà, xin hỏi có thể để tôi vào được không?”.

Doãn Phong định nói gì đó nhưng bác sĩ đã gạt đầu và lôi anh ra ngoài.

Lúc Viên Cảnh Thụy tỉnh dậy thì trong phòng bệnh đã phẳng phất màu hoàng hôn. Bình truyền dịch trong suốt gắn trên đầu, từng giọt từng giọt nước nhỏ xuống đều đều, bốn bề yên tĩnh, lúc anh quay sang thì thấy Đồng Tri Vy ở đó.

Cô ở phía bên tay phải anh, đang ngủ gục mặt xuống giường, gương mặt đặt lên trên cánh tay hướng về phía anh, chỉ lộ ra một nửa. Đầu tóc hơi rối, trông có vẻ rất hốc hác.

Anh không gọi cô dậy mà cứ lặng lẽ ngắm nhìn cô, cuối cùng khe khẽ đưa tay vuốt nhẹ tóc cô, mặc kệ trên cánh tay vẫn còn cảm ống truyền nước.

Đồng Tri Vy gần như tỉnh ngay lập tức, nhưng cô không dám động dậy, những ngón tay lướt trên tóc như đốt lên ngọn đuốc trong tim cô khiến toàn thân cô nóng rực, nhưng cảm giác bất an và hoảng loạn đang túm chặt lấy cơ thể khiến cô không thể cử động.

Cô phải đáp lại anh thế nào đây? Cô không phải con cóc, cũng không phải đã chai cứng, không biết từ khi nào ánh mắt Viên Cảnh Thụy nhìn cô luôn mang lại cho cô một nỗi sợ hãi ngọt ngào.

Cô không bị anh thu hút sao? Không, cô giống như bất cứ một người nào khác khi phải đối diện với ánh sáng, không thể nào không chế được nỗi ham muốn đi về phía anh.

Cô từng nghĩ rằng đối với anh cô chỉ có trốn tránh, ghét bỏ thậm chí là ngấm ngấm sợ hãi, nhưng mọi thứ đã vô tình bộc lộ chân tướng vào khoảnh khắc cô đối mặt giữa sự sống và cái chết.

Cô quan tâm người đàn ông này như quan tâm chính bản thân mình, cô không muốn mất anh như không muốn mất chính bản thân mình.

Thậm chí cô không biết sự thay đổi này bắt đầu từ khi nào, có lẽ là từ giây phút anh ôm chặt cô trong lòng khi rơi xuống sườn dốc, có thể là từ khi anh vô cùng dịu dàng chạm vào má cô, có lẽ là từ đêm anh xuất hiện trước mặt cô, đưa cô đi mua thuốc, rồi mua cho cô một túi lê, hay có lẽ phải ngược dòng quay lại thời điểm xa hơn, vào buổi sáng tuyết trắng xóa, trời hừng nắng, anh đẩy cửa xuất hiện trước mặt cô, lúc ra về còn quay lại nhìn cô mỉm cười.

Mỗi hình ảnh trong quá khứ đều khiến cô run rẩy, cảm thấy cơ thể sắp phản bội lại ý chí của mình, khiến cô trở nên mềm yếu trước mặt anh, dựa vào vòng tay anh.

Cô còn nhớ nó dịu dàng tới mức nào, dường như mọi thứ trên thế giới này cô không cần suy nghĩ nữa, anh chính là chỗ dựa vững chắc nhất của cô.

Nhưng kết quả sẽ thế nào? Cô không cần nghĩ cũng biết.

Có một số việc có thể nằm mơ được nhưng có một số việc ngay cả mơ cũng không thể được, Viên Cảnh Thụy đối với cô chính là như thế.

Anh để ý tới cô rồi sao? Đúng thế, anh bắt đầu chú ý tới cô, thể hiện sự dịu dàng không ai thấy với cô, sự mạnh mẽ của anh trước mặt cô lại trở nên yếu ớt, thậm chí có lúc vì thật lòng nhưng không được đáp lại mà trở nên quẫn bách, mười mấy tiếng trước anh còn bất chấp nguy hiểm cứu cô.

Ở bên lề địa ngục lạnh lẽo, vào lúc chẳng ai biết họ liệu có thể thoát khỏi nguy hiểm hay không thì anh đã gọi cô Tri Vy, còn xin lỗi bên tai cô: “Xin lỗi, cô biết là tôi...”.

Cô nên đáp lại thế nào? Sung sướng phát điên? Cảm kích rơi lệ? Hay nước mắt dạt dào?

Không, cô không được làm gì cả.

Bởi vì thời cơ cô có thể trả lời đã qua rồi, ở biên giới địa ngục lạnh lẽo, khi chẳng ai biết họ có cơ hội thoát khỏi hiểm nguy hay không, có lẽ cô có thể buông lơ bản thân nhưng bây giờ mọi thứ đã trở về hiện thực, họ sẽ không còn là hai người chỉ bị ngăn cách bởi sống chết nữa, khoảng cách giữa cô và Viên Cảnh Thụy bằng từ mặt trời tới mặt trăng, thậm chí còn xa hơn thế.

Cô không bắt đầu thì sẽ không có kết thúc, cô chấp nhận từ chối và bị giày vò còn hơn là trở thành đối tượng tiếp theo bị anh vứt bỏ.

Một người đàn ông tại sao cần một phụ nữ? Cần cơ thể cô ấy? Cần linh hồn cô ấy? Không, họ chỉ cần thứ họ cần. Ôn Bạch Lương đã dạy cho cô một bài học thực tế nhất, tàn khốc nhất. Anh đã chọn Đối Ngải Linh, bởi vì chị ấy có thứ anh muốn, vậy thì cô có gì để người ta cần chứ?

Cô cúi đầu, lặng thinh như một bức tượng điêu khắc, nhưng trong lòng lại rộn rã như có trăm vạn chú ngựa đang phi. Cửa mở, bác sĩ đẩy cửa bước vào.

“Bây giờ cảm thấy thế nào?”.

Cảm giác vuốt ve nhẹ nhàng trên tóc không còn nữa, Viên Cảnh Thụy đáp: “Cũng ok”.

“Cô ấy cứ thế mà ngủ à”.

Đồng Tri Vy động dậy rồi ngẩng đầu lên nhìn hai người họ.

“Tỉnh rồi à?”. Viên Cảnh Thụy biết rõ còn cố tình hỏi.

Cô trả lời anh, gương mặt đã trở nên bình tĩnh, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bác sĩ đến rồi lại đi, Đồng Tri Vy cũng định đi thì bị Viên Cảnh Thụy gọi lại.

Anh hỏi: “Em đi đâu?”. Giọng dịu dàng lạ thường.

Cô chỉ nói được mỗi từ: “Tôi...”.

Anh lại nhẹ nhàng nói một câu: “Tri Vy, em biết tôi...”.

Cô đột ngột ngắt lời anh rồi hỏi ngược lại, hai mắt không nhìn anh: “Tổng giám đốc Viên, buổi họp với EMT tối nay anh nói nếu không về kịp thì họp qua video, có cần hủy không?”.

Anh ngừng lại một chút, dường như không theo kịp tốc độ thay đổi chủ đề của cô, gương mặt còn tỏ vẻ ngỡ ngàng. Biểu cảm này cô chưa bao giờ thấy ở anh, vẻ mặt ấy khiến cô cảm thấy đau lòng, như thể mình bị người ta tát cho một cái.

Nhưng anh mau chóng bỏ qua mấy lời của cô và dịu dàng nói tiếp: “Em lại đây một chút, tôi có điều này muốn nói với em”.

Cô lại lùi lại: “Anh có việc gì cần sắp xếp không?”.

“Em không biết tôi định nói gì sao?”. Anh dường như cảm thấy thẳng thốt trước phản ứng của cô.

Sao thế? Dưới sườn núi không phải cô đã dựa sát vào lòng anh, dịu dàng như một chú bồ câu hay sao? Không phải cô thà chết chứ không chịu rời xa anh để tự mình thoát thân, luôn muốn ở bên anh hay sao? Điều gì đã khiến Đồng Tri Vy trở lại như trước chỉ trong mười mấy tiếng ngắn ngủi, không, thái độ của cô bây giờ thậm chí còn trốn tránh hơn cả trước kia.

Lẽ nào là anh nhầm?

Anh trầm nghĩ như thế, đôi mắt dần dần khép lại, phòng bệnh lại rơi vào im lặng.

Đồng Tri Vy cúi đầu, cô không muốn anh không vui, nhất là vào lúc này nhưng cô đã quyết tâm rồi.

Mặc dù cô cảm thấy bây giờ mình đã bắt đầu hối hận.

Gương mặt Đồng Tri Vy dần trắng bệch, không muốn sự kích động trong lòng phá vỡ sự bình tĩnh trên gương mặt mà cô khó khăn lắm mới giữ được, cô liền lên tiếng trước xóa tan bầu không khí im lặng đáng sợ này, cô lặp lại câu hỏi ban nãy như một cái máy.

“Vậy tôi có phải thông báo với bọn họ hủy cuộc họp không?”.

Anh nhìn cô, mỗi một đường nét trên gương mặt cô như căng lên, cô tưởng rằng mình sẽ không có được câu trả lời nhưng bên tai đột ngột vang lên giọng nói hơi khàn của anh.

“Không cần, đổi thành họp qua điện thoại là được rồi”.

Lần này tới lượt Đồng Tri Vy ngạc nhiên: “Nhưng đây là bệnh viện...”.

“Trong bệnh viện thì không thể dùng điện thoại sao?”. Anh hỏi lại cô, hỏi xong liền quay mặt đi, không nhìn cô lấy một cái, như một cậu con trai phải chịu đối xử bất công nhưng lại không muốn tỏ ra yếu thế.

Viên Cảnh Thụy ở Thành Đô ba ngày rồi bay về Thượng Hải, những chuyện đã xảy ra ngoài ý muốn này cuối cùng không bị lọt một tin tức nào ra ngoài, tất cả coi như chưa từng xảy ra.

Đồng Tri Vy cảm thấy khó hiểu, gương mặt hiện rõ câu hỏi “tại sao”.

Anh nói: “Sắp tổ chức roadshow(10) giới thiệu cổ phiếu trước khi tung ra thị trường rồi, tin này sẽ có ảnh hưởng tới giá cổ phiếu”.

Cô nghĩ một lát và nói: “Chỉ ít cũng phải thông báo cho cảnh sát khu vực, làm sao có thể để mấy người đó ung dung ngoài vòng pháp luật được?”.

Viên Cảnh Thụy bật cười, anh nhìn cô như nhìn một đứa trẻ không biết gì.

Anh nhìn cô như thế khiến cô cũng cảm thấy mình vừa nói những lời ấu trĩ.

Sau đó anh mới, việc này anh và Doãn Phong sẽ xử lý, cô không cần phải hỏi nhiều.

Cô cũng không hỏi nữa, một là trong lòng đã hiểu, có một số việc biết càng ít càng tốt, hai là từ hôm cô từ chối Viên Cảnh Thụy thì thái độ của anh đối với cô rất lạ, lúc thì lạnh lùng lúc thì cố ý giữ khoảng cách với cô như hồi mới quen, có lúc cô đột ngột quay đầu lại đều thấy ánh mắt anh vội vàng quay đi, ngay cả đôi mày cũng chau lại.

Cô nghĩ chắc anh đang suy nghĩ xem nên giải quyết “sự cố” là cô như thế nào. Đối với phụ nữ Viên Cảnh Thụy luôn đánh trận nào thắng trận đó, còn cô lại không có lý do hay tự cách gì để từ chối anh, đặc biệt là sau khi hai người cùng nhau trải qua tai nạn ngoài ý muốn ấy, không cần so sánh cô cũng biết anh quan tâm tới cô.

Còn cô bị anh thu hút.

Đồng Tri Vy đau khổ và xót xa chịu đựng sự trách cứ của cô đối với chính mình, giằng co giữa sự trốn tránh và hối hận, nếu cô chấp nhận anh... không, cô đã không còn cơ hội nữa rồi, sự kiêu ngạo của Viên Cảnh Thụy không cho phép anh dành cho cô cơ hội thứ hai.

Có thể anh sẽ mau chóng mời cô ra đi, anh là người lãnh đạo cao nhất của Thành Phương, là chủ nhân của đế quốc, thậm chí anh không cần tìm một lý do để cách chức cô mà chỉ cần nói: “Ngày mai cô không cần đến làm nữa”, thế là xong.

Đồng Tri Vy ngày ngày chờ đợi giây phút rời khỏi Thành Phương trong mẫu thuẫn và giằng co, nhưng điều khiến cô không ngờ tới là sau khi về Thượng Hải, Viên Cảnh Thụy không sa thải cô mà vẫn giữ cô lại bên mình, anh còn yêu cầu cô trong những ngày anh không thể có mặt ở công ty hàng ngày cô phải tới nơi anh dưỡng thương báo cáo tình hình để anh tiện giải quyết công việc.

Cô đã thử từ chối nhưng anh sầm mặt lại hỏi cô: “Thư ký Đồng, em nghĩ xem tôi có thể giao việc này cho người khác làm sao? Đúng rồi, ở đây còn có bác sĩ và y tá, không phải có một mình em đâu”.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy một người bó bột toàn thân còn có thể nói ra những lời đầy áp lực như thế, lúc đó chỉ biết im lặng mà thôi.

Sự việc sau đó chứng minh yêu cầu này của Viên Cảnh Thụy đã mang lại cho cô vô số phiền phức và quấy nhiễu, so với việc trực tiếp sa thải cô thì chuyện này chẳng khác gì giết cô thê thảm hơn, khiến cô không biết phải sống tiếp ở công ty thế nào nữa.

3

Mặc dù Viên Cảnh Thụy kiên quyết trở về nhưng việc hàng ngày xuất hiện ở công ty là điều không thể, tuy vậy mọi việc ở công ty anh vẫn xử lý như trước, hợp đồng xem không thiếu một bản, cũng mở cuộc họp tại nhà, họp qua điện thoại, thế là một số quản lý trước đây có may mắn được gặp giám đốc thì bây giờ chốc chốc lại phải báo cáo tình hình công việc qua điện thoại.

Sự việc được bảo mật rất chặt chẽ, ngay cả giám đốc Kiều về Thượng Hải từ đợt đó cũng không biết Viên Cảnh Thụy và Đồng Tri Vy suýt mất mạng trên núi, ông ấy còn xin nghỉ hơn nửa tháng ở nhà dưỡng bệnh cho đỡ sợ, nghe nói còn đi chùa mấy lần.

Công trình ở thành phố J tạm thời dừng lại, công ty quá lớn, các bộ phận đều đang tiến hành các kế hoạch trọng điểm, mọi người bàn tán vài hôm rồi cũng qua đi, chỉ có Viên Cảnh Thụy không xuất hiện vẫn trở thành chủ đề nóng ở công ty. Không ai biết anh đã bị thương, suy đoán kiểu gì cũng có, mọi suy đoán cuối cùng đều đổ hết lên người Đồng Tri Vy. Dù sao trong mấy ngày ấy chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có cô ở bên Viên Cảnh Thụy, mà sau khi về Thượng Hải cũng chỉ có mình cô ngày ngày được gặp anh.

Quan hệ giữa cô và Viên Cảnh Thụy đã mau chóng trở thành tin tức hot nhất trong công ty, tin đồn bay khắp trời, ngay cả Mai Lệ cũng không nhịn được, có buổi trưa khó khăn lắm mới gặp được Đồng Tri Vy ở nhà ăn, ngay lập tức cô ấy cầm đĩa cơm tới bên rồi hạ giọng hỏi: “Tri Vy, gần đây sắp đi đâu thế, không thấy bóng dáng đâu cả”.

Dao gần đây Đồng Tri Vy cứ phải chạy đi chạy lại giữa công ty và nhà Viên Cảnh Thụy, anh không tới công ty được nên có nhiều thứ cần cô mang tới cho anh, cũng may anh còn biết thương nhân viên, không chọn dưỡng thương ở ngôi nhà lớn bên núi mà chọn một nơi không xa công ty lắm, nhưng chính vì thế mà tin đồn càng lúc càng bay xa.

“Anh ấy chỉ không tới công ty thôi, sao thế?”. Đồng Tri Vy trả lời cô ấy và cố gắng bỏ qua mọi ánh mắt từ bốn phương tám hướng đang tập trung nhìn cô.

“Cậu...”. Mai Lệ định nói lại thôi.

“Tớ làm sao...”. Đồng Tri Vy hơi ngừng đưa lại rồi quay sang nhìn Mai Lệ, đôi mắt sáng trong treo.

Mai Lệ nghiêng rằng, điệu bộ như hạ quyết tâm, giọng càng hạ xuống nhỏ hơn: “Có phải cậu và Viên Cảnh Thụy yêu nhau rồi không?”.

“Ai nói thế?”. Trái tim Đồng Tri Vy đập dữ dội, giọng cũng lớn hơn, một hàng tai bên cạnh dường như đã vểnh sẵn, cô không thích bị người khác chú ý thế này, bỗng chốc cơm nuốt cũng không trôi nữa, cô nói: “Đừng nói linh tinh, ngay cả cậu cũng không hiểu tớ”. Nói xong liền định đứng dậy.

Mai Lệ vội kéo cô lại: “Xin lỗi, xin lỗi mà, tớ nói sai rồi, đừng đi mà”.

“Tớ phải đi rồi, buổi chiều còn có việc phải làm”. Đồng Tri Vy khẽ trả lời.

“Vậy tối nay ăn cơm cùng nhau được không? Lâu lắm không cùng đi ăn rồi, tối qua tớ lại nhận được thẻ ưu đãi mới của một nhà hàng kiểu Hồng Kông, gọi bốn món tặng một món, tớ gọi đám Vương Băng đi cùng luôn”.

Tay Đồng Tri Vy vẫn bị giữ nên không đứng dậy được, nghĩ lại thấy quả thực lâu rồi mình không đi ăn với bạn bè nên cô nói: “Tối nay thực sự không có thời gian, tớ phải làm thêm”.

Mai Lệ ở một tràng dài tỏ rõ sự thất vọng.

Sau khi Đồng Tri Vy rời nhà ăn, bên cạnh Mai Lệ lập tức có người ngồi xuống, không chỉ một người mà những đồng nghiệp nữ bà tám nổi tiếng trong công ty đều chụm đầu vào hỏi:

“Thế nào, thế nào? Có phải sếp để ý Đồng Tri Vy thật không?”.

Mai Lệ khó chịu nói: “Tôi không biết, sao mấy người không tự hỏi cô ấy đi?”.

“Không phải cô là bạn của Đồng Tri Vy sao? Chuyện này cũng không biết? Tôi nghe nói ngày nào Đồng Tri Vy cũng tới nhà sếp, ở công ty ngoài EMT ra thì chỉ có cô ấy được gặp sếp thôi”.

“Sao chị biết cô ấy tới nhà sếp, nhà sếp xa lắm vậy mà chị cũng nhìn thấy?”.

“Gần đây sếp ở trong thành phố đấy, chuyện này do lái xe của phó giám đốc Vương nói cho tôi biết, nhóm EMT mấy hôm trước còn tới đó họp, lúc dừng xe ông ấy nhìn thấy Đồng Tri Vy”.

“Đã bảo là họp thì cô ấy ở đó có sao đâu”. Mai Lệ bắt đầu bảo vệ bạn.

“Cái gì chứ, lúc đó là mười giờ đêm, mười giờ đêm đấy! Cô ấy mới đến đấy!”.

“Thật à!”. Mai Lệ chưa kịp trả lời thì mấy người xung quanh đã sôi sùng sục.

“Không phải chứ, với ngoại hình ấy trong công ty có thư ký nào kém xinh hơn cô ấy đâu, làm sao mà sếp để ý cô ấy được?”.

“Cô hiểu cái gì chứ, người ta có thủ đoạn!”.

“Mấy người đừng nói linh tinh nữa, Tri Vy không phải loại người ấy”. Mai Lệ lên tiếng ngắt lời, suy đoán là một chuyện nhưng nghe thấy bạn mình bị người khác bàn luận thế này lại là chuyện khác. Cô cau mặt lại: “Cho dù sếp Viên có thích Tri Vy thì cũng chẳng sao cả, hai người họ đều độc thân, Tri Vy có gì không tốt chứ?”.

Mấy cô gái đang tám chuyện vui vẻ nghe thấy vậy liền để lộ ánh mắt khinh miệt: “Đồng Tri Vy có gì tốt chứ? Với ngoại hình như thế không giở thủ đoạn thì có được sếp chắc?”.

“Đúng thế, tôi thấy không chừng còn tự mình dẫn xác tới ấy chứ, những người ngoài mặt càng đạo mạo nghiêm trang thì bên trong càng nhơ nhớp, việc gì cũng làm được”.

“Các cô nói linh tinh”. Bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng đàn ông, gương mặt tức giận và kích động tới mức đỏ gay, đôi mắt hằm hằm nhìn hai người vừa nói hai câu đó.

Người vừa bị mắng đã sực tỉnh và khó chịu nói: “Làm sao? Đồng Tri Vy có quan hệ gì với cậu mà phải nói hộ cô ấy chứ”.

Còn một người khác hà khắc hơn: “Này, không phải cậu cũng để ý cô ấy sao? Khuyên cậu đừng nằm mơ nữa, người ta bây giờ khác trước rồi, cậu muốn tranh gái với sếp sao?”.

Hà Vĩ Văn nghe thấy vậy gương mặt đỏ bừng lên, giọng cũng lắp bắp: “Không được nhục mạ Tri Vy, cô, các cô, nếu không phải các cô là phụ nữ...”.

Mai Lệ thấy tình hình không ổn bèn đứng dậy kéo cậu đi, đợi lát nữa chắc gì đã kéo đi được, miệng còn can: “Được rồi, được rồi, có gì hay đâu mà nói, đi nào, cậu đi ăn với tôi, đi, đi mau”.

Đồng Tri Vy không nghe thấy những lời này, lúc này cô đang trên đường tới nhà Viên Cảnh Thụy, lái xe vẫn là bác Trần, bác đã đợi sẵn ở cổng công ty, cô vội bước lên xe, ngồi vững rồi cô mới nhẹ nhàng nói: “Cháu đã nói với tổng giám đốc rồi, cháu tự đi tới đó cũng được”.

Những ngày qua cô không chỉ nói câu này một lần, bác Trần cũng không chỉ một lần đưa ra một câu trả lời tương tự: “Cậu ấy không nói gì với tôi”.

Cô không nói gì nữa, đằng sau vẻ bề ngoài bình tĩnh là sự bất an trong lòng.

Cô cảm thấy mình bị giày vò, bị chính những mâu thuẫn khó nói thành lời xuất phát từ nội tâm mình giày vò, nhưng ngọn nguồn của tất cả đều từ chính bản thân cô, thậm chí cô không tìm được một ai lắng nghe cô nói.

Xe đến nơi rất nhanh, Đồng Tri Vy cầm túi xuống xe, chiếc túi da màu nâu đơn giản vì để nhiều đồ quá nên nặng trĩu xuống, quai túi dài bị kéo nặng xuống dưới tạo thành một đường cong không đẹp mắt cho lắm, cô đành đeo nó lên vai.

Có một người mở cửa đứng ở cổng, gần đây cô tới nhiều lần nên đã quen, không đợi cô lên tiếng cậu ta đã mở cửa cho cô, còn cúi người mời cô vào nữa.

Cô đã quen sống cuộc sống bình thường nên rất khó thích nghi với sự chu đáo thể này, sau khi bước vào còn quay lại nói cảm ơn.

Thang máy không có người, cô một mình lên trên, lúc ra ngoài thang máy mới thấy cửa nhà Viên Cảnh Thụy mở sẵn, ánh đèn vàng ấm áp từ trong hắt ra ngoài, trải dài dưới chân cô.

Cô sững người lại, đứng ở cửa một hồi lâu chần chừ không vào, sợ có người khác ở trong, mẹ anh chẳng hạn.

Cô không sợ mẹ anh, chỉ là bác ấy khiến cô kinh ngạc quá nhiều lần hơn nữa cũng khiến cô cảm thấy khó mà chống đỡ được.

Lần trước cô cũng gặp bà Viên ở đây, lúc đó Viên Cảnh Thụy về nhà chưa lâu, anh vốn định giấu mẹ chuyện bị thương nhưng rốt cuộc tin tức vẫn tới tai bà Viên, bà lập tức tới đây. Sản nghiệp của Viên Cảnh Thụy đều ở Thượng Hải, mẹ anh đều có chìa khóa phụ, bà tự mở cửa và “xông vào”.

Lúc đó cả bác sĩ và hộ lý đều ở đó, ngay cả Hùng Tam cũng có mặt, là Doãn Phong báo tin cho bọn họ biết, lúc Viên Cảnh Thụy xuống máy bay Hùng Tam và lão Mộc đã đợi sẵn ở cửa ra, sau đó cả hai thay nhau tới đây, mỗi ngày một người. Hành động này đã bị Viên Cảnh Thụy mắng tới tấp, anh nói hai người đàn ông tới đây làm gì, anh đâu có tàn tật, chỉ gãy xương thôi, có phải nằm không dậy được hay nửa đêm không đi vệ sinh được đâu, cần đích gì bọn họ trông nom.

Lão Mộc nói, là hai chúng tôi không thể thấy cậu nửa đêm không đi vệ sinh được, như thế là được chứ gì?

Hùng Tam đứng bên phụ họa, đúng thế, đúng là như thế.

Họ khiến Viên Cảnh Thụy dở khóc dở cười, đành phải chiều theo.

Cứ thế, lúc bà Viên bước vào trong phòng rất đông người, hôm đó Hùng Tam tới thăm anh, thấy bà Viên tới biết ngay là có chuyện chẳng lành, anh ta vội đi ra chào bà Viên, còn nói lâu lắm không gặp bác, gần đây sức khỏe bác thế nào?

Bà Viên đã chứng kiến anh ta trưởng thành từ nhỏ đến lớn nên cũng không khách khí gì với anh ta, bà chỉ thẳng ra ngoài: “Được rồi, đừng gọi bác ơi bác ơi thân thiết thế, xảy ra chuyện lớn thế này mà không nói với tôi một câu, cậu lại còn cùng với bọn họ giấu tôi. Đi, đi ra ngoài”.

Hùng Tam hiểu tính cách của bà Viên nên biết tình hình không ổn, anh ta quay lại nhìn Viên Cảnh Thụy, Viên Cảnh Thụy vẫn ngồi trên giường, cửa phòng ngủ mở rộng, không nhìn thấy tình hình bên ngoài nhưng cũng nghe thấy, lúc này chỉ biết gượng cười lắc đầu ra hiệu cho anh ta đi ra.

Hùng Tam dẫn hết người trong phòng ra ngoài, lúc ra ngoài còn cố ý để he hé cửa, cũng không đi xa mà đợi ngay ngoài hành lang, Đồng Tri Vy vừa bước ra từ thang máy nhìn thấy anh ta liền khựng lại.

Hùng Tam thấy cô như nhìn thấy cứu tinh, không nói không rằng liền đẩy cô vào trong: “Vào đi, vào đi, anh tôi ở bên trong”.

Cô bị đẩy vào mà không hiểu mô tê gì, lúc vào tới cửa phòng ngủ mới thấy hai mẹ con bà Viên.

Lúc đó Viên Cảnh Thụy vẫn ngồi trên giường, một tay bó bột, một tay vẫn cầm tài liệu, trông hơi thê thảm.

Đồng Tri Vy nhìn thấy bà Viên thì sững sờ, lập tức cô có cảm giác không ngẩng đầu lên được, bởi vì hai hôm trước cô nhận được điện thoại của bà, hỏi cô rốt cuộc Viên Cảnh Thụy bận cái gì mà chỉ gọi điện chứ không về nhà, hơn nữa trong điện thoại nghe giọng bà cô cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn nhưng lúc đó cô đang ngồi cạnh Viên Cảnh Thụy, anh ra hiệu im lặng với cô, cô liền mê muội làm trái lương tâm – nói dối.

Cô chưa bao giờ nói dối, sau việc này cô đã hối hận rất lâu, bây giờ bị bắt quả tang tại trận mặt cô đỏ bừng, không những thế nhìn thấy hai mẹ con Viên Cảnh Thụy cùng lúc xuất hiện thế này khiến cô cảm thấy vô cùng áp lực.

Cô vẫn chưa quên bà Viên đã từng hiểu nhầm những gì, và sự hiểu nhầm này cô vẫn chưa có khả năng giải thích rõ ràng.

Cô muốn lùi lại theo bản năng nhưng chưa kịp lùi lại bước nào thì mọi chuyện xảy ra sau đó khiến cô chỉ biết đứng đực ra đó, cả đời không quên được.

Thấy con mình bị thương thế này bà Viên không hề tỏ ra đau buồn hay khóc lóc mà chỉ trợn mắt lên lặp đi lặp lại: “Mẹ biết ngay mà, mẹ biết ngay mà...”.

Trước khi trả lời Viên Cảnh Thụy còn nhìn Đồng Tri Vy đang sững sờ ngoài cửa, gương mặt tỏ rõ sự bất lực: “Mẹ, con làm thế này không phải vì sợ mẹ lo lắng sao?”.

“Sợ mẹ lo lắng thì con đừng làm thế này nữa, con đừng hành hạ bản thân thế này nữa, từ nhỏ tới giờ con thế này bao nhiêu lần rồi? Bao nhiêu lần rồi? Ngày bé do không hiểu chuyện, bây giờ ngoài ba mươi rồi con còn...”.

Bà Viên vừa nói vừa kích động, tiện tay cầm luôn tập tài liệu trên tay anh đập vào đầu anh hai cái, Viên Cảnh Thụy kêu lên một tiếng, một tay đưa lên đỡ, dường như đã động vào vết thương nên mặt anh vừa đau đớn vừa đỏ khóc đỏ cười.

Đồng Tri Vy giật mình khi nghe thấy anh kêu lên, cô sực tỉnh từ trạng thái dờ dẩn ban nãy và chạy lại giữ tay bà Viên, không để bà tiếp tục đánh anh nữa, nhưng cô không biết phải khuyên thế nào nên đành gọi: “Bác ơi, bác ơi”.

Bà Viên quay lại nhìn thấy cô vẻ mặt tức giận lập tức biến mất, thái độ tự nhiên cũng tốt hơn hẳn, bà ném tập tài liệu xuống rồi cầm tay cô, nói: “Tri Vy à, cháu đừng để ý, từ nhỏ nó đã thế này rồi, làm việc gì cũng không biết chừng mực gì cả, cháu phải mạnh tay với nó, đừng cái gì cũng nghe nó, lúc cần quản là phải quản”.

Những lời này khiến Đồng Tri Vy cứng họng, hai tay lại bị bà Viên giữ chặt nên không thể nào lùi lại được, cô cuống cuống đến nỗi nói cũng không rõ ràng: “Không, không phải, bác ơi, thực ra cháu là...”.

Một tràng ho vang lên, hai người phụ nữ cùng quay đầu lại, Viên Cảnh Thụy vừa ho vừa nhặt tập tài liệu ở đầu giường lên, nói với Đồng Tri Vy: “Em về đi, nhớ đưa cái này cho bên pháp vụ”.

Cô ra về như đang chạy trốn.

Có một tấm gương như thế cô đâu dám tự tiện vào phòng như lần trước nữa, mỗi lần tới đều nơm nơm lo sợ, sợ một lần nữa lại gặp phải tình huống không nên gặp.

Đặc biệt là đối mặt với bà Viên, trước mặt bà Đồng Tri Vy chưa bao giờ tìm được phản ứng và biểu cảm mình nên có.

Cô cũng không thể nào tìm được.

Để giữ được sắc mặt bình tĩnh trước mặt Viên Cảnh Thụy cô đã phải tiêu hao tất cả tinh lực của mình, Đồng Tri Vy biết mình không thể chịu được nhiều áp lực hơn nữa.

4

Bên ngoài cửa rất yên tĩnh, phòng làm việc trên tầng hai, cửa vẫn mở, từ chỗ Viên Cảnh Thụy ngồi có thể nhìn thấy hết động tĩnh bên ngoài, anh biết cô đã ra khỏi thang máy, cũng biết chắc chắn cô đang đứng ngoài cửa nhưng không vào.

Viên Cảnh Thụy thử cầm tập hợp đồng lên đọc nhưng đọc một hồi lâu vẫn dừng lại ở hàng đầu tiên, không thể nào tiếp tục được nữa.

Cửa là do anh mở, anh đang đợi cô tới, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng quãng thời gian chờ đợi trước khi cô xuất hiện đều khiến anh cảm thấy đứng ngồi không yên. Vừa mới xong anh còn đứng bên cửa sổ, nhìn thấy xe dừng trước cổng, nhìn thấy cô bước khỏi xe rồi khoác chiếc túi da nặng trĩu lên vai.

Anh cứ đứng từ xa nhìn cô như thế, lồng ngực nóng bừng, không muốn cảm giác này tiếp tục nên anh rời mắt khỏi đó rồi tự mình ra mở cửa. Cô giúp việc nghe thấy tiếng động liền đi ra, anh ra hiệu không có gì, cô ấy liền quay trở về nhà bếp.

Trong nhà còn có cô giúp việc, thực ra anh hồi phục rất nhanh, ngay cả lão Mộc và Hùng Tam cũng không cần thay nhau tới trông coi anh nữa. Cô giúp việc được điều từ ngôi nhà ở bên núi tới đây, cũng chỉ lo đi chợ nấu cơm, dọn dẹp, những việc này tìm người giúp việc theo giờ cũng có thể làm được nhưng chỉ vì anh đã từng nói không để cô và anh đơn độc đối mặt với nhau nên đã gọi cô giúp việc tới đây.

Từ trước tới giờ anh luôn nhất ngôn cửu đỉnh, nếu không làm được anh sẽ không nói.

Nhưng thái độ của Đồng Tri Vy đối với anh luôn có ảnh hưởng tới anh, cô từ chối khiến anh kinh ngạc, anh không thể nào hiểu nổi và không tin được sự thật này.

Cô lại từ chối anh!

Thiện cảm của anh dành cho cô đã thể hiện rõ như thế, thậm chí lúc gần kề sống chết anh còn dùng hành động để chứng minh sự quan tâm của anh. Còn cô cũng hiểu rất rõ, nếu cô ở bên anh thì mọi thứ trong cuộc sống của cô cũng sẽ thay đổi. Anh chưa bao giờ là một người keo kiệt, đặc biệt là đối với người phụ nữ của mình.

Vậy thì điều gì đã khiến cô từ chối anh? Lẽ nào cô đã có người đàn ông khác? Bất giác anh nhớ lại cảnh tượng buổi tối hôm đó anh bắt gặp trên đường, cô nói Hà Vĩ Văn cũng là nhân viên công ty, anh không có chút ấn tượng nào với gương mặt ấy nhưng anh có thể nhìn thấy sự si tình của cậu ta đối với Đồng Tri Vy.

Hoặc có thể là người khác, cô chưa bao giờ nói chuyện riêng tư của mình ở công ty, nhưng anh biết có nhiều người có cảm tình với cô, anh còn nhớ tới Ôn Bạch Lương, có thể chắc chắn rằng anh ta có ý đồ với Đồng Tri Vy.

Anh chưa bao giờ hao tâm tổn trí vì một người phụ nữ như vậy, ngoài Trần Văn Văn nhiều năm trước, nhưng bây giờ nhìn lại chuyện ấy giống như một sai lầm của tuổi trẻ. Anh quá dễ dàng có được phụ nữ, thậm chí ngay cả Trình Tuệ Mai cũng phải cầu xin anh mới gật đầu. Đồng Tri Vy là ngoại lệ duy nhất, nhưng bây giờ điều ngoại lệ ấy lại khiến anh không thể nào tự kiểm chế được.

Anh không nên bị cô ảnh hưởng, thậm chí anh không nên gặp lại cô, nhưng anh vừa cảnh cáo bản thân mình như vậy lại vừa khát khao được nhìn thấy hình bóng cô.

Đồng thời anh lại nhiều lần mơ thấy Trình Tuệ Mai, mơ thấy lần kết hôn duy nhất ngắn ngủi và ngọt ngào kết thúc đó.

Về một ý nghĩa nào đó chính Trình Tuệ Mai đã giúp đỡ anh, nếu không có lần kết hôn ấy anh không thể nào thuận lợi trở thành người sở hữu Thành Phương một cách danh chính ngôn luận.

Kết hôn là yêu cầu Trình Tuệ Mai đưa ra, chỉ có lý do của mình, lúc nói chuyện với anh về mặt chị rất nghiêm túc, chị nói: Cảnh Thụy, cậu xem tình hình hiện tại như thế này, chúng ta có nên dùng biện pháp an toàn hơn để bảo vệ quyền sở hữu cổ phần trong tay chúng ta không?

Anh còn nhớ phản ứng của mình lúc đó là cười, rồi thảo luận với chị vài câu, anh nói có rất nhiều cách bảo vệ quyền sở hữu cổ phần, không tới mức phải dùng thủ đoạn này.

Anh luôn có cảm tình với Trình Tuệ Mai, tình cảm ấy được xây dựng trên nền tảng năm đó chị dốc hết sức để bảo vệ công xưởng, không liên quan tới khả năng của chị. Người phụ này có thể vì di nguyện của chồng mà chịu đựng áp lực lớn như thế, bất kể nhìn từ góc độ nào đi nữa đều rất đáng tôn trọng.

Hơn nữa những tháng ngày sau đó chị lại lựa chọn hoàn toàn tin tưởng anh, không có sự ủng hộ của chị anh cũng không thể thuận lợi nắm giữ Thành Phương tới ngày hôm nay.

Hiện nay công ty đã mở rộng tới một phạm vi nhất định, nhưng chưa phát hành cổ phiếu ra thị trường, nếu chỉ dựa vào nguồn vốn trong nước thì rất khó duy trì và mở rộng công ty, các thương gia đầu tư nước ngoài nghe tin là lập tức hành động, đã bắt đầu chìa cành ô liu ra, điều anh quan tâm là phân phối lại quyền sở hữu cổ phần, còn Trình Tuệ Mai, anh cảm thấy chị chủ yếu lo lắng hai người con trai của Trương Thành Phương sớm muộn cũng gây chuyện. Sau khi Thành Phương dời trọng tâm về Thượng Hải chị đã không tham gia vào việc quản lý công ty mấy năm rồi, phần lớn công việc chị không hỏi han gì, anh còn biết chị có một người tình khá trẻ, do mấy phu nhân giàu có giới thiệu cho chị.

Việc này vô cùng kín đáo, mặc dù Viên Cảnh Thụy biết nhưng anh không có ý kiến gì. Anh cảm thấy với độ tuổi và những gì Trình Tuệ Mai đã trải qua, cô đơn lâu như thế muốn tìm một người để an ủi, tâm tình cũng là điều dễ hiểu. Chỉ cần hai bên tự nguyện thì bỏ ra chút tiền mua vui cũng chấp nhận được.

Trình Tuệ Mai là người phụ nữ mẫn cán, sự mẫn cán này chắc chắn sẽ nổi bật trong gia đình. Khi Thành Phương còn là một công xưởng nhỏ, sự cống hiến cần mẫn và trung thành của chị ai cũng thấy, nhưng khi Thành Phương thoát ly khỏi phạm vi của một xí nghiệp nhỏ truyền thống dần dần chuyển hướng phức tạp và lớn mạnh tới mức cả đời này chị cũng không tưởng tượng được thì chị bắt đầu cảm thấy bất lực. Mấy năm gần đây chị không tham gia vào việc quản lý thực tế của công ty, mà chỉ dựa vào cổ phần trong tay, mỗi năm chia lợi nhuận, sống cuộc sống nửa nghỉ hưu an nhàn, sau đó có thêm người tình trẻ tuổi, đẹp trai bên cạnh nên chị càng ít khi tham gia cuộc họp cổ đông.

Anh cũng đã từng nói chuyện với chị về việc có bạn trai, chỉ cần chị vẫn giữ được sự tỉnh táo cơ bản, không nên coi mối quan hệ tiền bạc này là thật là được rồi. Có điều nếu chị thực sự hồ đồ thì anh phải sớm ra tay, đề phòng xảy ra chuyện.

Nhưng nụ cười của anh tắt ngấm khi Trình Tuệ Mai đột ngột suy sụp, sau đó những gì Viên Cảnh Thụy nghe được khiến anh buộc phải đứng lên sau những sự bất ngờ khó chống đỡ.

Sự trấn tĩnh Trình Tuệ Mai cố giữ biến mất trong tiếng khóc, lúc nói tiếp chị lấy tay che mặt, nước mắt không ngừng tuôn qua kẽ tay, giọng nói hàm hồ không rõ ràng, cả người rơi vào trạng thái đau khổ và sợ hãi cực độ.

“Không phải đâu, Cảnh Thụy, cậu ấy, cậu ấy có bệnh, đã chết rồi, đáng sợ quá, tôi không dám nói cho cậu biết nhưng bây giờ tôi cũng bị nhiễm rồi. Tôi đã đi kiểm tra ba lần, tôi bị cậu ấy truyền bệnh rồi, làm thế nào bây giờ? Tôi cũng sẽ chết!”.

Viên Cảnh Thụy đứng lặng im trước người phụ nữ dường như đã già đi mười mấy tuổi, năm đó Trình Tuệ Mai đã bốn mươi lăm tuổi, cuộc sống sung túc khiến chị luôn giữ được vóc dáng trẻ trung, nhưng chị đang khóc trước mặt anh, người co rúm lại, hai bàn tay không che hết được gương mặt, lộ ra những nếp nhăn hằn sâu, trông chị giống một bà lão bảy mươi tuổi.

Chị vẫn khóc và run rẩy đưa một cánh tay về phía anh, trên cánh tay ấy vẫn còn vương đầy nước mắt, tư thế khẩn cầu rất thảm thương.

Anh hít thở sâu rồi từ từ đưa tay ra ấn nhẹ lên cánh tay chị, sau đó đặt tay lên vai chị.

“Tôi biết rồi, đừng sợ, sẽ có cách giải quyết thôi”.

Bàn tay đàn ông mạnh mẽ đã làm giảm bớt sự cuồng loạn trong lòng Trình Tuệ Mai, mấy năm nay chị luôn dựa vào trực giác của một người phụ nữ tin tưởng và thuận theo mỗi quyết định của Viên Cảnh Thụy. Người đàn ông này nhỏ hơn chị rất nhiều tuổi, thông minh, kiên cường, có thủ đoạn, nhờ anh mà Thành

Phương mới có ngày hôm nay, và anh cũng chưa giờ khiến chị thất vọng, khi nỗi sợ hãi tràn đến người đầu tiên chị nghĩ tới là anh.

Nhưng nỗi sợ hãi lần này anh không thể giải quyết được, tình nhân của chị, người mà chị yêu thích ấy, trẻ trung, đáng yêu, tuấn tú, ngoan ngoãn như một chú chim bồ câu, mỗi lần nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của cậu chị không thể nào ngờ rằng cậu lại trở nên đáng sợ đến thế, toàn thân thối nát, giống như một quả cam bị dập nát, những gì tốt đẹp nhất đều trở thành lời nguyền đáng sợ, chị sợ, thực sự sợ rồi, điều khiến chị tuyệt vọng chính là bản thân mình cũng đã bị nhiễm bệnh.

Chị ngẩng gương mặt đầy nước mắt lên nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt mình.

Chị không thích Viên Cảnh Thụy sao? Không, chị đã từng vô cùng khao khát có được anh, ai lại không yêu một chàng trai trẻ đẹp thế này chứ, huống hồ anh lại cường tráng như thế. Nhưng tình yêu này khiến chị thấy xấu hổ, chị sớm phát hiện ra mình không thể dùng sự hấp dẫn của một người phụ nữ để hấp dẫn anh, Viên Cảnh Thụy không bài xích phụ nữ nhưng anh không có hứng thú với chị.

Còn chị thì cô đơn như thế, sự thành công của Thành Phương mang lại tiền tài, thậm chí chị còn không cần dốc hết tâm sức, chỉ cần ngồi chơi hưởng lợi cũng được, cuộc sống như vậy trống rỗng tới mức đáng sợ, cuối cùng chị cũng không kiểm chế được sự quyến rũ của cơ thể trẻ trung, còn cơ thể ấy đã mang lại cho chị tai họa ngập đầu.

Ngọn nguồn của Thành Phương là gì? Chính là di sản mà người chồng đã mất để lại cho chị, hai phần ba số tài sản ấy là do chị giành lại được từ tay hai người con chồng, hai người con chồng của chị giống như hai quả bom không hẹn giờ, có thể nổ bất cứ lúc nào. Chị không còn bố mẹ, cũng không có con cái, một thân một mình, nếu chị chết, chị hi vọng mọi việc có thể được giải quyết hết sức cẩn thận, nhưng không biết phải làm sao để đảm bảo không xảy ra sai sót, chị cũng không biết ai có thể chăm sóc một người đang dần dần bước vào vực sâu tuyệt vọng như chị, ngoài Viên Cảnh Thụy ra.

Bắt đầu từ giây phút đó Viên Cảnh Thụy bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về đề nghị của Trình Tuệ Mai.

Anh bắt đầu cảm thấy với tình hình tinh thần hiện tại của Trình Tuệ Mai chắc chắn không thể tiếp tục sống nếu không có người chăm sóc, đương nhiên anh không có thời gian đích thân chăm sóc chị, nhưng dù có thuê nhân viên chăm sóc chuyên nghiệp đi nữa cũng vẫn cần anh giám sát, vì việc này nếu để lộ ra ngoài sẽ gây ra sự thay đổi lớn của công ty, Thành Phương đang trong quá trình chuẩn bị phát hành cổ phiếu ra thị trường, đây là điều anh không muốn nhìn thấy nhất.

Huống hồ với tình hình đầu tư của các nhà đầu tư nước ngoài hiện nay, đối phương nhất định sẽ yêu cầu có một ghế trong hội đồng quản trị, như thế tỉ lệ cổ phần trong tay anh và Trình Tuệ Mai cũng bị giảm đi, nếu anh và Trình Tuệ Mai có quan hệ hôn nhân thì chắc chắn họ sẽ có ưu thế tuyệt đối về mặt cổ phần.

Còn về tương lai...

Lần đầu tiên Viên Cảnh Thụy cảm thấy không muốn suy nghĩ về tương lai của mình, cảnh ngộ Trình Tuệ Mai gặp phải khiến anh xót xa, anh không muốn nghĩ quá xa.

Trước đêm kết hôn anh uống rượu cùng vài người bạn cũ, cũng coi như thông báo cho họ một tiếng. Lão Mộc và Hùng Tam đều sưng sỏ, Hùng Tam vẫn chưa kết hôn còn lão Mộc đã có vợ con, hai người cùng nhìn anh một hồi lâu, sau khi chắc chắn anh không hề say họ mới hỏi anh: “Cậu chắc chắn muốn kết hôn với chị ấy?”.

Anh ngạc nhiên hỏi: “Không được sao?”.

“Đương nhiên không phải thế, nhưng...”. Lão Mộc vốn ít nói, lên tiếng rồi lại không biết tiếp tục thế nào.

Hùng Tam nói tiếp: “Nhưng nếu anh lại gặp được người anh thích thì sao? Nghĩa là có cảm giác ấy với người con gái khác, không, có tình yêu ấy”.

“Con mẹ cậu mấy tuổi mà đòi nói chuyện tình yêu với tôi? Tôi đã từng yêu, đã biết nó như thế nào rồi. Hơn nữa, vì sao có cuộc hôn nhân này tôi và chị ấy đều hiểu rõ”.

Đương nhiên anh không thể nói chân tướng sự thật ra được còn Hùng Tam và lão Mộc đều nghĩ tới chuyện năm xưa, lập tức cảm thấy rất bối rối.

Theo lệ cũ lão Mộc lại tìm thuốc lá vừa đưa cho anh vừa lầu bầu: “Việc đó là cái đếch gì chứ”.

“Đúng thế, anh, lúc đó chúng ta đều còn trẻ, có điên cuồng mới không uống phí tuổi trẻ, nhưng bây giờ anh đã là sếp lớn của công ty lớn rồi chuyện kết hôn cũng nên thận trọng”. Hùng Tam nói.

Viên Cảnh Thụy bật cười: “Cái gì mà thận trọng chứ? Thận trọng chính là không kết hôn với một người phụ nữ khiến tôi mê muội. Hai người nhớ cho kỹ, đàn ông gặp tình yêu chính là tai nạn, tình yêu có thể làm được gì? Khiến cậu đắc đạo thành tiên hay trường sinh bất lão? Điều tình yêu có thể làm được chính là khiến cậu từ một người bình thường trở thành một người mù, người điếc, ngoài người ấy ra không nhìn thấy, nghe thấy gì khác nữa, điên đảo tinh thần, khuyh gia bại sản vẫn còn tốt chán, đen đủi hơn là ngay cả bản thân mình cũng phải đem ra đền. Kết hôn vì cái gì chứ? Tôi quyết định thế này mới là thận trọng”.

Anh nói một tràng khiến lão Mộc và Hùng Tam không nói được gì, đặc biệt là lão Mộc không biết đang nghĩ gì mà đột nhiên lại cảm thấy bùi ngùi, khóe mắt hoe đỏ, anh ta ngửa cổ uống nửa lon bia, Hùng Tam uống cũng nhiều sau đó nói lảm nhảm mấy lời chẳng ai hiểu được, cuối cùng gào lên: “Không đúng, anh nghĩ linh tinh, sớm muộn anh cũng hối hận, sớm muộn cũng có một cô gái xuất hiện cho anh biết thế nào là báo ứng”.

Viên Cảnh Thụy không tức giận, ngày hôm sau anh vẫn cùng Trình Tuệ Mai đi đăng ký kết hôn. Cục dân chính toàn các cô gái trẻ, lúc trao giấy đăng ký kết hôn còn nhìn anh và Trình Tuệ Mai, nhìn họ xong lại cúi xuống nhìn tuổi trên giấy đăng ký kết hôn, rồi lại ngẩng đầu nhìn hai người, cứ nhìn đi nhìn lại khiến Trình Tuệ Mai chau mày. Anh không để ý chuyện ấy mà còn mỉm cười, cúi xuống hỏi họ: “Có vấn đề gì không?”. Chỉ một câu nói khiến tất cả các cô gái đỏ bừng mặt.

Lúc ra khỏi cục dân chính anh nhận được điện thoại của Hùng Tam, hỏi anh đã lấy giấy đăng ký kết hôn chưa? Anh nói lấy rồi, Hùng Tam liền xin lỗi vì hôm qua uống say nên đã nói mấy lời vô vắn, mong anh đừng để tâm, anh cười cúp máy rồi quay lại nhìn Trình Tuệ Mai.

Chị đã ngồi đợi sẵn trong chiếc xe đỗ ngoài cổng, cửa mở sẵn, chị nhìn anh cười và không nói gì, vẻ mặt như trút được gánh nặng, giống như vô số áp lực đáng sợ đã chuyển hết sang người anh, còn chị cuối cùng cũng có thể tạm thời nghỉ xả hơi.

Đây là ấn tượng cuối cùng chị để lại cho anh, chiều hôm đó anh bay tới Hồng Kông, đàm phán điều kiện với nhà đầu tư nước ngoài, sau đó, chính là ba ngày sau anh nhận được tin chị gặp sự cố rơi xuống thang máy ngoài công trường, bỏ mạng ngay tại chỗ.

Anh để ảnh chị ở văn phòng của mình, trong ảnh Trình Tuệ Mai cười rất tươi, mãn nguyện và hạnh phúc. Đây là tấm ảnh chị chụp trước khi rời khỏi công xưởng cũ của Thành Phương, chị luôn chê mình già, cũng không thích chụp ảnh, anh còn nhớ khi đó chị rất hay để ý ánh mắt của người khác, ai có thể ngờ được sau này chị lại lật đổ tất cả mọi thứ mình đã từng có.

Nhưng người phụ nữ này lại mang cả đời mình cống hiến cho Thành Phương, thậm chí ngay cả khi chết cũng chết trong tòa nhà Thành Phương, dùng máu của mình để đặt nền móng cho mảnh đất này. Có người nói đây là một trong những nguyên nhân khiến Thành Phương thuận buồm xuôi gió, chị bảo vệ cả công ty, dùng máu của mình, còn anh tôn trọng chị nên trong giây phút cuối cùng đã kịch liệt từ chối khám nghiệm tử thi, và mau chóng chôn cất chị, bảo toàn bí mật và sự riêng tư cuối cùng chị không muốn cho ai biết.

Còn anh, kết hôn ba ngày liền trở thành góa vợ, một người đàn ông góa vợ bị trăm ngàn lời đồn vấy quanh, bị người đời âm thầm nghi ngờ vô đoán.

Sự im lặng ngoài cửa cuối cùng cũng bị phá vỡ, có tiếng gõ cửa nhẹ kèm theo đó là tiếng Đồng Tri Vy: “Xin hỏi tôi có thể vào được chứ?”.

Cô giúp việc lại đi từ trong bếp ra đáp một câu rồi mở cửa, anh nhìn thấy Đồng Tri Vy bước vào, nhìn cô và cô giúp việc nói chuyện nhưng không có phản ứng gì, chỉ cúi đầu nhìn dòng đầu tiên trong tập tài liệu, cũng giống như mấy lần trước, anh không biết rốt cuộc mình đang đọc cái gì nữa.

Một khả năng khác đột ngột xuất hiện đánh gục anh, anh chưa bao giờ nghĩ trong lòng Đồng Tri Vy có thể anh là một nghi phạm giết vợ để mưu đoạt mọi thứ hiện có, anh là một kẻ có tội.

Những năm qua anh chưa bao giờ cảm thấy phiền phức vì chuyện này, những hoài nghi có lớn đến mấy vẫn chỉ là hoài nghi, anh không bao giờ biện bạch bởi vì không cần thiết.

Nhưng nếu ngay cả cô cũng nghĩ như thế...

Đột nhiên tiếng Hùng Tam vang lên bên tai: “Sớm muộn anh cũng hối hận, sớm muộn cũng có một cô gái xuất hiện cho anh biết thế nào là báo ứng”.

Ngoài cửa vọng vào tiếng nói chuyện, Đồng Tri Vy đã bước vào và đang hỏi thăm cô giúp việc, còn anh chau mày cảm thấy tâm trạng chưa bao giờ xấu thế này.

“Tổng giám đốc Viên”. Đồng Tri Vy lại gần rồi đứng trước mặt anh, cô vẫn gọi anh như trước kia. Khả năng hồi phục của Viên Cảnh Thụy khiến người ta phải thán phục, mới về hai tuần nhưng anh không chịu nằm yên trên giường mà đã ra phòng làm việc. Nếu không phải vì tay trái vẫn phải bó bột đeo trước ngực cộng thêm sự dằn dò nghiêm khắc của bác sĩ thì cô cảm thấy anh bây giờ đã có thể quay lại công ty làm việc bình thường như không xảy ra chuyện gì rồi.

Anh khẽ đáp lại một tiếng, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ có mình anh biết đằng sau vẻ hờ hững ấy là sự thất vọng.

Đồng Tri Vy lấy tập tài liệu từ trong túi ra, bắt đầu công việc như thông lệ hàng ngày, gần tới cuối năm bữa tiệc mỗi năm một lần của công ty luôn là việc quan trọng nhất, kế hoạch, chương trình đều đã có, phòng hành chính hỏi cô tổng giám đốc Viên liệu có thể tham gia được không, còn có nhiều khoản chi cần anh ký tên, Viên Cảnh Thụy trước giờ không có kiên nhẫn với những thứ này. Trước khi tới cô đã liệt kê rõ ràng các bảng, sau đó cố gắng nói rõ ràng một lượt, không bỏ qua chi tiết nào.

Anh lặng lẽ nghe cô nói, giọng Đồng Tri Vy trước giờ vốn nhỏ nhẹ, nhưng lúc này mỗi từ, mỗi con số cô nói đều trở thành một tổ hợp vô nghĩa, còn cô đứng trước mặt anh, chỉ cách một chiếc bàn nhưng lại ngỡ như cả biển trời xa cách.

Người đàn ông ngồi sau bàn vẫn không ngẩng đầu lên nhìn cô, gương mặt nghiêm nghị của anh khiến giọng Đồng Tri Vy dần dần nhỏ đi, dự cảm sắp có chuyện xảy ra làm cô hoảng sợ, đột nhiên Viên Cảnh Thụy đứng dậy nói: “Đặt xuống đi, tôi biết hết rồi”.

Cô lặng lẽ đặt tập tài liệu lên bàn, hai người vẫn cách nhau một chiếc bàn lớn, hai người nhìn nhau mấy giây, sau đó cô nghe thấy tiếng anh, gọi thẳng tên cô, cả họ cả tên.

Anh nói: “Đồng Tri Vy, tôi muốn có em”.

5

Anh không nói tôi muốn theo đuổi em, không nói tôi thích em, càng không nói tôi yêu em, anh chỉ nói: “Đồng Tri Vy, tôi muốn có em”.

Cửa sổ ở phía sau anh, cô có cảm giác chũnh choáng, dường như cả thế giới đều đổ nghiêng theo bóng anh, ụp lên người cô, khiến cô hít thở khó khăn, toàn thân tê cứng.

“Không”. Cô thốt lên một câu trước khi bản thân ngạt thở, ngăn chặn anh có bất cứ hành động nào tiếp theo.

Anh bắt đầu cảm thấy bức bối, giống như một chàng thiếu niên phát điên vì không thể đạt được thứ mình muốn.

“Em biết là tôi thích em, em cũng biết tôi sẽ đối xử tốt với em, vậy tại sao em lại từ chối tôi? Lẽ nào em ghét tôi?”.

Anh chưa bao giờ để lộ dáng vẻ lo lắng bất an thế này trước mặt cô, Viên Cảnh Thụy khiến Đồng Tri Vy cảm thấy lạ lẫm và mềm lòng. Cảm giác run rẩy ban nãy đã bị sự bi thương thay thế và ép cô lên tiếng: “Không, không phải như thế...”.

“Vậy là thế nào?”. Anh ngắt lời cô và tiến lại gần cô, như muốn tóm chặt lấy cô.

Cô lùi lại một bước và đưa tay ra chặn anh tiến lên, vì sự chênh lệch chiều cao và khí thế của hai người nên động tác này của cô rất buồn cười.

“Không, không được”. Cô đau khổ nói: “Chúng ta không giống nhau, cuộc sống của tôi khác cuộc sống của anh”.

“Có gì khác chứ? Ý em là nói gia đình em? Tôi biết tình hình gia đình em thế nào, tôi có thể chăm sóc cả nhà em, điều này có gì khó sao?”.

Anh không hiểu!

Đồng Tri Vy tuyệt vọng nhìn anh, anh hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì.

“Tôi có thể chăm sóc mình và gia đình, nhà tôi sống rất tốt, không cần anh chăm sóc”.

“Lẽ nào em không muốn sống tốt hơn?”.

“Tôi muốn, nhưng tôi không cần người khác giúp mình sống tốt hơn, sẽ có rất nhiều lời ra tiếng vào, sẽ có nhiều người nhìn tôi với ánh mắt kỳ dị, tôi không muốn sống như thế, anh cũng biết tôi không bao giờ muốn thế”.

“Em sợ ánh mắt người khác? Có tôi thì ai còn dám khiến em khó xử?”. Anh nói vậy rồi tiến về phía cô một bước nữa.

Cô cũng lùi lại một bước, cho tới khi không còn đường lùi cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh. Cảm giác giằng co, tuyệt vọng khiến gương mặt bình thường của cô trở nên kiên định hơn, cô trả lời: “Tôi, tôi sẽ khiến bản thân mình khó xử”.

“...”. Anh không nói gì nữa, sắc mặt và câu trả lời của cô khiến anh tức giận, và sự tức giận ấy khiến anh không nói được một lời nào nữa.

Nhưng cô không sợ vẻ mặt u ám của anh, cô dũng cảm nói: “Tôi là thư ký của anh, tôi tới đây để làm việc, tôi không xinh, cũng không đặc biệt. Tôi chỉ là một cô gái bình thường, không thể vì sự cao hứng nhất thời của anh mà thay đổi cuộc sống của mình, nếu anh nhất định ép tôi thay đổi thì tôi chấp nhận từ bỏ công việc này”.

Cô nói tới đây thì không thể tiếp tục được nữa, vì quá kích động nên cô khẽ thở dốc.

Bên dưới nhà có âm thanh vọng lên, là tiếng rau cho vào chảo dầu đang sôi, âm thanh này khiến hai người trong phòng cùng im lặng.

Đồng Tri Vy vẫn ở trong trạng thái cực kỳ căng thẳng, cô thở khẽ, như không dám tin mình lại có thể nói được những lời kích động như thế. Còn Viên Cảnh Thụy vẫn đứng cách cô trong gang tấc, đột nhiên anh mất đi dũng cảm và sức mạnh tiến lên, dù chỉ một bước.

Tiếng xào rau vẫn tiếp tục vang lên, mùi dầu mỡ và mùi thơm của rau chín đã bắt đầu lan tỏa khắp nơi khiến căn phòng yên tĩnh trở nên ồn ào hơn, nhưng sự ồn ào ấy lại càng làm nổi bật sự im lặng của hai người trong phòng.

Đồng Tri Vy cảm thấy mình sắp bị sự im lặng này bức bách tới mức không chịu nổi, nhưng Viên Cảnh Thụy đã nhanh hơn cô, anh quay lưng lại, giọng nói trầm buồn.

Anh nói: “Tôi biết rồi, em về đi”.

Cô không biết mình đã đi xuống nhà như thế nào, cô giúp việc nghe thấy tiếng động liền từ trong bếp đi ra, vừa lau tay vừa nói: “Cô Đồng xong việc rồi à? Ở lại ăn cơm đã, cá sắp hấp xong rồi”.

Cô vẫn có thể bình tĩnh đáp lại: “Không đâu, cháu về đây ạ”.

Cô không quay lại, cũng không biết anh đã đi từ phòng làm việc ra hành lang tầng hai, lặng lẽ nhìn theo bóng cô, nhìn cô biến mất sau cánh cửa, nhìn cánh cửa một lần nữa được khép lại.

Thế giới của anh cũng bị đóng một cánh cửa, tất cả mọi ánh sáng đều chìm vào bóng tối.

Hôm sau Đồng Tri Vy vẫn đi làm như bình thường, cả đêm không ngủ khiến đôi mắt cô thâm quầng, cơ thể không giấu nổi vẻ mệt mỏi.

Ngày cả mẹ cô cũng để ý tới sự bất thường của cô, sáng sớm bà lần vào phòng cô, ngồi bên giường với vẻ mặt lo lắng.

“Tri Vy, xảy ra chuyện gì à? Cả đêm cũng không ngủ”.

Đồng Tri Vy từ nhỏ đã vậy, gặp áp lực lớn là không ngủ được và không ngừng uống nước. Khi còn nhỏ mỗi lần đến kỳ thi, cả đêm không biết cô chạy ra chạy vào bếp và nhà vệ sinh bao nhiêu lần, đến bây giờ vẫn không thay đổi.

Con gái mình bà hiểu nhất, bà Đồng cả đêm đều nghe ngóng động tĩnh của con gái, cuối cùng không nhịn được liền lên tiếng hỏi.

Đồng Tri Vy nắm chặt tay mẹ, cô muốn nói gì đó nhưng trong lòng buồn bã không biết phải nói từ đâu.

Cô phải nói thế nào bây giờ? Nói vì cô từ chối vị tổng giám đốc nhân cách tốt, nhân phẩm tốt mà cô đã từng khoe với mẹ, vì thế một lần nữa mất việc?

Cô nói dối, cô nói tối qua không ngủ được vì dạ dày hơi khó chịu, có thể do gần đây ăn bên ngoài nhiều nên bị đầy bụng.

Mấy ngày gần đây cô thường xuyên tới nơi ở của Viên Cảnh Thụy làm thêm tới muộn, về nhà cũng không tiện nói đi đâu nên hết lần này tới lần khác lấy lý do cùng sếp đi dự tiệc.

Bà Đồng nghe vậy liền xót xa: “Sếp con cũng hay thật, gần đây sao lại nhiều tiệc từng thế? Con xem dạ dày cũng có vấn đề rồi”.

“Cuối năm mà mẹ”. Đồng Tri Vy nói tới đây liền không kìm nén được nữa, cô áp mặt vào cánh tay mẹ thở dài.

“Mẹ biết, công ty nào tới cuối năm cũng bận rộn, hay là con xin nghỉ hai ngày, nghỉ ngơi cho khỏe, đừng để bản thân mệt quá”.

“Con không sao, chuyện nghỉ ngơi cứ để hai hôm nữa rồi tính”. Đồng Tri Vy cố gắng nói sao cho giọng mình thật bình tĩnh, thực ra cô muốn nói từ nay về sau cô có thể nghỉ ngơi dài dài, bởi vì cô đã dự đoán được điều gì đang chờ đợi mình.

Cho dù hôm nay là ngày cuối cùng ở Thành Phương đi nữa thì cô cũng phải tới công ty, công việc cần bàn giao, cô cũng cần đưa đơn xin nghỉ việc chính thức. Quan hệ giữa cô và Viên Cảnh Thụy có thể chấm dứt nhưng không cô thể vứt bỏ sự nghiệp của mình, cô không hi vọng mình phải mang danh trốn chạy, không từ mà biệt, điều này sẽ gây trở ngại cho cô khi tìm công việc mới.

Đồng Tri Vy bước vào công ty quen thuộc với tâm trạng coi thường cái chết.

Đi làm vào giờ cao điểm nên ai cũng vội vàng vàng, thang máy nào cũng đông kín người, ai cũng ngược đầu lên nhìn thang máy nhảy số, và một số tiếng trò chuyện. Cuối năm, chủ đề mọi người nói tới đều tập trung vào tiền thưởng cuối năm và thời gian nghỉ Tết. Một số người than thở vé tàu xe khó mua, vé máy bay lại quá đắt. Cửa thang máy mở rồi lại đóng, âm thanh chào hỏi lại vang lên, Đồng Tri Vy đi qua bọn họ, những âm thanh đột nhiên ngừng bật khi cô đi qua sau đó lại bắt đầu lao xao.

Cô cảm thấy mình vẫn rất quen thuộc nơi này, cho dù không có Viên Cảnh Thụy.

Đồng Tri Vy bước vào văn phòng công ty lúc tám giờ bốn mươi lăm phút. Cùng thời gian như mọi khi, trong văn phòng mọi người đã tới đủ, đều lên tiếng hỏi cô như mọi ngày: “Tổng giám đốc Viên hôm nay vẫn không tới à?”.

Cô lắc đầu tỏ ý mình cũng không rõ, sau đó đi về chỗ, mặc dù quay lưng lại với họ nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được vô số ánh mắt dò xét đang nhìn sau lưng cô.

Trước khi ngồi xuống Đồng Tri Vy liếc nhìn về phía phòng Viên Cảnh Thụy. Cánh cửa màu đen đương nhiên đóng kín, sau cánh cửa không chút tiếng động.

Cô ngồi xuống, bắt đầu viết đơn xin nghỉ việc.

Nội dung đơn rất đơn giản, cô bỏ công việc này là bị động và gấp gáp, lần này mặc dù gấp nhưng cũng may cô vẫn có thời gian và khả năng để ngồi viết đơn xin nghỉ việc.

Riêng về điểm này có lẽ cô nên cảm ơn Viên Cảnh Thụy, ít nhất anh không như Ôn Bạch Lương, sau khi quyết định tất cả mọi thứ mới thông báo cho cô kết quả, khiến cô là người cuối cùng biết tin mặc dù cô là nhân vật chính.

Nghĩ tới Ôn Bạch Lương khiến Đồng Tri Vy cũng phải ngạc nhiên vì chính mình, không biết bao lâu rồi cô không nhớ tới anh. Việc điều tra anh của Hạ Tử Kỳ và sự xuất hiện đột ngột của Ôn Bạch Lương đáng lẽ phải khiến cô suy nghĩ mới đúng, ngay cả Viên Cảnh Thụy cũng từng muốn nói chuyện với cô về anh mặc dù lúc đó cô đã từ chối.

Sau đó Viên Cảnh Thụy cũng không nhắc tới anh nữa, vụ tai nạn ngoài ý muốn lại ập tới bất ngờ khiến cô hoàn toàn quên việc này, sau này cũng không hề nghĩ tới nữa.

Cô đã thực sự quên anh!!!

Đồng Tri Vy có phần ngạc nhiên khi đón nhận sự thật này, cô đã từng nghĩ mình sẽ không bao giờ quên những gì Ôn Bạch Lương đã mang lại cho cô. Anh đã từng yêu cô, nhưng lại từ bỏ cô. Cô đã từng bị dấn vật, và trong một thời gian dài không chấp nhận hiện thực, không hẹn hò cùng người đàn ông khác, nhưng bây giờ cô lại dễ dàng quên anh như thế.

Cô nghĩ về điều đó, những ngón tay lướt trên bàn phím liền dừng lại, đôi mắt bất giác lại nhìn về phía cánh cửa đen đóng kín, dường như giây sau đó cánh cửa sẽ bật mở, có một người từ trong đó bước ra.

Đúng lúc đó điện thoại trên bàn đổ chuông. Đồng Tri Vy vội quay đầu lại, lúc đưa tay cầm điện thoại cô mới cảm thấy hai mắt cay cay, có cảm giác muốn rơi nước mắt.

Chuông của chiếc điện thoại thứ hai kêu, là điện thoại gọi từ phòng nhân sự, giọng rất khách khí, hỏi cô bây giờ có thời gian không, có thể tới phòng nhân sự một lát không.

Đồng Tri Vy trả lời có thể, cũng không hỏi cụ thể xem là việc gì.

Còn việc gì nữa đây? Cô đã biết mình sắp phải đối mặt với điều gì.

Đặt điện thoại xuống, Đồng Tri Vy không rời khỏi văn phòng ngay mà vẫn ngồi đánh nốt tờ đơn xin nghỉ việc. Máy in phát ra tiếng kêu ro ro, tờ giấy A4 được nuốt vào rồi chạy ra, chỉ vài dòng chữ đơn giản, chưa viết hết một trang giấy.

Cô cầm bút ký tên vào phía dưới, chữ ký rất gọn gàng, sau đó cô gấp đôi tờ giấy lại rồi đút vào phong bì có in tên công ty bên trên.

Trong lúc làm những việc ấy cô vẫn nghe điện thoại, vẫn nhận hai tờ fax, vẫn gửi chương trình hoạt động cuối năm tới hòm thư phòng hành chính, cuối cùng trả lời vài câu hỏi của Lily rồi đưa báo cáo của phòng thị trường cho cô ấy.

Sau khi làm xong hết mọi việc, Đồng Tri Vy cầm phong bì rời khỏi bàn làm việc của mình, điện thoại trên bàn lại reo chuông, Lily vẫn chưa đi khỏi đó nên gọi cô: “Chị Tri Vy, lại có điện thoại”.

Cô dừng bước, quay đầu lại nói: “Em nghe đi, cảm ơn”. Nghĩ sao lại tiếp lời: “Vất vả rồi”.

Lily vâng một tiếng rồi vừa nghe điện thoại vừa nhìn theo bóng cô đi khuất, cảm thấy có điều gì đó không ổn nhưng không rõ cụ thể là gì.

6

Phòng nhân sự ở tầng mười hai, cùng dãy với phòng tài vụ, Đồng Tri Vy đi thang máy xuống dưới. Gần cuối năm phòng nhân sự và phòng tài vụ là bận rộn nhất, trên hành lang người đi lại tấp nập. Người trên người dưới ai cũng quen mặt cô, lúc chạm mặt còn lên tiếng chào thư ký Đồng, nhiều người mỉm cười với cô, như thể sắp bước tới nói chuyện với cô.

Lúc đi qua phòng tài vụ, người quản lý trung niên đang cầm cốc trà đi ra, thấy cô liền dừng lại gọi cô bằng một giọng rất nhiệt tình: “Là thư ký Đồng à, lâu lắm không thấy cô, hôm nay khá lạnh đấy”.

Cô gật đầu, trong lòng có cảm giác bất an, không biết mấy người này rốt cuộc bị làm sao.

Phòng nhân sự nằm bên cạnh phòng tài vụ, cửa đóng, Đồng Tri Vy gõ cửa, chưa kịp gõ tiếng thứ hai cửa đã mở. Quản lý phòng nhân sự là phụ nữ, họ Lý, hơn bốn mươi tuổi, thấy cô đến liền bước tới khoác tay cô, điệu bộ rất thân thiết, còn nói cuối cùng cô cũng tới, đang đợi cô đây, từ sáng toàn bận rộn chuyện này nên gác hết chuyện khác lại.

Đồng Tri Vy vẫn cầm phong bì đựng đơn xin nghỉ việc trong tay, miệng há hốc, không biết phải trả lời thế nào, nghĩ đi nghĩ lại đành lên tiếng hỏi: “Chị Lý, chị gọi em tới có việc gì không?”.

Quản lý phòng nhân sự mở to mắt, điệu bộ rất ngạc nhiên, còn hỏi ngược lại cô: “Em không biết chuyện gì à? Tổng giám đốc Viên chưa nói với em?”.

“...”. Đồng Tri Vy im lặng.

Cũng may quản lý phòng nhân sự chưa đợi cô trả lời đã mau miệng: “Là thế này, giám đốc phòng hành chính phụ trách tổng công ty sắp được điều tới chi nhánh ở Hồng Kông, việc này chắc là em biết chứ”.

Đồng Tri Vy gật đầu, công ty đã mở chi nhánh ở Hồng Kông nên cần điều một số người qua đó, quản lý phòng hành chính ở Thượng Hải là người Quảng Đông, về mặt ngôn ngữ có lợi thế, cũng tự nguyện tới đó nên việc này được quyết định nhanh chóng.

“Hiện nay tòa nhà văn phòng ở Hồng Kông có chút vấn đề nên anh ấy phải đi trước, nhưng vị trí giám đốc của phòng hành chính vẫn chưa quyết định, tối qua bọn chị còn gửi thư điện tử cho sếp Viên nữa”.

Đồng Tri Vy tiếp tục gật đầu, phương án và danh sách dự phòng cho vị trí giám đốc phòng hành chính Đồng Tri Vy đã gửi mail cho Viên Cảnh Thụy từ lâu, sự việc ở phòng hành chính khá phức tạp, chọn từ nội bộ công ty có thể sẽ ok hơn, nhưng Viên Cảnh Thụy lại muốn tìm một người có khả năng giải quyết công việc tốt một chút, anh có ý nghiêng về nhân tài công ty môi giới giới thiệu hơn.

Cô còn nhớ có lần Viên Cảnh Thụy nhìn danh sách sát hạch của phòng nhân sự gửi lên, nói: “Người này á? Viết có một bản báo cáo mà hòm thư của tôi đã có ba version rồi, 1.1 đến 1.3, không biết phải sửa mấy lần nữa, tôi cũng toát mồ hôi thay cô ta”.

Cô đứng bên lắng nghe, trong lòng thầm nghĩ, hòm thư của cô còn ba version khác nữa cơ. Vị giám đốc cao cấp của phòng hành chính này là phụ nữ, tên Vạn Văn, là lựa chọn tương đối phù hợp với yêu cầu lần này của công ty, hơn ba mươi nhưng vẫn chưa kết hôn, lúc làm việc hết mình thì đúng là rất hết mình, thấy cô ấy lúc nào cũng bận rộn, nhưng làm đi làm lại đều là những việc giống nhau, tốn rất nhiều công sức, mà kết quả làm ra cũng chỉ có thế, lại còn lãng phí rất nhiều thời gian.

Nhưng con người không ai hoàn hảo cả, cô không nghĩ đây là khuyết điểm chí mạng. Vạn Văn tuy hiệu quả làm việc không cao nhưng rất cẩn thận, nếu không sẽ không cho một bản báo cáo sửa năm, sáu lần. Công việc ở phòng hành chính vốn là những công việc vất vả nhất trong công ty, đa số là làm theo trình tự, không cần dùng mảnh tiến lên hay binh mã thần tốc, so với việc bỏ ra nhiều tiền mời người mới từ bên ngoài vào thì việc điều động người cũ ở nội bộ công ty thì sẽ có lợi cho việc nhanh chóng kết nối các mặt hơn.

Tuy vậy những việc này cô không nói với Viên Cảnh Thụy, thỉnh thoảng chuyện công ty anh cũng nói một, hai câu với cô, hỏi cô cảm thấy thế nào về việc này, người này, phần lớn cô không đưa ra ý kiến chủ quan hoặc bình luận chính xác.

Cô biết khi Viên Cảnh Thụy hỏi thì trong lòng anh đã có câu trả lời rồi, anh hỏi chẳng qua là một kiểu muốn cô nghe anh nói mà thôi. Cô luôn luôn ghi nhớ mình chỉ là một cô thư ký, nên làm việc của thư ký chứ không phải một người toàn năng, việc gì cũng phải đưa ra ý kiến.

“Sáng nay sếp Viên đã trả lời bọn chị, Tri Vy, chúc mừng em!”. Giọng chị quản lý nhân sự vang lên, cánh tay cô bị khoác chặt hơn, có vẻ rất thân mật.

“Chúc mừng em?”. Đồng Tri Vy khựng lại.

“Đúng thế, sếp Viên nói rồi, vị trí giám đốc sẽ điều động từ nội bộ công ty, bắt đầu từ hôm nay em có thể chính thức đi làm ở phòng hành chính, em được thăng chức rồi, sau này là giám đốc rồi, chúc mừng nhé!”.

Đơn xin nghỉ việc vẫn nắm chặt trong tay, cô đứng giữa phòng shock ngay tại trận giữa những gương mặt lấp lánh nụ cười.

Khi Đồng Tri Vy gặp lại Viên Cảnh Thụy cũng đã là chuyện của một tháng sau. Sau khi đột ngột điều động cô xong anh đã rời Thượng Hải đi Hồng Kông, chỉ dẫn theo bác Trần, vẫn đeo tay bó bột lên máy bay, hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời dặn dò của bác sĩ.

Đồng Tri Vy có muốn tìm anh cũng khó, vị trí cũ của cô được một chàng trai khác thay thế. Người này tên Chiêm Hữu Thành vừa từ nước ngoài trở về. Chiêm Hữu Thành còn trẻ và giỏi giang. Cậu đã từng được huấn luyện làm thư ký của hội đồng quản trị, nhìn là biết cậu là sự lựa chọn hợp lý nhất. Sau khi tới Thành Phương làm việc, mấy hôm đầu còn thỉnh giáo cô mấy việc nho nhỏ, sau đó thành thạo rồi việc lớn nhỏ đều liên hệ trực tiếp với Viên Cảnh Thụy, không phiền tới cô nữa.

Đồng Tri Vy tiến thoái lưỡng nan, cô tưởng rằng công việc của mình rất quan trọng nhưng người ta mới đến mấy ngày đã làm đầu ra đấy. Cô tưởng rằng mình có thể giải quyết dứt khoát nhưng Viên Cảnh Thụy cũng không thêm gặp mặt cô, chớp mắt đã biến mất khỏi thành phố này.

Phòng hành chính nghe nói thì đơn giản nhưng là nơi nhiều việc vất vả nhất nội bộ công ty, lại vào dịp cuối năm, cô bị ép ngồi vào vị trí giám đốc, nếu bỏ mặc tất cả mà ra đi thì càng hỗn loạn hơn. Thành Phương cũng không đối xử tệ với cô, cô không làm chuyện đó được. Viên Cảnh Thụy không ở đây cô có muốn đi cũng không được, cuối cùng cô đành phải miễn cưỡng vào phòng hành chính, ngày ngày bận rộn khổ không nói hết được bằng lời.

Đã vậy còn phải nhẫn nại chịu đựng lời ra tiếng vào bay khắp công ty.

Mọi lời đồn đại lên tới đỉnh điểm khi cô thăng chức quản lý, phòng hành chính nơi cô làm việc cũng không ngoại lệ. Ngày đầu tiên chính thức bước vào phòng hành chính Đồng Tri Vy đã nghe thấy tiếng bàn tán trong nhà vệ sinh, tiếng phụ nữ nói chuyện kèm theo tiếng nước chảy róc rách, thao thao bất tuyệt.

“Tôi thấy, chắc chắn Đồng Tri Vy đã lên giường với sếp, nếu không thì làm gì có chuyện thăng chức nhanh thế?”.

“Lên giường là cái gì chứ? Sếp chúng ta còn loại đàn bà nào chưa gặp đâu? Tôi nghĩ chắc sếp chán cô ta rồi nên mới đá cô ta đi đấy”.

“Ừ, nhưng mà thăng chức đấy”.

“Bồi thường ấy mà, đáng tiếc cho chị Vạn quá, cơ hội tốt như thế lại bị cướp mất”.

“Hai hôm nay sắc mặt chị Vạn xanh xao lắm, chị có thấy không?”.

“... ”.

“... ”.

Đồng Tri Vy lặng lẽ đứng ở gian bên lắng nghe, hai tay nắm thành nắm đấm đặt trên đầu gối, đợi mọi âm thanh trong nhà vệ sinh biến mất cô mới đẩy cửa bước ra ngoài, cảm thấy toàn thân cứng đờ.

Ngày đầu tiên qua đi như thế, sáng sớm hôm sau có cuộc họp thường kỳ của phòng hành chính, theo kế hoạch là thẩm tra dự toán hành chính trong năm sau của các bộ phận, phòng họp vô cùng yên lặng, dường như chỉ có mình Đồng Tri Vy nói. Cô nhìn mọi người một lượt rồi mỉm cười: “Về bảng dự toán năm sau, trước khi lập ra tôi đã xem bảng báo cáo và số liệu hàng năm, phải cảm ơn Tiểu Mỹ, chính cô ấy đã tăng ca để giúp tôi tổng hợp và lấy bảng kế hoạch từ kho số liệu”.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tiểu Mỹ, cô gái tên Tiểu Mỹ cảm thấy ngại ngùng nên chỉ cười, nói: “Là công việc của tôi, nên làm thôi”.

Đồng Tri Vy lại hướng ánh mắt sang một người khác: “Cũng nên cảm ơn Trần Ba, không có cô ấy tôi cũng không thể nào làm quen với hệ thống công việc trong phòng hành chính nhanh thế này được”.

Trần Ba là trợ lý nhưng thực ra là làm tạp vụ, đột nhiên được điểm danh khiến cô có cảm giác vừa mừng vừa lo, mặt đỏ bừng.

“Đương nhiên, tôi cũng muốn cảm ơn giám đốc trước đã giúp đỡ tôi rất nhiều khi bàn giao công việc, anh ấy đã giới thiệu tỉ mỉ cho tôi ưu điểm của mỗi người trong số các bạn, để tôi biết các bạn là một tập thể ưu tú thế nào”. Nói tới đây cô quay sang nhìn Vạn Văn ngồi bên cạnh mình, đôi mắt cô nhìn thẳng vào mắt Vạn Văn, mỉm cười nói: “Chị Vạn, chị nói xem có đúng không?”.

Vạn Văn im lặng mấy giây rồi gật đầu: “Đúng thế, giám đốc nói đúng”.

Không khí trong phòng họp cuối cùng cũng thoải mái hơn, Đồng Tri Vy thu ánh mắt lại rồi khe khẽ thở phào trong lòng.

Một ngày nữa trôi qua như vậy, buổi tối Đồng Tri Vy còn làm thêm một lúc, gần bảy giờ mới rời khỏi văn phòng, cũng may lớp ôn thi vì là dịp cuối năm nên cũng tạm nghỉ, nếu không cô quả thực không biết mình phải phân thân thế nào nữa.

Cô vừa rẽ vào góc tối trong tòa nhà thì bị một người đột nhiên chặn lại, cô sợ hãi kêu lên rồi ôm túi lùi lại một bước, đến khi nhìn rõ mặt người ấy cô mới bình tâm trở lại.

“Hà Vĩ Văn, sao cậu lại ở đây?”.

Gương mặt bình thường của Hà Vĩ Văn bị cảm xúc ức chế dồn nén nên trông hoàn toàn khác lúc bình thường, khi nhìn cô nói chuyện sắc mặt rất đau khổ.

Cậu nói: “Tôi đang đợi cô”.

Đồng Tri Vy bước lại gần, có cảm giác toàn thân cậu đang rung mình, không biết cậu đã đứng trong góc này đợi cô bao lâu rồi.

Cô bắt đầu cảm thấy phiền phức, lúc lên tiếng giọng đã có vẻ khản cầu: “Xin cậu đừng làm thế này, tôi...”.

Cậu ngắt lời cô: “Tri Vy, tôi đợi cô, chỉ muốn hỏi cô một câu thôi, có phải vì cô đang hẹn hò với sếp Viên nên mới từ chối tôi?”.

Vì câu nói ấy trái tim cô như rút mạnh xuống, cảm giác đau đớn vì không thể giải thích cuối cùng đã lên tới đỉnh điểm và bùng nổ, khóe mắt cô đỏ au, vì quá kích động nên giọng nói cũng trở nên lộn xộn.

“Tại sao, tại sao hai người đều nhìn tôi như thế? Tại sao các người đều nói như thế? Tôi đã làm sai điều gì mà tất cả mọi người đều hiểu nhầm tôi? Rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì?”.

Nước mắt và sự kích động của Đồng Tri Vy khiến chàng trai vốn lòng dạ bất an khựng lại, trong mắt Hà Vĩ Văn nên dùng hai từ ngọt ngào và yên tĩnh để nói về Đồng Tri Vy, ngay cả trong mơ cậu cũng không thể nào tưởng tượng được mình sẽ nhìn thấy bộ dạng này của cô. Cậu không biết phải làm gì lúc này, bản thân cũng hoảng loạn trước dáng vẻ đau đớn của cô, hoàn toàn quên mất dự tính ban đầu của mình khi đứng đây, thậm chí còn muốn an ủi cô.

“Không, tôi không có ý đó... tôi, tôi, thực ra tôi muốn nói...”.

Khả năng kiềm chế bao năm nay của cô khiến cô cảm thấy xấu hổ vì sự kích động của mình, mau chóng lấy tay lau nước mắt, cô ngẩng đầu nói với cậu bằng giọng đã cố giữ bình tĩnh: “Xin lỗi, tôi muốn về nhà, được chứ?”.

Hà Vĩ Văn sững người nhìn cô, lần đầu tiên cậu cảm thấy khoảng cách giữa mình và Đồng Tri Vy xa xôi tới vậy. Cậu thấy cô trở nên rất đẹp, cho dù trong bóng đêm mờ tối, cho dù đôi mắt cô vẫn còn tia máu, cậu không nói rõ được cô đã thay đổi ở chỗ nào, cảm giác này khiến cậu buồn bã, và cảm giác buồn bã ấy khiến cậu không biết làm gì để giữ cô lại.

Một tháng tiếp theo đó Đồng Tri Vy trải qua quãng thời gian làm việc khó khăn nhất trong cuộc đời mình. Điều duy nhất cô cảm thấy an ủi chính là bố mẹ mình. Khi họ biết cô được thăng chức cả hai đều tỏ rõ sự tự hào và vui vẻ, ngay cả đôi mắt mờ của mẹ cô dường như cũng sáng lên. Thăng chức rồi lương bổng cũng tốt hơn, nếu không có mấy lời đồn nhảm bay khắp trời ấy chắc chắn Đồng Tri Vy phải cảm ơn Viên Cảnh Thụy về quyết định này.

Nhưng rốt cuộc anh đang nghĩ gì? Cảnh tượng gặp nhau lần cuối cùng cứ hiện lên trước mặt Đồng Tri Vy, cô và anh cách nhau một chiếc bàn lớn, mặt đối mặt, anh nhìn cô, trong mắt dường như có hai đốm lửa đang bùng cháy, anh nói: “Đồng Tri Vy, tôi muốn có em”.

Cho dù trong cơn mơ cô cũng bị câu nói ấy làm giật mình tỉnh giấc.

Mọi thứ đạt được đều cần trả giá, mọi thứ tốt đẹp đều cần phải bồi thường, những gì cô có được cho tới bây giờ không phải những thứ cô yêu cầu, vậy cô phải dùng thứ gì để đáp lại?

Ngày tháng không vì những khó khăn của Đồng Tri Vy mà trôi chậm hơn, vẫn đều đều từng ngày qua đi như nước chảy. Cô đã vất vả qua được tiệc cuối năm, chịu đựng được đến đợt nghỉ Tết, các bộ phận đều thay nhau trực ban như thường lệ, cô được sắp xếp vào hai ngày cuối cùng, quản lý phòng nhân sự đưa danh sách tới tận tay cô, còn thân thiết vỗ vai cô: “Tri Vy, thấy chị tốt với em chưa?”.

Đồng Tri Vy chỉ biết mỉm cười.

Càng ngày cô càng quen với biểu cảm này, giống như phải đeo một chiếc mặt nạ không bao giờ tháo ra.

Mùng sáu Tết, theo đúng giờ Đồng Tri Vy ngồi vào văn phòng giám đốc vẫn có phần hơi xa lạ với cô. Công ty vô cùng yên tĩnh, bên ngoài nhiệt độ rất thấp nhưng ánh mặt trời rất đẹp, ánh nắng từ ngoài hắt vào qua khung cửa kính trong suốt, chiếu sáng cả hành lang.

Sau khi ngồi vào bàn, cô mở cuốn tuyển tập đề thi các năm, thời gian thi vào cuối năm sau. Mặc dù Thành Phương là công ty có xuất thân từ doanh nghiệp tư nhân nhưng từ xưa tới nay ngay cả trợ lý, thư ký, quản lý mới tuyển vào đều có học vị nghiên cứu sinh, Chiêm Hữu Thành thay cô làm thư ký cũng du học nước ngoài trở về, áp lực của cô tới từ bốn phương tám hướng.

Điện thoại trên bàn đổ chuông mấy lần, đều là những cuộc gọi không quan trọng, còn có một cuộc gọi nhầm. Thời gian trôi qua rất chậm, thời gian cuối năm mọi thứ dường như đều dừng lại.

Cô mới nghĩ vậy thì có tiếng gõ cửa. Không biết ai đang gõ bên ngoài mà nhẹ nhàng và có nhịp điệu thế.

Khu văn phòng của phòng hành chính phải có thể mới vào được, có thể gõ được cửa phòng cô chắc chắn phải là đồng nghiệp nào đó, Đồng Tri Vy vẫn không quen nói hai tiếng “mời vào”, cô đáp một tiếng rồi đứng dậy ra mở cửa, tay vẫn cầm sách.

Cửa mở, cô đối mặt với người đang đứng ngoài cửa, sau đó người ấy mỉm cười, đôi mắt đen láy.

Là Viên Cảnh Thụy, anh nhìn cô một lần nữa rồi lên tiếng.

Anh nói: “Đồng Tri Vy, nhận lương cao gấp ba rồi em vẫn còn học bài sao?”.

Chú thích:

(10) Roadshow là sự kiện giới thiệu các cơ hội đầu tư vào cổ phiếu hay các dự án do doanh nghiệp tổ chức, thường dưới hình thức hội nghị, hội thảo... (ND).

9. Chương 9: Dây Leo

“Điều vi nữ la, thi vu tòng bách”,(11) cũng chưa có ai từng hỏi tòng bách có đồng ý hay không.

1

“Đồng Tri Vy, nhận lương cao gấp ba rồi em vẫn còn học bài sao?”.

Đồng Tri Vy không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào, đang sững sờ thì anh đã vượt qua người cô và đi vào đứng trước bàn làm việc, quay lưng lại với cô, cúi đầu mở kế hoạch hàng năm đặt trên bàn cô ra xem.

Cô nhìn tấm lưng anh, đã hai tháng trôi qua, Viên Cảnh Thụy hồi phục rất nhanh, cơ thể đã không còn nhìn thấy dấu tích của vết thương, nhưng anh gầy đi rõ rệt. Anh mặc cả cây đen nên nhìn phần eo rất nhỏ,

đột nhiên cô thấy đã lâu lắm rồi mình chưa gặp người đàn ông này, lâu tới mức khiến cô không còn cảm giác chân thực nữa, không dám rời mắt mình đi chỗ khác.

Anh quay đầu lại bắt gặp ánh mắt cô, sầm mặt lại nói: “Sao? Em vẫn muốn nghỉ việc à?”.

Cô chưa kịp trả lời thì anh nói tiếp: “Không phải em đã nói tới Thành Phương để làm việc sao?”.

Đó là câu nói của cô, Đồng Tri Vy chỉ có thể gật đầu.

Anh nói tiếp: “Không phải em nói sẽ bỏ việc cũ sao?”.

Đó cũng là câu cô đã nói, Đồng Tri Vy rơi vào tình cảnh hết đường chối cãi, một lúc lâu sau cô mới lên tiếng: “Nhưng chức quản lý phòng hành chính quá đột ngột đối với tôi”.

Anh hừ một tiếng: “Tôi không có thói quen lấy việc công ty làm trò đùa, huống hồ những yêu cầu em đưa ra đều được đáp ứng, em còn không dốc sức làm việc cho Thành Phương sao?”.

Cô shock, Viên Cảnh Thụy ngày xưa không bao giờ nói những lời thế này trước mặt cô, đầy vẻ dối hờn, hoàn toàn không giống với thái độ cân nhắc cẩn trọng mọi việc thường ngày của Viên Cảnh Thụy.

Mặc dù Viên Cảnh Thụy xuất thân từ khu dân nghèo nhưng cách anh ăn nói rất có chừng mực, không hề mang bóng dáng dân đường phố, rất giỏi chỉ cười mà không đáp. Cô còn nhớ có một buổi sáng sớm anh đột nhiên gọi điện thoại cho cô, hỏi: “Cô vẫn khỏe chứ?”, rồi nói tiếp: “Cũng không cần vội thế đâu”. Giọng nói đầy hài hước khiến cô không biết phải chống đỡ thế nào.

Mặc kệ cô đang nhìn, anh vẫn tiếp tục xem bản kế hoạch như không có chuyện gì xảy ra, dường như câu nói ban nãy không phải do anh nói.

Anh lại một lần nữa mất kiểm soát trước mặt Đồng Tri Vy, không nhìn cô vì muốn che giấu sự thất bại của mình, cho dù cô không hề biết điều ấy.

Sự thất bại ấy bắt nguồn từ sự từ chối của cô, Đồng Tri Vy từ chối anh không chỉ một lần. Viên Cảnh Thụy không thể không thừa nhận bản thân mình đã bị cô đánh bại. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại không có được người con gái nào đó, càng không ngờ rằng người con gái ấy lại là Đồng Tri Vy.

Cô là người con gái kiên quyết nhất mà anh đã gặp trong cuộc đời này, hoàn toàn khác với ngoại hình của cô, anh cảm thấy không thể ngờ được, vừa tức giận vừa hụt hẫng, mà những thứ này cuối cùng đã chuyển hóa thành cảm giác thất bại, sự thất bại của một người đàn ông đối mặt với người con gái mình ngưỡng mộ nhưng không có được.

Cảm giác thất bại này khiến anh không dám đối mặt với cô trong một thời gian dài, vội vã rời khỏi thành phố như chạy trốn sau khi bại trận. Cảm giác thất bại ấy khiến anh không thể để cô ra đi, anh lấy vị trí giám đốc cột chặt cô, quyết định ấy khiến bao người bất ngờ, còn bị Hạ Tử Kỳ cười nhạo.

Hạ Tử Kỳ đặc biệt bay tới Hồng Kông bàn với anh về kết quả điều tra Ôn Bạch Lương. Hạ Tử Kỳ nói về Ôn Bạch Lương rồi Đới Ngải Linh trước mặt anh, rồi lại từ Đới Ngải Linh nói tới hai anh em nhà họ Trương, cuối cùng đưa ra một số khả năng: Một là hai anh em nhà họ Trương đã tìm được chỗ dựa, tiếp tục coi Thành Phương là đối thủ. Viên Cảnh Thụy cười nhạt: “Dựa vào hai tên đàn đó sao? Có tìm được chỗ dựa vững chắc hơn nữa thì khả năng cũng có hạn”.

“Tôi cũng cảm thấy không có khả năng lắm, với khả năng của hai người này thì khó có thể tiếp xúc với các nhân vật tầm cỡ, huống hồ lại là người có gia thế như Đới Ngải Linh”.

“Có điều hai người này hiện nay đã bị giấu kĩ, không tìm thấy đâu cả”.

“Cũng có thể là khả năng thứ hai, là tên họ Ôn tìm chúng, muốn lợi dụng chúng làm một số việc, ví dụ như dùng chúng làm bàn đạp để ra tay với Thành Phương”.

“Người này tôi đã gặp, tôi còn xem qua lý lịch của anh ta”. Nói tới đây Viên Cảnh Thụy khẽ cười, anh không nói gì thêm nhưng thái độ thể hiện quá rõ ràng.

Hạ Tử Kỳ gật đầu: “Tôi không kiêng dè gì người này, chỉ là Đới Ngải Linh cũng là nhân vật tầm cỡ trong giới tài chính, ô dù trong nước rất chắc chắn, nên móng ở nước ngoài cũng sâu xa, có mấy công ty đầu tư

trong nước cũng bị cô ta giành mất mối làm ăn. Lần trước có công ty phát hành IPO vốn định mời Morgan Stanley nhưng vẫn bị công ty cô ta giành mất, bây giờ còn mở Quỹ tín dụng tư nhân, vốn liếng xoay vòng nhanh lắm”.

“Thành Phương không để cô ta nhúng tay vào chứ?”. Viên Cảnh Thụy nheo mắt hỏi.

“Chưa”. Hạ Tử Kỳ trả lời chắc chắn: “Nhưng việc này kỳ lạ chính ở chỗ ấy, công ty sắp phát hành cổ phiếu ra thị trường, trong tay cô ta vốn không có cổ phần của chúng ta nhưng lại móc nối quan hệ với hai anh em nhà họ Trương, tôi nghĩ khả năng cuối cùng là việc này vốn không có liên quan gì tới Đối Ngải Linh, thuần túy chỉ là tên họ Ôn vì thù riêng nên mới tìm hai tên kia”.

“Thù riêng?”. Viên Cảnh Thụy hỏi lại.

Hạ Tử Kỳ đặt máy tính xuống rồi thu lại vẻ mặt nghiêm túc, quay sang cười nhạo anh: “Sếp Viên à, chúng ta nói chuyện về giám đốc mới của phòng hành chính đi”.

Viên Cảnh Thụy không được tự nhiên cho lắm, anh hừ một tiếng rồi nghiêm mặt: “Năng lực của Đồng Tri Vy rất tốt, phòng hành chính lại thiếu người, sao nào, cậu có ý kiến gì à?”.

Hạ Tử Kỳ nhìn anh: “Cậu đừng bảo tôi là cho tới bây giờ cậu vẫn chưa có được Đồng Tri Vy đấy”.

“Tôi nói rồi, đây đều là việc của công ty, chuyện ban nãy tôi nghĩ không đơn giản vậy đâu, cậu phái người đi điều tra tất cả mọi người có cổ phần ở Thành Phương cho tôi, đặc biệt là ở nước ngoài”. Viên Cảnh Thụy chau mày đáp, rõ ràng là anh muốn kết thúc chủ đề này.

“Việc này tôi sẽ lo, nhưng kết cấu của nhà đầu tư nước ngoài như Lâm Ân rất phức tạp, có một số cổ đông vốn không lấy danh nghĩa cá nhân tham gia, đều dùng các công ty trên giấy tờ để vận hành đồng vốn. Cậu cũng biết đấy bây giờ mở một công ty, thêm một cổ đông là có thể làm được rồi, những người trong giới tài chính thạo trò này nhất”.

Hạ Tử Kỳ chỉ tay ra ngoài cửa sổ ví dụ: “Những công ty trên giấy như thế ở Hồng Kông chỗ nào cũng có”.

“Tôi biết, vì thế càng phải cẩn thận hơn nữa”. Viên Cảnh Thụy gật đầu.

“Vậy cậu thì sao?”. Hạ Tử Kỳ hỏi ngược lại.

“Tôi?”. Anh chau mày.

“Cậu không chỉ phải cẩn thận mỗi chuyện này đúng không”. Hạ Tử Kỳ nói một câu dài đầy ẩn ý: “Đàn bà là hổ dữ, đặc biệt là những người khoác lông cừu, cậu đạt được quá nhiều thứ từ phụ nữ rồi bây giờ cẩn thận kéo gấp báo ứng, bị ăn cả xương cũng không còn”.

Câu nói này độc quá, Viên Cảnh Thụy nghe xong mà sững sờ, sau đó anh đứng dậy chửi: “Con mẹ cậu cút mau cho tôi, đừng tưởng là bạn bè thì tôi không đánh cậu”.

Nói nghe hung dữ thế không nghĩ xem một cánh tay mình còn đang bó bột kia kìa.

Viên Cảnh Thụy lật bản kế hoạch thêm hai trang nữa rồi lên tiếng: “Còn một việc nữa”.

Anh còn chưa nói hết thì bên ngoài có tiếng phụ nữ vang lên, giọng hơi trầm nhưng không khàn, cũng rất nhẹ, đang gọi tên anh: “Viên Cảnh Thụy? Viên Cảnh Thụy? Anh có trong đó không?”. Nghe như đang làm nũng.

Viên Cảnh Thụy đáp lại một tiếng rồi đặt bản kế hoạch xuống. Sau khi anh vào văn phòng cánh cửa không được đóng lại, bên ngoài là hành lang vắng vẻ, tiếng bước chân đã tới cửa nhưng không bước vào trong mà đứng lại ngoài cửa, người này nhìn vào bên trong rồi cười, nói với anh: “Có phải em làm ảnh hưởng tới công việc của anh không, sếp lớn”.

Anh mỉm cười: “Em vào đi, đây là giám đốc phòng hành chính của Thành Phương, Đồng Tri Vy, hôm nay cô ấy trực ban”.

“Giám đốc trẻ thế này à?”. Cô gái bước vào trong, ban nãy cô ấy đứng ngoài cửa, ngược sáng nên không nhìn rõ dung mạo, bây giờ đứng trước mặt ở cự li gần, khóe mắt cũng đã có nếp nhăn, không còn quá trẻ, nhưng khi cười hai lúm đồng tiền trên má cũng cười theo, trên môi còn một nốt ruồi son, nhìn rất đáng yêu.

“Tôi là Trần Văn Văn”. Cô gái lên tiếng nói tên mình rồi chỉ Viên Cảnh Thụy đang đứng bên cạnh: “Là bạn học cũ của anh ấy, mấy năm rồi không gặp, chúng tôi gặp nhau trên máy bay, cô nói xem có trùng hợp không”.

Trần Văn Văn đứng cạnh Viên Cảnh Thụy, xinh đẹp như một đôi búp bê phủ đường trên bánh gato, Đồng Tri Vy chỉ nhớ khi còn rất nhỏ cô đã nhìn thấy cảnh này qua tủ kính, cảm giác xa xôi và không chân thực.

Cô im lặng, cảm thấy mình có nói gì cũng không thỏa đáng.

2

Buổi tiệc trao giải doanh nhân của năm được tổ chức vào cuối tuần đầu tiên sau Tết, trên phố vẫn còn hương vị Tết, bên trong khách sạn vẫn náo nhiệt như thường, thức ăn được chuẩn bị sẵn trên những chiếc bàn dài để mọi người tùy ý lựa chọn. Cá hồi được cuộn thành hình cánh hoa, đặt trên những chiếc muống màu trắng, trên những chiếc bánh quy màu vàng nhạt được điểm xuyết tương gan ngỗng, được bày ra như những bông hoa, tương cá rưới trên những miếng bánh mì hình tam giác phản chiếu ánh đèn long lanh như thủy tinh, bọt champagne đang sủi tăm trong những chiếc ly dài. Những người phụ nữ mặc váy dạ hội mang tới mùi thơm hỗn hợp, tiếng cười và tiếng nói chuyện của cánh đàn ông khiến nhiệt độ của căn phòng tiếp tục dâng cao, bắt đầu có người kêu nóng, trên trán của cánh đàn ông và trên những đôi vai trần của phụ nữ đều bắt đầu đổ mồ hôi.

Chỉ có Đồng Tri Vy thấy lạnh, cô vốn không định tới, hôm nay mới là mừng bầy, cô vẫn trong thời gian nghỉ Tết, cô chỉ muốn ở nhà thôi.

Nhưng Viên Cảnh Thụy trong điện thoại rất kiên quyết, cô chỉ còn cách nhắc nhở anh: “Tổng giám đốc Viên, anh đã có bạn gái đi cùng rồi”.

Cô biết anh đã mời Trần Văn Văn, hôm qua hai người cùng đáp máy bay về Thượng Hải, sau khi xuống máy bay Trần Văn Văn đã tới công ty cùng anh, và nhắc tới chuyện này trước mặt Đồng Tri Vy.

Sau sự cố năm xưa Trần Văn Văn đã được bố mẹ gửi ra nước ngoài du học, sau đó ở luôn Canada, khi ra nước ngoài cô mới học đại học năm thứ nhất, do đi học sớm nên cô nhỏ hơn các học sinh cùng khóa rất nhiều. Vì thế dù ra nước ngoài nhiều năm nhưng cho tới giờ cô chưa đến ba mươi hai tuổi, chưa lấy chồng, vẫn là một đóa hoa đang độ tươi thắm nhất.

Bố mẹ cô đều là giáo sư đại học, bản thân cô cũng học rất giỏi, sau khi tốt nghiệp ở nước ngoài thì được nhà trường giữ lại giảng dạy. Lần này vì tham gia một chương trình giao lưu quốc tế của trường nên về nước, cô cũng có ý muốn ở lại trong nước lâu dài, không ngờ trên máy bay lại gặp Viên Cảnh Thụy, càng không ngờ rằng anh lại mời cô tham dự buổi lễ trao giải này.

Trần Văn Văn nói tới đây đôi mắt bắt đầu rực sáng, ngay cả nốt ruồi son trên môi cũng trở nên hấp dẫn vô cùng. Đồng Tri Vy không muốn nhìn nhưng không có cách nào khác, niềm vui của cô ấy như có ánh sáng làm đôi mắt cô đau nhói.

Anh trả lời cô: “Tôi vẫn cần một trợ lý”.

“Có thư ký Chiêm rồi”.

“Cậu ấy đang ở Quảng Đông, vẫn chưa về”.

Đồng Tri Vy vẫn chưa chịu, cô nghĩ rồi nói thêm một câu: “Tổng giám đốc Viên, bây giờ tôi đã không còn là thư ký của anh nữa”.

Anh trả lời: “Tôi biết, nhưng em vẫn là nhân viên của Thành Phương, giám đốc thì không thể tăng ca hay sao?”.

Câu nói này rất nặng nề, Đồng Tri Vy đáp tất nhiên không phải thế, anh nói cô chuẩn bị đi, tới lúc đó bác Trần sẽ đến đón cô.

Cũng khá lâu rồi Viên Cảnh Thụy không xuất hiện ở những nơi công cộng, ngay cả trong công ty cũng không có mấy người biết tin anh đã trở về. Đồng Tri Vy có thể tưởng tượng ra phản ứng của mọi người buổi

lễ trao giải nhưng cô không ngờ Ôn Bạch Lương cũng có mặt và còn ngồi cùng hàng ghế với cô, hai người chỉ cách nhau mấy ghế.

Cô ngồi ngoài cùng, còn anh chốc chốc lại nhìn về phía cô khiến cô cảm thấy vô cùng phiền phức.

Khó khăn lắm mới trải qua màn cảm ơn, cảm tạ, Đồng Tri Vy lập tức đứng dậy rời khỏi chỗ, buổi tiệc được tổ chức bên trong hội trường nên tất cả mọi người đều được mời ra ngoài, Viên Cảnh Thụy và Trần Văn Văn cũng đứng dậy, Đồng Tri Vy đi tới bên cạnh Viên Cảnh Thụy, nói: “Tổng giám đốc Viên, tôi muốn...”.

Cô đang nói thì bị ngắt lời, Đới Ngải Linh bước tới, chị không nhìn cô mà chỉ cười và chìa tay về phía Viên Cảnh Thụy:

“Tổng giám đốc Viên, nghe danh đã lâu”.

Viên Cảnh Thụy bắt tay chị và mỉm cười: “Chị Đới khách khí rồi”.

Hai người đứng đó nói vài câu khách sáo và tiện thể giới thiệu vài người xung quanh mình, Đới Ngải Linh nhìn Trần Văn Văn rồi mỉm cười: “Bạn gái của tổng giám đốc Viên quả nhiên rất xinh đẹp”. Nói xong liền quay sang nhìn Đồng Tri Vy: “Đây có phải là thư ký Đồng không? Tôi đã nghe nhiều người nhắc tới, vô cùng miễn cưỡng”.

Viên Cảnh Thụy mỉm cười gật đầu: “Nếu nói tới miễn cưỡng thì sao dám sánh với anh Ôn bên cạnh chị Đới chứ, đúng rồi, anh Ôn đây còn là trợ lý của chị nhỉ? Nghe nói gần đây anh ấy đang làm mấy kế hoạch thu hút chú ý lắm, đầu đầu cũng nghe nói”.

Một câu nói làm mặt Ôn Bạch Lương sầm lại, lại có người tới vỗ vai Viên Cảnh Thụy rồi quay sang nói chuyện với Đới Ngải Linh: “Hai vị đang nói chuyện ở đây à, đi, mấy lão già chúng tôi đang tụ tập bên kia, hai vị cùng qua đó nói vài câu đi”.

Người vừa lên tiếng là vị chủ tịch ban nãy vừa phát biểu trên sân khấu, Viên Cảnh Thụy bị ông này vỗ chùng cả vai, nhưng vẫn vui cười bắt tay, Đới Ngải Linh cũng lịch sự đưa tay ra.

Chủ tịch nhìn cô gái đi cùng Viên Cảnh Thụy rồi nói với anh: “Chú em, tôi còn tưởng cậu mất tích, hóa ra là đi theo đuổi người đẹp, đi nào, qua đây cùng giới thiệu đi, để trợ lý ở đây là được rồi”.

Mấy người đều bị kéo đi, cả Ôn Bạch Lương cũng không ngoại lệ. Chỉ có Đồng Tri Vy ở lại, Viên Cảnh Thụy quay lại đưa cho cô hai chiếc điện thoại và dặn dò: “Đợi tôi, có gì lát nữa nói”.

Đồng Tri Vy đã làm thư ký cho Viên Cảnh Thụy trong một thời gian nên nhiều người biết cô, nếu không ông chủ tịch cũng không dễ dàng bỏ qua cô như thế, nhưng mấy người còn lại đều nhìn thẳng hoặc nhìn xéo cô mấy cái, bao gồm cả người đang khoác tay Viên Cảnh Thụy – Trần Văn Văn.

Đồng Tri Vy muốn nói mình phải về cũng không kịp, cầm hai cái điện thoại của Viên Cảnh Thụy trong tay mà thấy bất lực. Người trong hội trường cũng sắp đi hết, một nhân viên hướng dẫn mặc chiếc váy lụa dài màu đen đến trước mặt cô, dịu dàng nói: “Thưa cô, cô có cần gì không? Bàn ăn tự chọn ở bên kia, để tôi dẫn cô qua đó”.

Đồng Tri Vy được dẫn ra bàn ăn bên ngoài, những người xung quanh bắt đầu nói chuyện rôm rả, cô nhìn thấy Ôn Bạch Lương và Đới Ngải Linh, hai người đang đứng cạnh nhau nhưng không ai nhìn về phía cô. Cô khẽ thở phào, không muốn đứng ngoài ánh sáng quá lâu, nhưng thực sự thấy đói nên cô cúi đầu chọn vài món rồi bước vào trong góc đứng ăn mấy miếng.

Cá hồi lạnh, tương gan ngỗng cũng lạnh, tương cá cũng lạnh, champagne được ướp lạnh nên bốc một lớp khói mỏng trên thành ly, cô uống một ngụm, lạnh tới mức rùng mình. Một chiếc điện thoại trong túi bắt đầu rung, hai tay cô đều cầm đồ ăn không biết để đâu nên bỗng chốc trở nên luống cuống.

Có người đi tới cạnh cô, cầm lấy ly champagne từ tay cô và gọi tên cô:

“Tri Vy”.

Đồng Tri Vy quay lại bắt gặp gương mặt Ôn Bạch Lương. Anh mặc áo vest, ánh mắt lộ rõ vẻ buồn bực, đôi mày chau lại. Gọi tên cô xong cũng không nói gì mà chỉ nhìn cô.

Cô nhớ ban nãy anh, Viên Cảnh Thụy và một số người nữa cùng rời đi, bất giác cô nhìn phía sau anh một cái.

Dường như đoán được cô đang nhìn gì nên Ôn Bạch Lương nói: “Bọn họ vẫn đang nói chuyện, một mình anh ra đây”.

Điện thoại vẫn đang rung, Đồng Tri Vy nói “cảm ơn”, rồi “xin lỗi”, sau đó cúi xuống lấy điện thoại.

Đương nhiên là người ta gọi điện cho Viên Cảnh Thụy, cô lịch sự trả lời đối phương và nói: “Xin lỗi, tổng giám đốc Viên bây giờ không tiện nghe điện thoại, tôi sẽ chuyển lời cho anh ấy”.

Sau khi nghe xong cô ngẩng đầu lên mỉm cười lịch sự với Ôn Bạch Lương, vừa khách khí vừa xa lạ hỏi anh: “Anh Ôn, có chuyện gì không?”. Nói xong liền đưa tay ra lấy ly rượu trong tay anh: “Phiền anh quá, cảm ơn”.

Chỗ cô đứng có thể nhìn ra cửa hông thông ra ngoài, qua lớp cửa kính chạm đất cô có thể nhìn thấy hoa viên điêu hiu, trời lạnh nên chẳng có ai qua lại nơi đó. Ánh đèn chói lọi trong phòng khách cũng không chiếu sáng ra ngoài ấy, Đồng Tri Vy chọn nơi này vì nó yên tĩnh, và cũng để tránh tiếp xúc với quá nhiều người.

Đặc biệt là Ôn Bạch Lương.

Cô có khúc mắc với anh, mặc dù tính cách của cô có phần lạnh nhạt nhưng tuyệt đối không phải là kiểu phụ nữ phóng khoáng. Cô đã từng bị thương nên luôn muốn tránh xa anh, muốn cô vẫn tự nhiên nói cười với người đàn ông đã đạp mình xuống đất thì quả thực đó là nhiệm vụ không thể hoàn thành được.

Sự khách khí và xa cách của Đồng Tri Vy đã đốt cạn sự nhẫn nại cuối cùng của Ôn Bạch Lương, anh không trả lại cốc rượu cho cô mà dùng cánh tay còn lại túm chặt tay cô, túm rất mạnh, giọng cũng gấp gáp.

“Tri Vy, lẽ nào em thực sự đi theo Viên Cảnh Thụy rồi sao? Rốt cuộc chuyện là thế nào? Em không phải là loại người ấy”.

Một người lần đầu tiên gặp phải chuyện khiến mình không thể nào chấp nhận được thường có phản ứng kích động quá mà bùng nổ, lần thứ hai sẽ thử một vài cách để né tránh, đến lần thứ ba, thứ tư thậm chí vô số lần khác thì người đó sẽ trở nên tê liệt, tiến đến chấp nhận sự thật, hoàn toàn không có phản ứng gì nữa.

Tình huống của Đồng Tri Vy bây giờ đúng như thế. Về mối quan hệ của cô và Viên Cảnh Thụy, trong quãng thời gian sóng gió vừa qua cô đã đạt tới trình độ ung dung thản nhiên đối mặt rồi, bây giờ đột nhiên bị Ôn Bạch Lương hỏi vậy ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô không phải là “Tại sao tất cả mọi người đều nghĩ thế”, mà là “Anh ấy có tư cách gì nói câu ấy”.

Cô không chỉ nghĩ như thế mà còn hỏi ngược lại, cánh tay cô bị anh giữ chặt, cô phải dùng sức mới rút được ra.

“Anh Ôn, anh quan tâm chuyện riêng tư của tôi thế này không sợ người khác hiểu nhầm sao?”.

Cô hỏi thế không khác gì chặn họng anh, anh không biết phải mở miệng thế nào, mất một phút sau mới lấy lại tinh thần.

Đây vẫn là Đồng Tri Vy sao?

Cô đã từng dịu dàng, nghe lời trước mặt anh, chưa bao giờ phản bác anh bất cứ một câu nói nào, cho dù ý kiến bất đồng đi nữa cô cũng chỉ nhẹ nhàng: “Em cảm thấy có lẽ có thể...” hoặc là “Vậy anh xem thế này có được không?”.

Nhưng bây giờ cô lại nói: “Anh Ôn, anh quan tâm chuyện riêng tư của tôi thế này không sợ người khác hiểu nhầm sao?”.

Anh bối rối, nhưng vẫn không cam tâm: “Anh đang quan tâm em”.

“Cảm ơn, nhưng tôi không cần”. Đồng Tri Vy trả lời rồi cất bước rời khỏi đó, từ bỏ luôn ý định lấy lại chiếc ly.

Anh ngăn cô lại, hành động này xuất phát từ bản năng, nhưng đằng sau anh có rất nhiều người qua lại, đã có người chú ý động tĩnh ở đây và đang nhìn về phía này.

Đồng Tri Vy chỉ phía sau lưng Ôn Bạch Lương, hỏi: “Đó là bạn gái anh à? Anh Ôn?”.

Anh giật mình quay đầu lại, sắc mặt được khắc họa rất rõ ràng, Đồng Tri Vy nhìn anh đầy thương hại, giống như nhìn thấy bản thân mình đã từng bị anh chôn cất, sau đó quay người đẩy cửa bước ra ngoài hoa viên.

3

Buổi lễ có yêu cầu về trang phục, Đồng Tri Vy dù không muốn cũng vẫn phải thay quần áo trước khi tới đây. Cô mặc bộ lễ phục màu đen cổ chữ V, ngắn tay, đây là bộ lễ phục cô mua từ lâu rồi, bằng tiền của công ty. Lần đầu tiên Viên Cảnh Thụy yêu cầu cô cùng anh xuất hiện ở những nơi thế này cô đã hỏi anh có được mặc đồ công sở đi không, anh đã dứt khoát ký một tấm chi phiếu đưa cho cô.

Cô liền mua cho mình bộ lễ phục này, tấm chi phiếu ấy cuối cùng cô vẫn đưa cho anh xem. Viên Cảnh Thụy vẫn nhớ tấm chi phiếu ấy có nguồn gốc thế nào, xem xong anh còn cười nói: “Thư ký Đồng, cô là người phụ nữ tiết kiệm tiền cho tôi nhất đấy”.

Gió lạnh quét qua da cô và len qua lớp áo tơ mềm, chất liệu bộ lễ phục đương nhiên là loại tốt, lúc đó cô đã lựa chọn rất lâu, mua về còn cảm thấy xa xỉ, nhưng Viên Cảnh Thụy lại nói: Thư ký Đồng, cô là người phụ nữ tiết kiệm tiền cho tôi nhất đấy.

Sự xuất hiện đột ngột của Ôn Bạch Lương lại bị cô quên lãng, cô ôm cánh tay nhớ lại câu nói từ rất lâu rồi, cảm thấy còn lạnh hơn.

Một bàn tay ấm nóng đặt lên vai cô, cô giật mình ngỡ là Ôn Bạch Lương nên vội vã quay đầu lại, trước mặt cô là người đàn ông cô đang nghĩ tới.

Lúc Đồng Tri Vy quay lại Viên Cảnh Thụy đã rút tay về, Trần Văn Văn không có bên cạnh anh, cũng không biết đã đi đâu. Anh ngược lên nhìn bầu trời đêm không có một bóng sao, rồi nói rất bình tĩnh, như thể hai người đang đứng ở hành lang công ty, một nơi rất bình thường và quen thuộc.

“Thời tiết rất đẹp, chỉ là hơi có gió”. Anh nói xong liền đưa áo khoác đang vắt ở tay cho cô, giống như muốn cô giải quyết phiền phức này giùm anh.

Thói quen đã khiến cô tự nhiên đưa tay đón lấy, hơi ấm từ chiếc áo truyền vào tay khiến cô nhớ ra đây không phải là công ty, cũng không có nơi nào để cô treo chiếc áo này.

Anh chau mày, lấy lại chiếc áo rồi khoác lên vai cô: “Đồng Tri Vy, em làm tôi tìm mãi, đừng tưởng bị cảm thì không phải đi làm, trong thời gian này có nghĩ ốm tôi cũng không cho”.

Cô nhìn anh, bỗng chốc không mở lời được.

Từ hôm đó trở đi anh không gọi cô là thư ký Đồng, cũng không gọi Tri Vy mà cứ mở miệng ra là Đồng Tri Vy, cả họ cả tên, nghe có cảm giác xa lạ nhưng những từ ấy thốt ra từ miệng anh khiến cô có cảm giác rất khác lạ.

Sau khi nói xong câu ấy anh cũng không nói gì nữa, mà chỉ lấy ra một điều thuốc, kèm theo tiếng bật lửa đánh lạnh là ánh sáng lóe lên, dường như nhớ ra điều gì anh quay lại hỏi cô: “Tôi hút thuốc, được chứ?”.

Cô gật đầu, anh liền đốt thuốc, những vòng khói nhạt tan dần trong bầu không khí lạnh.

Người đàn ông này đã khác trước, ngày xưa trước khi hút thuốc anh có hỏi cô, nhưng phần lớn đều là câu trần thuật, chỉ nói: “Tôi hút thuốc”.

Ngày xưa anh không quan tâm tới chuyện nóng lạnh của những người bên cạnh, anh bận như thế nên nhiều lúc hoàn toàn không để ý đến.

Còn nữa, ngày xưa anh cũng không bao giờ nói với cô những lời như vậy, gương mặt luôn mỉm cười của Viên Cảnh Thụy khiến người khác tưởng rằng thân thiết nhưng thực ra anh là người dùng nụ cười để giữ khoảng cách với người khác, cho dù đó là lúc nói đùa đi nữa.

Cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nhìn thấy anh trong bộ dạng bây giờ, nhìn thấy một Viên Cảnh Thụy ẩn sau vẻ nho nhã lịch sự phong độ ngời ngời. Cô đã từng tưởng rằng đằng sau vẻ bề ngoài ấy là sự nguy hiểm và

sự công kích, nhưng bây giờ nhìn lại đằng sau vẻ bề ngoài ấy lại là sự quan tâm và thích giờ trò trêu chọc người anh quan tâm, giống như một đứa trẻ.

Nhưng kỳ lạ là cô không còn cảm thấy sợ anh nữa, có lẽ vì cô càng ngày càng dùng nhiều tinh thần để khống chế bề ngoài của mình nên nội tâm của cô càng lúc càng khó khống chế, có lẽ vì vậy nên ảnh hưởng của người khác với cô càng lúc càng yếu, ví dụ như Viên Cảnh Thụy.

Thậm chí cô còn tự nhiên chấp nhận sự mọi thay đổi của anh trước mặt cô, và nhanh chóng coi đó là bình thường.

Bây giờ cô biết rõ, anh rất tốt nhưng anh không thuộc về cô.

Cô cúi đầu ép buộc bản thân mình không được nghĩ tiếp nữa rồi lấy hai chiếc điện thoại trong túi ra đưa cho anh và nói: “Ban nãy có một cuộc điện thoại gọi tới từ công ty Lydon, hỏi về chuyện cung cấp quảng cáo lần trước bản liệu đã được chưa, tôi đã bảo họ liên lạc với thư ký Chiêm, anh xem giải quyết như vậy có được không?”.

“Tôi biết rồi”. Anh gạt đầu rồi đón lấy hai chiếc điện thoại và đút vào túi chiếc áo đang khoác trên vai cô.

Trời rất lạnh, lúc hai người đối mặt nói chuyện với nhau có thể nhìn thấy khói bay ra. Hoa viên mùa đông đều hiu và lạnh lẽo, những bụi cây được cắt tỉa gọn gàng vẫn còn những chiếc lá chưa rụng nhưng màu sắc rất tối, lẫn vào bóng đêm, hai người đứng dưới bóng cây, trên mặt đất là những hình ảnh lẫn lộn được vẽ bởi bóng những cành cây đan xen, chong chéo lên hình bóng hai người.

Trong không khí này tự nhiên cô không cảm thấy lạnh nữa, sau khi kết thúc cuộc đối thoại đơn giản anh vẫn tiếp tục hút thuốc, chẳng ai nhắc tới những người khác nữa, dường như mọi thứ đều tạm thời bị quên lãng. Cô lặng lẽ đứng bên cạnh anh, gió lạnh ủa tới đã bị tấm áo khoác ngăn lại, khiến cô có ảo giác cả thế giới này đều ấm áp và yên tĩnh.

Kết thúc kì nghỉ Tết, cả công ty quay lại guồng làm việc bận rộn, Đồng Tri Vy cũng tiếp tục ở lại vị trí giám đốc phòng hành chính.

Sự xuất hiện của Trần Văn Văn giống như một cơn gió mạnh mở ra một không gian tưởng tượng mới.

Ngay cả Mai Lệ cũng chạy tới xin lỗi Đồng Tri Vy, bữa trưa còn kéo cô ra quán ăn gần công ty để nói chuyện riêng, vừa mở miệng đã lên tiếng xin lỗi.

Đồng Tri Vy lắc đầu: “Không sao, cậu có thể hiểu tớ là được rồi, còn những người khác nghĩ thế nào tớ không kiểm soát được, cũng không quan tâm”.

Mai Lệ ra sức gạt đầu: “Tớ luôn tin cậu, Tri Vy à. Nhưng cậu cũng biết đấy, bây giờ một người phụ nữ thành đạt đâu có dễ. Cậu đột nhiên được thăng chức người ta không bàn tán mới lạ đấy? Giống như công ty cũ của tớ, tên giám đốc phòng thị trường đúng là một tên háo sắc, miêng lúc nào cũng tranh thủ lợi dụng, tay cứ động tý là sờ mó, công ty có cô nào chưa bị ông ta quấy rối đâu, nếu chấp nhận, vào nửa năm có thể được gửi ra nước ngoài huấn luyện, nếu không chấp nhận thì giống như tớ, chỉ còn cách xin nghỉ việc thôi”.

Đồng Tri Vy gấp đôi vạt cho cô ấy và nói: “Cậu nói không biết bao nhiêu lần rồi, tớ có thể học thuộc rồi đấy, biết cậu cũng không dễ dàng gì mà”.

“Cậu biết là được rồi, bây giờ xã hội đều thế cả, cho dù cậu chẳng làm gì nhưng nếu người khác để ý thì cũng bị nói này nói kia, hơn nữa Thành Phương lớn như thế này loại người vớ vẩn nào cũng có, cậu cứ coi như họ đang đánh rắm là được rồi”.

Đồng Tri Vy bật cười: “Tớ biết, cậu mau ăn đi”.

Mai Lệ gấp đôi vạt để sang bên cạnh, hoàn toàn không có ý định ngừng câu chuyện đang hứng thú này.

“Nhưng sắp mình là báu vật nhân gian đấy, cậu đừng nói nữa, bây giờ nghĩ lại tớ vẫn thấy tiếc cho cậu”.

Đồng Tri Vy im lặng, có cảm giác hàng loạt cây kim xuyên qua trái tim, dù không đau nhưng có cảm giác xót và tê dại.

Viên Cảnh Thụy không giao cho cô yêu cầu gì khác ngoài công việc nữa, bây giờ cô cũng không còn là thư ký của anh, không có nhiều cơ hội gặp mặt anh, nhưng hầu như ngày nào cô cũng nghe được tin của anh và Trần Văn Văn từ miệng người khác.

Cô cảm thấy mình nên vui mừng mới đúng, sự thực đã chứng minh dự cảm của cô, Viên Cảnh Thụy chỉ nhất thời có hứng với cô mà thôi, anh có hàng ngàn lý do đuổi việc cô, nhưng anh lại đề bạt cô lên vị trí giám đốc hành chính, việc này nói lên điều gì? Nói lên rằng anh là một nhà tư bản xuất sắc, về cách dùng người anh chỉ cần xem cô có làm tốt việc hay không, có làm được hay không, không mang chút tình cảm riêng tư.

Đương nhiên còn một cách giải thích khác nữa, đó chính là cô vốn không đủ ảnh hưởng tới đời sống tình cảm của anh, sự rung động nhất thời chẳng qua chỉ là mây khói mà thôi.

Nhưng cô lại không thể như vậy.

Trong quãng thời gian anh vắng mặt, cô đã không ngừng tự vấn nơi sâu xa nhất trong tim mình liệu có thể không màng tất cả mà rời xa người đàn ông này, đáp án chỉ là do dự và mâu thuẫn, bề ngoài là anh giữ cô lại nhưng cô hiểu rõ hơn ai hết, người giữ cô ở lại chính là bản thân cô.

Bây giờ Viên Cảnh Thụy đã trở lại, đối diện với cô thản nhiên như không, dường như không có chuyện gì xảy ra, bên cạnh anh còn xuất hiện mối tình đầu nữa. Nhưng cô lại bị từng khoảnh khắc trong quá khứ giày vò. Anh đã từng dịu dàng với cô như thế, đã từng ôm cô dưới chân núi, dùng hơi ấm của mình sưởi ấm cô, cô đã từng rất gần anh, nhưng bây giờ mọi thứ đều trở thành hư vô sau khi cô từ chối anh, ngay cả hồi ức cũng trở nên cô độc, dường như đó chỉ là ảo giác của mình cô.

Đồng Tri Vy cúi đầu im lặng, cảm giác tuyệt vọng và bất lực chưa từng có khiến cô hoảng loạn, cô không muốn nghe thấy bất cứ ai nhắc tới Viên Cảnh Thụy trước mặt mình, cô sợ mình mở miệng nói ra những lời khiến bản thân phải hối hận cả đời.

Đương nhiên Mai Lệ không cảm nhận được sự thay đổi nội tâm của Đồng Tri Vy, cô vẫn tiếp tục nói chuyện, cao hứng và không ngừng nghỉ: “Cậu có biết không, có người nói cái cô Trần Văn Văn ấy là mối tình đầu của sếp, hai người yêu nhau từ hồi học đại học, năm đó sếp mình đánh nhau với người ta bị tạm giam chính là vì cô ấy bị người đàn ông khác giành mất. Không ngờ sếp mình trước đây lại lãng mạn nhiệt tình thế, Trần Văn Văn cũng nở mày nở mặt quá còn gì, cậu nghĩ xem ở đại học đã có người vì cô ấy mà quyết đấu, có điều nếu tớ mà có người bạn trai như Viên Cảnh Thụy thì chẳng bao giờ có chuyện để ý tới người khác, cậu nói xem đúng không?”.

Câu này Mai Lệ hỏi thẳng cô, Đồng Tri Vy không né được nên đành phải ậm ừ cho xong rồi cầm cốc trà lên uống một ngụm, cốc trà nóng vừa rót xong, cô uống vội quá lưỡi cũng bị bỏng tới tê dại.

Sau chuyện này những lời đồn đại về Đồng Tri Vy trong công ty cũng dần dần lắng đi. Dù sao thì bạn gái mới của sếp cũng đã đường đường chính chính xuất hiện trước mặt mọi người, hơn nữa Trần Văn Văn còn là bạn gái đầu tiên của anh. Điều lãng mạn nhất là hai người xa cách bao năm như thế cuối cùng lại gặp gỡ trên chuyến bay về Thượng Hải, mặc dù cả hai đã trải qua nhiều chuyện nhưng khi gặp lại nhau vẫn là trai chưa vợ gái chưa chồng, vẫn khiến các cô gái khi nghe tới đoạn này đều để lộ ánh mắt ngưỡng mộ.

Duy chỉ có người trong cuộc là Viên Cảnh Thụy không có ý kiến gì về chuyện này, anh không công khai dẫn Trần Văn Văn tới các bữa tiệc như trước, nhưng anh cũng không phủ nhận, quan hệ giữa họ càng bí mật, không ai biết, mọi chuyện đều không rõ ràng, nhưng điều này càng khiến mọi người tò mò vô đoán, rồi khẳng định, lần này sếp chắc thật lòng rồi, chắc sẽ nói tiếp tiền duyên quyết định việc trọng đại cả đời luôn.

Có người còn nói Thành Phương sắp phát hành cổ phiếu ra thị trường, việc quảng bá cũng sắp cận kề, sao Viên Cảnh Thụy lại kết hôn vào thời điểm này chứ, tự dưng chia cho người ta tài sản bạc tỷ của mình.

Giữa muôn vàn những lời đồn đại như thế Thành Phương cuối cùng cũng tới thời điểm quan trọng, các bước roadshow giới thiệu về cổ phiếu của Thành Phương sắp bắt đầu, Viên Cảnh Thụy phải đối mặt với lịch trình kín mít tới vô số thành phố ở nhiều quốc gia trong thời gian một tuần, tin đồn về Trần Văn Văn bị những tin tức mới thay thế. Những nhân viên nắm giữ cổ phần gốc trong công ty bắt đầu thảo luận sôi nổi về tài sản của mình trong tương lai, còn Đồng Tri Vy ở phòng hành chính mặc dù xa cách nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự bận rộn chưa từng có của Viên Cảnh Thụy.

Tâm trạng của cô vô cùng phức tạp, cô nghĩ với lịch trình bận rộn thế này chắc Viên Cảnh Thụy chẳng có thời gian để nghĩ tới một nhân vật bé nhỏ như cô nữa.

4

Lúc Đồng Tri Vy cảm thấy bị công kích nặng nề thì Ôn Bạch Lương cũng cảm thấy áp lực đến từ một phía khác.

Thái độ của Đới Ngải Linh với anh có sự thay đổi rất lớn.

Dương nhiên, đối với những người phụ nữ như Đới Ngải Linh cho dù có nổi giận cũng vẫn tỏ thái độ bề trên.

Đầu tiên chị thu hồi lại một số quyền đã trao cho anh, quỹ đầu tư cá nhân trước đây do Ôn Bạch Lương phụ trách cũng tạm dừng, tất cả đều xảy ra trong khi anh không hề biết gì. Đường như trong một đêm Ôn Bạch Lương lại có cảm giác giống như ngày xưa, khi anh đang từ trên đỉnh đột nhiên rơi xuống vực thẳm.

Mấy ngân hàng vốn làm việc vui vẻ với anh giờ cũng tìm cách né tránh, tất cả những hạng mục anh tham gia đột nhiên đều gạt anh sang một bên, thậm chí có một số giao dịch viên chứng khoán nắm giữ được tin tức gì cũng vượt mặt anh mà báo cáo thẳng với Đới Ngải Linh, anh trở thành một người không chút thực quyền, ánh hào quang ngày trước đã hoàn toàn lụi tắt.

Anh hoảng hốt, bất an đi tìm Đới Ngải Linh, chị lại tránh không gặp mà bay thẳng tới Singapore. Anh lập tức bay theo tới Singapore, chị lại bay tới Hồng Kông họp trước khi anh hạ cánh, điện thoại cũng để trợ lý nghe.

Anh nghiến răng bay theo tới Hồng Kông, không biết chị họp ở đâu nên đành một mình tới cổng nơi khu nhà ở chờ đợi.

Nơi Đới Ngải Linh sống là tòa nhà cao cấp ven biển nổi tiếng, kín cổng cao tường. Trước đây anh đã từng tới nơi này với chị, nhân viên thấy anh đều mỉm cười, nhưng lần này anh xuất hiện một mình nên bị chặn ở ngoài cổng, gương mặt bảo vệ lạnh te, chỉ nói: “Chị Đới không ở nhà, cũng không biết khi nào mới về”.

Ôn Bạch Lương bắt đầu thương lượng với bảo vệ: “Tôi là bạn của chị Đới, cùng chị ấy tới đây, có thể để tôi vào trong đợi chị ấy không?”.

Bảo vệ đáp: “Chị Đới không dặn là có bạn tới, chúng tôi cũng không thể liên lạc với chị ấy thay anh được, anh tự mình liên lạc với chị ấy đi. Chúng tôi cần sự xác nhận của chị Đới thì mới thi hành được”.

Cảm giác tức tối dồn lên cổ họng Ôn Bạch Lương, nếu anh có thể liên lạc với Đới Ngải Linh thì cần gì phải lằng nhằng với đám người đó, mà căn biệt thự này xây ở giữa núi, xung quanh đều là đường của tư nhân, đừng nói tới quán cà phê, ngay cả một sạp hàng ăn nhỏ để nghỉ chân cũng không có. Taxi đưa anh tới đây đã về từ lâu, giờ có muốn đi cũng không được, muốn đợi lại không được vào trong. Thời tiết cuối tháng hai đầu tháng ba, dù Hồng Kông ấm hơn Thượng Hải một chút nhưng gần biển gió lạnh vẫn thổi từng cơn, khiến anh lạnh thấu xương.

Bên cạnh có xe ra vào liên tục, chủ yếu là khách sống trong tiểu khu, đều là xe hơi cao cấp, bảo vệ xếp thành hàng nghênh đón, điệu bộ vô cùng tôn trọng. Ngoài cửa không có người nào, một mình Ôn Bạch Lương đứng đó rất nổi bật, lúc xe đi qua không cần người trong xe hạ cửa kính xuống anh vẫn có thể cảm thấy ánh mắt kì dị của họ.

Cảm giác xấu hổ trở thành bị sỉ nhục, gương mặt Ôn Bạch Lương bị gió lạnh thổi đỏ rát, hai năm qua anh đã có cảm giác này rất nhiều lần nhưng chưa bao giờ cảm giác ấy lại mãnh liệt đến không thể chịu nổi như vậy.

Lại có một chiếc xe khác từ bên trong đi ra, lúc vòng qua anh còn giảm tốc độ, sau khi chiếc xe đi khỏi một bảo vệ chạy tới nói với anh: “Thưa anh, nếu anh muốn đứng đây đợi thì có thể đứng lui sang một bên được không?”.

Giọng nói đã có chút khinh miệt, bảo vệ cũng đã gặp loại người như anh khá nhiều lần rồi, hầu hết đều là khách không mời hoặc không được chủ ở đây hoan nghênh, mà những loại người này đều không đáng được họ tôn trọng.

Ôn Bạch Lương quay ngoắt đầu lại nhìn bảo vệ, sự dữ dần lộ ra trong mắt khiến bảo vệ bất giác lùi lại một bước, nhưng anh mau chóng hạ mắt xuống, nói: “Được, tôi biết rồi”.

Dứt lời liền đi vào bóng râm bên cạnh cánh cửa lớn, một mình anh đứng trong góc không dễ bị người khác phát hiện.

Anh bảo vệ đi một bước lắc đầu ba bước, nghe bạn hỏi vì sao liền thở dài: “Tên kia chắc là tình lang mới bị đá, cậu nhìn xem, dáng vẻ có tài lại trẻ trung, dựa hơi đàn bà quen rồi chẳng có tỳ đàn ông nào cả”.

Tiếng nói bay theo gió, cũng chẳng sợ Ôn Bạch Lương đứng đằng xa nghe thấy.

Nghe thấy thì sao chứ?

Ôn Bạch Lương đứng trong bóng râm, cúi đầu, nghiêng răng, lặng lẽ dồn sự chú ý của mình lên một điểm màu sắc không đều trước mũi chân.

Đã lâu lắm rồi anh không phải nếm trải cảnh này, hoặc có lẽ quá lâu rồi, lâu tới mức anh quên mất mình đã từng bị người ta giày xéo dưới gót chân.

Anh thành công sớm, sau này khi lập nghiệp phải chịu chút ít khổ cực, nhưng sau đó so với thành công và sung sướng thì nỗi khổ ấy chẳng thấm vào đâu. Huống hồ khi đó anh có ước mơ, vì thành công khổ và mệt là cái giá chắc chắn phải trả.

Anh đã trả giá, cũng đã gần kề thành công, nhưng kết quả chỉ sau một đêm đã mất đi mọi thứ, rơi vào tuyệt vọng, đi sai một bước đường như đã bước vào địa ngục.

Anh dựa vào ai bước ra khỏi địa ngục?

Đới Ngải Linh.

Chị đã cứu anh, và anh đã dùng bản thân để trả giá, không trả giá thì không nhận được gì cả, mọi thứ trên trái đất này đều công bằng.

Hai năm nay anh giằng co giữa hai cái tôi tách rời, một cái tôi cảm thấy nhục nhã và không thể chịu được, cái tôi còn lại lại cảm thấy một cơ hội lớn.

Đới Ngải Linh là một sân chơi mới mẻ khiến anh cảm thấy trời đất bao la hơn, khiến anh nhìn thấy khả năng vô hạn. Giấc mơ đã chết của anh không những sống lại mà anh còn trở nên đầy dã tâm khi đứng trước những mối lợi lớn có thể dễ dàng đạt được.

Ở bên cạnh Đới Ngải Linh, mọi thứ trước kia đã từng bó buộc và làm khó anh giờ trở nên không là gì cả. Anh đã giúp chị đánh nhiều trận, được sự cổ vũ của chị thậm chí anh còn giành được một hạng mục trị giá mười mấy tỉ từ tay một công ty tư vấn nổi tiếng quốc tế. Anh bắt đầu ra vào giới tài chính cốt lõi nhất, qua lại với đủ loại ngân hàng, nhà đầu tư quốc tế và nhiều chính khách có thân phận không thể tiết lộ. Thậm chí anh sắp làm chủ một quỹ đầu tư cá nhân, từ đó có thể hô mưa gọi gió, trở thành một người mình từng mơ ước.

Mọi thứ đã gần kề trong gang tấc, như thể chỉ cần giơ tay ra, là có thể chạm vào chúng, nhưng chỉ trong một đêm anh lại rơi xuống địa ngục một lần nữa.

Mà những điều này đều chỉ vì một người.

Anh có thể ra đi sao? Có lẽ quay đầu ra đi là biện pháp đơn giản nhất, rời xa mọi sự xấu hổ và nhục nhã, nhưng cùng lúc ấy anh sẽ mất đi mọi thứ anh có thể đạt được, không trả giá thì không có được, muốn đạt được chúng làm gì có chuyện không cần trả giá chứ? Những thứ đó quá tốt đẹp, quá kì diệu, vì thế những gì anh phải bỏ ra cũng là những thứ chỉ người phi thường mới có thể chịu được, như sự xấu hổ và nhục nhã bấy giờ, như cái tôi thứ hai đang tiếp tục giày vò anh.

Tiếng xe từ xa lại gần, sau đó dừng lại trước mặt anh. Cửa xe từ từ hạ xuống, gương mặt tô vẽ hoàn hảo của Đới Ngải Linh hiện ra, chị nhìn anh, sắc mặt khó đoán.

Không biết màn đêm đã buông xuống từ khi nào, anh khẽ cúi xuống trong làn gió lạnh, một tay đặt lên xe, gương mặt đỏ ửng đã trở nên tái xanh vì lạnh, ngay cả đôi môi cũng nhạt hơn bình thường rất nhiều.

Anh nhìn chị, không một câu chất vấn, không một câu than phiền, chỉ khản giọng chậm chậm nói hai từ: “Xin lỗi”.

Chị không nói gì, anh lại nhẹ nhàng nói thêm câu nữa: “Ngải Linh, chị biết đấy, tôi không thể thiếu chị được”.

Đôi mắt chị khẽ di chuyển sau đó quay mặt đi, không muốn anh nhìn thấy biểu cảm trên mặt chị lúc này, kính cửa xe được kéo lên, tâm trạng Ôn Bạch Lương chùng hẳn xuống, nhưng sau đó cửa xe bật mở, hơi ẩm tràn từ trong ra hòa lẫn với khí lạnh bên ngoài khiến anh đột nhiên rùng mình một cái.

Chị nhẹ nhàng nói vọng ra từ trong xe: “Vào đi, bên ngoài lạnh”.

Dưới ánh mắt chăm chú của bảo vệ chiếc xe từ từ tiến vào cổng. Trong xe yên tĩnh như dưới đáy hồ, lái xe dừng xe trong gara rồi bước tới mở cửa cho họ. Ánh mắt không dừng quá lâu trên người Ôn Bạch Lương, cho thấy người lái xe này đã đạt tới tiêu chuẩn chuyên nghiệp nhất.

Trong gara có thang máy đi thẳng lên tầng khách ở, lái xe đương nhiên không lên theo, Đới Ngải Linh ấn dấu vân tay rồi bước vào cùng Ôn Bạch Lương.

Lúc thang máy lên trên không ai nói với ai câu nào, không gian nhỏ hẹp và yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng máy móc đang vận hành. Ôn Bạch Lương đứng bên cạnh Đới Ngải Linh, anh cao hơn chị nhiều, cụp mắt xuống là có thể nhìn thấy gương mặt nghiêng của chị. Đới Ngải Linh để tóc ngắn, gọn gàng, nhìn từ phía anh có thể thấy một đường màu vàng nhỏ ở nơi tiếp xúc giữa vành tai và mái tóc, khác biệt hoàn toàn với nước da trắng như tuyết trên gương mặt chị.

Đới Ngải Linh rất chú ý tới dung mạo của mình, chị tiêu tốn rất nhiều tiền cho gương mặt này, bình thường vốn giới trang điểm nên khi ra ngoài tuyệt đối không có ai đoán được tuổi thực của chị. Nhưng phụ nữ hơn bốn mươi tuổi lại thường xuyên trang điểm, khi tẩy trang sẽ để lộ ra gương mặt có vẻ vàng vọt, do tiêm quá nhiều botox nên các cơ thịt cứng như tượng sáp, có lúc nửa đêm tỉnh dậy, cửa sổ không kéo rèm, ánh trăng bên ngoài chiếu gương mặt chị đều khiến anh giật mình sợ toát mồ hôi.

Nhưng anh không thể không có chị.

Thang máy vẫn tiếp tục lên cao, Đới Ngải Linh ở trên tầng cao nhất, bình thường tốc độ thang máy cũng không chậm nhưng thời gian tối hôm nay dường như đông cứng lại, đi thế nào cũng không lên tới đỉnh được.

Đới Ngải Linh đột nhiên lên tiếng: “Sao lại theo tới tận đây? Không phải cậu muốn quay đầu lại rồi sao? Tôi cho cậu tự do, cậu xem đấy, tôi đâu có miễn cưỡng giữ cậu lại”.

Anh im lặng nhìn chị, trong thang máy không khí ẩm áp nhưng hơi lạnh từ bên ngoài vẫn bám lại trên người anh, anh muốn nói nhưng cổ họng nghẹn lại, giọng cũng lạc cả đi.

“Tôi đã nói rồi, tôi không thể không có chị”.

Chị đột nhiên quay đầu lại nhìn anh, không còn là gương mặt nửa cười nửa không mà anh quen thuộc nữa thay vào đó là biểu cảm có chút tiếc nuối và bất lực.

Cả người anh cứng đờ như bị nỗi sợ hãi bóp nghẹt.

Thang máy cuối cùng cũng lên tới tầng cao nhất, cánh cửa kim loại nhẹ nhàng mở sang hai bên, chị thở dài khi nhìn thấy ánh mắt hoảng hốt của anh, hai tay đưa lên nâng mặt anh và nhẹ nhàng nói:

“Đồ ngốc, hóa ra cậu cũng biết sợ”.

Lời nói thân mật, khiến trái tim đang rơi ngoài lồng ngực của anh bị kéo giật lại, bộ dạng kinh hoảng của anh khiến chị rất vui, chị bắt đầu cười còn anh cũng không lãng phí một giây phút nào nữa mà bế xốc chị lên, chị khe khẽ kêu lên khi anh bế chị vào phòng.

Tối hôm ấy, trên người Đới Ngải Linh anh đã dùng hết sinh lực của mình, dưới cơ thể anh chị liên tục rên rỉ rồi hét lớn khi lên đỉnh, sau khi mọi thứ kết thúc, chị nép sát cơ thể đầy mồ hôi của mình vào sát anh rồi nói thầm: “Cậu đã đi gặp cô ấy”.

Không phải là một câu hỏi.

Anh cúi đầu, lúc trả lời còn úp mặt vào giữa khe ngực chị, nói giọng trầm trầm: “Không phải thế liệu chị có đối xử với tôi như thế này không? Tôi đi tìm cô ấy là muốn biết xem em có thực sự quan tâm tới tôi không, tôi yêu em, Ngải Linh, tôi yêu em”.

Hai năm qua, Ôn Bạch Lương chưa bao giờ nói ba chữ này. Quan hệ của hai người xây dựng trên cơ sở gì trong lòng đôi bên đều hiểu rõ nhưng không nói ra, chị không nghĩ rằng mình sẽ nghe được câu này.

Đới Ngải Linh khựng lại, khoái cảm còn sót lại vẫn chưa tan, chàng trai trẻ đang úp mặt trên ngực mình, hơi thở ấm nóng thô ráp như xuyên qua làn da thớ thịt chị dội thẳng vào lồng ngực, khiến trái tim chị như mềm nhũn ra trong giây phút này.

Thực ra khi chị nhìn thấy anh đứng trong gió lạnh dưới gốc cây chị đã mềm lòng, đã bị anh làm cho cảm động, chị giống như những người tự cho mình thông minh tuyệt đỉnh, chỉ tin tưởng những gì mình muốn tin tưởng, câu trả lời của anh đã đập tan sự nghi ngờ cuối cùng của chị, thậm chí chị còn bắt đầu cảm thấy có lỗi với anh, hóa ra anh lại yêu chị đến thế.

Anh có lý do gì mà không yêu chị chứ? Chị cho anh nhiều như thế, cho dù là một tảng đá cũng sẽ bị cảm động, hai năm qua hai người đã có cuộc sống tình dục tốt nhất, đàn ông không phải đều dễ chìm đắm trong khoái cảm tình dục sao? Không phải không thể dứt ra được sao? Rất nhiều chàng trai trẻ tuổi điên cuồng vì những người phụ nữ hơn mình nhiều tuổi, Duras(12) không phải là ví dụ tốt nhất đó sao, người tình trẻ tuổi của bà cuối cùng đã trở thành chồng bà, ở bên cạnh bà cho tới ngày bà chết.

Ôn Bạch Lương nói đúng, nếu không phải lần này chị nghi ngờ anh vẫn còn tình cảm với Đồng Tri Vy thì có lẽ chị sẽ không phát hiện ra mình lại quan tâm tới anh như thế, quan tâm tới mức chị có cảm giác sợ hãi, chị trừng phạt anh, nhưng đồng thời cũng cho mình và anh cơ hội lựa chọn cuối cùng, nếu anh ra đi chị sẽ lấy đi tất cả những thứ chị đã cho anh, nhưng anh đã trở lại.

Anh có cơ hội tự do nhưng anh đã trở lại, nói không rời xa chị, nói yêu chị!

Đới Ngải Linh bất giác đưa tay ôm chặt người đàn ông đang nằm trên người mình, ôm rất mạnh, như muốn mang anh vào trong cơ thể mình.

Cảm giác sắp nghẹt thở khiến anh phấn khích lạ lùng, lần đầu tiên anh phát hiện ra người phụ nữ nằm bên dưới mình không hề khó công kích như mình nghĩ, không hề đáng sợ như mình tưởng tượng, khi chị dùng hết sức để ôm anh, đột nhiên anh nghĩ mình có thể vượt chị, thậm chí có thể thay thế chị. Cái ôm vẫn tiếp tục, và Ôn Bạch Lương vẫn úp mặt vào bầu ngực Đới Ngải Linh, trước mắt tối đen nhưng anh lại nhìn thấy thứ ánh sáng vô hạn trong bóng tối ấy.

Anh biết, từ giờ phút này trở đi, mọi thứ đã khác trước.

5

Cuối tuần cuối cùng trước đợt roadshow giới thiệu cổ phiếu của Thành Phương, Đồng Tri Vy bất ngờ gặp lại Trần Văn Văn, địa điểm là trước cửa nhà mẹ Viên Cảnh Thụy.

Đồng Tri Vy tới đây vì cô nhận được điện thoại của bà Viên, bà gọi thẳng tới di động của cô. Lúc đó cô đang nghe điện thoại của giám đốc thị trường gọi tới, giọng điệu trong điện thoại rất không khách khí, đại ý là phòng hành chính năm nay đã giảm dự toán tài chính mà phòng thị trường đưa ra, ông ấy không thể nào chấp nhận được.

Đồng Tri Vy dùng thái độ mềm mỏng, uyển chuyển nhất để thể hiện lập trường kiên định của mình, cô đã giữ chức giám đốc hành chính được gần hai tháng nay, từ không quen khi bắt đầu cho tới bình thản đối mặt như bây giờ, thậm chí còn học được cách cùng lúc sử dụng ân huệ và uy nghiêm ở một mức độ nào đó. Cô không thể không thừa nhận mặc dù mình không còn là thư ký của Viên Cảnh Thụy nữa nhưng cô đã học được rất nhiều từ anh, có một số thứ không cần phải dạy, bản thân cô đã học được rồi.

Còn Viên Cảnh Thụy trong những ngày qua vẫn giữ khoảng cách với cô, anh không ở riêng bên cô nữa trừ lần ở hoa viên trong đêm đông ấy, nhưng cảnh tượng ấy ngắn ngủi như bong bóng, thậm chí khiến cô hoài nghi liệu nó có thực sự xảy ra.

Khi cô nhìn thấy số điện thoại của bà Viên hiển thị trên màn hình phản ứng đầu tiên là vô cùng ngạc nhiên, cô tưởng bà đã quên sự tồn tại của cô từ lâu rồi. Dù sao Viên Cảnh Thụy cũng đã có đối tượng mới, hơn nữa người ấy lại là mối tình đầu của anh, cho dù cô có né tránh thế nào đi nữa thì vẫn có thể nghe thấy đủ loại tin đồn về đôi tình nhân đẹp như tiên này. Viên Cảnh Thụy và Trần Văn Văn cùng xuất hiện ở buổi tiệc nào đó, Viên Cảnh Thụy và Trần Văn Văn cùng xuất hiện ở quán bar Tân Thiên Địa, Viên Cảnh Thụy tới chung cư của Trần Văn Văn, sáng sớm mới ra về...

Đồng Tri Vy không biết, trong công ty lại có nhiều nhân tài paparazzi đến thế, cô nói ra còn bị Mai Lệ cười cho.

Lúc đó là buổi trưa hai người ngồi ăn mì trong một quán ăn nhỏ cạnh công ty, trước khi Đồng Tri Vy được thăng chức Mai Lệ đã được điều sang phòng bất động sản, cô cũng không trở thành cấp trên của bạn mình. Mai Lệ là kiểu con gái bẩm sinh đã vô tư, sau đó còn than thở: “Nếu sớm biết cậu sẽ được điều tới phòng hành chính thì tớ sẽ không nhận lời sang bên phòng bất động sản, có cậu tới làm cấp trên của tớ thì hay biết mấy? Thế có phải bây giờ ở phòng hành chính tớ cũng có chỗ dựa rồi không?”.

Mai Lệ không chịu nghĩ xem trong công ty có bao nhiêu người trước là bạn bè sau trở thành cấp trên cấp dưới, có đôi nào không bị kịch đâu!

Có điều cũng may là như thế này, Đồng Tri Vy vẫn có thể duy trì được mối quan hệ cũ với Mai Lệ, thỉnh thoảng cùng nhau đi ăn trưa, để cô có cảm giác mình không phải luôn một mình.

Thực ra khi ở bên cạnh Viên Cảnh Thụy cô cũng sống những ngày như thế này, nhưng bây giờ nhớ lại cô vẫn thấy chưa bao giờ có cảm giác cô độc như vậy, có lẽ cảm giác tồn tại của Viên Cảnh Thụy quá mạnh mẽ, có anh ở bên mọi không gian đều được lấp đầy.

Mai Lệ vừa cầm đũa vừa nói: “Cậu không biết là sếp mình lên báo suốt à? Lên báo giải trí còn nhiều hơn báo tài chính nữa, à đúng rồi, còn có một fanclub chuyên môn update tiebar(13) cho sếp nữa, tin tức gì cũng có”.

Đồng Tri Vy hơi ngạc nhiên rồi cúi đầu: “Cũng không thể tin gì cũng biết được nhỉ?”.

Mai Lệ nghiêng rằng vì sự e dè của Đồng Tri Vy, cô dí tay lên đầu Đồng Tri Vy rồi nói: “Cậu sợ gì chứ? Cậu nên có gì gì đó với sếp để mọi người kích động một tí chút, đừng lúc nào cũng nhường cái tốt đẹp cho người khác, phải phấn đấu vì người lao động nghèo khổ như chúng ta”.

Đồng Tri Vy dù tâm trạng nặng nề cũng bị Mai Lệ chọc cho phì cười, cô hỏi lại: “Lần trước cậu còn chất vấn tớ này kia, sao mới có vài hôm lại đổi giọng thế”.

Mai Lệ thở dài: “Lúc đó tớ rối quá, sau đó nghĩ lại thấy chẳng có gì không tốt cả. Hai người trai chưa vợ gái chưa chồng, nếu cậu thực sự ở bên cạnh sếp thì trong công ty có ai không phải nghiêng cổ lên nhìn cậu chứ? Tớ cũng được thơm lây”.

“Không thể nào”. Đồng Tri Vy trả lời dứt khoát: “Tớ và anh ấy không có kết quả đâu”.

“Không phải chứ? Bên cạnh loại đàn ông ấy ai có kết quả được? Đương nhiên là có gì hưởng thụ thì phải hưởng thụ, có thì tốt đẹp thì cứ giành lấy đã, thời buổi này ai còn nghĩ tới kết quả, không quan tâm tới lâu dài mà chỉ quan tâm tới đã từng có thôi”.

“Cậu nói không đúng”. Đồng Tri Vy cúi đầu kêu lên, hai má đỏ bừng.

Bàn bên cạnh đã có người chú ý nhìn sang, Mai Lệ thấy cô kích động như vậy cũng giật mình, vội vã lắc đầu: “Được rồi, được rồi, cho dù tớ nói sai thì Tri Vy này, tớ biết cậu, tớ hiểu cậu, cậu không thích ai đó thì chỉ là không thích, chứ không hề để ý xem anh ấy có nhiều tiền bạc thế nào, đúng không? Nhưng tớ cảm thấy sếp thích cậu lắm đấy, cậu đừng trách mọi người nói này kia sau lưng cậu, ngay cả tớ cũng nghĩ không thông, nếu sếp không thích cậu thì sao có thể đối tốt với cậu thế chứ? Nháy mắt đã đẩy cậu lên vị trí giám đốc?”.

“Tớ...”. Đồng Tri Vy không biết phải nói sao, một hồi lâu mới lên tiếng: “Tớ cũng cảm thấy bất ngờ, có thể do vị trí này thiếu người”.

“Tớ biết cậu mẫn cán, thay người khác chắc họ cũng không làm được. Có điều nói đi cũng phải nói lại cũng là sắp cho cậu làm, anh ấy đối với cậu thực sự rất tốt, tớ thấy khi đàn ông theo đuổi phụ nữ mới tốn nhiều tâm sức như thế”.

“Tớ đã nói rồi, điều này không thể nào đâu”. Đồng Tri Vy cố gắng dùng giọng điệu bình thường nói câu đó, không muốn kích động như ban nãy nhưng cô cúi gầm mặt xuống, cái cổ trắng ngần của cô gập lại khiến người khác cảm nhận được cô đã phải chịu quá nhiều gánh nặng.

Mai Lệ im lặng, như thể cô không biết mình phải nói gì nữa, bỗng như nhớ ra điều gì, cô búng ngón tay: “Đúng rồi, Hà Vĩ Văn nghỉ việc rồi, cậu biết chưa?”.

“Tại sao?”. Chủ đề thay đổi quá nhanh khiến Tri Vy vội ngẩng đầu lên.

Mai Lệ lại thở dài: “Còn vì sao nữa, thành tích kém quá chứ sao, kì sát hạch bên phòng kinh doanh cũng không qua, cậu ấy cũng không ở lại được nên nghỉ việc”.

“Nhưng cậu ấy từ chức rồi thì có thể đi đâu?”.

“Về quê thôi, với tính cách của cậu ấy có ở lại Thượng Hải cũng không có tiền đồ, thà về quê tìm việc nào đó thực tế hơn, tìm cô gái kết hôn nữa là xong”. Mai Lệ xòe tay, nói: “Thực ra cậu ấy thực sự rất thích cậu, nhưng cậu biết đấy bây giờ cậu đã làm quản lý cao cấp rồi, còn cậu ấy... đàn ông cũng phải giải giang một tí, nếu không mặt mũi đâu mà đứng cạnh đàn bà, nói gì tới việc theo đuổi cậu”.

Đồng Tri Vy lắc đầu: “Không phải thế, Hà Vĩ Văn là người tốt, tấm lòng của cậu ấy tớ hiểu, chỉ là tớ không thể đồng ý, không phải vấn đề của cậu ấy”.

Mai Lệ nháy mắt: “Nếu cậu ấy có điều kiện như sắp, cậu còn không đồng ý sao?”.

“Mai Lệ, con người chỉ ở bên người bình đẳng với mình mới có thể hạnh phúc, cho dù là một cô gái đi nữa nếu cô ấy không thể cùng một người đàn ông đứng trên cùng nấc thang thì cũng không có tư cách ở bên cạnh người ấy”.

Mai Lệ để lộ vẻ mặt rất kỳ lạ rồi thở dài, nói: “Vớ vẩn, phụ nữ quan trọng nhất là dựa dẫm vào người khác, đợi đàn ông của mình yêu thương, phụ nữ nếu lợi hại như đàn ông thì cần đàn ông để làm gì chứ?”.

Đồng Tri Vy cúi đầu động động đầu, trả lời: “Mau ăn đi, lát nữa còn về làm việc”.

Khi Đồng Tri Vy về tới văn phòng thì điện thoại trên bàn đang reo, bên kia đầu dây là tiếng của giám đốc thị trường, cô nói chuyện với ông ấy được một lúc thì điện thoại di động trên bàn cũng reo. Số điện thoại hiện lên trên màn hình khiến cô phải nhanh chóng kết thúc cuộc điện thoại bàn, cô vội ấn nút nghe di động rồi cẩn trọng lên tiếng:

“Thưa bác, bác gọi điện cho cháu ạ?”.

Giọng bà Viên ở đầu dây bên kia cũng khá e dè, dường như đang gặp phải chuyện gì đó khó xử.

Bà hỏi Đồng Tri Vy: “Tri Vy, sao gần đây cháu không tới thăm bác thế? Giận gì bác à?”.

Bà nói như thế khiến Tri Vy đỏ bừng mặt.

Từ nhỏ cô đã quen chăm sóc bố mẹ, không muốn nhìn thấy, nghe thấy người lớn buồn, huống hồ bà Viên đối xử rất tốt với cô, cô thích người phụ nữ thẳng tính này, những ngày được nghe bà kể chuyện vui ngày bé của Viên Cảnh Thụy là hồi hức vui tươi và bí mật của cô, cô cảm thấy mình khiến bà nói câu này qua điện thoại là một tội lỗi.

Cảm giác tội lỗi khiến Đồng Tri Vy lập tức lên tiếng, quên mất mình phải nói “Gần đây công ty rất bận” hoặc “Nhà cháu có chút việc bận nên cháu không đi được”, cô đã nói: “Không phải đâu ạ, cháu vẫn luôn nhớ bác, bác có muốn ăn canh không ạ, cháu hầm canh mang tới cho bác”.

Bà Viên bên đầu máy bên kia mỉm cười: “Chỉ có cháu mới chu đáo thế, không cần mang gì tới đâu, tối nay tới nhà bác ăn cơm, bác nấu món ngon cho mà ăn”.

Đồng Tri Vy sững người rồi lặp lại câu nói trong vô thức: “Đến nhà bác ăn cơm?”.

Bà Viên khẳng định: “Đúng thế, đã nói rồi đấy, bác đi mua thức ăn đây”. Nói xong liền cúp máy, không để Đồng Tri Vy có thời gian từ chối.

Phản ứng đầu tiên của Đồng Tri Vy là lập tức gọi lại, nói tối nay cô không đi được.

Ngón tay đã đặt trên nút gọi lại nhưng cô không thể nào ấn xuống được.

Cô phải từ chối bác ấy sao? Cô vẫn còn nhớ câu đầu tiên khi bà Viên gọi điện: “Tri Vy, sao gần đây cháu không tới thăm bác thế? Giận gì bác à?”, rồi sau khi nghe được câu trả lời của cô đã vui sướng thế nào.

Cô thích mẹ Viên Cảnh Thụy và mong muốn bà vui vẻ, cô không muốn những hiểu nhầm không cần thiết khiến bà buồn.

Một mình Đồng Tri Vy ngồi ở văn phòng ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng cô vẫn quyết định đi, Viên Cảnh Thụy không ở cùng mẹ, huống hồ cô biết tối nay anh có một buổi tiệc vô cùng quan trọng phải tham gia. Buổi tiệc này do một số công ty hợp tác muốn chúc anh roadshow giới thiệu cổ phiếu thành công nên bày ra, với kinh nghiệm của cô thì những buổi tiệc thế này thường kéo dài tới nửa đêm canh ba. Cô tan ca là tới chỗ bà Viên ngay, cho dù Viên Cảnh Thụy có nổi hứng tới thăm mẹ thì khi buổi tiệc kết thúc cô cũng đã ra về.

Sau khi tan ca Đồng Tri Vy ra về đúng giờ khiến tất cả mọi người trong phòng hành chính đều kinh ngạc.

Bà Viên vẫn ở trong khu phố cổ, không vì chuyện bị bắt trối lần trước mà thay đổi cách sống. Người già vốn rất cố chấp, có điều Viên Cảnh Thụy cũng có cách đối phó của mình. Sau khi xảy ra chuyện anh đã mời vệ sỹ đi theo bà, công khai thì bị bà từ chối, sau đó đã chuyển sang anh ngấm ngấm, chỉ khổ thân mấy vệ sỹ, rõ ràng là làm việc quang minh chính đáng nhưng vẫn phải nấp nấp trốn trốn, làm việc gì cũng không dễ dàng.

Để tiết kiệm thời gian cô đã gọi taxi đi, suốt dọc đường cố gắng nghĩ một số chuyện để phân tán sự chú ý của mình, lúc gần tới nơi thấy bên đường có hàng hoa quả cô liền xuống mua ít bưởi và anh đào mà người già thích ăn, sau đó xách hai túi to bước vào ngõ hẻm.

Cô hi vọng mình có thể làm cho bà vui, hơn nữa cô nghĩ đến lúc này rồi chuyện hiểu nhầm trước đây chắc sẽ tự biến mất. Mặc dù sâu thẳm trong lòng thỉnh thoảng vẫn cảm thấy lưu luyến.

Cô là người mâu thuẫn như thế đấy, rõ ràng biết thứ hấp dẫn nhất, quyến rũ nhất trên thế giới này đang bày ra trước mắt nhưng cô vẫn bịt mắt quay lưng bước đi, sau đó lại hối hận, hận mình không đủ dũng cảm. Có lúc tham lam cũng là một loại dũng cảm, bây giờ đã tới mức khi ở gần Viên Cảnh Thụy cô sẽ bị ảnh hưởng, thỉnh thoảng khi anh bước tới bên cô nhưng không nhìn cô, không nói chuyện với cô, đột nhiên cô nhớ lại những hồi ức cô muốn ép mình quên đi, những hồi ức ấy khiến tim cô tan vỡ.

Đồng Tri Vy vừa đi vừa nghĩ, lúc ngẩng đầu lên đã tới cửa nhà bà Viên. Cô bấm chuông, cửa tự động mở, bà Viên thấy cô liền mỉm cười, gương mặt đầy nếp nhăn nở rộ như một đóa hoa.

“Mau vào đây, ngủi xem có thơm không? Bác đang làm món thịt kho”.

6

Bà Viên không chuyển khỏi đây, tới giờ vẫn sống trong căn nhà kiểu cổ này, Viên Cảnh Thụy không khuyên được mẹ chuyển đi nên đành mua lại nhà trên, nhà dưới và sửa sang lại để mẹ anh sống thoải mái hơn một chút.

Bà Viên sống một mình, có một cô giúp việc làm theo giờ, mỗi tuần ba lần tới đây giúp bà dọn dẹp nhà cửa, cũng chỉ là lau cửa sổ, người già thích sạch sẽ nên trong nhà không có lấy một hạt bụi, chỗ nào cũng sáng bóng.

Trong điện thoại bà Viên nói sẽ nấu món ngon, khi Đồng Tri Vy tới nơi các món ăn đã bày đầy bàn. Hai người ngồi ăn cơm bên chiếc bàn nhỏ trong bếp, món thịt kho thực sự rất ngon, Đồng Tri Vy ăn hết một bát cơm to với canh lúc nào không biết, bà Viên rất vui, không ngừng gấp thức ăn cho cô rồi nói chuyện với cô về cách làm món thịt kho.

Mẹ Đồng Tri Vy mắt vốn không tốt nên ngay từ nhỏ cô đã quen làm việc nhà. Hai người nói đến nấu ăn thì rất hào hứng, chỉ riêng nói chuyện nấu thịt kho thế nào cho ngon mà nói tới mười mấy phút, còn nói tới chuyện nướng tôm, bung lươn và xào cà tím, khu bếp nhỏ nhỏ rộn rã tiếng cười.

Bà Viên vừa nói vừa thở dài: “Vẫn là có người nói chuyện cùng mới vui thế này, bình thường bác đều ăn cơm một mình, buồn chết đi được”.

Đồng Tri Vy an ủi: “Tổng giám đốc Viên bạn quá thôi chứ thực ra anh ấy quan tâm tới bác lắm ạ”.

“Bác biết, nhưng nhà cửa lạnh lẽo quá, cháu nhìn đấy, trong nhà đến tối chỉ có mình bác ngủ, nếu có vài đứa trẻ con chạy đi chạy lại thì vui biết mấy”.

Đồng Tri Vy sưng người, không hiểu câu chuyện chuyển sang chủ đề trẻ con từ bao giờ.

“Tri Vy à, bố mẹ cháu năm nay bao nhiêu rồi?”.

“Bố cháu sáu mươi, mẹ cháu kém bố cháu hai tuổi”. Thấy bà Viên không nhắc chuyện trẻ con nữa cô thở phào.

“Vậy bố mẹ cháu không vội à?”. Bà Viên vội hỏi.

“Dạ?...”. Đồng Tri Vy bị hỏi bất ngờ chỉ thốt lên được một tiếng.

“Cháu thấy đấy, Cảnh Thụy ngoài ba mươi rồi, cháu cũng đâu còn nhỏ, chuyện của hai đứa khi nào thì tính đây? Hai đứa không vội nhưng bác vội rồi, đợi vài năm nữa bác không trông nổi trẻ con đâu, bác không thích thuê bảo mẫu trông trẻ, làm gì có ai đáng tin cậy bằng người nhà, cháu nói đúng không?”.

Đồng Tri Vy hoảng hốt thật sự: “Thưa bác, sao bác lại nghĩ cháu với tổng giám đốc Viên...”.

“Sao cháu vẫn gọi nó xa cách thế?”. Bà Viên chau mày, sau đó cơm cũng không ăn nữa mà buông đũa xuống đưa tay nắm lấy tay cô: “Hai đứa cãi nhau à? Bác biết mà, chắc chắn là lỗi của nó rồi, cái thằng ấy từ bé đã không biết dỗ dành phụ nữ, cháu nói đi, có bức xúc gì bác giải quyết cho cháu”.

“Anh ấy không... không, không, là cháu không có...”. Đồng Tri Vy luống cuống.

“Con trai bác bác biết chứ, Tri Vy à, Cảnh Thụy thích cháu, cho dù nó chưa nói ra nhưng bác nhìn là bác biết”.

Chỉ một câu nói nhưng cũng khiến hai má cô đỏ bừng, đúng lúc này chuông cửa vang lên.

Hai người cùng nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường, bà Viên lẩm bẩm: “Chắc chắn là bà Triệu lại tới tìm bác buôn chuyện đây mà, đã bảo bà ấy là tối nay bận rồi, cái bà này thật là, không nhớ gì cả”. Nói xong bà đứng dậy ra mở cửa.

Đồng Tri Vy xem giờ rồi thở phào, chưa tới tám giờ, lúc này chắc Viên Cảnh Thụy vẫn đang ở bữa tiệc, anh là khách mời chính cho dù có về sớm cũng không thể nào về giờ này được.

Chỉ cần không phải Viên Cảnh Thụy thì ai đến đây làm khách cũng tốt, như thế cô có thể xin phép về sớm, không cần phải trả lời những câu hỏi khiến cô há hốc miệng ra nữa.

Đồng Tri Vy đẩy ghế đứng dậy: “Để cháu mở cửa cho ạ, chúng ta cũng ăn xong rồi, lát nữa cháu dọn dẹp cho bác rồi xin phép về ạ”. Nói xong cô liền ra ngoài mở cửa và đối diện với người đang đứng bên ngoài.

Cả hai cùng sưng lại.

Người đang đứng bên ngoài là Trần Văn Văn, Đồng Tri Vy hoàn toàn không ngờ mình sẽ gặp Trần Văn Văn ở đây, Trần Văn Văn cũng vậy, hai người đều tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

“Tri Vy à, ai thế?”. Trong nhà vọng ra tiếng nói và tiếng bước chân của bà Viên, khi ra tới cửa bà chợt dừng lại, thấy Trần Văn Văn đang xách một túi hoa quả, hoa tươi và quà đứng ngoài, bà chỉ tay về phía cô ấy, về mặt ngập ngừng không dám tin.

Trần Văn Văn nhận ra bà Viên ngay, cô lập tức rời ánh mắt khỏi Đồng Tri Vy và mỉm cười nói: “Cháu chào bác, cháu là Trần Văn Văn, bạn học cùng đại học với Cảnh Thụy”.

Mấy giây sau bà Viên mới từ từ à một tiếng và nói: “Là cô à”.

Đồng Tri Vy hơi ngại: “Thưa bác, cháu xin phép về trước, bác và chị Trần cứ từ từ nói chuyện”.

Bà Viên không nhiệt tình lắm với vị khách đột ngột xuất hiện này, bà kéo tay Tri Vy không cho cô về: “Cháu vội gì chứ, không phải đã nói tối nay đến chơi với bác sao, không có việc gì đâu”. Nói xong bà quay sang Trần Văn Văn: “Cô tới tìm Cảnh Thụy à? Nó không ở đây, cũng không biết khi nào về đâu”.

Thái độ rất lạnh nhạt.

Trần Văn Văn vẫn mỉm cười rất lịch sự còn đưa hai tay cầm giỏ quà lên: “Bác gái, hôm nay cháu tới thăm bác ạ, Cảnh Thụy có biết”. Sau đó quay sang nói với Tri Vy: “Tri Vy, gặp cô ở đây thật trùng hợp”.

“Hai người biết nhau?”. Bà Viên ngạc nhiên.

“Chị Trần và sếp Viên cùng tới công ty rồi ạ”. Đồng Tri Vy giải thích.

“Thế à?”. Bà Viên tỏ rõ sắc mặt không vui.

Đồng Tri Vy rất ngại, bà Viên là người miệng nói tay làm, miệng nói chuyện nhưng tay vẫn túm chặt tay cô không buông, Tri Vy bất lực, ba người đứng ngoài cửa nói vài câu, Trần Văn Văn cũng không đòi vào nhà, hỏi thăm mấy câu rồi tự động xin phép về.

“Hôm nay cháu mạo muội tới thăm bác, chưa báo trước đã tới rồi, bác với Tri Vy đang ăn tối ạ? Cháu không làm phiền nữa, lần khác cháu tới”.

Bà Viên gật đầu, không giữ lại, Đồng Tri Vy cũng không biết nói gì đành nhìn Trần Văn Văn ra về.

“Kệ cô ta, chúng ta nói tiếp chuyện”. Nói xong bà kéo Tri Vy vào nhà rồi đóng cửa: “Sao cô ta lại quay về chứ? Còn tới tận đây tìm Cảnh Thụy? Việc này sao cháu không nói với bác, lẽ nào hai đứa cãi nhau vì chuyện này...”.

“Bác đừng hiểu nhầm, cháu chỉ là nhân viên của Thành Phương, chị Trần mới là bạn học cũ của sếp Viên, hai người đã quen nhau lâu lắm rồi”.

“Ừ, giá mà không quen cô ta có phải tốt không, chỉ cần nhớ tới cô ta là nhớ lại bao chuyện bực mình”. Bà Viên bực bội nói.

Đồng Tri Vy đã từng nghe chuyện ngày trẻ của Viên Cảnh Thụy và Trần Văn Văn, cũng đủ thấu hiểu phản ứng của bà Viên, nhưng mấy lời sau đó của bà Viên khiến cô không chống đỡ nổi.

“Tri Vy, chuyện này là do con trai bác không tốt, bây giờ bác gọi điện cho nó bảo nó về chuộc tội với cháu”.

“Đừng, đừng, bác...”. Đồng Tri Vy cuống lên: “Sao bác không nghe cháu nói chứ, cháu và sếp Viên không có mối quan hệ như bác nghĩ đâu, cháu... anh ấy... cháu...”.

Đồng Tri Vy nói tới đây thì chuông điện thoại reo, vừa reo vừa rung, cô cúi đầu nhìn, màn hình nhấp nháy mấy chữ rất bắt mắt, ngay cả bà Viên cũng nhìn thấy và bảo: “Đúng lúc quá, Cảnh Thụy gọi điện tới kìa”.

Đồng Tri Vy nghe điện thoại, đầu bên kia vang lên giọng Viên Cảnh Thụy, câu đầu tiên là: “Em đang ở đâu?”.

Cô mở miệng nhưng không biết phải trả lời thế nào, tim đập liên hồi, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi, như đang vụng trộm làm chuyện mờ ám bị người ta bắt được.

Bà Viên đứng bên đã trả lời thay cô: “Tri Vy đang ở nhà mình”.

Đồng Tri Vy bịt chặt điện thoại nhưng không kịp, Viên Cảnh Thụy hỏi lại đầy ngạc nhiên: “Em đang ở nhà tôi?”.

Trong lòng Đồng Tri Vy khê kêu trời, không thể không đáp: “Vâng, chuyện là thế này...”.

Anh ngắt lời cô: “Tối nay có một cuộc họp gấp cần em tham gia, tôi bảo bác Trần tới đón em, mẹ tôi... em nói với bà lát tôi sẽ gọi cho bà sau”. Nói xong anh cúp máy.

“Sao rồi, sao rồi?”. Bà Viên đứng bên vội vã hỏi.

Đồng Tri Vy cúp máy rồi mỉm cười nói: “Không sao ạ, sếp Viên bảo cháu tôi nay tăng ca, có một cuộc họp quan trọng cần cháu tham gia”.

Bà Viên hứ một tiếng, nói: “Cái thằng này, làm cái gì không biết”. Nói xong liền mỉm cười với cô: “Được rồi, đi tăng ca đi, tôi nhớ cùng nhau về đây, bác nấu bữa khuya cho hai đứa ăn, tiện thể dạy dỗ nó một trận”.

Đồng Tri Vy nghe xong không còn sức trả lời nữa.

Chú thích:

(11) Trong “Kinh thi – Tiểu nhã – Tang họ chi thập quy biện” có câu “Điều vi nữ la, thi vu tùng bách” có ý nói cây điều cùng cây nữ la bám vào cây tùng cây bách. Bây giờ hay dùng chữ điều la (dây leo) để gọi những người thân thuộc, ý nói như dây điều dây la được bám vào cây tùng cây bách, cũng được dựa dẫm vào những người thân quyền cao chức trọng (ND).

(12) Duras tên thật là Marguerite Donnadieu, năm 1943 bà đổi tên thành Marguerite Duras theo tên một làng vùng Lot-et-Garonne, nơi có ngôi nhà của cha mẹ bà. Sinh tại Gia Định, Đông Dương (thành phố Hồ Chí Minh, Việt Nam ngày nay). Bà là một nhà văn và đạo diễn nổi tiếng. Những năm cuối đời, Marguerite Duras còn có một mối tình với Yann Andréa, một sinh viên trẻ say mê các tác phẩm của bà, kém Duras tới ba mươi tám tuổi (ND).

(13) Tiebar: Một dạng forum trên trang baidu, Trung Quốc (ND).

10. Chương 10: Yêu Phải Nói Ra Thế Nào

Về tình yêu, bảo anh miêu tả một thứ không phải thực thể lại chẳng tìm được duyên cớ này thực là làm khó anh quá.

1

Bác Trần tới rất nhanh, bà Viên tiễn Đồng Tri Vy lên xe, ánh mắt của bà tràn ngập sự hiền từ và trông đợi, khiến cô chỉ muốn mình co lại thành một chấm nhỏ.

Tại sao Viên Cảnh Thụy không giải thích rõ ràng với bà hai người vốn không có quan hệ gì? Hay là anh cũng lười giải thích?

Cô biết cứ để bà Viên hiểu nhầm thế này mãi là không được, Trần Văn Văn cũng đã tới đây, cho dù bà Viên có để ý chuyện năm xưa đi nữa thì chỉ cần Viên Cảnh Thụy lựa chọn thì chuyện đó cũng không thành vấn đề? Người vô duyên nhất lại thành ra là cô, ngay cả sự hứng thú nhất thời của anh cũng bị cô từ chối, bây giờ lại để mẹ Viên Cảnh Thụy cứ tiếp tục hiểu nhầm mối quan hệ của hai người.

Chiếc xe lao nhanh và ổn định trên những con phố đêm Thượng Hải, bác Trần vẫn im lặng lái xe như bình thường, hai tay đặt trên vô lăng, Đồng Tri Vy nhìn phía trước, đột nhiên hỏi: “Không phải về công ty à? Đường này không đúng”.

“Tổng giám đốc Viên đang ở khách sạn”. Bác Trần trả lời ngắn gọn.

Đồng Tri Vy biết tối nay Viên Cảnh Thụy phải tới dự buổi tiệc ở khách sạn năm sao bên sông, trước đây cô còn thấy lạ vì Trần Văn Văn không đi cùng anh, nhưng khi cô ấy một mình xuất hiện ở cổng nhà bà Viên thì cô đã hiểu, hèn chi Viên Cảnh Thụy không dẫn cô gái nào đi cùng mà một mình tới đó.

“Họp ở khách sạn sao?”. Cô hỏi thêm câu nữa, mặc dù thấy hơi lạ nhưng cũng không cảm thấy ngạc nhiên, bây giờ kĩ thuật video phát triển, cho dù họp cùng người ở bên kia bán cầu chỉ cần một chiếc máy tính là xong. Lúc Viên Cảnh Thụy bay đi bay lại cũng thường xuyên tận dụng thời gian thế này, khi còn làm thư ký của anh cô đã quen rồi.

Chỉ là bây giờ cô không còn là thư ký của anh nữa, đã lâu không đột ngột được gọi đi họp thế này, đột nhiên nhận được điện thoại của anh, cô thấy rất bất ngờ.

Khách sạn nằm bên sông, thời điểm cuối tháng hai sắp chuyển sang tháng ba là lúc Thượng Hải lạnh nhất, bác Trần lái xe ra khỏi đường hầm và chuyển hướng đi về phía khách sạn Mậu Duyệt. Trong xe rất yên tĩnh, Đồng Tri Vy nhìn ra ngoài cửa kính, từng đôi tình nhân đang dắt tay nhau đi trên phố, mái tóc của những cô gái không đội mũ bay nhẹ nhàng theo gió, những ngọn đèn màu trang trí cho dịp năm mới trên phố vẫn chưa được gỡ xuống giống như những vì sao lấp lánh trải dài trên con đường rộng lớn.

Cuối cùng bác Trần cũng lái xe vào bãi đỗ xe của khách sạn, điện thoại của Chiêm Hữu Thành vang lên rất đúng lúc, cậu báo cho cô địa điểm họp ở tầng nào, Đồng Tri Vy xem giờ, chưa đến mười giờ, chắc buổi tiệc cũng vừa kết thúc, nói tiếp thật vừa vặn, không lãng phí chút thời gian nào.

Trước khi xuống xe bác Trần đột nhiên nói: “Thư ký Đồng”.

Cô không còn là thư ký của Viên Cảnh Thụy đã ba tháng nay nhưng bác Trần vẫn quen gọi cô như thế, không hề thay đổi, cô cũng không bảo bác sửa.

Có lẽ vì trong đáy lòng cô vẫn lưu luyến quãng thời gian đã qua nhưng không thể nói thành lời, thật đáng xấu hổ.

Đồng Tri Vy ngừng lại, không vội mở cửa mà quay đầu lại, thấy bác Trần đang nhìn cô qua gương chiếu hậu.

Bác Trần nói: “Thư ký Đồng, tổng giám đốc Viên rất vất vả, cô không thấy sao?”.

Đồng Tri Vy mỉm cười.

Bác Trần ngẩng đầu lên nhìn cô, dáng vẻ chậm rãi: “Thư ký Đồng, tôi là người thô lỗ, không biết nói những lời vòng vo, nhưng thời gian qua tổng giám đốc Viên đối xử với cô thế nào tôi đều để ý, cậu ấy chưa từng đối xử với người phụ nữ nào như thế cả. Cô có biết đột hai người vừa trở về từ Thành Đô, ngày nào cậu ấy cũng đứng bên cửa sổ đợi cô, lúc cô về cậu ấy cũng đứng nhìn theo, cô từ chối cậu ấy, cậu ấy buồn tới mức hôm sau đi luôn”.

Đồng Tri Vy cúi đầu, trong lòng như có bàn tay ai đó đang khuấy đảo: “Sao bác biết anh ấy nhìn cháu...”.

“Là cô giúp việc nói, thư ký Đồng này, có nhiều việc người ngoài nhìn thấu rõ nhất, cô sợ cái gì chứ? Cậu ấy có làm sếp lớn đến mấy thì cũng chỉ là một người đàn ông. Khi thích một người phụ nữ người đàn ông nào cũng như nhau, chỉ cần cô ấy vui mà thôi. Cậu ấy thích cô chứ đâu có làm gì cô, tại sao cô lại tránh mặt cậu ấy?”.

“Anh ấy không thích cháu”. Đồng Tri Vy không thể tiếp tục im lặng nữa, cô ngẩng đầu lên như muốn biện hộ cho mình: “Vâng, có lẽ anh ấy đã từng nghĩ thế, nhưng bác thấy đây anh ấy quên rất nhanh, bây giờ chị Trần cũng tới rồi, còn quá khứ của anh ấy nữa...”.

“Quá khứ của tổng giám đốc Viên thì sao?”. Bác Trần đột nhiên cũng kích động theo: “Thư ký Đồng, cô không nên nghe người khác nói linh tinh, người khác không tin cậu ấy, cô cũng không tin sao?”.

Cửa xe đột nhiên được mở ra, giọng Chiêm Hữu Thành vang lên: “Thư ký Đồng, có thể lên trên được không? Cuộc họp sắp diễn ra rồi”.

Cuộc đối thoại ngắn ngủi lập tức dừng lại, Đồng Tri Vy bước ra khỏi xe, Chiêm Hữu Thành cùng cô vào thang máy, Đồng Tri Vy không quay đầu lại, nhưng cô biết bác Trần vẫn lặng lẽ nhìn theo cô, ánh mắt đầy vẻ không tán đồng.

Viên Cảnh Thụy quả nhiên đã ở trong phòng, lúc Đồng Tri Vy tới cuộc họp đã bắt đầu. Màn hình tinh thể lỏng trên tường được nối tạm với máy tính hiện rõ tình hình phòng họp bờ bên kia đại dương, có người đứng trước ống kính nói tiếng Anh, tốc độ rất nhanh, tay cử động rất mạnh.

Trong phòng họp có nhiều người, ngoài Viên Cảnh Thụy và một số nhân viên EMT cao cấp ra còn có hai thành viên tổ chuyên trách từ DM tới, cuộc họp liên quan tới việc roadshow giới thiệu cổ phiếu. Buổi roadshow đầu tiên vốn định diễn ra ở Stockholm bây giờ lại đột ngột đổi sang Zurich, nhiều chi tiết đều phải

làm lại từ đầu, sáng mai lên máy bay, ngày kia bắt đầu công tác giới thiệu, thời gian gấp rút nên tranh thủ được lúc nào hay lúc đó, bắt buộc phải tổ chức cuộc họp vượt đại dương như thế này.

Tất cả mọi người trong phòng đều biết Đồng Tri Vy, hai người thuộc DM cũng không ngoại lệ, Đồng Tri Vy cũng quen mặt họ, chính là ông Yamada thích uống trà xanh và ông Smith thích uống cà phê mocha sữa không đường.

Ông Yamada và Smith thấy Đồng Tri Vy bước vào liền nhìn cô mỉm cười. Viên Cảnh Thụy ngồi trên ghế sofa sát cửa sổ, anh còn mặc nguyên lễ phục dự tiệc, vừa nghe người trên màn hình nói vừa cúi xuống nhìn tập tài liệu trong tay, nghe thấy tiếng mở cửa liền quay lại nhìn cô một cái, cũng không nói gì mà chỉ ngồi thẳng người dậy.

Chỉ cần nhìn qua là cô biết anh đã uống rượu, hơn nữa uống không ít, đôi mắt đen láy của anh hơi ươn ướt, chắc do trong phòng nóng quá nên áo khoác cũng đã cởi ra, bên ngoài áo sơ mi chỉ mặc áo gilet, lúc ngồi thẳng dậy có thể nhìn thấy rõ vòng eo hẹp của anh.

Anh gầy đi thấy rõ, còn gầy hơn lần trước cô gặp anh. Đôi mắt hiện rõ vẻ mệt mỏi, cô không hiểu người khác cảm thấy thế nào nhưng cô thấy sau lần bị thương ấy anh vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, hoặc có thể do công việc quá dày đặc, bận rộn. Những lời bác Trần nói vẫn vang vọng bên tai cô, nhưng cô từ chối tiếp tục nghĩ tới việc ấy.

Cô cũng quên mất những câu hỏi mình đã nghĩ trước đó. Lúc vào thang máy cô còn nói với mình, sau khi gặp Viên Cảnh Thụy nhất định sẽ hỏi anh, tại sao muốn cô tham gia cuộc họp này, nhưng khi thấy anh cô đã quên mất.

Chiêm Hữu Thành rất bận rộn, sau khi dẫn cô vào phòng lại bận nghe điện thoại, sau đó ra ngoài, cô không cảm thấy ngạc nhiên vì làm thư ký của Viên Cảnh Thụy luôn luôn có vô số việc cần phải giải quyết.

Đồng Tri Vy đặt túi xuống, chờ đợi Viên Cảnh Thụy chỉ đạo, anh nói với người trong màn hình hai câu rồi mới quay lại nhìn cô nhưng không giao nhiệm vụ gì mà chỉ nói: “Em ngồi đi, đừng đứng đấy”.

Ông Smith và Yamada cùng lúc nhường chỗ trống bên cạnh cho cô, nhưng cô không ngồi vào chỗ đó mà ngồi xuống chiếc ghế sofa trống duy nhất còn lại. Phục vụ khách sạn rất tốt, ngoài cửa luôn có nhân viên phục vụ bất cứ lúc nào, lúc này cũng đẩy cửa vào hỏi cô có cần gì không.

Đồng Tri Vy thấy trên trà kỷ có nhiều hoa quả, điểm tâm nhưng hầu như chưa ai đụng vào, trên bàn chỉ toàn cà phê, có thể do nghĩ tới việc phải họp đêm cần tỉnh táo tinh thần.

Thấy mọi người đều bận rộn, nghĩ một lát cô đứng dậy ra hiệu cho phục vụ ra ngoài nói chuyện.

Phục vụ của khách sạn Mạo Duyệt rất chu đáo, chưa đầy năm phút sau xe thức ăn đã tới, phục vụ mang trà và cà phê nóng vào, thay mấy cốc cà phê đã nguội lạnh từ lâu, trước mặt mỗi người là loại nước uống mà họ thích. Ông Yamada nhanh chóng cầm cốc trà lên uống rồi cảm ơn phục vụ, sau đó khẽ nghiêng người với Đồng Tri Vy như mọi khi, ông Smith thì cầm cốc mocha lên xuyết xoa: “Cô Đồng, có cô ở đây thực quá tốt”.

Cô đặt một cốc hồng trà trước mặt Viên Cảnh Thụy, màu trà rất đậm. Cô biết thói quen của anh, bình thường anh chỉ uống nước lọc nhưng sau khi uống rượu nhất định anh phải uống hồng trà đặc, còn kén chọn lá trà, thay loại khác thì không động vào ngay, cũng không biết từ bao giờ hình thành thói quen này nữa. Do trước đây cô hay đi công tác cùng anh nên luôn mang theo bên mình, quen rồi, đến bây giờ trong túi vẫn để mấy gói trà, cô cũng quên lấy ra, không ngờ hôm nay lại dùng tới.

Viên Cảnh Thụy cầm lên uống một ngụm rồi mỉm cười với cô: “Cảm ơn”.

Đồng Tri Vy cúi đầu trước nụ cười đã lâu lắm rồi mới thấy của anh, mấy nhân viên cấp cao trong công ty đều biết cô đã thăng chức, trước mặt nhiều người quen thế này cô không biết phải trả lời thế nào.

Nhưng mọi thứ sau đó đều trở nên hết sức tự nhiên, Chiêm Hữu Thành vào phòng, tiếp tục ghi chép và sắp xếp nội dung cuộc họp, chốc chốc lại kịp thời xử lý một số cuộc điện thoại gọi tới. Đồng Tri Vy cũng bận rộn không kém, mặc dù chỉ là những việc nhỏ nhưng đã bắt đầu làm thì không dừng lại được. Bận rộn được một lúc cô bỗng nhớ ra một việc khác, thấy trong phòng ai cũng bận nên cô không làm phiền mọi người

mà chỉ lặng lẽ ra khỏi phòng, xuống dưới tầng tổ chức tiệc ban nãy hỏi nhân viên phục vụ xem Viên Cảnh Thụy có để quên gì không.

Cô thấy trên giá treo quần áo của phòng tiệc có áo khoác của anh, trời lạnh thế này anh không thể nào chỉ mặc mỗi sơ mi và áo vest ra ngoài được, chí ít cũng phải có một chiếc áo khoác. Theo những gì cô hiểu về anh nếu không có người nhắc nhở thì sau bữa tiệc anh chắc chắn sẽ quên áo khoác.

Mọi việc đúng như cô nghĩ, nhân viên phục vụ tìm thấy chiếc áo khoác mà Viên Cảnh Thụy để quên trong phòng để đồ, lúc cầm chiếc áo Đồng Tri Vy chợt ngẩn ngơ, có cảm giác như mọi thứ chưa từng thay đổi, cô vẫn là thư ký bên anh mỗi ngày, lặng lẽ làm những việc mình nghĩ là nên làm, mọi thứ đều rất tự nhiên.

Lúc cô quay lại thì trong phòng không còn ai, mọi người đã ra về hết, cô chân chừ, vào trong chút nữa thì thấy anh đang ngả người trên ghế sofa.

Anh là một người đàn ông cao to, ăn mặc chỉnh tề như vậy mà hai chân lại gác lên trà kỷ, nhìn không lịch sự chút nào.

Đồng Tri Vy đặt áo khoác xuống ghế cho anh: “Tổng giám đốc Viên, áo của anh”.

Anh nhìn chiếc áo rồi chỉ nói một câu: “Em lấy về rồi à!” như một lẽ đương nhiên.

“Cuộc họp kết thúc rồi, tôi có thể về được chưa?”. Cô nhẹ nhàng hỏi, nghĩ sao lại nói tiếp: “Có cần bảo bác Trần chuẩn bị xe không?”.

“Không cần, hôm nay tôi ngủ lại đây”. Anh nói.

Hai người lại rơi vào im lặng trong giây lát, anh nhìn cô, cô cúi đầu nhìn mặt đất, cơ thể như bị tách làm đôi, một phần giục cô ra về, một phần muốn cô lại gần anh.

“Vậy tôi...”. Cô thấy giọng nói của mình đầy ngập ngừng.

“Em...”, anh lên tiếng cùng lúc với cô: “Em ở lại đi, ở lại thêm một lúc nữa thôi”.

Nói xong anh ngập ngừng giây lát, giọng nói nhỏ dần, chậm rãi: “Được không?”.

Cô ngồi xuống, cảm giác như mình bị một thứ sức mạnh nào đó đẩy xuống, hình như anh mỉm cười, nụ cười không hề đắc ý, điều ấy càng khiến cô buồn lòng thêm.

Anh nói: “Cảm ơn”.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh kỹ hơn bao giờ hết, sau đó vụt đứng dậy.

2

Cô đi tới trước mặt anh rồi đặt tay lên bên mé cổ anh, anh không có phản ứng quá mạnh, cứ để mặc cho cô chạm vào mình. Cô giật mình khi cảm nhận được nhiệt độ từ cổ anh truyền tới lòng bàn tay mình. Cô cúi xuống nhìn mặt anh, anh vẫn dựa trên ghế sofa và ngửa mặt lên nhìn cô, đôi mắt đen lầy sau khi uống rượu long lanh nhìn cô như phủ một màn sương, đôi môi đỏ lịm thường.

Ban nãy trong phòng có rất nhiều người, có cả cô nhưng không ai phát hiện ra người đàn ông này đang bị sốt tới mức sắp hôn mê.

Cô bắt đầu lo lắng và mau chóng hành động.

“Anh bị sốt rồi, để tôi gọi bác Trần lên, chúng ta tới bệnh viện ngay”.

Anh từ chối: “Tôi không đi”.

Cô chau mày: “Anh bị sốt cao lắm, không đi bệnh viện không được”.

Anh nắm cổ tay cô bỏ ra khỏi cổ mình nhưng vẫn không buông, chỉ nói: “Không phải lo đâu, đến sáng mai là hạ sốt thôi, mấy hôm trước đều thế cả”.

Cô hít mạnh, nói: “Đã mấy hôm rồi sao? Sao anh không nói?”.

Anh liếc mắt nhìn cô, không nói gì, nhưng ý tứ trong mắt rất rõ ràng.

Nói cho ai nghe?

Cô đứng sững ở đó, cô hiểu người đàn ông này, anh luôn nghĩ sức khỏe của mình rất tốt nên chẳng bao giờ quan tâm đến việc này. Khi còn là thư ký của anh cô cũng đã gặp tình huống này một lần, anh không chịu tới bệnh viện, bác sĩ cũng do cô gọi tới, mọi điều bác sĩ dặn dò cô cũng phải ghi nhớ. Một ngày ba lần cô đặt thuốc lên bàn anh đúng giờ, anh uống xong còn hỏi: “Cái gì thế này?”. Hoàn toàn không tự giác mình đang bị bệnh!

Cô không muốn nói anh nhưng cho dù có là cột chống trời đi nữa thì thỉnh thoảng cũng phải bảo dưỡng, làm gì có ai lại không quan tâm tới sức khỏe của mình như vậy chứ.

“Tôi gọi điện cho bác sĩ nhé”. Đồng Tri Vy nhượng bộ. Công ty có mời bác sĩ riêng, chuyên phục vụ cho các cán bộ cao cấp, gọi lúc nào tới lúc đó, điện thoại của cô vẫn có số của bác sĩ đó.

Anh không tỏ ý gì cả, chỉ nói: “Ngày mai tôi đi rồi”. Anh nói xong liền ngoảnh mặt đi, dáng vẻ vừa khó chịu nhưng lại vừa không muốn nói ra, hết một cậu nhóc.

Cô đỡ khóc đỡ cười, làm thế nào bây giờ? Cô bắt đầu rối loạn, nhìn anh trong bộ dạng này cô cảm thấy có lỗi.

“Tôi biết rồi”. Cô đứng bên cạnh anh, cúi người nhẹ nhàng nói: “Anh ngủ một lát đi, khi nào bác sĩ tới tôi gọi”.

Anh nhìn cô, ánh mắt thắm đẫm sự dịu dàng. Hôm nay anh đã tự nói với bản thân không được nhìn cô, đã nói không biết bao nhiêu lần, nhưng lúc vô cùng mệt mỏi lại không kiềm chế được bản thân gọi cô tới. Cô tới, lặng lẽ như cơn mưa nhỏ làm những việc lật vật nhỏ nhặt như một bà mẹ nhỏ, khiến mọi thứ hỗn loạn trở nên thoải mái và vui vẻ.

Anh không thờ ơ trước ma lực của cô như ngày xưa được nữa, nhìn xem, anh yêu cô, khi có cô mọi thứ trở nên đơn giản và dễ chấp nhận hơn, nhưng cảm giác vui vẻ ngắn ngủi này mau chóng bị cảm giác hụt hẫng thay thế.

Cô không yêu anh, xuất phát từ một nguyên nhân nào đó cô không chịu nói, cho dù cô vẫn xuất hiện bên cạnh anh như xưa nhưng cô không yêu anh!

Anh nhắm mắt lại, khó khăn lên tiếng trong cô đơn: “Ừ”.

Bác sĩ tới rất nhanh và mau chóng tiêm, kê đơn thuốc cho anh. Cảm, sốt là bệnh thường gặp ở mùa này, bác sĩ cũng không dặn dò hay cảnh cáo nghiêm trọng lắm, chỉ là sau khi làm xong mọi chuyện ông có nói với Đồng Tri Vy vài lời ngoài hành lang.

Bác sĩ cũng đã có tuổi, làm việc ở Thành Phương khá nhiều năm, ông cũng quen biết Đồng Tri Vy, lúc nói chuyện thẳng thắn chứ không vòng vo: “Thư ký Đồng này, cô nên nhắc nhở sếp Viên dù cơ thể có khỏe đến mấy thì cũng không thể coi nhẹ như thế này được, lần trước bị thương chưa khỏi đã đi khắp nơi như thế tôi đã không tán đồng, bây giờ bị thế này cũng có liên quan tới chuyện vết thương chưa hồi phục. Sắp tới phải đi giới thiệu cổ phiếu đúng không? Thư ký Đồng phải liên tục chú ý đấy”.

Đồng Tri Vy nói: “Hai tháng trước tôi được điều tới phòng hành chính rồi, bây giờ tôi không còn là thư ký của sếp Viên nữa”.

Ông bác sĩ khựng lại rồi khẽ à một tiếng, có ý như “hóa ra là vậy”.

“Vậy thì... có vấn đề gì tôi sẽ tới sau”. Cuối cùng bác sĩ nói một câu như vậy, dường như vẫn còn nhiều điều muốn nói nhưng lại thôi.

Sau khi ông bác sĩ ra về, một mình cô đứng ngoài hành lang rất lâu, dưới chân là tấm thảm dày và mềm mại, cô đi vào phòng được mấy bước rồi lại đi ra, lại quay đầu lại, rồi đi vào, cứ như vậy mấy hồi tấm thảm màu nâu hiện rõ hai hàng màu nhạt.

Chồng chéo lên nhau như đang xát lên trái tim cô.

Làm thế nào bây giờ? Cô sợ phải đối mặt với anh, nhưng bây giờ lại lo lắng cho anh hơn bất cứ lúc nào khác.

Nhân viên phụ trách tầng này bước tới, nhanh chóng nhận ra cô rồi nhiệt tình mỉm cười hỏi cô: “Cô có cần gì không?”.

Cô như giật mình tỉnh mộng, chỉ lắc đầu. Nhân viên phục vụ khẽ cúi người nói: “Phòng của cô ở bên này”.

Cô được dẫn về phòng, sau khi vào trong vẫn cảm thấy căn phòng lạnh lẽo, Viên Cảnh Thụy vẫn ngồi trên sofa, không phát ra tiếng động nào.

Cô lại gần nhìn anh, anh nhắm mắt, hình như đã ngủ say.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ anh lúc ngủ, anh ngủ không được ngon, đôi mày chau lại, mắt nhắm chặt, vẻ sắc lạnh bình thường hoàn toàn biến mất.

Thực ra cô muốn vào chào anh để ra về, nhưng thấy anh ngủ lại chần chừ, cô định gọi anh dậy, làm sao có thể để anh ngủ ở sofa cả đêm thế này được?

Khi bàn tay Đồng Tri Vy chạm vào người Viên Cảnh Thụy đã mở choàng mắt, trán anh đầm mồ hôi. Chỉ ngủ mười mấy phút nhưng anh lại bị bóng đè, trong cơn mơ Trần Văn Văn bị xé nát quần áo và ngồi thu lu trong góc tường, gương mặt Trình Tuệ Mai khóc lóc thảm thiết nhìn anh, anh đứng giữa bọn họ, biết rõ mọi chuyện đã qua đi nhưng không thể nào quay lưng bước đi vờ như không thấy gì, còn Đồng Tri Vy đứng đó không xa, lạnh lùng nhìn anh và họ.

Sau đó anh bị cô gọi dậy, trước mắt là gương mặt Đồng Tri Vy đang lo lắng nhìn anh, hoàn toàn khác trong giấc mơ.

Anh nắm chặt tay cô, mắt nhìn cô chằm chằm, giọng khàn đặc: “Đồng Tri Vy, em đừng đi”.

Cô giật mình, không phải vì bị anh túm tay mà vì trên trán anh mồ hôi túa ra như tắm, vẻ mặt cũng rất khó coi.

Cô đáp luôn không suy nghĩ: “Vâng, tôi ở đây, không đi đâu cả”.

Chỉ mười mấy giây anh đã khôi phục lại ý thức, tỉnh táo trở lại, nhưng vẫn cảm thấy vui vì câu trả lời của cô, anh thở phào.

Anh nhìn cô nói: “Không, em về đi”.

Đồng Tri Vy ngỡ ngàng không biết nói sao.

“Về chuẩn bị hành lý, công tác giới thiệu cổ phiếu em cũng phải tham gia”.

Đồng Tri Vy khựng lại, khi là thư ký của Viên Cảnh Thụy cô cũng được đưa vào danh sách tham gia roadshow, hộ chiếu đã được làm từ mấy tháng trước. Sau đó xảy ra nhiều chuyện, cô được điều đến phòng hành chính, làm gì có chuyện nhân viên phòng hành chính đi cùng sếp trong chuyến công tác giới thiệu cổ phiếu chứ?

Trong khi cô im lặng anh nhìn đi chỗ khác, giọng vẫn khàn khàn: “Sao thế? Không phục tùng sự sắp xếp của công ty à?”.

Cô nhìn anh, tiêu tụy như thế mà vẫn làm ra vẻ điềm tĩnh thản nhiên, lại không thèm nhìn cô, mặt còn ngoảnh đi chỗ khác, vì gầy đi nên phần xương dưới lông mày càng lộ rõ, gương mặt nghiêng nổi bật với các đường nét góc cạnh.

Một lần nữa cảm giác hồi hận lại bám chặt lấy cô, đang không biết nên lựa chọn thế nào thì cô đã nghe thấy mình lên tiếng trả lời.

Cô nói: “Vâng, tôi biết rồi”.

3

Một tháng cuối cùng trước khi Thành Phương phát hành cổ phiếu ra thị trường, Viên Cảnh Thụy dẫn đầu đội nhân viên tâm huyết nhất đi tổ chức roadshow khắp thế giới, hành trình kéo dài qua khắp các châu lục, từ Zurich xanh mượt màu cỏ non cho tới London tuyết trắng, rồi lại tới Singapore rực rỡ ánh mặt trời, bốn mùa như gói trọn trong mười ngày ngắn ngủi.

Lịch trình dày đặc như đánh trận, ai cũng mệt bã người, ngay cả Chiêm Hữu Thành cũng không ngoại lệ, ở London cậu còn bị cảm lạnh rất nặng, là thư ký của hội đồng quản trị khi trả lời câu hỏi trong buổi roadshow giọng cậu còn ồm ồm.

Chỉ có Viên Cảnh Thụy tối hôm trước ở Thượng Hải còn sốt cao, ngay cả ngồi xe về cũng không có sức, đành phải tiêm thuốc hạ sốt ngay ở khách sạn thể mà lúc xuống máy bay đã tỉnh thần phần chấn, trong suốt cuộc hành trình luôn giữ được phong độ đó.

Anh quả thực là một người đàn ông đẹp trai, ngoài ba mươi tuổi chính là độ tuổi đẹp nhất của đàn ông, khi anh mặc áo vest đứng dưới ánh đèn, chưa cần lên tiếng cũng đã khiến người khác cảm thấy ánh sáng tỏa ra khắp bốn phía. Rất nhiều người bị anh chinh phục từ cái nhìn đầu tiên, một người đàn ông đến từ Trung Quốc, một doanh nhân trẻ tuổi, thực lực nổi trội, tạo ra kì tích, một đế quốc thương nghiệp bùng bùng sức sống sắp từ từ vén lớp màn che trước thế giới, còn điều gì khiến người ta chờ đợi và hưng phấn hơn thế nữa? Huống hồ, những người nhanh nhạy đã hành động trước, tư bản Lâm Ân đầu tư thời kì đầu cũng sắp nhận được món lợi nhuận hậu hĩnh, những nhà đầu tư lão luyện và có tiếng tăm này đều đặt cược vào doanh nghiệp Trung Quốc này khiến giới tài chính dậy sóng.

Thời đại xoay vần, Trung Quốc trở thành nước Anh một trăm năm mươi năm trước, là nước Mỹ một trăm năm trước, là Nhật Bản năm mươi năm trước, vô số cơ hội lấp lánh như kim cương. Cùng là doanh nghiệp nước ngoài, nhưng công ty Hàn Quốc cùng mô hình, cùng lúc vận hành với Thành Phương nhưng ngay cả năm lần P/E(14) cũng không thu được, trong khi đó Thành Phương thuận lợi giành được P/E cao hơn mười mấy lần, cổ phiếu được định giá cao.

Giữa cảnh tượng rực rỡ đầy màu sắc ấy, Đồng Tri Vy luôn giữ thái độ im lặng nhất định.

Cô không vui sao? Không, mặc dù cô không phải là nhân viên của Thành Phương từ những ngày đầu, cũng không hề tham gia vào quãng thời gian khó khăn nhất của Thành Phương, nhưng trong quãng thời gian dài có thể thấy anh này, cô có thể thấu hiểu được những công lao và nỗ lực vất vả của anh, đồng thời cảm thấy vui vì những thành công của anh.

Cô hiểu rõ hơn ai hết làm chủ một công ty không rực rỡ như những gì nó thể hiện bề ngoài, cho dù nó có thể trở nên to lớn, khiến người khác tưởng chừng không thể công kích nổi. Những nguyên lão trong công ty còn cảm khái hơn cô, khi đến Hồng Kông, đích đến cuối cùng trong cuộc hành trình giới thiệu cổ phiếu và đối mặt với các tổ chức, các nhà đầu tư tư nhân, ông Hoàng Hiểu Thành – một thành viên của Thành Phương từ những ngày đầu đã không nén được sự xúc động, dưới khán đài ông nói với Đồng Tri Vy: “Công ty có được ngày hôm nay không dễ dàng chút nào, sếp Viên cũng không dễ dàng chút nào”.

Trong đoàn đều là những nhân vật nòng cốt của công ty, phần lớn mọi người đều đã có tuổi, vì vậy vấn đề họ quan tâm đều là chuyện trước và sau khi công ty khi phát hành cổ phiếu ra thị trường, chẳng ai cảm thấy lạ lẫm hay ngạc nhiên về chuyện cô đi theo, ngược lại họ còn coi đó là điều đương nhiên. Còn về việc cô đi theo làm gì thì đương nhiên là xử lý những việc lật vật liên tiếp xảy ra, nhưng càng là những việc lật vật càng thử thách khả năng và hiệu quả làm việc của một người. Có cảm giác khi Đồng Tri Vy ở đó những người này không có cảm giác gì nhưng khi cô biến mất một thời gian họ mới cảm nhận sự khác biệt rõ ràng, sự xuất hiện của cô được mọi người âm thầm chấp nhận và hoan nghênh. Thái độ của họ với cô rất thân thiện, hòa nhã, có người coi cô như người nhà, nói chuyện cũng gần gũi hơn nhiều.

Nghe ông Hoàng Hiểu Thành nói vậy Đồng Tri Vy liền trả lời: “Vâng, tôi biết sếp Viên vất vả”.

Ông Hoàng Hiểu Thành lắc đầu: “Bây giờ thế này mà gọi là vất vả sao? Mấy người trẻ mới vào công ty như cô làm sao biết được, Thành Phương có ngày hôm nay phải trải qua bao lần thập tử nhất sinh rồi”.

Ông Hoàng Hiểu Thành năm nay đã ngoài năm mươi, khi Thành Phương còn do Trương Thành Phương quản lý ông đã có mặt ở công ty, khi Trương Thành Phương mất, ông cũng nằm trong số ít người phản đối anh em nhà họ Trương bán công xưởng, còn mang tất cả tiền tiết kiệm của mình ra đầu tư vào công ty và làm việc ở Thành Phương đến ngày hôm nay. Đến hôm nay cũng có thể coi là nguyên lão ba đời, lúc nói chuyện cũng không tránh khỏi có phần cựa gà lên mặt.

Đồng Tri Vy tiếp tục gật đầu, đáp: “Vâng, không dễ dàng chút nào”.

Ông Hoàng Hiểu Thành đột nhiên kích động: “Đâu chỉ là không dễ dàng! Tôi là người nhìn sếp Viên bước tới ngày hôm nay, khi công ty còn nhỏ ai chẳng phải cầu cạnh người khác chứ, đặc biệt là người làm ông chủ như cậu ấy. Năm đó vì một tờ giấy phê chuẩn mà phải uống rượu tới mức chảy máu dạ dày, ra khỏi bàn tiệc liền gục ngay ở thang máy. Còn có lần Thành Phương không quay vòng vốn được, ra ngân hàng vay nợ bị người ta gây khó dễ. Cho vay một khoản con con mà bắt cậu ấy kí đủ loại giấy tờ đảm bảo, tôi đi cùng cậu ấy nhìn thái độ của mấy người trong ngân hàng mà thực sự không chịu nổi. Vậy mà cậu ấy kí xong còn quay ra an ủi tôi, nói cùng lắm thì cả đời làm dân nghèo, cũng may là chưa có vợ con”.

Đồng Tri Vy khẽ đáp một tiếng rồi cụp mắt xuống, tưởng tượng cảnh tượng đó.

Từ trước tới giờ chưa ai nói với cô những điều này, Viên Cảnh Thụy càng không thể, có bao nhiêu điều cô còn chưa hiểu hết về anh, có lẽ cô không bao giờ biết được.

Nói tới đây ông Hoàng Hiểu Thành liền quay sang nhìn Đồng Tri Vy, giọng điệu nghiêm túc kiểu bề trên nói với bề dưới: “Vì thế cô phải chăm sóc cậu ấy tốt hơn nữa”.

Đồng Tri Vy chết sững tại trận, cả người cứng đờ, muốn giải thích vài câu nhưng ông ấy đã không để ý đến cô nữa mà quay người đi vào trong hội trường.

Để lại một mình cô đứng trong góc, xung quanh toàn là những gương mặt lạ lẫm, người nước nào cũng có. Nhiều người đặt câu hỏi, vô số ánh mắt đều tập trung nhìn Viên Cảnh Thụy trên sân khấu, trên người anh như có thứ ánh sáng khiến người ta chói mắt, anh quá xa vời.

Ai có thể tưởng tượng được con đường đen tối và gian khổ mà anh đã trải qua? Ngay cả cô cũng không thể.

Nếu lúc đó cô đã ở bên cạnh anh, nếu con đường này cô và anh cùng bước từ bước đầu tiên tới bước cuối cùng... không, mọi giả thiết đều không có ý nghĩa, chỉ là nếu mà thôi.

Cô đã từng ở bên cạnh một người đàn ông khác ngay từ những phút đầu tiên, rồi sao chứ? Cuối cùng người ấy cũng rời cô mà đi, đúng vào lúc sóng gió nhất.

Đương nhiên Viên Cảnh Thụy và Ôn Bạch Lương không giống nhau, Viên Cảnh Thụy bẩm sinh có khả năng lôi kéo mọi người, sự tồn tại của anh khiến người khác không thể bỏ qua, luôn tràn đầy tinh thần, khả năng làm việc không biết mệt mỏi. Người đàn ông như anh sinh ra trong thời đại này đã được định là sẽ thành công, hướng hồ anh có thứ mà Ôn Bạch Lương cả đời này không thể nào có được, đó là sự may mắn của anh.

Ý nghĩ này xoay tròn trong đầu Đồng Tri Vy không cách nào khống chế được, cô nhớ lại quãng thời gian làm việc bên Viên Cảnh Thụy, cô đã thành công khi che giấu những cảm xúc mà cô cho rằng không nên có, vùi chôn ở nơi sâu nhất trong lòng, không lật lên, coi như nó không tồn tại. Cô lặng lẽ và điềm tĩnh làm những gì cô cho là nên làm, có thể làm và được làm, giống như từ trước tới giờ cô vẫn cho rằng, nếu đã làm, có thể người khác không cho là tốt nhất nhưng nhất định phải là tốt nhất trong khả năng của cô.

Ngoài những thứ đó ra cô còn có thể làm được gì? Mọi tham vọng của cô chẳng qua chỉ là muốn những người mình yêu sống tốt hơn, họ chính là cha mẹ cô, là Ôn Bạch Lương của ngày xưa, và cả người đàn ông đang tỏa sáng trên sân khấu nữa. Anh khiến cô cảm thấy chẳng có gì quan trọng bằng được anh cần đến.

Nhưng cô vì muốn bảo vệ mình mà từ chối anh, cô thực sự là người con gái mâu thuẫn đến mức bản thân mình cũng không hiểu được, Đồng Tri Vy im lặng cho bản thân một kết luận cuối cùng.

Buổi tuyên truyền kết thúc trong tiếng vỗ tay, cũng giống như những lần trước trong một tháng qua, bị không khí náo nhiệt xung quanh ảnh hưởng, cô bất giác ngẩng đầu nhìn lên sân khấu. Viên Cảnh Thụy đứng dưới ánh đèn, ánh mắt lướt qua vô số những gương mặt, lúc lướt qua gương mặt cô anh dừng lại lâu hơn, sau đó neho mắt lại, rồi đột ngột giơ tay lên ra hiệu cho cô “Dừng đi” trước ánh mắt bao nhiêu người.

Mặc dù đám đông đã bắt đầu ra về nhưng vẫn có nhiều người nhìn thấy động tác ấy của anh và lập tức tập trung sự chú ý về phía cô. Đồng Tri Vy rất hiếm khi bị nhiều người chú ý như thế, cô bỗng chốc không nói được lời nào, bước chân lùi lại phía sau, nhưng người trên sân khấu đã đi về phía cô.

Nhiều người đi theo sau Viên Cảnh Thụy, anh bước mấy bước rồi quay lại tỏ ý bảo mọi người đi trước, khi anh tới chỗ cô chỉ còn lại một mình anh.

Một tháng qua chạy ngược xuôi giữa bao nhiêu đất nước và thành phố, cô và anh sớm tối bên nhau, ngày ngày gặp mặt, nhưng hai người luôn giữ mối quan hệ bình thường, anh lặng lẽ quan sát cô, để ý nhất cử nhất động của cô.

Từ trước tới giờ anh chưa bao giờ phát hiện ra cô là một người nhỏ bé xinh đẹp đến thế, trong bất cứ hoàn cảnh hỗn loạn nào cô cũng đều có thần thái điềm tĩnh như thường, có cô ở bên không khí cũng trở nên khác biệt, cái gì cũng khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Một tháng bên ba nước ngoài anh thực sự cảm thấy mệt mỏi, đặc biệt là khi mọi thứ sắp kết thúc, lúc MC tuyên bố kết thúc, anh đứng dậy đưa mắt dưới ánh đèn, cho tới khi nhìn thấy Đồng Tri Vy anh mới ý thức được rằng, mình đang tìm cô.

Cô khiến anh cảm thấy yên ổn, nếu là vì cô anh nguyện vứt bỏ những thứ anh đã từng cho là vô cùng quan trọng, chỉ cần cô có thể ở bên anh.

Anh bước tới trước mặt cô, khẽ nói: “Tôi có chuyện muốn nói với em”.

Trái tim Đồng Tri Vy đập rộn rã, không có ai lại gần hai người, xung quanh họ có một khoảng trống nhỏ nhưng bên ngoài khoảng trống là vô số người, vô số con mắt và đôi tai.

“Vâng, nhưng tôi...”. Đầu óc cô đột nhiên trống rỗng, cô vội vã quay đầu lại gọi tên người đầu tiên cô nhìn thấy: “Nhưng sếp Hoàng bảo tôi sắp xếp chuyện tôi nay...”.

Viên Cảnh Thụy cũng quay lại nhìn theo ánh mắt cô, nhìn thấy giám đốc Hoàng đứng đằng xa, ông ấy bắt gặp ánh mắt anh liền dừng lại, giám đốc Hoàng nhìn trái nhìn phải rồi nhìn anh và Đồng Tri Vy đang đứng cạnh nhau sau đó hai tay mở ra tỏ ý mình vô tội.

Viên Cảnh Thụy nhìn về phía đó xong quay đầu lại, sắc mặt anh khiến trái tim vốn đang đập loạn xạ của Đồng Tri Vy lại tăng tốc, lần trước cô thấy anh trong bộ dạng thế này là ở thành phố J, anh bỏ mặc tất cả và khăng khăng làm theo ý mình, liều mạng trên đường núi.

Anh sao thế? Anh muốn nói gì với cô?

“Cảnh Thụy, Cảnh Thụy”, tiếng phụ nữ vang lên xen vào giữa họ, Đồng Tri Vy quay lại và ngạc nhiên khi bắt gặp một gương mặt quen thuộc, người đó là Trần Văn Văn.

Viên Cảnh Thụy cũng nhìn thấy vị khách không mời này, cuộc trò chuyện đã bị cắt ngang, anh không thể không quay sang nhìn Trần Văn Văn đang đi về phía mình, sau đó nói với Đồng Tri Vy một câu cuối cùng:

“Tôi vẫn chưa nói xong, bây giờ tới tới phòng tôi, chúng ta phải nói chuyện”.

Đồng Tri Vy chưa kịp trả lời thì Trần Văn Văn đã bước tới trước mặt hai người, gương mặt rạng rỡ nụ cười, cô nói với Viên Cảnh Thụy: “Cảnh Thụy, ngạc nhiên không? Em đặc biệt tới chúc mừng anh đó”.

Cánh báo chí chưa về hết nghe tiếng liền xúm lại, ánh sáng đèn flash nháy liên tục xung quanh họ, trước mặt Trần Văn Văn anh mỉm cười đúng mực: “Thế à, tốt quá”.

4

Theo lịch trình của Viên Cảnh Thụy thì bảy giờ ba mươi tối nay có một buổi tiệc lớn tất cả mọi người đều phải tham gia, địa điểm chính là khách sạn Bán Đảo nơi họ đang ở.

Buổi tiệc do một công ty nổi tiếng Hồng Kông tổ chức, việc cổ phiếu Thành Phương ra mắt ở thị trường cổ phiếu Hồng Kông là một việc trọng đại, trước đây Viên Cảnh Thụy từng tới Hồng Kông và rất quen thuộc với giới tư bản ở đây, sáng sớm hôm sau cổ phiếu Thành Phương được tung ra ở thị trường Hồng Kông nên không thể thiếu tiệc chúc mừng.

Gần bảy giờ tối, Đồng Tri Vy đã thay xong bộ lễ phục chuyên dành đi dự tiệc, trong hành lý cô có mang lễ phục, đó vẫn là chiếc váy đen liền thân cổ chữ V, ngắn tay, là bộ trang phục làm việc dự tiệc của cô.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, nhưng cô vẫn đứng ở cửa, bàn tay đặt trên nắm cửa một lúc lâu vẫn không thể nhúc nhích được.

Làm thế nào đây? Cô phải đi sao? Viên Cảnh Thụy muốn nói gì với cô? Không, anh ấy có nói gì đi nữa cũng không quan trọng, quan trọng là lần này, cô còn có thể khống chế được mình không?

Quãng thời gian qua vì giằng co và giữ thái độ bình tĩnh bề ngoài đã tiêu tốn tất cả tinh thần của cô, cô không phải siêu nhân, đối thủ lại là người quá mạnh, cô đã trở nên yếu đuối, ngay cả sự xuất hiện đột ngột của Trần Văn Văn cũng không thể khiến cô kiên cường lên được.

Cô cũng có thể không đi, như thế ngay cả gặp mặt nói chuyện với anh cũng không cần, để anh biết thấy khó mà lui.

Có lẽ đây là cách xử lý tốt nhất, ý nghĩ ấy khiến cô muốn rơi nước mắt.

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên khiến cô bừng tỉnh và lùi lại một bước, bàn tay cũng rời xa nắm cửa đã nóng lên.

Giọng phụ nữ bên ngoài vang lên: “Tri Vy, cô có đó không?”.

Nỗi sợ hãi qua đi, cảm giác lạ lùng lại tràn tới, Đồng Tri Vy đáp lại một tiếng rồi mở cửa, lúc mở cửa còn nghĩ tại sao Trần Văn Văn lại tới tìm cô?

Bên ngoài quả nhiên là Trần Văn Văn, bộ lễ phục lịch vai màu vàng nhạt, mái tóc đã được vấn cao, xinh đẹp lạ thường.

Một người phụ nữ sau khi trang điểm vô cùng xinh đẹp và xuất hiện trước mặt khác, không lên tiếng khen ngợi thì quả là bất lịch sự. Đã quen với việc tiếp khách nên dù lúc này tâm trạng đang rối bời nhưng Đồng Tri Vy vẫn không quên nói một câu: “Chị Trần, hôm nay chị thực sự rất xinh đẹp”.

“Thế à? Cảm ơn”. Trần Văn Văn mỉm cười rồi tiếp lời: “Cô cũng thế”.

Đồng Tri Vy cúi đầu nhìn mình rồi ngẩng đầu lên mỉm cười: “Chị khách khí quá”.

Trần Văn Văn nói tiếp: “Tôi muốn nói vài câu với cô, vào phòng được chứ?”.

“...”. Đồng Tri Vy nhìn đồng hồ, chỉ còn mười phút nữa là tới giờ hẹn với Viên Cảnh Thụy, cô còn chưa quyết định có đi hay không, nhưng...

Trần Văn Văn dường như có thể đọc thấu suy nghĩ của cô, nên lập tức nói: “Vài phút thôi, được chứ?”.

Sao hôm nay ai cũng có chuyện muốn nói với cô thế...

Đồng Tri Vy không thể không gật đầu, cô lùi lại một bước, nói: “Đương nhiên, mời chị vào”.

Hai người ra ngoài ban công nói chuyện, Đồng Tri Vy là cô gái duy nhất trong đợt roadshow này, vì thấy đến đâu cũng ở một mình một phòng, khách sạn Bán Đảo lưng dựa núi mặt hướng ra biển, từ ban công nhìn ra, cảnh đêm phồn hoa của cảng Victoria như thu trọn trong tầm mắt, gió biển ẩm ướt và dịu ản thổi vào khiến người ta có cảm giác muốn say.

Trần Văn Văn rất thẳng thắn, không vòng vo lấy nửa câu mà vào đề luôn: “Tri Vy, tôi muốn nói chuyện với cô về Viên Cảnh Thụy”.

Đồng Tri Vy mím môi, lạnh lùng trả lời Trần Văn Văn một cách lịch sự: “Chị Trần, tôi cảm thấy chuyện này không thỏa đáng lắm”.

Trần Văn Văn bị từ chối nên hơi chững lại, cô và Đồng Tri Vy chỉ gặp nhau vài lần, ấn tượng về Đồng Tri Vy trong cô là một cô gái ít nói, lạnh lẽ, không ngờ thỉnh thoảng lên tiếng lại khiến người khác khó chống đỡ như vậy, nhưng cô không vì thế mà chùn bước mà ngược lại còn nhìn thẳng vào mắt Đồng Tri Vy, nói:

“Là vì cô cũng thích anh ấy?”.

Đồng Tri Vy kinh ngạc, thứ nhất cô không nghĩ Trần Văn Văn lại nói ra những lời này, tiếp đó câu trả lời đầu tiên cô nghĩ tới là “Liên quan gì đến chị”, nhưng câu này quá mức cảm tính, cô không thích bản thân mình mất kiểm soát tới vậy.

Sự im lặng của Đồng Tri Vy khiến Trần Văn Văn tìm được cơ hội nói tiếp, giọng nói cũng nhanh hơn: “Tôi biết cô thích anh ấy, tôi có thể nhận thấy điều đó, không phải trước đây cô là thư ký của anh ấy sao? Nhưng ngay cả nhà anh ấy cô cũng đã tới”.

Có một khoảnh khắc Đồng Tri Vy muốn phản bác cô ấy, muốn hỏi lý do cô ấy nói những điều này, nhưng cô lựa chọn im lặng, che giấu mọi cảm xúc trong im lặng.

Cuối cùng Trần Văn Văn không chịu được nữa: “Sao cô không nói gì?”.

Đồng Tri Vy ngẩng đầu lên nhìn Trần Văn Văn, chậm rãi nói: “Chị Trần, chị muốn tôi nói gì?”.

Trần Văn Văn mở miệng rồi lại ngậm vào, vẻ mặt rất khó coi.

“Xin lỗi, thực ra tôi cũng không biết vì sao mình lại như thế, tôi và anh ấy đã xa nhau quá lâu, chuyện năm đó... tôi vẫn tưởng rằng mình đã quên được anh ấy, nhưng chúng tôi lại gặp lại nhau, đột nhiên tôi phát hiện ra mấy năm qua tôi không yêu ai, không phải vì tôi kén chọn mà bởi vì không quên được anh ấy. Tôi vẫn yêu anh ấy, muốn cùng anh ấy làm lại từ đầu, cô hiểu chứ?”.

Trước những lời bộc bạch thẳng thắn như vậy, Đồng Tri Vy chỉ biết im lặng và không thể nào tiếp tục thờ ơ được nữa, cô cup mắt xuống trả lời Trần Văn Văn: “Chị Trần, chị không cần phải nói với tôi những lời ấy, tôi chỉ làm việc ở Thành Phương mà thôi”.

“Nhưng tôi cảm thấy vì cô nên anh ấy mới không bắt đầu lại với tôi, mọi thứ đều là do một mình tôi cố gắng”.

“Tôi chỉ có thể nói với chị rằng, tôi và tổng giám đốc Viên không có bất cứ quan hệ gì đặc biệt, tôi cũng không thể trả lời thay tổng giám đốc Viên câu hỏi này, buổi tiệc sắp bắt đầu rồi, hôm nay chị Trần cũng cùng tham gia chứ? Chị có cần chuẩn bị lần cuối không?”.

“Ừ, Cảnh Thụy đã mời tôi rồi”. Trần Văn Văn gật đầu: “Tôi tới Hồng Kông là muốn cố gắng lần cuối cùng, xin lỗi đã bắt cô phải nghe mấy lời vừa rồi, nhưng thực sự tôi quá quan tâm tới anh ấy, tôi rất muốn nói những lời đó cho anh ấy nghe, nhưng tôi quá hồi hộp”.

Đồng Tri Vy dùng khả năng khổng lồ chế đáng hầy khâm phục của mình để ép bản thân ngẩng đầu lên nhìn cô ấy, hãy nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mắt cô, so với cô ấy thì bản thân Tri Vy xấu xí đến mức nào chứ, Trần Văn Văn có lý do để nói những điều đó, cô ấy đã từng ở bên Viên Cảnh Thụy, đã từng là người con gái anh yêu, anh đã từng điên cuồng vì cô ấy, còn cô ấy sau bao năm vẫn không thể quên được tình yêu, còn có cặp tình nhân nào xứng đôi hơn họ chứ? So với quá khứ và hiện tại, cô đâu là cái gì chứ?

Trần Văn Văn cuối cùng cũng ra về, Đồng Tri Vy chỉ cảm thấy việc ban nãy mình làm đã khiến cô mất hết sức lực, kim đồng hồ vẫn lặng lẽ quay, đã qua bảy giờ từ lâu, cô không hề hay biết điều đó.

Cô chán nản ngồi trên giường, chẳng còn chút sức lực nào để bước ra ngoài nữa.

Cô ngưỡng mộ sự dũng cảm của Trần Văn Văn, bây giờ không chừng cô ấy đã đi tới trước mặt Viên Cảnh Thụy, mặt đối mặt và nói hết những điều cô ấy muốn nói với anh.

Còn về việc anh trả lời thế nào, cô làm gì có tư cách suy đoán?

Căn phòng yên tĩnh đến mức khiến người ta có cảm giác nghẹt thở, tiếng kim đồng hồ trên tay cô như được khuếch đại lên, tích tắc tích tắc như những mũi kim đâm thẳng vào tim cô.

Không thể ở trong phòng một mình thế này được.

Đồng Tri Vy nói với bản thân mình như vậy. Còn rất nhiều công việc đang đợi cô, nếu cô không xuất hiện ở bữa tiệc thì người khác sẽ nhìn cô thế nào đây?

Nhưng có thể sẽ nhìn thấy cảnh Viên Cảnh Thụy và Trần Văn Văn tay trong tay, ý nghĩ ấy khiến tim cô tan nát.

Chuông cửa vang lên đột ngột khiến cô giật bắn, à không phải chuông cửa mà là tiếng gõ cửa, vội vã và gấp gáp. Cô nhìn đồng hồ, sắp bảy giờ ba mươi rồi, nhất định là có người tới giục cô xuống dưới.

Cô không thể ở trong phòng cả đời, không thể tránh được buổi tiệc tối nay.

Đồng Tri Vy ép mình phẩn chấn lên, khẽ đáp một tiếng rồi đứng dậy ra mở cửa. Lúc đặt tay lên cánh cửa cô nhìn thấy hình ảnh mình trong bộ lễ phục màu đen phản chiếu qua tấm gương cạnh cửa, ngoài màu đen ra mọi thứ đều trắng bệch, cứng đờ, ngay cả cô cũng không thích.

Cửa mở, người tới không cho cô cơ hội lên tiếng mà đã xông vào trong rồi quay lại khóa luôn cửa, tiếng khóa vang lên sắc lạnh.

Là Viên Cảnh Thụy, anh đang trừng mắt nhìn cô, trong đôi mắt đen còn hằn rõ những tia máu, hơi thở loạn nhịp, tay phải cầm phong bì thư màu vàng nhưng cũng không đưa cho cô mà ném ngay lên tủ trà cạnh cánh cửa như ném một tờ giấy lộn.

Cô sợ hãi, bắt đầu lo lắng hỏi anh mà không suy nghĩ gì: “Sao thế? Anh làm sao thế?”.

Anh nghiêng rằng: “Đồng Tri Vy, em ghét tôi đến thế sao?”.

Đột nhiên bị trách như vậy khiến cô sững sờ, không biết phải nói thế nào.

“Em có thể không thích tôi, nhưng em không có quyền đẩy tôi cho người phụ nữ khác, em đang nghĩ cái gì thế hả?”. Anh áp sát lại gần cô, nóng nảy, sốt ruột hỏi lại: “Rất cuộc em đang nghĩ gì thế hả?”.

Cô buộc ngả người về phía sau, hoảng hốt nói: “Tôi không biết anh đang nói gì”.

“Là em bảo Trần Văn Văn tới phòng tìm tôi đúng không? Là em bảo với cô ấy rằng em không hề có chút tình ý nào với tôi? Đồng Tri Vy, tôi chịu đựng đủ rồi, tôi nói cho em biết, tôi thích em đấy thì sao nào? Rất cuộc có chỗ nào em không chấp nhận được tôi? Hôm nay chúng ta phải nói rõ ràng ở đây!”.

Cô sững sờ, bất giác lùi lại một bước.

Khoảnh khắc cô lùi lại anh cũng rời ánh mắt mình khỏi mắt cô và bắt đầu đi qua đi lại, một tay đưa lên kéo lệch cổ áo đang ngay ngắn, anh cũng đã thay sang bộ vest kẻ màu xám nhạt chỉnh tề, lúc này cổ áo đã bị kéo nhăn nhúm xộc xệch.

Cô chưa bao giờ thấy anh trong bộ dạng mất bình tĩnh như thế này, anh giống như một con thú bị thương, hoàn toàn khác với bình thường. Thời gian cô ở bên anh không ngắn, cũng đã cùng nhau trải qua sống chết, trong mắt người khác Viên Cảnh Thụy luôn là người khổng chế mọi thứ, trong bất cứ tình huống nào cũng ung dung thản nhiên, ngay cả lúc ở ranh giới sống chết, nhưng bây giờ anh đang phát điên trước mặt cô, cô hoảng sợ, còn hoảng loạn hơn anh cả trăm lần.

“Tôi không nói, tôi không nói như thế, tôi không nói với cô ấy như thế”.

“Chết tiệt, vậy rất cuộc em đã nói cái gì?”. Anh dừng chân, quay phắt lại nhìn cô: “Em sợ tôi một phút bốc đồng mà trêu đùa em sao? Mẹ nó chứ, tôi có thể đâu, tôi muốn em làm bạn gái tôi đấy thì sao nào? Bây giờ tôi trịnh trọng nói cho em biết, tôi muốn em làm bạn gái tôi!”.

Anh đã nói tục trước mặt cô, anh không nói những lời đầy ép buộc tôi muốn em nữa mà bực bội lập đi lập lại muốn cô làm bạn gái anh. Trước mắt cô đột nhiên trở nên mơ hồ, không còn nhìn rõ gì nữa, cổ họng cô đau rát, muốn lên tiếng nhưng một từ cũng không thốt ra được.

Sự im lặng của cô khiến anh bùng nổ, anh chau mày tiến lại gần cô: “Tại sao em không chấp nhận tôi? Lẽ nào em đã có người khác?”.

Nói tới đây đột nhiên anh không thể nói tiếp nữa.

Giả thiết đột ngột hiện lên này khiến anh hoảng loạn, anh bỗng nhận ra những suy nghĩ của mình từ trước tới giờ có thể sai, anh nhìn thấy điểm tốt đẹp của cô nhưng người khác thì không chắc? Lẽ nào cô từ chối anh không phải vì bản thân cô mà là vì người khác?

Cô và anh cùng cảm thấy rối loạn, cả hai cùng lùi lại một bước nữa, căn phòng không nhỏ nhưng cũng không rộng vô biên, cô cứ lùi vài lần như vậy, lưng chạm vào chiếc bàn ba chân đặt ở góc phòng, trên bàn đặt một đĩa hoa quả, cô va phải làm đổ chiếc bàn.

Cho dù đang trong tâm trạng rối bời nhưng Viên Cảnh Thụy vẫn phát huy dây thần kinh vận động nhanh nhạy hơn người thường, một tay anh giữ chặt cái bàn, tay kia đưa về phía vai cô muốn giữ cô lại. Đồng Tri

Vy đột ngột quay người lại, hai tay ấn nhẹ vào mặt bàn để giữ cân bằng, để lại cho anh một tấm lưng mỏng manh.

Bàn tay anh đã chạm vào vai cô, chất liệu mềm mại của bộ lễ phục màu đen khiến anh có thể cảm nhận được hơi ấm từ làn da cô, nhưng tư thế quay lưng lại của cô đã đập đổ phòng tuyến cuối cùng của anh, bàn tay đã chạm vào cô đột ngột nắm lại thành nắm đấm, nắm đấm này cũng không có lực, anh buông thõng hai tay, ngay cả giọng nói cũng trầm xuống.

“Em không cần nói gì cả, tôi biết cả rồi, em ghét tôi, là tôi đã ép em ở lại, ép em trả lời câu hỏi này”.

Cảm xúc đột ngột dâng trào khiến cô run rẩy, thà anh luôn bình tĩnh ung dung, luôn khiến cô cảm thấy áp lực, thậm chí là nguy hiểm chứ không phải bộ dạng bây giờ, anh trở nên yếu mềm trước mặt cô, giống như một đứa trẻ bị thương.

Cô bị đánh gục, không còn để ý tới việc che giấu cảm xúc của mình nữa, gần như bất chấp tất cả mà quay lại túm lấy anh, lắp bắp nói: “Không, không phải như thế, không có người khác, không có, em thích anh, em chưa bao giờ ghét anh”.

Anh nắm chặt lấy bàn tay cô đưa ra theo bản năng, không thể nào tin được những gì mình vừa nghe thấy, vì quá bất ngờ và kinh ngạc nên anh cứ đứng sững ở tư thế đó, mãi không cử động.

Sau đó, cảnh tượng khiến người ta cảm thấy đáng tiếc đã xảy ra, một Viên Cảnh Thụy đầy kinh nghiệm và luôn làm theo ý mình trước mặt phụ nữ khi được người con gái mình thích tỏ tình lại như một cậu thiếu niên lần đầu rơi vào lưới tình, cứ ngây hết cả người ra.

Chú thích:

(14) P/E (Price/Earnings Ratio) là hệ số giữa thị giá một cổ phiếu và thu nhập mà nó mang lại. Đây là một trong những chỉ số phổ biến được niêm yết trên thị trường chứng khoán (ND).

11. Chương 11: Con Quay Màu Sắc

Cô giống như một con quay rực rỡ màu sắc đang xoay tròn, không tới khi dừng lại thì chẳng ai có thể nhìn rõ xem rốt cuộc cô có bao nhiêu màu.

1

Tạp chí bị ném lên trà kỷ màu đen, kèm theo vài tiếng kêu rơi rạc, trong không gian rộng rãi vang lên tiếng cười lạnh tanh của Đới Ngải Linh.

“Vì thế mới nói con người không thể một bước lên trời, Viên Cảnh Thụy tưởng mình ghê gớm lắm, lại còn dám lòi hạng người như Đồng Tri Vy lên đây, để cả thế giới cười cho thối mũi”.

Chị vừa nói tay vừa chỉ tấm ảnh trên mặt báo, ngón tay được cắt tỉa gọn gàng, hoàn hảo sơn màu vàng kim di trên tấm ảnh khiến tấm ảnh càng mờ mờ không rõ.

Ôn Bạch Lương cũng ngồi ngay bên ghế sofa nhưng không tiếp lời chị mà chỉ cầm tờ tạp chí trên trà kỷ lên xem kỹ tấm ảnh mà chị chỉ.

Tấm ảnh được đăng trên tờ tạp chí tài chính, kinh tế, đặt bên cạnh tấm ảnh Viên Cảnh Thụy bước ra khỏi sân giao dịch Hồng Kông hôm cổ phiếu Thành Phương lên sàn. Tấm ảnh rất nhỏ, nhưng hiệu quả chụp lại giống như mấy tin bài giật tít giải trí, trông giống như chụp trộm ở góc phố nào đó trong đêm. Trong tấm ảnh là Viên Cảnh Thụy và Đồng Tri Vy, hai người đứng trước quán đồ nướng, anh dắt tay cô, gương mặt lấp lánh nụ cười, cho dù chỉ chụp nghiêng nhưng vẫn cảm nhận được anh mãn nguyện thế nào, còn Đồng Tri Vy cúi đầu, do góc chụp nên chỉ nhìn thấy một nửa mặt cô, dù vậy vẫn không hề mất đi vẻ đẹp tuyệt vời chưa từng có của cô, như thể có một sức mạnh thần kỳ nào đó thay đổi cô, cả con người đã trở nên hoàn toàn khác lạ.

Bên cạnh có một bài viết dài, anh muốn tập trung chú ý qua mấy dòng chữ ấy nhưng mắt đau nhói, như bị tấm ảnh thiêu đốt nhưng lại không được thể hiện ra ngoài, bởi vì anh biết người phụ nữ bên cạnh anh luôn chú ý tới biểu cảm của anh.

Anh lặng lẽ hít thở sâu hai lần thì gấp tờ tạp chí lại, đặt lên trà kỷ và quay sang với Đới Ngải Linh: “Sắp bắt đầu rồi à? Luật sư đã chuẩn bị xong hết rồi, Trương Đại Phong Trương Đại Tài suốt ngày tới làm phiền người của chúng ta”.

Chị đi tới sau lưng anh, cúi xuống, hai tay đưa lên đằng trước từ phía sau và mở tờ tạp chí, gương mặt áp sát vào má anh, giọng vang lên bên tai anh:

“Hai người họ... anh thấy thế nào?”.

Trong phòng luôn để nhiệt độ ổn định, ấm áp, Đới Ngải Linh chỉ mặc một chiếc áo không tay, hai cánh tay lạnh và trơn mịn như hai con rắn đang trườn trên da anh, mùi thơm trên người chị xộc vào mũi anh, vương lại trên người anh, đột nhiên anh chỉ muốn đứng dậy đẩy chị ra, nhưng may thay anh kiềm chế được rồi quay mặt lại hôn lên cánh tay trần của chị.

Sau khi trở về từ Hồng Kông những gì anh đã mất đi đều được khôi phục lại, thậm chí còn nhiều hơn, tốt hơn trước, giờ anh đã thực sự là nhân vật mới nổi trong giới, ai gặp anh lại không phải cúi đầu chứ.

Anh không còn hồ đồ nữa, không muốn để bản thân quên đi mọi thứ là do ai mang tới cho anh, mọi thứ đạt được đều phải trả giá hoặc đánh đổi, anh không cảm thấy có gì không công bằng ở đây, hướng hồ bây giờ anh đã nhìn rõ thứ mà người đàn bà như Đới Ngải Linh cần là gì, không phải chị muốn anh yêu chị sao? Anh có thể giả vờ yêu chị, diễn kịch có thể sẽ bị nghiện, anh đã quen và nắm bắt được bí quyết trong đó, có lúc ngay cả bản thân mình cũng không phân biệt được thật giả.

“Em muốn nghe lời nói thật chứ?”.

Chị bị anh hôn tới mức bật cười, lúc trả lời giọng cũng mềm mại hơn nhiều, cánh tay xiết chặt hơn, mặt áp sát vào tai anh, nói: “Đương nhiên, nếu anh nói dối thì cần thận em véo chết đó”.

Anh quay mặt lại nhìn tấm ảnh đó, bàn tay Đồng Tri Vy được nắm chặt trong lòng bàn tay Viên Cảnh Thụy, vai cô sát gần cánh tay Viên Cảnh Thụy. Anh cảm thấy dạ dày mình như thắt lại.

Sự thành thật của cơ thể không phải là việc tốt.

“Anh rất không vui”. Anh nói.

Chị hơi nhắc người dậy nhưng anh đưa hai tay ra ấn tay chị xuống, tiếp tục nói: “Người đàn ông này lại nhặt lại người phụ nữ anh đã đá đi, anh còn tưởng anh ta xứng đáng là đối thủ, bây giờ mới thấy anh ta khiến anh cảm thấy mất đi vài phần hứng thú”.

Chị bật cười ha ha, không chỉ vui mà còn cảm thấy tự hào.

Hồi trước mỗi lần chị nhắc tới Đồng Tri Vy trước mặt Ôn Bạch Lương, anh đều hỏi mấy câu đại loại “Chị nhắc cô ấy làm gì?” để trả lời chị, một người chỉ khi không quên được một người khác mới hỏi những câu như vậy, nhưng trong câu trả lời của anh bây giờ không nhắc tới Đồng Tri Vy nữa, anh chỉ quan tâm đối thủ của mình.

Chị thích nhìn điệu bộ dã tâm hùng hực của anh, mà trên thế giới này người có thể giúp anh thỏa nguyện dã tâm ấy chỉ có chị, thứ anh muốn chỉ có chị mới giúp anh đạt được, không có chị, anh chẳng làm được gì cả.

Chị cũng thích cảm giác được nắm giữ tất cả, nhưng càng thích cảm giác nắm giữ được anh hơn, anh khiến chị có cảm giác thực sự đã có anh, đương nhiên chị cũng không đối xử tệ với người đàn ông mình yêu.

“Yên tâm đi, mọi thứ đã chuẩn bị ok rồi, sau khi có báo cáo quý này của Thành Phương Lâm Ân sẽ khởi động quá trình chuyển nợ thành cổ phiếu, yêu cầu quyền sở hữu cổ phần và tập trung tước mỏng cổ phần trong tay Viên Cảnh Thụy. Cổ phần trong tay Viên Cảnh Thụy hiện nay là của anh ta và Trình Tuệ Mai, cộng vào chiếm 33%, vụ kiện của anh em họ Trương bắt đầu thì cổ phần của Trình Tuệ Mai nhất định sẽ

bị đóng băng, khi Thành Phương lên sàn, số cổ phiếu thị trường cấp hai tung ra sẽ được Lâm Ân và chúng ta nuốt trọn, lần này phần thắng của chúng ta rất lớn”.

Ôn Bạch Lương chau mày: “Nhưng hai tên đầu độn họ Trương đã làm hỏng việc một lần, Viên Cảnh Thụy để ý tụi nó kĩ lắm, anh sợ anh ta đã sớm có kế sách đối phó với hai tên đó rồi”.

Đới Ngải Linh thu hai tay lại rồi đi vòng ra ngồi lên ghế sofa, mặt đối mặt với Ôn Bạch Lương: “Cho dù hai anh em họ không được việc thì trong tay em vẫn còn con át chủ bài”.

“Con át chủ bài gì?”. Ôn Bạch Lương vội hỏi.

Chị ném cuốn tạp chí sang một bên, gương mặt để lộ nụ cười thần bí, tâm trạng vô cùng hưng phấn, còn nháy mắt với anh nữa.

“Bí mật, anh cứ từ từ mà đoán”.

Anh vẫn chau mày, chị đưa tay nhéo má anh rồi cười: “Được rồi, con át chủ bài này là em vô tình có được, trước đây em cũng không nghĩ lại thuận lợi thế này, đến lúc đó anh sẽ biết thôi. Còn nữa, nếu như lần này nắm chắc Thành Phương thì Lâm Ân sẽ cần một đại diện ở hội đồng quản trị, em đã tiến cử anh với ông Hames rồi”.

Ôn Bạch Lương mở to mắt, thứ ánh sáng lóe lên trong mắt anh khiến chị cảm thấy niềm vui dâng lên cực điểm, một lần nữa chị lại bật cười thành tiếng.

Quãng thời gian qua Đồng Tri Vy phải sống những ngày đầy mạo hiểm, kích thích, trầm bổng lên xuống, ngay cả cảm giác ngồi tàu lượn siêu tốc cũng không bằng.

Buổi tối hôm ở Hồng Kông, giây phút cô quay người giữ lấy anh và nói với anh câu ấy, cô biết cuộc sống yên bình cô giữ gìn bấy lâu nay đã bị chính tay cô phá vỡ.

Quả nhiên, Viên Cảnh Thụy vốn là người thuộc phái hành động, tối hôm đó anh muốn cô cùng xuất hiện ở buổi tiệc với mình, sau khi bị cô từ chối anh còn hỏi lại.

“Còn có chuyện gì sao?”.

Khi hỏi câu này tay anh vẫn nắm tay cô, gương mặt áp lại rất gần, hơi thở hòa quyện cùng hơi thở cô, mang theo hơi ẩm ẩm ướt, trong vòng tay anh cô trở nên mềm yếu hơn lúc nào hết. Cấu tạo tình ban nãy đã lột hết khả năng tự bảo vệ cuối cùng của cô, bị bàn tay rắn chắc của anh nắm chặt cô có cảm giác mình như một cây lau nhẹ bồng, bề một cái là gãy, nhưng có cảm giác được gãy trên người anh, rơi xuống đâu cũng tốt.

Nhưng sự tỉnh táo cuối cùng còn sót lại ép cô lên tiếng: “Không được, em không muốn”.

Khái niệm thời gian đã bốc hơi trong đầu anh, cảm giác ôm cô quá tuyệt vời, từ khi anh sự tỉnh sau phút giây đờ đai vẫn giữ tư thế như này, bây giờ anh đang nói chuyện với cô nhưng trong đầu lại xuất hiện từng khoảng trống ngắt quãng. Anh đã quên mọi thứ trên thế giới này, ngoài cô ra. Anh đã muốn có người con gái bé nhỏ ngọt ngào này từ lâu rồi, lâu tới mức anh sắp tuyệt vọng, bây giờ cô ở đây, bên cạnh anh, tay trong tay anh, hơi thở lẫn với hơi thở của anh, anh không thể kìm nén được cảm xúc muốn cả thế giới này biết niềm vui của anh.

Thế nhưng câu trả lời của cô đã dội một gáo nước lạnh vào tâm trạng đang hừng hực tăng nhiệt của anh, anh chau mày hỏi: “Em không muốn?”.

“Em không muốn nhanh như thế, quá nhanh em sẽ sợ, chúng ta... chúng ta có thể từ từ được không?”. Cô khẩn cầu anh.

“Chúng ta”, từ này lại khiến anh vui trở lại, gương mặt cô khi nói câu đó mới ngượng ngùng làm sao, đầu cô cúi gằm trán ửng hồng, anh nhìn cô, không kiềm chế được mình bèn cúi đầu hôn một cái lên trán cô.

Đồng Tri Vy đã hai mươi lăm tuổi, không phải chưa từng yêu bao giờ, cũng không phải chưa từng tiếp xúc thân mật với đàn ông, nhưng khi Viên Cảnh Thụy chạm vào cô, cô có cảm giác như quay lại thời thiếu nữ, thậm chí anh không hôn môi cô mà cô đã có cảm giác trái tim đập liên hồi rộn rã, gần như không thể thở nổi.

Nếu bây giờ cô ngắt ra đây liệu có phải sẽ trở thành việc xấu hổ nhất cả đời này không?

Điện thoại đổ chuông, hai chiếc cùng kêu một lúc, hai kiểu nhạc chuông, phản ứng đầu tiên của Đồng Tri Vy nhanh hơn Viên Cảnh Thụy, cô rút tay lại và nói: “Điện thoại”.

“Mặc kệ nó đi”.

“Không được, nhất định là giục chúng ra xuống dưới, buổi tiệc hôm nay có...”.

“Được rồi, anh biết rồi”. Anh buông tay, thở dài, không thích đi một chút nào.

Biểu cảm sau khi buông tay của anh khiến cô sững lại, sau đó không nhìn được nữa nên khóe mắt khóe môi đều cong lên, bật cười thành tiếng.

Mặc dù người đàn ông này tỏ ra không bằng lòng, nhưng quá tốt rồi, chí ít cô cảm thấy mình tạm thời được cứu, không cần sợ bản thân mình vì quá kích thích mà làm chuyện xấu hổ cả đời trong căn phòng khách sạn này.

Nhưng tiếng cười của cô lập tức bị một nụ hôn chặn ở bờ môi, bờ vai cô bị người đàn ông vừa quay người lại giữ chặt, không chỉ thế, sau khi hôn xong người ấy còn nói bên tai cô: “Dám cười anh? Em hãy đợi đấy!”.

Mặt cô đỏ bừng, nụ cười vẫn còn vương trên mặt nên không kịp để lộ vẻ sợ hãi cho anh xem.

2

Buổi tiệc tối hôm đó Đồng Tri Vy vẫn ngồi cách bàn tiệc chính một khoảng theo sự sắp xếp từ trước và chẳng biết mình đang ăn gì.

Cô đã thử tìm Trần Văn Văn nhưng mãi không thấy cô ấy xuất hiện, bóng cô gái xinh đẹp mặc đầm màu vàng nhạt dường như đã tan biến trong không khí, đột nhiên mất tăm mất tích.

Cô không biết giữa Trần Văn Văn và Viên Cảnh Thụy đã có cuộc nói chuyện như thế nào, nhưng kết quả sau cuộc nói chuyện Viên Cảnh Thụy hầm hầm tức giận xông tới phòng cô chắc chắn không phải kết quả Trần Văn Văn mong muốn. Cô nhớ lại vài lần gặp gỡ Trần Văn Văn, mỗi lần cô ấy xuất hiện đều rất thu hút, lộng lẫy, khiến cô càng trở nên nhạt nhẽo, vô vị, ngay cả quá khứ của cô ấy và Viên Cảnh Thụy cũng đáng tự hào như thế, còn cô, chỉ duy nhất một lần vào sinh ra tử với anh cũng không được nói cho bất kỳ ai biết.

Nhưng cuối cùng anh vẫn chọn cô, giận giữ chất vấn cô, rồi để lộ vẻ yếu mềm trước mặt cô, khiến cô bị đánh bại không còn một mảnh giáp.

Chắc chắn anh biết cô không thể tiếp tục kiên trì, cô giận dỗi nghỉ, đôi môi vừa bị anh hôn vẫn đang nóng ran, tâm trạng phức tạp và hỗn loạn lại trào lên, không biết phải đối mặt với sự hỗn loạn trong tương lai thế nào khiến Đồng Tri Vy im lặng suốt cả buổi tiệc, không nói một câu nào.

Những người ngồi cùng bàn cô đều không quen, cô cũng cảm thấy vui vì điều này, những người xung quanh đa phần đều là người trong giới truyền thông, đang bàn tán sôi nổi về những người ngồi ở bàn tiệc chính, họ nói tiếng Quảng Đông nên cô nghe không hiểu. Cô vẫn đang lảng lảng trong trạng thái như mộng tưởng, muốn quay lại nhìn Viên Cảnh Thụy một cái, xác định lại mọi thứ vừa xảy ra ban nãy là thật, nhưng cố gắng mấy lần đều không đủ dũng cảm quay lại.

Mọi thứ đối với cô giống như một cơn mơ, có lẽ khi cô quay đầu lại nhìn thì mọi thứ sẽ tan biến như bọt nước.

Buổi tiệc khiến Đồng Tri Vy thấp thỏm không yên cuối cùng cũng kết thúc, một mình cô về phòng, sau khi cắm thẻ vào ổ đèn đồng loạt sáng lên, đóng cửa xong cô đứng tại chỗ một lát, vẫn có cảm giác không biết đêm nay là đêm nao.

Nhưng cảm giác lạ thường đột nhiên đưa cô quay lại hiện thực và khiến cô đưa mắt nhìn về phía tủ trà bên cửa.

Trên đó đặt một chiếc hộp gỗ nhiều ngăn để mở, bên trong xếp đủ các loại trà, từ Đại Cát Linh cho tới Bích La Xuân, còn có gói nhỏ loại cà phê hòa tan và cà phê tình nhân, hàng ngoài cùng để các gói đường nhỏ nhỏ xinh xinh đầy màu sắc và que pha cà phê chuyên dụng, cần gì có đó.

Cô đã ở trong căn phòng này hai tối, mỗi lần vào phòng đều nhìn thấy những thứ này, cảm giác quen thuộc tới mức có thể coi như không thấy gì, nhưng giây phút này cô có cảm giác trên đó như thiếu thứ gì, nhưng cụ thể là gì cô tạm thời không nhớ ra được.

Điện thoại rung cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, cô lấy điện thoại trong túi ra nghe, đầu bên kia vang lên tiếng của Viên Cảnh Thụy, câu đầu tiên đã chất vấn:

“Đồng Tri Vy, em đi đâu thế?”.

Cô vẫn không thay đổi được thói quen khi làm thư ký của anh, nghe thấy anh hỏi liền lập tức trả lời: “Em đang ở trong phòng, có chuyện gì à? Cần em xuống dưới không?”.

Đầu máy bên kia ngừng lại một chút, cô nghe thấy tiếng tạp âm ồn ã vọng lại, không hề giống đang ở trong khách sạn năm sao.

Cô biết sau bữa tiệc kiểu này mấy người ở bàn tiệc chính sẽ tìm một nơi riêng biệt để nói chuyện, thất chặt thêm tình cảm, Viên Cảnh Thụy không cần phải bàn cãi là ngôi sao mới, chẳng ai muốn bỏ qua cơ hội tốt như thế này cả, nhưng tiếng bên kia vọng lại khiến cô ngỡ ngàng.

“Cảnh Thụy”. Anh đột nhiên lên tiếng.

“Hả?”. Cô khựng lại.

“Gọi anh Cảnh Thụy, anh đợi em ở góc phố, em xuống đi”. Anh có vẻ không hài lòng lắm.

“...”. Cô không lên tiếng.

Anh đợi hai giây, rồi định nói tiếp thì đầu máy bên kia vang lên tiếng trả lời khe khẽ, nhẹ nhàng như một cọng lông vũ, cô trả lời với giọng có phần bất lực trước anh, nhưng rất dịu dàng, dịu dàng vô cùng.

Cô nói: “Em biết rồi, Cảnh Thụy”.

Đồng Tri Vy thay quần áo xong mới xuống dưới với tốc độ nhanh nhất, cũng may cô ăn mặc đơn giản, lại không cần trang điểm, nhưng dù vậy khi xuống dưới tầng cô vẫn cảm thấy như có một sức mạnh nào đó đang thúc đẩy mình, nếu không nhanh chân lên thì có thể sẽ bị đẩy ngã ra đất.

Tới góc phố đầu tiên bên tay trái khách sạn cô đã nhìn thấy Viên Cảnh Thụy đang đợi dưới ánh đèn. Hồng Kông là thành phố không đêm, chưa tới mười giờ nhưng ở nơi gần khu có cảnh đêm đẹp tuyệt này người đi lại đã đông như nêm, cô thấy một mình anh đứng hút thuốc dưới bóng đèn nơi góc phố, trên người vẫn mặc bộ lễ phục tối nay, chỉ là không có áo khoác ngoài, không biết anh đã cởi ra và để đâu, bóng anh đổ dài trên mặt đất, gầy và hẹp, bị vô số bước chân người qua lại giẫm lên.

Dáng vẻ anh bây giờ không giống một sếp lớn luôn luôn ở trên cao, không gì không làm được mà cô quen thuộc, nhưng lại khiến cô muốn lại gần hơn bao giờ hết, lại gần anh hết mức có thể.

Cô còn chưa bước lại gần thì anh đã quay đầu lại nhìn cô và mỉm cười, khóe môi nhếch lên để lộ hàm răng trắng, bất giác khiến cô cũng cười theo.

Lần đầu tiên gặp anh cô không ngờ rằng bản thân mình có thể nhìn thấy anh như thế này. Thực ra anh luôn mỉm cười, ung dung thư thái, khiến người khác không thể cưỡng lại, nhưng luôn mang theo cảm giác nặng nề đầy áp lực, coi nụ cười là một thứ vũ khí lợi hại.

Nhưng dáng vẻ nụ cười của anh bây giờ khiến cô cảm thấy anh như trong suốt, qua nụ cười ấy cô có thể nhìn thấu mọi thứ trong anh.

“Đợi lâu không?”. Cô lại gần hỏi anh, nơi này quá gần khách sạn, cô có phần lo lắng và để ý xung quanh, lúc lại gần không kịp nhìn xung quanh một cái.

Anh vút điếu thuốc đang hút dở trong tay vào gạt tàn trên thùng rác bên đường, rồi nhìn đồng hồ.

“Không lâu lắm, tốc độ của em rất nhanh”.

Cô quay sang nhìn anh, hỏi lại: “Tốc độ của em nhanh lắm sao? Tương đối thôi”.

Anh không nghĩ cô sẽ phản bác lại nên hơi sững lại rồi tròn mắt nhìn cô: “Đồng Tri Vy, em rất lợi hại đấy”. Nói xong liền đưa tay nắm tay cô.

Trước đây cô không bao giờ hỏi ngược lại anh như thế, nhưng sự thay đổi này diễn ra trong một thời gian ngắn, anh cho cô cái quyền ấy, đó là lời hứa anh đã nói, anh vui vẻ nhìn cô thay đổi, sự thay đổi này thực sự khiến anh cảm thấy vui vẻ và sung sướng.

Cô vẫn chưa quen với sự động chạm của anh, bỗng chốc gương mặt lại ửng đỏ, anh bật cười, nụ cười vô cùng vui vẻ: “Đồng Tri Vy, sao em giỏi đỏ mặt thế?”.

Cô mím môi cười, bản thân cũng không biết vì sao lại cảm thấy vui như thế này, tuy vậy vẫn cảm thấy có chút bất an: “Chúng ta đi thế này sẽ bị người ta nhìn thấy đấy”.

Anh lộ ra vẻ không hiểu: “Nhìn thấy thì làm sao?”.

Đồng Tri Vy cố gắng mấy lần nhưng vẫn không thoát khỏi bàn tay người đàn ông bên cạnh, cuối cùng đành từ bỏ ý định.

Thôi vậy, tư duy của người đàn ông này khác người thường, cô cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ hi vọng ở thành phố nơi hai người chỉ là khách qua đường này, sự thân mật giữa anh và cô không thu hút sự chú ý của bất kì ai là được.

Tối hôm đó anh dẫn cô đi cầu thang máy có tay vịn Bán Sơn, cũng không cần lái xe mà chỉ thuê taxi, giống như hai du khách bình thường.

Taxi sẽ vào một con phố nhỏ chằng chịt như mạng nhện, con phố men theo sườn dốc hướng lên trên, cuối phố chính là chiếc thang máy dài không thấy được đầu còn lại, cứ men theo sườn dốc lên trên, mặc dù là đêm muộn nhưng ở đó vẫn đông kín người, vô cùng náo nhiệt.

Theo địa hình cao dần kề sát hai bên cầu thang có thể nhìn thấy đủ mọi loại hàng quán nhỏ, quán ăn và quán rượu là nhiều nhất, đèn đêm sáng rực, dường như mỗi quán nhỏ đều ngồi kín người, nhìn từ hai bên cầu thang có thể thấy những con phố bên dưới, nhỏ hẹp, đồ đầy xe, có chỗ vô cùng ồn ào, có chỗ cực kỳ yên tĩnh.

Đây là lần đầu tiên Đồng Tri Vy tới Hồng Kông, mấy hôm trước đều vui đầu vào công việc nên bây giờ được đứng trên cầu thang cô cảm thấy rất mới lạ, đôi mắt sáng bừng.

Anh đứng bên cạnh cô, tay trong tay, vai kề vai, như một đôi tình nhân bình thường, chốc chốc lại cúi đầu nhìn cô, hôn nhẹ lên mái tóc cô, niềm vui khôn tả chưa từng có.

Cảm giác có được lại tuyệt vời như thế, đặc biệt là sau chuỗi ngày dài đằng đẵng chờ đợi và giày vò, cô khiến anh cảm thấy mọi thứ đều xứng đáng.

Khi cầu thang lên cao tới lưng chừng núi, anh hỏi cô: “Muốn ăn gì không?”.

Cô còn chưa kịp trả lời thì anh đã tiếp: “Anh thấy ban nãy em chẳng ăn gì cả”.

“Sao anh biết?”.

“Anh nhìn thấy”. Anh khẳng định rồi kéo cô đi về phía đường giao nhau giữa hai cầu thang và đi xuống đường, dừng lại trước một quầy đồ nướng.

Đây là một quầy nhỏ lộ thiên chứ không phải cửa hàng gì cả, bên ngoài chỉ đặt mấy bộ bàn ghế nhựa đơn giản, tuy vậy việc buôn bán rất chạy, nhiều người không có ghế còn đang đứng đợi ở bên cạnh.

“Quán này ngon lắm, anh ăn rồi”. Nói tới đây anh quay sang nhìn cô rồi mỉm cười nói thêm: “Đi với một đám đàn ông”.

Cô hiểu ý anh, anh cười cô ban nãy hẹp hòi, cô muốn phản bác nhưng không biết nói thế nào nên chỉ cười.

Viên Cảnh Thụy bắt đầu tỏ ra hết sức thành thạo, gọi món này món kia, anh còn dùng tiếng Quảng Đông mặc cả với bà chủ.

Đồng Tri Vy đứng cạnh lắng nghe, đã quen rồi. Bây giờ cô không như ngày trước, không còn cảm thấy bất ngờ trước sự hứng chí nhất thời của anh ở trên phố nữa.

Cô biết anh lớn lên từ ngõ nhỏ, giống như cô vậy. Cô biết khi còn nhỏ anh không sung sướng gì, thậm chí còn quần bách, giống như cô thôi. Cô còn biết anh chưa bao giờ cảm thấy phải che giấu quá khứ của mình, chúng là một phần của anh, mọi thứ đều vô cùng tự nhiên.

Anh không phơi bày hết bản thân mình trước mặt mọi người, nhưng anh muốn một người hiểu anh, đó cuối cùng sẽ hiểu anh, từ từ, từng chút một, giống như cô, sau đó không bao giờ có thể rời xa anh nữa.

Anh để lộ niềm vui ra ngoài, và niềm vui ấy khiến cô cảm thấy hưng phấn theo. Ngoài mặt Đồng Tri Vy rất lạnh lùng, thực ra cô luôn là người phụ nữ coi niềm vui của người mình thích là mục tiêu cuộc sống của mình, hơn ai hết cô hi vọng mình có thể mang lại hạnh phúc cho anh, nói cách khác những người cô yêu đều là mục tiêu phấn đấu của cô.

Cuộc đối thoại của Viên Cảnh Thụy và bà chủ quán vẫn tiếp tục, cũng không rõ là có chuyện gì vui mà bà chủ cười phá lên, vừa nướng đồ vừa quét tương vừa quay lại khen cô trẻ, còn nói cô nhìn bạn trai mình đi, dẫn bạn gái tới đây còn mặc cả, thật chẳng ra làm sao. Mặc dù Đồng Tri Vy không biết tiếng Quảng Đông nhưng cũng hiểu được vài câu, mặt liền đỏ bừng, bàn tay vẫn nằm trong tay Viên Cảnh Thụy, có muốn đi cũng không được, đành cúi đầu vờ như không nghe thấy gì.

Sau đó cô nghe thấy một âm thanh rất lạ, kèm theo là ánh sáng lóe lên. Cô vội quay đầu nhìn, xung quanh đều là người, cô không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng trong lòng cảm thấy bất an.

“Nhìn gì thế?”. Đồ ăn anh gọi đã chuẩn bị xong, Viên Cảnh Thụy quay sang nhìn cô.

“Không...”. Đồng Tri Vy chỉ thốt lên một tiếng.

“Đi, đi kiếm chỗ ngồi”. Bà chủ đưa đĩa cho anh, anh buông tay cô ra rồi chỉ sang bên cạnh.

Đồng Tri Vy tiến vào đám đông hai bước, người đông quá nên không tìm thấy chỗ trống, hai tay anh bưng đồ ăn tới thấy cô đứng trong đám đông nhìn trái nhìn phải, mặc dù bóng hình nhỏ bé nhưng lại khiến anh chẳng nhìn thấy ai khác ngoài cô.

Cảm giác này tuyệt quá, Viên Cảnh Thụy là kiểu đàn ông oanh yến dập dìu vây quanh, kinh nghiệm vô cùng phong phú nhưng thực ra rất đáng thương, mấy năm gần đây ngày nào anh cũng trải qua trong bận rộn, buổi trưa bàn công việc tới tận tối, buổi tối ăn uống tới nửa đêm, những gương mặt xinh đẹp cứ lượn qua lượn lại, giống như đồ trang trí của bàn tiệc, ban đầu còn khiến anh có niềm vui về mặt cơ thể, cuối cùng ngay cả cơ thể cũng tê liệt. Còn anh, tình yêu được coi có ý nghĩa gần với chân chính nhất chính là thời đại học, và đã có kết cục bi thảm vô cùng, suýt chút nữa hủy hoại cả cuộc đời anh.

Anh không muốn thừa nhận điều này với bất kỳ ai, nhưng Viên Cảnh Thụy tay trắng tạo nên kì tích trong giới doanh nghiệp, là sếp lớn của Thành Phương thực ra chỉ là một người bình thường không hề có kinh nghiệm yêu đương gì, rất khó thích một người con gái, cuối cùng thích rồi, nhưng ngay cả theo đuổi cô ấy như thế nào cũng cảm thấy bối rối.

Cũng may cuối cùng Đồng Tri Vy đã đáp lại anh, cũng may cuối cùng cô đã ở bên anh. Anh nhìn cô, không gì vui sướng bằng, anh muốn hẹn hò cùng cô, đã muốn từ lâu lắm rồi, lâu tới mức suýt chút nữa là anh tuyệt vọng, có quá nhiều chuyện anh muốn cùng làm với cô, còn nữa, anh không muốn khiến cô hoảng sợ nên không nói ra, anh muốn cô, muốn tới mức toàn thân đau đớn.

Việc buôn bán của quầy đồ nướng quá tốt nên cuối cùng Đồng Tri Vy vẫn không tìm được chỗ trống, hai người đành vừa đứng bên đường vừa ăn hết hai đĩa thịt nướng, từ trước tới giờ Đồng Tri Vy vốn ăn không nhiều nhưng Viên Cảnh Thụy thấy vậy không được, anh còn nói:

“Em ăn ít quá, cái này, cái này, cái này nữa đều của em hết, mau ăn hết đi”.

Cô tròn mắt.

“Không phải sợ béo, béo cũng không sao cả”. Không đợi cô trả lời, anh đã lên tiếng.

Không còn cách nào khác cô bèn cố gắng ăn hết nửa đĩa nữa, ngẩng đầu lên nhìn anh liền bật cười, còn đưa tay lau khô miệng cho anh: “Ăn đây cả ra đây rồi”.

Anh nhắm mắt mặc những ngón tay cô chạm vào gương mặt mình, vui sướng không thể diễn tả bằng lời, sau đó khi cô rút tay lại anh liền cúi xuống hôn cô lần nữa.

Trên con phố này không thiếu gì các đôi tình nhân, những người xung quanh không còn lạ gì với cảnh này nữa, nhưng cô vẫn ngỡ không biết phải làm gì, suýt chút nữa đổ cả đĩa đồ nướng lên người anh.

Anh mỉm cười rồi lấy mấy thứ trong tay cô, một tay cầm đĩa, một tay giữ cô, hôn cô nồng nàn hơn trước.

Đồng Tri Vy còn không kịp lên tiếng xin thôi, cuối cùng khi anh buông cô ra, cô chỉ biết thở hổn hển và đỏ bừng mặt, mấy người nước ngoài bên cạnh vỗ tay, cô cúi đầu không dám ngẩng lên, đỏ mặt tía tai nói: “Đừng như thế, bị người ta nhìn thấy mất”.

Bên tai cô vang lên tiếng Viên Cảnh Thụy, rõ ràng không chút chần chừ.

Anh nói: “Sợ gì chứ, anh yêu em”.

3

Tối hôm đó, Đồng Tri Vy không thể về phòng mình.

Nửa đêm hai người mới về khách sạn, Viên Cảnh Thụy kiên quyết kéo cô về phòng mình, sau đó lưu luyến trên người cô suốt cả một đêm, ngay cả bản thân anh cũng nghĩ mình điên rồi, không thể nào dừng lại được.

Thực ra thân hình Đồng Tri Vy cũng bình thường, cô gầy, trắng xanh, lúc ôm vào lòng có thể cảm nhận rõ xương bả vai nhô lên, cũng chẳng có “kỹ thuật” gì cả, cho dù không thể kiềm chế được bản thân thì cô cũng chỉ biết mím chặt môi, mặt đỏ bừng bừng vùi đầu vào người anh, mắt không dám mở ra.

Trước đây anh chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình lại có dục vọng và khoái cảm mãnh liệt thế này trước cơ thể của người con gái nhỏ bé ấy. Thậm chí khi những ngón tay anh chạm nhẹ vào làn da mỏng manh của cô anh còn nghe thấy tiếng rên rỉ của chính mình.

Gần sáng anh mới tạm thời dừng lại, quần chặt lấy cô, một hồi lâu cũng không có động tĩnh gì, khoái cảm cuộn trào mãnh liệt đang lan tỏa khắp cơ thể, khiến mọi thứ trước mặt anh trở nên trống rỗng, nhưng cơ thể vẫn còn ý thức được, tay chân anh quần quýt với cô, không còn kẽ hở.

Hết lần này tới lần khác cả buổi tối khiến cô không còn chút sức lực nào nữa, hai người mồ hôi ướt đẫm, cả căn phòng đồ đạc lung tung, cô biết Viên Cảnh Thụy có sức lực sung mãn nhưng không ngờ anh lại sung mãn tới mức này, nhiều lần cô tưởng mình sắp ngất đi đến nơi, không thể nào chịu đựng được tới khi kết thúc.

Sau khi mọi thứ bình thường lại, anh im lặng không nói một hồi lâu, cũng không nhúc nhích mà chỉ nằm sát chặt bên cô, cô cũng cảm thấy mệt mỏi nhưng vẫn còn chút lí trí, chiếc đồng hồ tinh thể lỏng trên đầu giường vẫn lặng lẽ nhảy số, cô vật vờ quay đầu lại nhìn nó rồi lại quay sang nhìn Viên Cảnh Thụy vẫn im lặng trong bóng tối.

Làm thế nào bây giờ? Nếu như anh ngủ không biết gì thì ai đi tham dự nghi thức chủ trì ở sân giao dịch Hồng Kông chứ?

Cô thực sự không nên để anh kéo đi dạo phố tới nửa đêm, hơn nữa còn không có chút khí khái nào khi để anh kéo về phòng.

Mặc dù mọi thứ đều khiến cô hạnh phúc nhưng thực sự không nên như thế.

Không thể để anh cứ ngủ mãi thế này được, cô nên làm một nhân viên tốt, nhắc nhở sếp của mình hôm nay là một ngày vô cùng quan trọng.

Mặc dù vậy người đàn ông ấy đang ôm chặt cô trong bóng tối khiến cô cảm thấy đây quả thực là một nhiệm vụ gian khổ.

Đồng Tri Vy lưỡng lự một lúc rồi đưa tay ra đẩy bờ vai trần của anh: “Trời sắp sáng rồi”.

Anh không phản ứng gì, một lúc sau khi cô sắp tắt hi vọng thì anh mới “ừ” một tiếng dài và nói: “Anh biết”.

Cũng may, may là anh vẫn biết hôm nay là ngày gì.

Cô thở phào, đang định nói tiếp thì anh ôm chặt hơn, kéo cô sát vào lòng mình rồi tiếp lời: “Đặt báo thức rồi, bây giờ dậy”.

“Không được, bây giờ mọi người đến hết rồi, bây giờ em phải về phòng”. Cô gần như sắp hét lên.

Anh hoàn toàn không để ý tới điều cô muốn nói, còn đưa tay ra kéo chăn lên đắp cho cô rồi nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Không cần, em được nghỉ, có thể ngủ cả ngày ở đây”.

Ngày quan trọng của công ty, cô là nhân viên tùy tùng, một mình có thể ngủ ở phòng sếp tới khi mặt trời lên cao bằng cái sào sao?

Cô trở mắt, sau đó từ bỏ việc nói chuyện với anh mà cố gắng đẩy tay anh ra.

“Em phải dậy đây”.

“Ồ lại”. Anh không hề buông cô ra, mắt còn nhắm thêm mở, miệng chỉ nói hai từ đơn giản ấy.

Cô cứng người, sau đó cố gắng đẩy anh, dùng hành động thể hiện sự kiên định của mình.

Anh để mặc cô đẩy mình hai cái, sau đó trợn mắt cảnh cáo cô: “Đồng Tri Vy, em còn như thế thì cẩn thận anh làm một lần nữa đấy”.

...

Cô sững người, sau đó sầm mặt lại nghiêm túc nói với anh: “Viên Cảnh Thụy, chúng ta đã nói là phải từ từ cơ mà, hôm nay là ngày gì chứ, sao anh lại có thể như thế?”.

Tiếng cô đột ngột bị chặn lại, Viên Cảnh Thụy căn bản không hề cho cô cơ hội nói câu thứ hai, anh lật người đè cô xuống dưới, dùng miệng mình nút chặt miệng cô.

Đồng Tri Vy chỉ kịp thốt lên hai tiếng kêu đáng thương rồi một lần nữa bị anh công thành chiếm đất, ngay cả một câu cũng không kịp nói ra.

Khi Đồng Tri Vy được buông ra lần nữa thì trời đã sáng thật rồi, căn phòng của Viên Cảnh Thụy ở trên tầng cao, bầu trời phía trước như được mở rộng ra, anh chỉ kéo một lớp rèm cửa nên ánh sáng buổi sớm xuyên qua tấm rèm mỏng chiếu vào trong, giống như lớp sương sớm màu trắng sữa.

Anh nằm ngửa, dùng một tay ôm cô, nhìn cô xấu hổ vô cùng nép vào vai anh, tâm trạng anh vô cùng sung sướng.

Mấy tiếng nữa thôi Thành Phương sẽ trở thành một công ty vô cùng hot, thu hút ánh mắt của toàn thể giới, không còn điều gì có thể chứng minh tốt hơn nữa, chứng minh một công ty, không, chứng minh những thành công trong sự nghiệp mà anh dốc tâm dồn công sức, còn người con gái bên cạnh anh bây giờ chính là người anh nguyện cùng cô chia sẻ mọi niềm vui.

“Em thực sự phải về phòng, xin anh đấy, bây giờ còn kịp...”. Đồng Tri Vy không dám phản ứng quá mạnh, cô cúi đầu đau khổ xin anh.

Anh bật cười, lồng ngực khẽ rung động, anh vừa vuốt tóc cô vừa nói: “Ừ, nhưng phải ở bên anh một lúc nữa, một lúc nữa thôi”.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh khi tóc cô bị anh vuốt thành một mớ rối bù, nhìn thấy gương mặt dịu dàng của người đàn ông này, cô lại một lần nữa đầu hàng vô điều kiện.

Anh chỉ vệt nắng sớm màu hồng ngoài cửa sổ, nói với cô: “Em nhìn kìa, mặt trời lên rồi”.

Đây là lần đầu tiên hai người cùng nhau ngắm mặt trời lên, ánh nắng màu hồng cam đã thay thế màu trắng sữa lạnh lẽo, xâm nhập vào cơ thể hai người, khiến cả thế giới dường như ấm áp hơn.

Anh quay mặt lại từ phía mặt trời, nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Đồng Tri Vy, anh yêu em”.

Trong vòng hai mươi tư tiếng đồng hồ cô được nghe ba từ này lần thứ hai, ánh mặt trời khiến mọi thứ trở nên trong suốt, cô cảm thấy chỉ cần mình hé miệng là một số thứ trong cơ thể sẽ chạy ra ngoài, hoàn toàn không nghĩ tới hậu quả như thế nào.

Cô biết mình yêu anh, khi anh còn chưa yêu cô, khi cô hoàn toàn không biết gì thì cô đã yêu anh lâu lắm rồi, nhưng cảm giác ấy khiến cô sợ hãi, khiến cô lựa chọn một cách khác để đáp lại anh, Đồng Tri Vy ngẩng mặt lên, lần đầu tiên cô chủ động hôn một người đàn ông, hôn người đàn ông mà cô yêu.

Cuối cùng Đồng Tri Vy cũng rời khỏi phòng Viên Cảnh Thụy trước khi tất cả mọi người có khả năng đã ngủ dậy. Lúc cô mặc quần áo anh vẫn ở trên giường, đáng vẻ uể oải nằm sắp xuống, nhắm mắt nhìn cô.

Anh nhìn khiến cô đỏ bừng mặt, cánh tay giơ ngược ra sau một lúc mà không tìm thấy chốt áo ngực đâu.

Anh liền hỏi: “Cần anh giúp không?”.

“Không cần”. Cô lùi lại một bước, kiên quyết không quay trở lại cái giường của anh, tránh bị anh ăn sạch sẽ một lần nữa.

Anh bật cười, đưa tay sờ tìm bật lửa và hộp thuốc bị rơi xuống đầu giường, đột nhiên nhớ ra gì đó anh hỏi: “Đúng rồi, hôm qua anh đưa cho em một bức thư, em coi chưa?”.

“Thư?”.

“Ừ, là bức thư anh để ở phòng em ấy”. Anh gật đầu: “Có một số chuyện trong quá khứ anh nghĩ nên để em biết, người khác biết hay không cũng chẳng quan trọng, em hiểu là được rồi. Em chưa xem à? Lát về xem đi”.

Cô đã mặc xong quần áo, nhớ lại lúc anh xuất hiện ở phòng cô có để lại đó một phong bì thư màu vàng nhạt, nhưng không nhớ rõ anh đã để ở đâu.

“Trong phong bì thư là gì?”. Cô hỏi anh.

Anh ngập ngừng một hồi mới đáp lại cô: “Là những thứ liên quan đến Trình Tuệ Mai, một bản báo cáo y học, một bức thư chị ấy viết cho anh”.

Đồng Tri Vy khựng lại, cô không lạ lắm gì với cái tên Trình Tuệ Mai, chị ấy đã từng là nữ chủ nhân của Thành Phương, là vợ cũ của Viên Cảnh Thụy, cuộc hôn nhân của chị ấy và Viên Cảnh Thụy chỉ kéo dài có ba ngày và vì sự cố nên chị ấy đã bị ngã trong công trường công ty đang xây dở.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến cô cảm thấy sợ hãi khi đối diện với người đàn ông này. Cô đã từng nghi ngờ anh có liên quan tới cái chết của Trình Tuệ Mai, giống như những người khác cũng từng nghĩ thế.

Nhưng đó là trước khi cô hiểu anh.

“Em có cần xem không?”. Cô nín thở, dường như đang phải tiếp cận với thứ cô không nên tiếp cận.

“Thực ra cũng không có gì cả”. Anh đã tìm thấy bật lửa và thuốc lá nhưng không có ý châm lửa mà chỉ cầm bật lửa trong tay: “Anh muốn em biết khi đó vì sao bọn anh kết hôn, chị ấy... có bệnh”.

Đồng Tri Vy cẩn thận hỏi lại: “Ý anh nói chị ấy mắc... bệnh hiểm nghèo?”.

Viên Cảnh Thụy chau mày, giống như đang suy nghĩ xem có nên nói hay không, nhưng anh vẫn trả lời cô: “Ừ, chị ấy mắc căn bệnh không có cách nào chữa khỏi, cũng không tiện công khai, làm việc gì cũng cần người bên cạnh chăm sóc, vì thế bọn anh đã kết hôn”.

Anh nghĩ sao lại nói thêm: “Chị ấy cũng đáng thương, anh không hối hận gì cả”.

Cô nghe anh nhắc tới quãng thời gian nhiều sóng gió ấy, quãng thời gian khiến vô số người nghi ngờ anh là đối tượng có liên quan, vậy mà anh nhắc tới nó với giọng rất bình thường, không hề nói quá nhiều, cuối cùng anh còn nói mình không hối hận, đột nhiên cô cũng có cảm giác thoải mái hẳn, cho dù anh muốn thể hiện điều gì đi nữa.

Một người không né tránh quá khứ mới có tương lai tốt đẹp, cô yêu người đàn ông như vậy.

“Em biết rồi, thực ra em cũng không cần xem đâu”. Cô mỉm cười.

4

Nụ cười của Đồng Tri Vy khiến anh cảm thấy thanh thản, những gì trong bức thư đều được anh chuẩn bị trước khi lên máy bay tới Hồng Kông, bên trong có hai bản báo cáo y học, một bản của Trình Tuệ Mai, một bản là báo cáo sức khỏe của anh. Trước khi Trình Tuệ Mai qua đời chị cũng đã điều trị ở Hồng Kông, thời gian phát bệnh AIDS có ngắn có dài, có người sống an nhàn thanh thản thêm mười mấy năm, có người sau khi mắc bệnh không lâu đã bước vào giai đoạn cuối, Trình Tuệ Mai bất hạnh khi thuộc nhóm người thứ hai, so với việc phải chịu giày vò thì cái chết ngoài ý muốn của chị không hẳn không phải là một sự giải thoát.

Sau khi chị chết anh bí mật cất giữ mọi tư liệu liên quan tới bệnh tình của chị, chỉ là đề phòng và không muốn cho bất cứ ai biết. Nhưng lần trước khi Đồng Tri Vy quyết liệt từ chối anh đã khiến anh muốn bắt cháp tất cả và giải thích với cô, dù cô vì cái chết ly kỳ của Trình Tuệ Mai mà từ chối anh đi chẳng nữa, anh muốn cô biết anh không hề và không cần phải mưu hại một người phụ nữ sắp chết.

Nhưng sự kích động nhất thời đã bị anh kiềm chế không lâu sau đó, nếu cô không yêu anh thì việc có hiểu quá khứ của anh hay không còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Nhưng suốt quá trình tổ chức giới thiệu cổ phiếu có cô đi cùng, anh đều mang theo bức thư này, hầu như đêm nào anh cũng tự hỏi bản thân xem có nên giải thích cho cô không.

Anh không muốn vì điều này mà cô từ chối anh, nhưng lại hi vọng cho dù anh không giải thích đi nữa thì cô sẽ tin anh vì cô hiểu anh, thật là mâu thuẫn.

Nhưng tối qua anh ở trong phòng đợi cô, chuông cửa reo vang, người anh nhìn thấy lại là Trần Văn Văn ăn mặc lộng lẫy, nói với anh cô ấy còn yêu anh, muốn quay về bên anh.

Anh không thích Trần Văn Văn sao? Không, anh đã từng thích cô, người con gái xinh đẹp này là vết sẹo sâu nhất thời niên thiếu của anh. Anh còn nhớ mình đã từng chán nản trước sự ra đi của cô thế nào, ngoài mặt cố gắng làm ra vẻ không quan tâm nhưng thực chất hàng đêm đều tưởng tượng cảnh mình khẩn cầu cô quay lại hàng bao nhiêu lần. Cho dù anh vì cô mà bị đuổi học, không thể không rời Thượng Hải tha phương nơi đất khách quê người, anh cũng chưa bao giờ hối hận.

Anh đã làm việc mà một người đàn ông có thể làm và nên làm, nếu thời gian có quay ngược lại anh vẫn lựa chọn như thế.

Nhưng anh không yêu cô ấy.

Quãng thời gian sau đó anh đã gặp vô số người phụ nữ, sau đó anh biết rằng là đàn ông thì luôn luôn có cảm giác khác lạ trước những người khác giới có ngoại hình xinh đẹp, đó là phản ứng bản năng trước cái đẹp, chỉ cần bọn họ đáng yêu, có thể yêu, mọi thứ sẽ phát triển rất tự nhiên.

Nhưng đây không phải tình yêu.

Tình yêu không bao giờ rõ ràng rành mạch, tình yêu khiến anh hồi hộp, khiến anh trần trọc, trăn trở, tình yêu khiến anh từng phút từng giây muốn gặp một người, từng phút từng giây muốn chiếm hữu cô ấy, anh phập phồng lo sợ, mềm yếu trước lời từ chối của cô, anh không muốn bị cô đánh bại, nhưng không thể nào tránh được, đó là sự giày vò đáng sợ, cả đời này anh mới trải qua cảm giác ấy trước mặt một người, người đó chính là Đồng Tri Vy.

Anh gặp lại Trần Văn Văn sau nhiều năm từ khi cô ra đi, rất bất ngờ nhưng không cảm thấy vui sướng. Anh dẫn cô về công ty, lịch sự mời cô tham gia buổi lễ trao giải cùng mình, mục đích chính chỉ là muốn xem phản ứng của Đồng Tri Vy thế nào.

Anh biết mình làm thế này thật buồn cười, thật trẻ con, nhưng khi ở bên Trần Văn Văn anh luôn đối xử với cô ấy như một người bạn cũ, anh thấy cô ấy là người thông minh nên không cần thiết phải xảy ra sự hiểu nhầm lớn thế này.

“Văn Văn, bây giờ chúng ta chỉ là bạn, thấy em tới anh rất vui nhưng em biết đấy, quá khứ đã qua rồi”.

Anh từ tốn trả lời cô rồi liếc nhìn đồng hồ.

Cô lắc đầu: “Không đâu, Cảnh Thụy, em biết chúng ta vẫn có thể làm lại từ đầu, em tưởng rằng cả đời này sẽ không gặp lại anh nữa, nhưng anh thấy đấy, duyên phận đã khiến chúng ta gặp lại nhau trên máy bay sau bao năm xa cách, anh đã làm quá nhiều vì em, hi sinh quá nhiều vì em, em vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, chưa bao giờ quên anh”.

Điều khiến anh cảm thấy bất lực nhất trên thế giới này chính là cảnh tượng bày ra trước mặt, anh không muốn nhìn thấy vẻ buồn bã của cô, nhưng anh buộc phải nói cho cô biết.

Viên Cảnh Thụy chau mày, lúc nói còn đặt tay lên tim mình: “Nhưng anh đã có người khác rồi”.

“Ý anh nói là Đồng Tri Vy? Em cũng nhận thấy điều đó, anh đối xử tốt với cô ấy, khác hẳn với người khác, nhưng cô ấy nói rồi, cô ấy và anh không có quan hệ gì cả, cô ấy biết em tới tìm anh và cũng biết em muốn nói gì với anh”.

“Cô ấy biết em tới tìm anh? Là cô ấy bảo em tới?”. Anh hỏi lại, cảm giác tức giận đột ngột dâng lên khiến giọng anh trầm hẳn xuống.

Buồn cười chưa, người con gái anh một lòng theo đuổi lại mở to mắt nhìn một cô gái khác tới tỏ tình với anh, lại còn động viên cô ấy, nói không có quan hệ gì với anh nữa.

Cô còn có thể tìm được cách tàn khốc hơn để từ chối anh nữa sao? Cô không muốn anh nên đẩy cho một người con gái khác!

Nhục nhả là gì, đây mới là sự nhục nhã thực sự, anh điên mất, phát điên vì người con gái máu lạnh vô tình ấy.

“Cảnh Thụy? Anh sao thế?”. Gương mặt người đàn ông trước mặt Trần Văn Văn như sắp bốc khói khiến cô cảm thấy sợ hãi và lùi lại phía sau một bước.

Anh nhìn sắc mặt cô, không cần soi gương cũng biết mặt mình đã sầm lại thế nào, nhưng cơn giận thực sự không thể kiềm chế được, anh nhắm mắt cố gắng trả lời Trần Văn Văn với giọng điệu bình thường nhất nhưng vẫn nghiến răng.

“Văn Văn, cho dù Đồng Tri Vy có nói gì với em đi chăng nữa thì những gì anh muốn nói cũng đã nói rồi, anh nghĩ chắc chắn em sẽ hiểu, đúng không?”.

Trần Văn Văn cảm thấy sợ hãi, Viên Cảnh Thụy không còn là chàng trai luôn luôn mỉm cười, thỉnh thoảng mới cáu giận trong hồi ức của cô nữa, anh của bây giờ và quá khứ hoàn toàn không có điểm gì chung, lúc cười còn đỡ nhưng một khi sầm mặt lại thì luôn khiến người khác có cảm giác áp lực kinh khủng.

Cảm giác áp lực ấy khiến cô không không nhanh chóng trả lời anh, cô gật đầu và không nói thêm câu nào nữa.

“Vậy nhé, buổi tiệc sắp bắt đầu rồi, nếu em còn muốn tham gia thì anh vẫn hoan nghênh, bây giờ anh có thể ở một mình một lúc được chứ?”.

Cô gật đầu một lần nữa rồi mau chóng rời khỏi phòng anh.

Còn Viên Cảnh Thụy một mình đứng giữa căn phòng trống vắng, hít thở sâu, mười mấy giây sau liền mang một bức thư tới phòng Đồng Tri Vy.

“Em không xem đâu, lát nữa em mang nó trả cho anh nhé”.

Ánh mắt anh trở nên dịu dàng hơn, anh nói: “Còn...”.

Cô mím môi, thay anh nói hết câu: “Yên tâm, em không để cho ai khác nhìn thấy đâu, và sẽ không nói cho ai cả, đây là bí mật của chúng ta, nếu anh cần ngay bây giờ em sẽ quên chuyện này đi”.

Viên Cảnh Thụy gật đầu, ai bảo phụ nữ thông minh không có đàn ông yêu? Anh thực sự yêu cô chết đi được ấy chứ.

Đồng Tri Vy nói xong liền kiểm tra lại quần áo, kéo vạt áo, rồi chỉnh lại cổ áo.

Cô cẩn thận tỉ mỉ làm những động tác này, mặt rất nghiêm túc, đôi môi khê cong lên, anh nhìn cô cơ thể lại bắt đầu nóng ran.

Anh khẳng định chắc chắn Đồng Tri Vy không hề biết cô có nét gợi cảm đặc biệt, không gì so sánh được, vẻ gợi cảm ấy ẩn giấu ở một nơi rất sâu, như dòng nước lạnh lẽ chảy ở nơi sâu xa, phần lớn những người khác không phát hiện ra, nhưng một khi đã bước vào thì khó mà dứt ra được, giống như anh bây giờ.

Sau đó đột nhiên anh nhớ tới Ôn Bạch Lương, không, anh không quan tâm tới quá khứ của cô và anh ta, ai chẳng có quá khứ, anh chỉ cảm thấy đáng thương cho người đàn ông đó, thật bi đát, anh ta đã mất đi một bảo vật đẹp thế này.

“Em cứ nên xem đi, bên trong đó ngoài báo cáo của Trình Tuệ Mai còn có cả của anh nữa”.

“Của anh?”. Đồng Tri Vy chuẩn bị ra về, nghe thấy vậy liền dừng lại.

Anh đang châm thuốc liền chau mày nhìn cô rồi cười: “Chúng nhận cơ thể anh hoàn toàn khỏe mạnh, hiểu chưa?”.

Anh nhìn khiến cô đỏ bừng mặt, sợ rằng ở thêm chút nữa lại có chuyện nên cô mau chóng rời đi.

Đồng Tri Vy về phòng, dọc đường cứ cảm thấy bất an, nhưng vẫn vui, cảm giác sáng khoái như lấp đầy cơ thể cô.

Cô đã chấp nhận người đàn ông trước giờ mình luôn cự tuyệt, anh khiến cô cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc vô cùng, thậm chí cô còn mỉm cười khi trong đầu lo sợ người khác nhìn thấy cô rời khỏi phòng anh từ sáng sớm, tình yêu luôn tươi đẹp, nó khiến cô nhìn mọi thứ đều ấm áp, đều phát sáng, khiến cô muốn hát vang một bài hát ngọt ngào.

Tâm trạng vui vẻ này theo cô tới tận khi cô về phòng và tìm thấy bức thư màu vàng.

Cô tìm thấy bức thư ở bên bàn trà cạnh cánh cửa, cô vẫn nhớ tới qua khi anh xông vào phòng đã ném nó lên đó, anh cũng nhớ lại sau buổi tiệc về phòng mình đã có tâm trạng thế nào, bây giờ nghĩ lại mới thấy dường như anh ném nó quá mạnh, đến nỗi làm nó rơi từ trên bàn xuống dưới đất.

Khi mở bức thư, Đồng Tri Vy có chút ngập ngừng, mặc dù Viên Cảnh Thụy đã nói rõ ràng với cô, và bản thân cô cảm thấy mình hoàn toàn hiểu ý anh, nhưng nghe là một chuyện còn tận mắt chứng kiến lại là chuyện khác, khi cô đọc tờ báo cáo y học đang đặt trước mặt, mỗi câu mỗi chữ mỗi hàng đều khiến cô kinh hoàng, sợ hãi.

Đồng Tri Vy vội vàng xem một lượt rồi đặt xuống, bên trong thư vẫn còn một bản báo cáo sức khỏe nữa, bên ngoài ghi tên Viên Cảnh Thụy, khi mở báo cáo ra xem Đồng Tri Vy lại nhớ tới sắc mặt Viên Cảnh Thụy lúc nói với cô: “Anh hoàn toàn khỏe mạnh”, mặc dù ban nãy thấy buồn nhưng cô vẫn không nén được nụ cười trên môi.

Buổi sáng sớm hôm nay là buổi sáng cô cảm thấy dài nhất mà cũng ngắn nhất trong đời, quá nhiều niềm vui, quá nhiều bất ngờ, quá nhiều thứ đột ngột tới khiến cả đời này khó mà quên được. Hai tiếng sau đó, Viên Cảnh Thụy đứng giữa phòng giao dịch Hồng Kông rộng lớn, ấn công tắc biểu thị việc cổ phiếu Thành Phương tung ra thị trường, trước mặt anh là vô số ánh mắt đang chiếu vào, cô đứng sau lưng anh, nghe thấy tiếng vỗ tay của mọi người trong phòng, cả những ánh sáng đèn chói lóa nhấp nháy liên tục nữa.

Cô nhìn thấy gương mặt nghiêng nghiêng của anh, miệng anh khê mỉm cười nhưng không có vẻ vui sướng và phấn khích như những thành viên khác của Thành Phương.

Cô biết Viên Cảnh Thụy đang hưởng thụ giây phút này, nhưng con người không nên biểu lộ quá nhiều cảm xúc trước kết quả mình đã sớm biết, anh chắc ngày này sẽ tới, chỉ là hôm nay nó đã tới mà thôi.

Đồng Tri Vy nghĩ vậy, gương mặt hơi dờ ra, quên cả việc nhìn đi chỗ khác, đột nhiên anh quay lại nhìn cô mỉm cười.

Chắc chắn anh đã phát hiện ra cô đang nhìn mình, anh rất vui, nụ cười lộ rõ sự thân mật, giống như đang muốn nói: “Thấy chưa, bị anh bắt gặp rồi”.

Đồng Tri Vy không kịp phòng bị gì, mặc dù không có nhiều người để ý khoảnh khắc này nhưng hai má cô vẫn nóng bừng.

Đương nhiên cô cũng cảm thấy vui, nhưng cô không thể nào như Viên Cảnh Thụy thể hiện tình cảm của mình bất cứ lúc nào được, nhất là làm tới độ hiển nhiên kiểu cây ngay không sợ chết đứng thế này, cho dù cô yêu anh.

12. Chương 12: Thị Và Phi Trong Mắt Bọn Họ

Ai thị ai phi đều trong mắt bọn họ.

1

Sau khi trở về từ Hồng Kông Đồng Tri Vy tiếp tục tới công ty làm việc.

Sự xuất hiện của cô khiến bao nhiêu người kinh ngạc, cô đi tới đâu tiếng nói chuyện dừng bật tới đó, khi cô bước vào phòng hành chính, thấy một đám người đang túm tụm quanh một chiếc bàn, ngay cả Vạn Văn nghiêm túc như thể cũng tham gia, thảo luận rất sôi nổi, không ai phát hiện ra cô đang tới gần.

Đồng Tri Vy bước tới phía sau bọn họ, có ý để ánh mắt mình xuyên qua đám người ấy, nhưng có quá nhiều chướng ngại khiến cô không thể nhìn thấy trên màn hình có gì, tuy vậy cô cũng đoán được họ đang nói chuyện gì.

Cứ nghĩ tới việc cả thế giới bàn luận về bạn gái mới của Viên Cảnh Thụy là trong lòng cô lại thở dài một tiếng, chỉ hận một nỗi mình không biến thành vô hình được.

Cô không hi vọng Viên Cảnh Thụy có thể hiểu được tâm trạng của cô lúc này, mặc dù cô cho rằng mình làm việc bên Viên Cảnh Thụy lâu như vậy đã quá hiểu con người anh, nhưng sau đêm hôm đó Viên Cảnh Thụy dường như mỗi ngày đều làm thay đổi hoàn toàn cảm quan của cô với anh.

Không phải Đồng Tri Vy chưa bao giờ yêu, cô cũng biết nhiều người đàn ông khi ở bên cạnh người thân thiết sẽ có những biểu hiện khác hoàn toàn bình thường, nhưng điều khiến cô không ngờ được rằng lại có người đàn ông ngoài mặt giỏi ngụy trang như thế.

Viên Cảnh Thụy luôn tạo cho người khác ấn tượng anh là một người đàn ông mạnh mẽ, trưởng thành, luôn mỉm cười, làm việc từ tốn, có sức ảnh hưởng, khi không vui anh thường neho mắt lại, giống như động vật ăn thịt trên thảo nguyên đang ngấm con mồi.

Nhưng đằng sau đám đông anh lại khác hoàn toàn. Thích cười khoe hàm răng trắng (cười với cô); Làm việc gì cũng hừng hực khí thế, bất luận ngày hay đêm (khi ở bên cô), khi nằm ngủ nhất định phải nằm bên trái; Nhất định phải tự tỉnh giấc, nếu bị người khác gọi dậy sẽ không vui chút nào, mặt sẽ sầm lại; Thích quần quýt bên người mình yêu (ví dụ như cô), thậm chí còn ôm chặt eo cô, không cho cô xuống giường, hóa ra một người nhìn bề ngoài vô cùng trưởng thành mà cũng có lúc trẻ con thế này, anh thật khiến người khác dở khóc dở cười.

Vì thế một tuần sau khi trở về từ Hồng Kông, thời gian tự do của Đồng Tri Vy vô cùng ít ỏi, ngay cả về nhà cũng vội vàng vàng, mẹ cô liền thở dài, cầm tay con gái, nói: “Sao lại bận thế chứ? Không phải công ty con tung cổ phiếu ra thị trường rồi sao? Không được nghỉ ngơi gì cả, lúc nào cũng thấy đi công tác”.

Bố cô làm ra vẻ thấu hiểu, liền nói thay Tri Vy: “Bạn là vì công việc của Tri Vy quan trọng, phải không con gái?”.

Nói xong ông liền đón lấy hành lý trên tay Tri Vy và nói: “Để bố đưa con đi”.

“Không cần đâu ạ”. Đồng Tri Vy cúi đầu nắm chặt túi, cảm thấy vô cùng có lỗi khi nói dối bố mẹ mình, xe Viên Cảnh Thụy chắc chắn đang đợi cô ngoài đầu ngõ, cô phải giải thích thế nào khi sắp lái xe tới đón mình đây?

Đương nhiên cô muốn chia sẻ niềm vui với bố mẹ, nhưng cô tính đợi khi mối quan hệ của cô và Viên Cảnh Thụy tiến triển ổn định, không xảy ra quá nhiều sóng gió cô sẽ nói, cô không muốn bố mẹ lo lắng cho mình, càng không muốn bố mẹ nghĩ nguyên nhân cô lo lắng là vì họ.

Tình cảm ổn định, không có quá nhiều sóng gió mà cô nghĩ tới chính là khi cô và Viên Cảnh Thụy hoàn toàn có thể chấp nhận đối phương và bước vào cuộc sống của nhau, có trách nhiệm với nhau, Đồng Tri Vy cho rằng, giai đoạn đó không tới quá nhanh.

Một tuần sau khi cổ phiếu Thành Phương lên sàn là thời gian nghỉ ngơi của Đồng Tri Vy, tất cả các nhân viên tham gia roadshow vừa rồi đều được nghỉ một tuần. Đồng Tri Vy không có ý định sẽ về công ty làm việc sớm nên bị Viên Cảnh Thụy kéo đi khắp nơi. Cả hai đã tới nhiều nơi rất thú vị, cả trong nước và ngoài nước, cô còn gặp Doãn Phong, Doãn Phong vẫn ở bên cạnh vị bác sĩ ấy, thấy hai người cùng nhau xuất hiện liền cau mặt lại, không thèm nể mặt cô đứng cạnh mà vẫn nói với Viên Cảnh Thụy: “Cậu yêu cô này thật đấy à?”. Giọng điệu tỏ ra không tin được.

Vị bác sĩ vẫn giữ nụ cười ấm áp như mùa xuân, nói với Đồng Tri Vy: “Đừng để ý tới cậu ấy, thực ra cậu ấy rất vui khi gặp cô”.

Đồng Tri Vy mỉm cười đáp lại lời vị bác sĩ mặc dù trong lòng cô không đồng ý với ý kiến đó cho lắm.

Cô cảm thấy mình là người duy nhất không khách khí với Doãn Phong vì thể anh ấy mới tỏ ra không thích cô, cũng không phải là không có lý.

Có điều sự phiền phức này chẳng là gì so với việc cô và Viên Cảnh Thụy hẹn hò bị chụp trộm và tung ra cho cả thế giới biết.

Khi cô biết việc này thì đã muộn mất mấy ngày, bởi vì trong một tuần nghỉ ngơi cô và Viên Cảnh Thụy đi khắp nơi, đến mấy nơi ít dân cư, hầu như việc liên lạc với thế giới bên ngoài không có ý nghĩa gì, điện thoại chỉ để làm cảnh. Nhưng buổi sáng đầu tiên sau khi về tới Thượng Hải cô bị điện thoại của Tề Đan Đan và Mai Lệ đánh thức, đồng thời cũng đánh thức luôn cả Viên Cảnh Thụy nữa, anh âm ờ nói mấy tiếng khi chuông điện thoại reo, lúc Đồng Tri Vy ngồi dậy nghe điện thoại tay anh vẫn ôm chặt eo cô.

Tề Đan Đan và Mai Lệ rất phấn khích, Đồng Tri Vy hầu như phải bịt tai để tránh âm thanh vọng lại quá lớn vì hai người này kích động quá mức, khi cô hiểu ý của hai người lập tức mở máy tính ra xem ảnh và mấy bài báo, thì cô chỉ có thể dùng mấy từ “đầu óc trống rỗng”, “sét đánh ngang tai” để tổng kết lại cảm xúc của mình lúc này.

Viên Cảnh Thụy đã hoàn toàn tỉnh táo, anh ngược lại rất vui, còn chỉ tấm hình mờ mờ trên màn hình và nói: “Chụp cũng được đấy, em như thế này rất xinh”.

Đồng Tri Vy vô cùng lo lắng, nói: “Làm sao mà thế này được? Người khác sẽ đánh giá thế nào về em? Em về phải làm việc thế nào đây?”.

Viên Cảnh Thụy để lộ ánh mắt hơi ngạc nhiên, nhưng anh vẫn kịp ngăn mấy lời sắp nói lại trong miệng.

“Em muốn tiếp tục đi làm”.

“Anh biết”. Biểu cảm trên gương mặt anh từ từ giãn ra, dịu dàng nhìn cô.

Viên Cảnh Thụy cảm thấy Đồng Tri Vy có lòng tự tôn cũng như ý thức tự bảo vệ mình vô cùng mạnh mẽ, hai điều này khiến cô khác biệt với những người khác. Anh đã gặp quá nhiều những cô gái ham tiền, ăn một bữa cơm cũng cần có qua có lại, thứ gì cũng dán mác giá rõ ràng, hoặc có sự ham muốn không bình thường với những thứ xa xỉ phẩm. Anh yêu Đồng Tri Vy, yêu cả lòng tự tôn đáng yêu và ý thức bảo vệ mình của cô, nhưng bất cứ việc gì quá mức cũng trở nên có chút khác lạ, lòng tự tôn và ý thức bảo vệ mình của Đồng Tri Vy cũng không ngoại lệ.

Viên Cảnh Thụy cảm thấy cô đã chấp nhận anh vậy thì việc anh mang lại cho cô cuộc sống thích hợp, thoải mái cũng là điều đương nhiên. Anh có khả năng mang lại cho cô cuộc sống như công chúa, anh đã từng thử nói chuyện về vấn đề cô đưa ra khi hai người cùng nhau bước qua con phố hai bên bày những mặt hàng xa xỉ phẩm của mùa xuân.

Sau Tết là lúc thời trang xuân hè đồng loạt tung ra thị trường, trong tủ kính bày đầy quần áo đủ màu sắc rực rỡ, những chiếc túi da chất liệu mềm được đặt ở vị trí bắt mắt nhất, được đeo vào tay ma nơ canh, cửa kính phản chiếu vô số ánh mắt của bao người phụ nữ.

Anh kéo tay cô: “Thích không? Bộ này rất hợp với em”.

Đồng Tri Vy nhìn giá tiền, cô không hoàn toàn hiểu hết giá trị của những món đồ xa xỉ phẩm này, nhưng thực sự chúng quá đắt, mỗi lần Tề Đan Đan khoe những món đồ cô ấy mua được với cô, Đồng Tri Vy đều nói: “Nhiều tiền thế à, lãng phí quá, trên thế giới này còn nhiều chỗ vẫn có người chết đói đấy”.

Quan điểm của cô với quần áo là: “Mát mẽ, thoải mái, mình cảm thấy thoải mái và người khác cũng cảm thấy thoải mái. Còn về túi, có thể để được những đồ cần thiết và chắc chắn một chút, thế là đủ”.

Nhưng Viên Cảnh Thụy hoàn toàn hiểu sai ý cô, anh còn đẩy cô vào: “Vào thử đi”.

Anh cười như thế này thật khiến cô khó mà cưỡng lại được, nhưng Đồng Tri Vy vẫn kéo anh lại: “Không cần đâu, em không thích mấy thứ này”.

Sau đó cô cũng nói như vậy khi ở cửa hàng đồng hồ đá quý, Viên Cảnh Thụy nghe xong cũng có phần tức tối: “Sao lại không thích? Anh mua cho em!”.

“Tại sao anh phải mua đồ cho em?”.

“Bạn trai em mua đồ cho em, em không vui sao? Đồng Tri Vy, em có phải phụ nữ không thế?”.

Cô mỉm cười, khẽ tránh người đi bộ đang cúi đầu bước vội vã, nếu người ấy ngẩng đầu lên chắc chắn sẽ không đâm vào giữa một người đàn ông cao to đang sầm mặt lại và người bạn gái anh ta đang nắm chặt.

“Em là phụ nữ chứ, anh không nhìn ra sao?”.

Anh vẫn cau có: “Không có người phụ nữ nào không thích quà”.

Cô ngẫm nghĩ rồi trả lời anh: “Là thế này, phần lớn phụ nữ đều thích quà, là hi vọng mượn cơ hội ấy chứng minh người tặng quà coi trọng họ, nguyện vì họ mà vất vả suy nghĩ”.

Trước đây cô thường nói thế này với anh, sau khi suy nghĩ cô nghiêm túc nói vậy, hôm nay cũng thế, nhưng bộ dạng cố làm ra vẻ nghiêm túc của cô khiến anh muốn bật cười, tuy vậy anh vẫn làm bộ đành mặt: “Vậy em không phát hiện ra anh muốn chứng minh anh coi trọng em, nguyện vất vả suy nghĩ vì em sao?”.

Anh nói thế khiến cô chỉ muốn gục đầu vào bờ vai ấm áp của anh mà thôi, mặc dù trước đó khi đi đường Viên Cảnh Thụy thỉnh thoảng lại ôm chặt eo cô, cô cố gắng ngăn chặn việc này, mặc dù ở thành phố xa lạ đi chẳng nữa Đồng Tri Vy vẫn không quen với những hành động thân mật ở nơi công cộng như thế này.

Tuy vậy cô vẫn kiềm chế bản thân không nên có bất cứ hành động thân mật nào và vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc nói với anh: “Cảm ơn, có điều nếu những người phụ nữ khác đều muốn anh tặng quà cho họ, càng nhiều càng tốt, càng đắt càng tốt vậy thì em nhất định không nhận”.

Gương mặt anh tỏ vẻ ngạc nhiên, không biết cô đang nói gì nữa.

Đồng Tri Vy chớp mắt: “Như thế anh mới cảm thấy em khác biệt, mỗi buổi tối đều phải nghĩ người con gái này sao lại kì lạ đến thế? Tại sao lại khác với những người con gái khác? Như thế mới theo đuổi em chứ”.

Điều bộ chớp mắt nói chuyện đầy lạnh lợi của Đồng Tri Vy thể hiện một mặt hoàn toàn khác với những gì Viên Cảnh Thụy biết, đáng yêu như sắp phát sáng. Anh bật cười ha ha rồi đưa tay giữ chặt không cho cô giãy giụa, cứ thế hôn cô luôn trên phố.

Anh biết nguyên nhân chính vì sao cô không nhận quà của anh, Đồng Tri Vy có sự kiên trì của cô nhưng cô lại dùng cách vừa thân mật vừa đáng yêu để giải thích với anh, khiến anh thực sự muốn hôn cô một cái.

Và Viên Cảnh Thụy cũng bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc làm thế nào để Đồng Tri Vy trở thành một phần trong cuộc sống của anh.

Nhất là vào buổi sáng sớm thế này, từ khi cô chui ra từ tấm chăn lộn xộn và nghiêm túc nói với anh: “Em muốn đi làm”.

Anh nghĩ có một số điều cô nói đúng, khi một người đàn ông đối mặt với một người con gái đặc biệt như thế này thì trong đầu họ chỉ có một suy nghĩ, đó là họ sẽ không màng tất cả chỉ để giữ cô lại.

2

Cuối cùng cũng có người phát hiện ra Đồng Tri Vy, người chú ý tới cô đầu tiên là Vạn Văn, lúc quay đầu lại Vạn Văn hít thở sâu và vội vã đánh động tất cả mọi người.

Màn hình tắt phụt, đám đông không ai bảo ai cũng tự động tản ra, biểu cảm trên mặt mỗi người đều khác nhau, có khó hiểu, có ngưỡng mộ, có ghen ghét, nhưng phần nhiều là lo lắng, như thể bọn họ vừa làm một việc không được phép, thậm chí không được ủng hộ, và người bọn họ không muốn nhìn thấy nhất lại bắt được bọn họ đang làm việc đó.

Toàn thể nhân viên phòng hành chính vội vàng bước tới bên cạnh người giám đốc lâu lắm không xuất hiện, sắc mặt ban nãy của bọn họ giờ thay bằng vẻ cẩn trọng, mỗi người đều lên tiếng chào cô, thậm chí cả Vạn Văn cũng hơi cúi đầu trước cô, điều này chưa từng có trong quá khứ.

Đồng Tri Vy đáp lại từng người một, cố gắng che giấu tâm trạng đang hỗn loạn của mình, khi cô đi vắng Vạn Văn thay cô làm mọi việc trong phòng hành chính, cũng may công việc bận rộn đầu năm đã qua, quãng thời gian gần đây không có nhiều việc cần xử lý lắm, Vạn Văn đặt mọi ghi chú công việc lên bàn Đồng Tri Vy rồi mau chóng rời khỏi đó, cuộc họp thường lệ hình như cũng đã xong một ngày trước khi cô đi làm, chẳng ai nói gì với cô cả, điện thoại dường như cũng hỏng, không hề đổ chuông lấy một lần.

Cả buổi sáng Đồng Tri Vy không biết phải làm gì, cô cố gắng kiểm chế bản thân không vào xem mấy trang web thời phỏng sự việc kia lên, nhưng quả thực rất khó, mấy trang web đó thực khiến đầu cô như muốn nổ tung.

Gần trưa đột nhiên có người gõ cửa phòng, Mai Lệ bước vào, lúc đóng cửa còn tỏ vẻ dương dương đắc ý.

Đồng Tri Vy cảm thấy hơi bất ngờ: “Mai Lệ”.

Mai Lệ nhìn cô cười vô cùng rạng rỡ rồi chạy nhanh tới bàn cô, cúi xuống nhìn màn hình rồi kêu lên:

“Sao cậu còn tâm trí mà xem mấy cái này chứ”.

Thực ra Đồng Tri Vy vừa tắt mấy trang web có ảnh cô đi xong, trên màn hình chỉ còn lại bảng ghi nhớ công việc khô khốc, mặt cô hơi đỏ, nói: “Sao thế?”.

Mai Lệ suýt nữa hét lên trước phản ứng của Đồng Tri Vy: “Sao á? Tri Vy, cậu vừa khiến thành phố này, à không đúng, cậu đã thu phục được người đàn ông độc thân đắt giá nhất của khu vực tam giác Trường Giang(15) này đấy, cả Thành Phương đang bàn tán sôi nổi về cậu, cậu lại còn hỏi tớ vì sao ư?”.

Mặt Đồng Tri Vy càng đỏ hơn, cô chỉ muốn đưa tay bịt miệng Mai Lệ lại.

“Đừng nói linh tinh, tụi tớ...”.

“Cậu và ai chứ?”, Mai Lệ bật cười hi hi nhìn cô rồi nói đầy ngưỡng mộ: “Sếp thích cậu, tớ nhận ra từ lâu rồi, tuyệt quá đi mất. Đi đi, chúng ta đi ăn cơm, để xem ai còn dám ăn nói huyên thuyên sau lưng cậu, à không phải, cứ để bọn họ nói đi, mọi thứ đều là thật cơ mà, phải không”, nói tới đây Mai Lệ còn quay sang nháy mắt với Tri Vy, mặt vô cùng hưng phấn.

“Cậu thấy đây là chuyện tốt sao?”. Đồng Tri Vy vẫn nghĩ không thông.

“Đương nhiên rồi”. Mai Lệ ngạc nhiên nhìn cô: “Từ nay về sau ai còn dám coi thường cậu nữa? Còn ai dám không khách khí với cậu? Đương nhiên”, Mai Lệ càng đắc ý chu môi: “Là bạn cậu, tớ cũng được thơm lây”.

Tiếng chuông điện thoại reo lên không đúng lúc chút nào, cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, Đồng Tri Vy quay lại nhìn, là chuông máy bàn kêu, cô bước tới nghe, Mai Lệ nín thở, hai mắt mở to dõi theo.

Đầu máy bên kia vang lên giọng Viên Cảnh Thụy: “Em đang ở đâu?”.

Mai Lệ đứng bên cạnh, hai tay nắm chặt trước ngực, rất kích động, dùng khẩu hình lặp đi lặp lại với Đồng Tri Vy: “Có phải anh ấy không? Có phải anh ấy không?”.

Mặc dù Đồng Tri Vy rất quý cô bạn Mai Lệ này nhưng bây giờ thực sự cô chỉ muốn có phép thuật để phù phép cho Mai Lệ tạm thời biến mất.

“Em đang ở văn phòng”.

“Ăn cơm chưa?”. Anh hỏi.

Đồng Tri Vy nhìn Mai Lệ đứng bên rồi nói: “Vẫn chưa, có điều...”.

Mai Lệ mau chóng phản ứng, cô vừa vẫy tay ra hiệu đi về, ra tới cửa còn quay lại giơ hai ngón cái về phía Đồng Tri Vy có ý muốn nói cô “Cố lên”, gương mặt rạng rỡ như phát sáng, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy cẫng lên được.

“A lô?”. Viên Cảnh Thụy không thấy Đồng Tri Vy trả lời liền hỏi tiếp.

Cô bắt lực nhìn Mai Lệ biến mất đằng sau cánh cửa văn phòng: “Vẫn chưa, anh thì sao?”.

Đầu máy bên kia vang lên tiếng gió, cô còn nghe thấy tiếng “xoẹt” quen thuộc, chắc anh đang đứng trên sân thượng và vừa châm một điếu thuốc.

“Vốn định cùng em ra ngoài ăn cơm nhưng vừa xảy ra chút chuyện, em có thể lên đây một lúc không?”.

Anh nói câu “xảy ra chút chuyện” vô cùng điềm tĩnh, giống như “chiều nay mở cuộc họp nhỏ” vậy.

Dây thần kinh “Cố gắng làm tốt công việc từng giây” của cô lại bắt đầu căng lên, lập tức trả lời anh: “Vâng, cần em chuẩn bị gì không?”.

Một giây sau anh mới trả lời, dường như vừa rít một hơi thuốc: “Đi mua chút gì ăn đi, anh đói rồi”. Anh nói rồi mỉm cười, dường như hỏi cô muốn gì.

Đồng Tri Vy cầm ví tiền vội vàng chạy xuống dưới tầng mua thức ăn, dọc đường có bao người nhìn cô nhưng cô vẫn cố gắng bỏ qua những ánh mắt, những lời xì xào ấy.

Nếu đây là cái giá phải trả khi ở bên anh, vậy thì cô cần nhắc nhở mình quen với điều này.

Cuối cùng Đồng Tri Vy cũng xách hai túi đồ ăn khá nặng lên tầng cao nhất, điện thoại lại reo, trong điện thoại có tiếng nước chảy, nhắm mắt lại cô cũng có thể đoán được anh đang ở trên hồ bơi trên đỉnh tòa nhà.

Bác Trần đứng ngoài cánh cửa kính của hồ bơi, thấy Đồng Tri Vy tới cũng không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, bác còn mỉm cười nữa, ánh mắt thân thiện và ủng hộ.

Đồng Tri Vy vẫn nhớ lần trước ở bãi đỗ xe của khách sạn, bác nhìn cô với vẻ không hài lòng, và còn chất vấn cô, cứ coi đó là chất vấn vậy, chất vấn cô vì sao lại trốn tránh Viên Cảnh Thụy, vì sao không tin anh.

Lúc đó cô trả lời như đinh đóng cột, là Viên Cảnh Thụy không thích cô, mọi chuyện chỉ là hiểu nhầm, nhưng bây giờ thì...

Đồng Tri Vy cảm thấy mình chưa bao giờ thường xuyên đỏ mặt như dạo gần đây.

Bên hồ bơi không có ai cả, nước bắn tung tóe, Viên Cảnh Thụy bơi từ đầu kia tới trước mặt cô rồi trôi lên từ mặt nước, hai tay đặt lên thành bể nói chuyện với cô.

“Em đến rồi”. Anh nói vài từ đơn giản, đầu tóc và lông mi còn đọng nước, nụ cười tươi để lộ hàm răng trắng bóc.

Cô ngồi xồm bên thành hồ, không biết tại sao hai người nhìn nhau thế này lại khiến cô rất vui, cô hỏi anh: “Không phải đói rồi sao? Lại còn bơi”.

Anh ra hiệu cô lùi lại sau một chút rồi nhảy từ dưới nước lên rất điệu nghệ, vừa cầm tấm khăn để sẵn bên cạnh lên vừa quay người thơm cô một cái mặc cho cô phản kháng.

Đồng Tri Vy bắt lực khi phát hiện ra, ở bên người đàn ông này mấy lời “Đừng như thế”, “Bị người ta nhìn thấy” hoặc là “Ồ đây có người vào đây” đã trở thành câu cửa miệng của cô.

Viên Cảnh Thụy lau khô người rồi mặc áo choàng tắm, lúc cầm hộp cơm cô đưa anh mới nói: “Muốn tìm một nơi yên tĩnh làm chút việc”.

Bên hồ bơi có một chiếc bàn, cả hai cùng ngồi ăn cơm ở đó, Đồng Tri Vy nắm rất rõ khẩu vị của Viên Cảnh Thụy. Anh là kiểu động vật ăn thịt truyền thống, khi ăn cơm không có thịt là không vui, bởi vì bình thường đi dự tiệc và ăn uống quá nhiều nên không còn hứng thú với những món ăn đắt đỏ cầu kỳ trên bàn tiệc, những món ăn gia đình luôn ngon nhất, hồi nhỏ anh và cô giống nhau, đều lớn lên từ ngô hém nên những món thích ăn cũng khá giống nhau, rất dễ nuôi.

Không biết tại sao đột nhiên cô nhớ tới từ “dễ nuôi”, dường như Viên Cảnh Thụy đã trở thành một con thú nhỏ mà cô phụ trách, hoặc có lẽ vì yêu nên trong mắt cô anh trở nên nhỏ bé, đơn giản, Đồng Tri Vy nghĩ vậy và cố gắng không để bản thân nhớ tới một người đàn ông khác mà ngày xưa cô cũng đã từng cam tâm tình nguyện chăm sóc như thế.

Viên Cảnh Thụy rất hài lòng với cơm canh mà cô mang tới, anh ăn rất nhanh, còn gấp thức ăn cho cô nữa: “Ăn nhiều thịt vào, đừng ăn chay như một chú chim thế”.

Cô vui miếng thịt kho xuống dưới cơm để nước thịt ngấm vào cơm, và nói: “Em đâu có ăn chay, là anh ăn hết thịt, không ăn rau, như thế mới không đúng”.

Ở nước ngoài, cô tận mắt thấy anh ăn đồ Tây cũng chỉ gấp một tảng sườn bò to, salad rau không động một miếng, ngay cả cọng rau màu xanh trang trí bên cạnh tảng sườn anh cũng không ăn.

Anh gấp một miếng thịt kho nữa, hoàn toàn không nghe cô nói gì: “Mẹ anh nấu ngon hơn đây”.

Đồng Tri Vy bắt lực thở dài, cô gấp rau xanh bỏ vào bát anh: “Em biết, bác gái nấu món thịt kho ngon vô cùng”.

Anh hứng thú nhìn cô rồi ăn rau dưới sự giám sát của cô: “Sao em biết?”.

“Em đã được ăn”. Cô không giấu giếm: “Bác gái gọi em tới nhà, em và bác có ăn với nhau một bữa cơm”. Đồng Tri Vy muốn kể cô còn gặp Trần Văn Văn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cô lại không nói tiếp câu còn lại.

Đó là chuyện đã xảy ra, những chuyện trong quá khứ chỉ nên cố gắng nhớ những gì vui vẻ và quên đi tất cả mọi chuyện không vui, đây là nguyên tắc làm người của cô. Mặc dù lần đó Trần Văn Văn xuất hiện cũng không có gì không vui cả nhưng cô không có ý định nhắc tới Trần Văn Văn nữa.

Nhỏ nhen ư? Có thể, nhưng đó là bản năng của một người phụ nữ.

Anh cười: “Anh biết, Tri Vy này, mẹ anh thích em, vô cùng thích em”.

Cô hơi đỏ mặt, cặm cùi cúi đầu ăn cơm, lí nhí nói: “Vâng, bác gái rất tốt”. Vì không muốn tiếp tục chủ đề này nên cô hỏi ngược lại: “Ban nãy trong điện thoại anh nói đã xảy ra chuyện, chuyện gì vậy?”.

“À”. Viên Cảnh Thụy như nhớ ra điều gì, anh nói: “Không có gì cả, anh em nhà họ Trương xuất đầu lộ diện rồi, sáng sớm nay anh nhận được thư của luật sư, họ chính thức kiện anh”.

3

Ấn tượng của Đồng Tri Vy với anh em nhà họ Trương là hai lần không hẹn mà gặp, lần đầu tiên là trong phòng riêng ở nhà hàng, hai người họ đột ngột xông vào, nồng nặc mùi rượu, lớn tiếng quát mắng Viên Cảnh Thụy. Lần thứ hai vẫn là trong nhà hàng, cô và Tề Đan Đan đang ăn cơm thì thấy Trương Đại Tài dẫn vài cô gái vào và nghe Tề Đan Đan dè bĩu kể về hai anh em nhà họ Trương.

Nhưng cô cũng biết từ trước đến giờ hai người này luôn là mối họa ngầm đối với Thành Phương, và bây giờ mối họa ngầm ấy đã bùng nổ.

Việc hai anh em nhà họ Trương khởi kiện Viên Cảnh Thụy và đòi lại quyền sở hữu cổ phần ở Thành Phương đã trở thành tin tức tài chính bùng nổ nhất, dường như tất cả các loại báo chí, tạp chí kinh tế tài chính thậm chí mấy trang web cũng đăng tải hàng trang dài về vụ việc này.

Hai anh em nhà họ Trương cho rằng hợp đồng chia chác di sản mà họ và Trình Tuệ Mai ký năm xưa là vô hiệu, và họ chưa nhận được mức bồi thường tương đương như trên hợp đồng, do đó yêu cầu tòa án thay đổi quyết định, lấy lại cổ phần của họ ở Thành Phương.

Ngoài ra, họ còn chỉ ra năm xưa Thành Phương bị Viên Cảnh Thụy khống chế, Viên Cảnh Thụy đã làm giả mạo giấy tờ khiến Thành Phương trở thành xí nghiệp có khoản tổn thất khổng lồ, gây ra thiệt hại cho bọn họ, bây giờ trên cơ sở lấy lại cổ phần, hai anh em họ Trương yêu cầu truy cứu trách nhiệm của Viên Cảnh Thụy, và đòi bồi thường với con số trên trời.

Tin tức tung ra, giá cổ phiếu của Thành Phương đương nhiên có biến động, đặc biệt là hôm đầu tiên khi hai anh em nhà họ Trương khởi kiện mức giá cổ phiếu trượt dài. Do hai anh em họ Trương yêu cầu trả lại cổ phần và cả phần cổ phần có liên quan tới cổ phần của Trình Tuệ Mai đã mất, mà số cổ phần này do mối quan hệ vợ chồng với Trình Tuệ Mai nên đều đã chuyển vào tay Viên Cảnh Thụy, do vậy phạm vi cổ phần của vụ án này quá rộng và phức tạp, một phần lớn cổ phần đều bị đóng băng. Đồng Tri Vy có thể cảm nhận được không khí hoảng loạn đang bao trùm khắp Thành Phương, bất luận là quản lý cao cấp hay nhân viên bình thường, thậm chí có người còn công khai nói mình đã tìm được đường rút, chuẩn bị nhảy việc.

Phòng pháp vụ trở thành nơi quan trọng nhất của công ty, Hạ Tử Kỳ liên tục xuất hiện trong văn phòng của Viên Cảnh Thụy, các cuộc họp nhỏ diễn ra bất kể ngày đêm. Phòng quan hệ công chúng cũng ra ngoài hết, bận tới mức cả khu văn phòng đều vắng tanh. Lòng người thấp thỏm lo âu, ngay cả Đồng Tri Vy cũng cảm thấy lo lắng, duy chỉ có một người không bị ảnh hưởng, đó chính là trung tâm của cơn bão – Viên Cảnh Thụy, anh vẫn xuất hiện ở công ty như bình thường, vẫn mỉm cười, không giống một bị cáo đang bị kiện và đối mặt với hàng đống rắc rối chút nào.

Sự việc xảy ra trong vài ngày đã có phản hồi. Viên Cảnh Thụy cung cấp được chứng cứ có lợi, và mời được mấy người già năm xưa cùng ký hợp đồng. Cuốn sổ sách cũ từ ngày Thành Phương bắt đầu thành lập cho tới khi Trương Thành Phương chết cũng được đưa ra trước tòa, chứng minh rõ tình hình kinh doanh và nợ nần khi đó của Thành Phương. Thậm chí anh còn mời được mấy người phụ trách của công ty làm phụ kiện điều hòa cùng hợp tác với Thành Phương năm xưa đến cùng làm chứng, chứng minh tình hình kinh tế năm đó và tình hình chính xác có liên quan tới công ty và việc xuất nhập khẩu.

Chứng cứ và tài liệu hai anh em nhà họ Trương đưa ra đã bị tìm ra lỗ hổng, ngay cả băng ghi âm hai anh em họ tiến hành lừa gạt Trình Tuệ Mai thế nào trong mấy năm qua cũng được tung ra. Ngôn ngữ thô tục và những gì nhắc tới trong băng ghi âm khiến luật sư biện hộ cho họ cũng phải lặng lẽ lắc đầu. Trương Đại Tài và Trương Đại Phong còn kêu gào trên tòa, chửi mắng luật sư đại diện cho Viên Cảnh Thụy là Hạ Tử Kỳ và phủ nhận những điều này, chỉ trích Viên Cảnh Thụy âm mưu giảo hoạt, lén lút ghi âm, lời trước lời sau đá nhau chan chát khiến quan tòa nghe không lọt tai, phiên tòa hôm đó tạm nghỉ, đợi thẩm tra chứng cứ và mở lại phiên tòa một lần nữa.

Các trang báo mạng và tạp chí tài chính đều đăng tải diễn biến cụ thể của vụ kiện, Đồng Tri Vy vốn cũng căng thẳng toát mồ hôi, sau đó mới dần dần thả lỏng được cơ thể.

Cô thấy thoải mái hơn vì thái độ đối mặt với sự việc của Viên Cảnh Thụy, thậm chí anh còn không cho cô theo ra tòa lần nào, khi ở bên cạnh cô anh cũng không nhắc tới chuyện này. Có hôm paparazzi của tạp chí tài chính kinh tế đứng vây kín ở cửa nhà hàng khi xe của anh tới, bút ghi âm mặc sức nhét vào khe hở cửa ô tô và hỏi dồn dập:

“Anh Viên, anh cảm thấy vụ kiện này có ảnh hưởng thế nào tới Thành Phương? Hợp đồng của Trình Tuệ Mai – vợ trước của anh và hai anh em họ Trương vô hiệu à? Có số liệu cho thấy trên thị trường cấp hai có người nhân cơ hội cổ phiếu của Thành Phương trượt giá và mua vào với số lượng lớn, anh cảm thấy âm mưu của họ là gì? Thành Phương có đối sách gì chưa?”. Hàng loạt câu hỏi đưa ra cứ thao thao bất tuyệt, nói được một nửa đột nhiên dừng lại rồi cả người nhào về phía cửa xe, giọng nói vô cùng kích động: “Cô gái ngồi bên cạnh anh là ai thế? Có phải là cô gái ở công ty anh không... a, micro của tôi... a a...”.

Viên Cảnh Thụy đột nhiên nâng kính cửa xe khiến chiếc bút ghi âm của vị phóng viên nọ không rút về kịp, suýt nữa bị rơi vào trong xe, sau đó Viên Cảnh Thụy mở cửa bước ra rồi đóng cửa xe rầm một cái.

Xe quả là loại xe tốt, cửa đóng một cái giống như ngăn cách hai thế giới, ngồi bên ghế phụ là Đồng Tri Vy, cô chưa bao giờ trải qua cảnh tượng như thế này, lúc micro đưa vào cô còn đờ cả người, bây giờ Viên Cảnh Thụy đã xuống xe, qua lớp cửa kính màu xanh cô dõi theo bóng lưng anh đứng bên thành xe, không biết đang nói gì với đám phóng viên nữa.

Nhưng chắc chắn có hiệu quả, bởi vì hai phút sau những người đó đã rời đi, điệu bộ ngượng ngập, vừa đi vừa cúi đầu, sắc mặt không tự nguyện chút nào.

Lúc vào trong xe, thấy Đồng Tri Vy đang tròn mắt nhìn mình Viên Cảnh Thụy liền bật cười, không chỉ cười anh còn đưa tay ra đặt vào phía sau phần gáy lộ ra ngoài tấm áo len mỏng của cô và khẽ ấn nhẹ một cái.

Hai người ở bên nhau đã gần một tháng, thời gian càng dài, Viên Cảnh Thụy càng quen với những động tác nhỏ thân mật này, anh thích ôm cô từ đằng sau khi ngủ, thích make love với cô vào buổi sáng, sau đó quần cô, không cho cô dậy, thích nắm một tay cô khi lái xe, thích hôn cô khi đợi đèn đỏ, còn thích chốc chốc lại ấn nhẹ gáy cô giống như cô là một loài thú nhỏ đáng yêu mà anh vô cùng yêu thích.

Mấy động tác ấy Đồng Tri Vy không thể nào kháng cự được, cô thích tất cả, cũng không muốn chống cự chút nào, giống như bây giờ chỉ một động tác nhỏ của anh cũng khiến sự căng thẳng vừa rồi của cô bay biến hết.

Tuy vậy mấy câu hỏi ban nãy của phóng viên cô đều nghe thấy hết và cảm thấy lo lắng, sự lo lắng này thể hiện rõ trên gương mặt cô, Viên Cảnh Thụy lái xe rời khỏi nhà hàng: “Không sao đâu, những gì cần chuẩn bị thì đã chuẩn bị xong từ sớm, nếu họ không lộ diện anh còn thấy kỳ lạ đó”. Nói xong anh hỏi lại cô: “Chúng mình về ăn cơm nhé? Nếu em có hứng đọc đường anh sẽ kể lại chuyện này cho em nghe”.

Cô gật đầu hỏi anh: “Tại sao anh không lo lắng gì thế? Anh đã sớm biết hai anh em họ sẽ khởi kiện anh à?”. Giọng nói của cô có phần ngạc nhiên.

Ngày trước Đồng Tri Vy chưa bao giờ hỏi thẳng anh những câu hỏi như thế này, không phải cô không muốn hỏi chuyện liên quan tới vụ kiện, nhưng cô hi vọng anh sẽ nói cho cô khi vui vẻ, giống như bây giờ.

Quả nhiên sau đó Viên Cảnh Thụy đã kể lại đơn giản sự việc cho cô nghe, đầu tiên anh kể lại việc bà Viên đột nhiên bị bắt cóc, Đồng Tri Vy vẫn còn ấn tượng sâu sắc về việc này, những chuyện xảy ra buổi tối hôm cô cùng Viên Cảnh Thụy tới bệnh viện đường như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua.

Viên Cảnh Thụy nói hôm xảy ra sự việc anh đã điều tra ra hai anh em nhà họ Trương không tránh khỏi có liên quan, hai anh em họ không phải đồ ngốc, nếu đằng sau không có người chống lưng thì tuyệt đối không dám làm mấy việc lấy trứng chọi đá như thế, vì vậy anh còn điều tra tất cả mọi người có tiếp xúc với anh em họ trong quãng thời gian đó.

“Đằng sau họ có người khác?”. Đồng Tri Vy nói.

Anh vừa lái xe vừa quay sang nhìn cô, mấy giây sau mới nói: “Em muốn biết không?”.

Đồng Tri Vy suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên khẽ rung mình.

“Em cũng đoán ra rồi à?”. Viên Cảnh Thụy đưa tay phải nắm chặt tay trái của cô, cảm thấy tay cô lạnh toát và nắm chặt lấy tay mình, anh mới nói: “Chính là Ôn Bạch Lương, từ năm ngoái cậu ta đã bắt đầu liên lạc với hai anh em họ Trương, hai tên đó sau đó chạy tới Thâm Quyển cũng là do Ôn Bạch Lương đưa đi, hơn nữa còn che giấu bọn họ”.

“Ôn Bạch Lương...”. Đồng Tri Vy thốt lên cái tên này đầy cay đắng. Trong giây lát cô nhớ lại rất nhiều chuyện, nhớ lại cảnh Ôn Bạch Lương đột ngột xuất hiện trong ngõ nhỏ nhà cô, nhớ tới anh ta ba, bốn lần muốn cô rời khỏi Viên Cảnh Thụy, nhớ lại những lời chất vấn của anh ta ở buổi trao giải: “Lẽ nào em thực sự đi theo Viên Cảnh Thụy rồi sao?”.

Đồng Tri Vy luôn tưởng rằng những gì Ôn Bạch Lương đã làm là do anh ta vẫn ôm hi vọng có phần không thực tế với cô, nhưng cô không thể ngờ được rằng anh ta lại có quan hệ với anh em nhà họ Trương.

“Đương nhiên rồi, dựa vào một mình cậu ta thì không thể nào làm được nhiều chuyện như vậy”. Một tay Viên Cảnh Thụy vẫn tiếp tục lái xe, mắt nhìn về phía trước: “Hai tên vô dụng nhà họ Trương cùng lắm chỉ là hai thằng hề nhảy nhót, mục đích chính của họ là nhân cơ hội giá cổ phiếu thấp nhảy vào mua cổ phiếu của Thành Phương, chuyện này chỉ có người đàn bà họ Đới mới làm được”.

“Vậy chị ta làm thế có ảnh hưởng tới công ty không?”. Đồng Tri Vy nín thở hỏi.

Viên Cảnh Thụy lắc đầu rồi quay sang nhìn cô. Ban nãy nghe Đồng Tri Vy nhắc tới tên Ôn Bạch Lương anh cảm thấy không thích chút nào, đây cũng là một trong những nguyên nhân từ trước tới giờ anh không muốn nhắc tới chuyện này với cô. Cô đã từng là người phụ nữ của cậu ta, anh hi vọng khi ở bên anh cô sẽ thoải mái vui vẻ, không có phiền não. Người đàn ông nào cũng không hề muốn người phụ nữ của mình suốt ngày lo lắng, sợ hãi, đặc biệt là vì mình. Đương nhiên, anh không hi vọng cô nhớ tới một người đàn ông khác, bất luận là vì nguyên nhân gì đi chăng nữa.

Nhưng Đồng Tri Vy sau khi kinh ngạc đã mau chóng quên đi Ôn Bạch Lương, phản ứng của cô khiến anh dần dần vui lên, anh nói tiếp, giọng rất ấm áp: “Anh nói rồi, những chuyện này anh đã có chuẩn bị từ sớm, dựa vào chị ta sao? Có mua cổ phiếu thể nào đi nữa cũng không đạt tới mức có thể ảnh hưởng tới anh”.

“Nếu như chị ta liên thủ với người khác thì sao? Công ty mình bây giờ tung cổ phiếu ra thị trường rồi, nếu chị ta mua chuộc các đại cổ đông khác thì sao...”.

Đồng Tri Vy đăng ký thi cao học chuyên ngành tài chính, một năm qua đi theo Viên Cảnh Thụy nhiều nên có nhiều việc chưa tự mình trải qua nhưng cũng nghe nhiều trên giảng đường, trong trường hợp như thế này có lo lắng cũng chuyên nghiệp hơn người bình thường nhiều.

Anh nhìn cô tỏ ý khen ngợi rồi gật đầu: “Tử Kỳ cũng nghĩ thế, hiện nay phần lớn cổ phần trong công ty vẫn trong tay anh, trong tay một vài cán bộ EMT cũng có một ít, có điều rất ít, nhiều hơn chút là Lâm Ân. Trong đợt roadshow Lâm Ân có đặt vấn đề tăng cao đầu tư với anh, còn đòi chuyển nợ thành cổ phần trong vòng một năm nhưng anh đã từ chối. Trong tay Lâm Ân có chưa tới 15% cổ phần, căn bản không thể uy hiếp được. Nếu hai anh em họ Trương không ngu thế, cứ đợi đến khi cổ phiếu công ty ra thị trường rồi mới đột nhiên gây chuyện, vụ kiện này có thể kéo dài rất lâu để Đới Ngải Linh có cơ hội tìm người liên thủ, nhưng hiện tại...”.

Viên Cảnh Thụy kéo dài âm cuối khiến Đồng Tri Vy đang tập trung nghe cũng phải truy hỏi: “Hiện tại thì thế nào?”.

Anh mỉm cười rồi đưa tay bóp nhẹ gáy cô, âu yếm nói: “Vụ kiện này sẽ kết thúc nhanh thôi, yên tâm đi”.

4

Đúng như Viên Cảnh Thụy đã nói, vụ kiện của hai anh em nhà họ Trương mau chóng thất bại trước những chứng cứ xác thực và nhân chứng đông đảo, vụ án kết thúc rất nhanh, giống như một cơn mưa rào, bắt đầu bằng việc mây đen ngợp trời nhưng sấm chớp thì to mưa thì nhỏ, mau chóng qua đi. Sau đó ngay cả việc hòa giải ngoài tòa án cũng bị Viên Cảnh Thụy từ chối, không những không có khả năng bồi thường dân sự mà phía Viên Cảnh Thụy còn có quyền kiện ngược lại, bất cứ lúc nào cũng có thể kiện bọn họ tội vu oan và cố ý xâm hại công ty, đòi bồi thường tài sản.

Không đợi tới hôm sau tòa tuyên bố kết quả đã quá rõ ràng, sáng sớm hôm đó Ôn Bạch Lương tức giận gào lên trong biệt thự sang trọng: “Bây giờ làm thế nào, em nói không cần lo lắng nhưng bây giờ em thấy đấy, anh đã sớm bảo là hai tên đần độn đó sẽ làm hỏng việc”.

Lúc nói chuyện trên người anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, chiếc quần thể thao màu xám trễ xuống dưới eo, chiếc laptop mỏng vừa xem tin tức bị vứt xuống một đầu ghế sofa chòng chành ở đó, có cảm giác có thể rơi xuống đất ngay sau đó.

Đới Ngải Linh mặc áo ngủ tơ tằm tay cầm cốc cà phê bước tới và ngồi xuống sofa, sau khi cầm máy tính lên xem, chị thông thả uống một ngụm cà phê, bình tĩnh nói: “Cũng không sao, cổ phiếu lại tăng nhanh thế, chúng ta cũng kiếm được”.

Ôn Bạch Lương thở không ra hơi: “Nhưng chúng ta mới mua được bao nhiêu? Vụ kiện sập rồi, Viên Cảnh Thụy đã có chuẩn bị từ sớm, cũng chỉ có vài người bỏ đi mà mới bỏ đi đã hối hận, vốn không để cho chúng ta kịp ra tay, bây giờ giá lại tăng rồi số vốn chúng ta chuẩn bị rõ ràng không đủ”.

Đới Ngải Linh cười: “Sẽ còn giảm xuống, yên tâm đi, việc em bảo anh sắp xếp anh cứ theo đó mà làm là được rồi”.

Ôn Bạch Lương chau mày: “Còn có việc gì mà anh không biết?”.

Chị không trả lời mà chỉ vươn vai một cái: “Hôm nay anh có việc gì không?”.

Anh âm thầm nghiêng rằng nhưng ngoài mặt không dám tỏ thái độ bất mãn, Đới Ngải Linh luôn luôn giấu nghề khiến anh hận lâu lắm rồi, cho dù bây giờ hai người đã bước sang một giai đoạn khác.

Sáng sớm sau đêm đó ở Hồng Kông anh đã cầu hôn với chị, chị không có ý kiến gì mà nửa cười nửa không nhìn anh, khiến lưng anh toát mồ hôi.

Một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, cho dù chị có tốn công chăm sóc thể nào đi chăng nữa thì sau một đêm tổn hao sức khỏe như vậy, mọi dấu vết của tuổi tác đều hiện rõ mòn một trong buổi sáng sớm, nhưng anh vẫn không rời ánh mắt, lúc nói “lấy anh nhé” anh còn bị cảm động bởi chính giọng của mình.

Anh bắt đầu hối hận trước ánh mắt nửa cười nửa không của chị, cảm thấy mình đã không chọn đúng thời cơ, vì quyết định này mà anh cả đêm không ngủ, anh tin chắc rằng lúc đó cái mặt mình không thể tệ hơn được nữa. Có lẽ anh nên tìm cơ hội tốt hơn.

Nhưng sau đó chị đã trả lời anh, giống như trả lời một chuyện vô cùng nhỏ nhặt.

Chị nói: “Được thôi”.

Ôn Bạch Lương sững lại, cũng may anh không quên ôm và hôn chị. Mọi việc quyết định như thế, bữa sáng hôm đó Đới Ngải Linh một tay cầm dao một tay cầm nĩa chậm rãi cắt miếng trứng ốp lết và nói với anh, luật sư của chị cần có thời gian để sắp xếp hợp đồng hôn nhân, hỏi xem anh cần gì thì cứ đề đạt.

Chị còn nói đây là lần thứ ba kết hôn, chị thấy không cần phải làm to làm gì, nếu anh cần gì thì cứ nghĩ cho kỹ rồi đưa ra một thể, hợp đồng không thể nhanh chóng đưa ra được nên hai người có nhiều thời gian để bàn bạc.

Anh ngồi đối diện với chị, lặng lẽ nghe và cảm thấy mình như một tên ngốc.

Từ trước tới giờ anh luôn hận Viên Cảnh Thụy, cảm giác hận thù này bắt nguồn từ việc Viên Cảnh Thụy có được Đồng Tri Vy, hơn nữa Viên Cảnh Thụy còn có tất cả.

Anh cảm thấy mình và Viên Cảnh Thụy chẳng có gì khác nhau, nếu cho anh cơ hội anh cũng có thể có được mọi thứ như người đàn ông đó. Tại sao khi anh ta cần nhất lại gặp phải một người đàn bà ngu ngốc kết hôn với anh ta, cùng anh ta chia sẻ tài sản, không đưa ra bất cứ yêu cầu gì cả, và còn trùng hợp đến mức chết ngay ba ngày sau khi kết hôn. Còn anh lại gặp phải Đới Ngải Linh, ngoài những lúc tình say ý loạn trên giường ra, trong bất kể lúc nào cũng giống như một cỗ máy tính vi được kết nối từ nhiều chiếc máy tính, mỗi một thớ thịt trên người đều đầy toan tính, mỗi một thớ đều phát ra tín hiệu “Trừ phi tôi tình nguyện cho anh, ngoài ra đừng mong lấy được bất cứ thứ tốt đẹp không thực tế nào khác”.

Anh lại còn hoang tưởng nghĩ tới việc dùng hôn nhân để khống chế người phụ nữ này chứ, lúc chị nói tới hợp đồng trước khi kết hôn Ôn Bạch Lương còn tưởng Đới Ngải Linh dùng cách khác để làm nhục anh, khiến anh biết người phụ nữ này sớm đã nhìn thấy tình ý giả tạo của mình, nhìn thấy sự chờ đợi bần thiêu nhất trong nội tâm anh.

Anh nghĩ thế, mắt tối sầm lại, anh lại nghe thấy tiếng mình vang lên pha lẫn cảm giác cam chịu: “Tùy em thôi, những gì muốn nói anh đều nói rồi, em không muốn kết hôn cũng được, dù sao anh cũng không rời xa em được”.

Chị lại im lặng, một lúc sau Ôn Bạch Lương nghe thấy tiếng dao nĩa nhẹ nhàng đặt xuống đĩa, sau đó Đới Ngải Linh đứng dậy đi tới trước mặt anh, đặt tay mình vào tay anh.

Anh ngỡ ngàng ngẩng đầu lên nhìn thấy chị mỉm cười và cúi đầu nói với anh: “Biết rồi, ngốc ạ, nhẫn mua cái tốt một tí, dù sao anh cũng được coi là có nhiều tiền đấy”.

Chị nói thế cũng không hề khiến anh cảm thấy thoải mái hay vui vẻ gì cả. Nhẫn đương nhiên là sẽ mua, bây giờ đang đeo trên tay Đới Ngải Linh rồi, nhưng không phải ở ngón áp út mà đeo ngón giữa, hợp đồng hôn nhân cũng đang từ từ tiến hành, Ôn Bạch Lương đã nhìn qua bản phác thảo, điều kiện rất hậu đãi, dựa vào thời hạn kết hôn cũng có nhiều điều khác nhau, thời gian càng dài càng hậu đãi, nhìn có vẻ hấp dẫn nhưng tuyệt đối không phải thứ anh muốn.

Anh còn tưởng người phụ nữ này yêu anh, không phải có người nói khi một người phụ nữ yêu một người đàn ông thì người đó sẽ sống chết, hi sinh tất cả vì người đàn ông đó sao? Bây giờ xem ra anh không bao giờ nhìn thấu được Đới Ngải Linh, bất luận từ góc độ nào đi chăng nữa.

“Em vốn không hề coi anh là người nhà”. Cuối cùng Ôn Bạch Lương không nhịn được nữa bèn gào lên.

Chị chậm rãi đáp: “Việc này can hệ quan trọng, cũng không thích hợp để anh tham gia”.

“Tại sao?”. Anh nghiêng rằng: “Chúng ta sắp kết hôn rồi, còn chuyện gì anh không thể biết? Còn chuyện gì anh không thể tham gia?”.

Chị im lặng một lúc rồi ngẩng đầu lên, ngồi thẳng người như muốn gần gũi anh hơn, giọng nói trở nên yếu đuối.

“Việc này có liên quan tới Đồng Tri Vy, em nghĩ rất lâu rồi, anh không nên tiếp xúc với cô ta thì hơn”.

Ôn Bạch Lương sững người.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng Đới Ngải Linh lại dùng giọng nói yếu đuối thế này để nhắc tới Đồng Tri Vy với anh, về quá khứ của anh và Đồng Tri Vy chị luôn tỏ thái độ khinh miệt, lạnh lùng thậm chí không thêm quan tâm, giống như Đồng Tri Vy chỉ là một nhân vật không đáng nhắc tới.

Cảm giác mông lung trong đêm ở Hồng Kông lại quay về, anh đã từng đột ngột có cảm giác không chế được chị, thậm chí có thể thay thế được chị, cảm giác ấy khiến sáng hôm sau anh cầu hôn Đới Ngải Linh, cảm giác ấy trong khoảnh khắc khiến anh cảm thấy cơ thể tràn đầy sức sống.

Anh tiến lên một bước, ngồi xuống bên Đới Ngải Linh và nắm tay chị, giọng nói pha ý cười: “Em ghen rồi?”.

Chị đỏ bừng mặt và quay đi.

Anh dịu dàng nói: “Ngải Linh, em thực sự nghĩ anh vẫn chịu ảnh hưởng của cô ta sao?”.

“Cũng không phải...”. Chị lên tiếng không được tự nhiên lắm, cố gắng giữ thái độ bình tĩnh nắm giữ mọi chuyện trong tay nhưng rất không thành công, cuối cùng chị thở dài, nói: “Được rồi, chuyện là thế này...”.

5

Buổi tối hôm trước phiên tòa thứ hai của vụ kiện hai anh em nhà họ Trương, Đồng Tri Vy vừa về tới nhà đã bị bố mẹ “bao vây” trong phòng khách nhỏ.

Mẹ cô cầm chặt tay cô, sắc mặt lo lắng nói: “Tri Vy, hàng xóm nói công ty con xảy ra chuyện rồi, đang bị kiện cáo, chuyện là thế nào thế? À còn bố Lê Minh cạnh nhà ta nói con và tổng giám đốc đang yêu nhau, có phải thật không? Sao con không nói gì với bố mẹ thế?”.

Hai mắt của mẹ Tri Vy đều không nhìn thấy, bình thường chỉ nghe đài, xem ti vi cũng chỉ nghe tiếng, mặt trời nắng đẹp thì ra ngoài đầu ngõ ngồi nói chuyện với mấy bà hàng xóm, Đồng Tri Vy không ngờ tin tức lại mau chóng tới tai mẹ cô thế này, bỗng chốc không biết phải chống đỡ thế nào.

Bố cô ngồi bên định nói lại thôi, muốn lên tiếng nhưng lại có điều băn khoăn, Đồng Tri Vy vừa nhìn bố vừa an ủi mẹ: “Công ty không sao đâu ạ, mẹ thấy đây công ty nào chả phải kiện cáo vài lần? Còn về sắp con...”.

Gương mặt gầy gò của bà Đồng lo lắng nói: “Tổng giám đốc con... Tri Vy à, có phải con không đồng ý, người ta nói công ty nào cũng có cái gì ngấm, ngấm... con lại đột nhiên thăng chức nữa”.

Không biết người ta đã đồn cô với Viên Cảnh Thụy thế nào nên Đồng Tri Vy cũng cuống lên: “Không có, mẹ, con và tổng giám đốc Viên... con và Viên Cảnh Thụy không phải thế, anh ấy đối xử với con rất tốt”. Nói xong mặt cô ửng hồng, đáng tiếc bà Đồng không nhìn thấy.

Hai mẹ con cầm tay nhau nói chuyện một hồi, bà Đồng cũng dần dần an tâm hơn, sau đó thở dài lau nước mắt: “Cuối cùng cũng có người biết con tốt, cũng có... người như thế”. Nói xong bà lại chau mày: “Mà gia cảnh nhà người ta thế nào? Liệu có chê nhà ta không?”.

“Được rồi, được rồi, để cho con nó nghỉ ngơi một chút, bà cũng đừng lo lắng nhiều như thế, chuyện gì cũng cứ từ từ, không phải hai đứa nó mới bắt đầu sao? Đợi khi nào người ta tới nhà mình thì bà hẵng lo mấy chuyện đó. Bà đi nghỉ đi, lát nữa ra ăn cơm”.

Bố cô vào bếp từ ban nãy bây giờ thò đầu ra nói, rồi gọi cô: “Tri Vy, con vào giúp bố một tay”.

Đồng Tri Vy đáp lại một tiếng rồi quay người đi vào bếp, bố cô đeo tạp dề đang bận rộn trước bếp. Đồng Tri Vy vào trong bếp rồi đến bên cái thớt gỗ tiếp tục cầm dao bổ nốt quả cà chua mới bổ được một nửa.

Trong bếp vang lên tiếng dao thái xuống mặt thớt một cách đơn điệu, còn cả tiếng đánh trứng của bố cô nữa, một lúc sau mới có người lên tiếng.

Là tiếng ông Đồng gọi Tri Vy một tiếng: “Tri Vy...”. Tiếng gọi có phần ngập ngừng.

“Bố, bố muốn nói gì với con à”. Cô vẫn tiếp tục thái rau, cà chua đã thái xong, giờ cô đang thái rau cần.

“Chuyện này...”. Ông Đồng vẫn có chút chần chừ, dường như không biết nên nói từ đâu, một tay khẽ đưa lên vò đầu, mớ tóc bên dưới những ngón tay đều đã bạc trắng. Nhưng cuối cùng ông vẫn nói: “Lần trước bố đưa mẹ đi khám bệnh, bác sĩ có nói với bố chút chuyện”.

“Bác sĩ đã nói gì ạ?”. Đồng Tri Vy bắt đầu lo lắng.

“Không có gì, không có gì, là chuyện phẫu thuật của mẹ con thôi”.

Năm xưa mẹ Đồng Tri Vy do bị cận thị nặng dẫn tới giác mạc bị bong gây ra mù lòa, khi đó bệnh viện chưa có cách giải quyết tốt hơn, hướng hồ với tình hình gia đình Đồng Tri Vy lúc đó khoản phí điều trị trở thành một khoản vô cùng lớn, không thể trông ngóng ở đâu được. Bác sĩ cũng nói rõ, cho dù làm phẫu thuật thì với trình độ y học trong nước như hiện nay khả năng thành công rất nhỏ, sau đó mọi việc bị kéo dài tới bây giờ. Mấy năm qua cô và bố chưa bao giờ từ bỏ hi vọng, nhưng thời gian giác mạc bị bong kéo dài càng lâu thì hi vọng càng nhỏ, đặc biệt là bệnh tình phức tạp như của mẹ cô.

Theo như lời bác sĩ thì giác mạc của bà Đồng đã bong lâu như thế, dính vào thủy tinh thể giống như chiếc áo nhả nhúm, như vậy càng khó hồi phục, chỉ có thể kết hợp thay thủy tinh thể và phục hồi vị trí của giác mạc thì mới có thể chữa trị được, hơn nữa yêu cầu thiết bị kỹ thuật làm phẫu thuật này rất cao, cần có thiết bị đặc biệt và hộ lý sau phẫu thuật, nói đi nói lại vẫn nhấn mạnh một câu, tốt nhất là ra nước ngoài điều trị, tỉ lệ thành công cao hơn nhiều, nguy hiểm sẽ ít đi.

Kết luận này khiến Đồng Tri Vy cảm thấy nản lòng, ai chẳng muốn mẹ mình được điều trị tốt nhất, nhưng ra nước ngoài làm phẫu thuật ư? Cho dù Đồng Tri Vy vất vả kiếm tiền mấy năm qua, cho dù gia đình Đồng Tri Vy luôn tiết kiệm, nhưng một khoản tiền lớn như vậy vốn không phải là việc mà gia đình bình thường có thể gánh được.

“Bác sĩ nói có người đồng ý trả tiền để mẹ con ra nước ngoài chữa trị”. Ông Đồng lại vò đầu rồi mới nói hết câu.

“Ai?”. Đồng Tri Vy vội hỏi, trong đầu không tránh khỏi nghĩ tới Viên Cảnh Thụy.

Anh có hỏi cô về bệnh tình của mẹ cô, nhưng Đồng Tri Vy chưa bao giờ nói tới tình hình bệnh tật của mẹ với ai cả, cô không muốn người khác vì thế mà nhìn mình với ánh mắt thương hại, ngay cả Viên Cảnh Thụy cô cũng chưa từng nói.

Trước đây thỉnh thoảng anh có đưa cô về nhà, nhưng thường dừng ở đầu ngõ, chưa khi nào cùng cô bước vào nhà, nhưng mấy hôm trước đột nhiên anh có nói với cô về chuyện bảo bố mẹ cô chuyển nhà.

“Nói chung cũng nên để người nhà em sống thoải mái một chút, để anh làm là được rồi, không liên quan tới em”.

Lúc đó cô đỏ khốc đỏ cười, nói: “Sao lại không liên quan tới em, đó là bố mẹ em”.

Viên Cảnh Thụy định nói gì nữa nhưng Đồng Tri Vy không cho anh cơ hội nói tiếp: “Từ trước tới giờ em luôn cố gắng hết sức để bố mẹ sống tốt, gia đình em chưa từng nghĩ tới việc nhờ người khác giúp đỡ”.

Lúc đó anh lại nheo mắt và tỏ thái độ không vui, khiến cô cảm thấy có lỗi, bất giác giọng cô dịu xuống giải thích: “Xin lỗi mà, em chỉ không muốn bố mẹ giạt mình vì anh thôi, chúng ta... cũng chưa tới lúc đó”.

Anh liền nói: “Vậy khi nào mới tới lúc đó?”.

Cô cứng họng không biết mình vừa nói gì nữa.

Nói chung, cô hiểu thói quen của Viên Cảnh Thụy, anh không bao giờ đối xử tệ với những người xung quanh anh, đặc biệt là những người anh quan tâm. Nhưng với những thói quen mà anh đối xử với các cô gái bên anh trong quá khứ, Đồng Tri Vy luôn tìm cách từ chối bất cứ món quà đắt tiền nào của Viên Cảnh Thụy tặng.

Điều này khiến cô chẳng khác gì với những người phụ nữ đó cả, mà điều cô quan tâm nhất chính là điểm này.

Cô, Đồng Tri Vy, rất khó để yêu một người đàn ông, càng khó để chấp nhận một người đàn ông, nhưng nếu cô yêu người ấy và chấp nhận anh thì điều cô chờ đợi chính là ở bên nhau lâu dài, chứ không phải cả hai tình nguyện ở bên nhau trong lúc cao hứng.

Xa xỉ phẩm, quà tặng, thậm chí là nhà cửa, những thứ này không phải thứ cô muốn, cô muốn mối quan hệ giữa cô và Viên Cảnh Thụy được xây dựng trên nền tảng tình cảm, cũng chỉ có tình cảm là thứ cô cảm thấy cần, nếu không phải tình cảm thì chỉ là sự ngã giá, dù đồ vật đắt thế nào đi nữa cũng không đáng để cô dùng tình cảm của mình đánh đổi.

Do sợ cái nhìn lệch lạc của người khác nên cho tới bây giờ Đồng Tri Vy vẫn chưa nhận bất cứ món quà nào Viên Cảnh Thụy tặng.

Nhưng nếu anh đã làm gì đó mà cô không hề biết thì sao?

Nghĩ tới đây Đồng Tri Vy liền lo lắng đặt dao xuống hỏi: “Bố, bố nhận lời người ta chưa?”.

Bố Đồng Tri Vy lắc đầu: “Đương nhiên là chưa, ngay cả bác sĩ cũng không nói tiền này ai trả thì bố làm sao dám đồng ý chuyện trên trời rơi xuống này, đây là chuyện lớn đấy”.

“Vậy con ra ngoài gọi điện đã”. Nói xong Đồng Tri Vy vội vàng rời khỏi bếp về phòng gọi điện thoại, vừa cầm điện thoại lên nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không thỏa đáng, cô cầm túi đứng dậy nói: “Con ra ngoài một chút rồi về ngay”, sau đó ra khỏi nhà.

Ra khỏi cổng Đồng Tri Vy mới gọi điện thoại.

Không gọi được.

Cô chau mày, rồi ấn tiếp hai số khác của Viên Cảnh Thụy. Đầu bên kia báo máy bận, cô hơi ngạc nhiên, trong lòng có cảm giác lo lắng, cô mím môi ấn lại số đầu tiên nhưng dường như cùng lúc đó có cuộc gọi đến.

Là điện thoại của Tề Đan Đan, vừa nói nhanh vừa nói gấp, giọng cũng lạc đi: “Tri Vy, trên mạng đang điên cuồng truyền nhau chuyện về Trình Tuệ Mai, em đọc chưa? Em đọc chưa?”.

“Chuyện gì?”. Đồng Tri Vy vội vã đáp, ngoài tiếng Tề Đan Đan vang lên trong điện thoại chốc chốc lại vang lên tiếng báo tin nhắn, dường như đột nhiên cả thế giới đang tìm cô!

“Trời ơi, sao em không biết gì thế hả?”. Tề Đan Đan dường như đang giậm chân ở đầu dây bên kia: “Mau đi đọc đi, ai ai cũng nói Trình Tuệ Mai bị bệnh AIDS, nơi đầu tiên đăng tin là báo tài chính, ngay cả báo cáo sức khỏe cũng đăng lên rồi, cả di thư của chị ấy nữa”.

Đồng Tri Vy nghe thấy bệnh AIDS giống như bị một tảng đá đè trúng người, cả người như mụ đi, Tề Đan Đan vẫn đang nói: “Không biết ai có dã tâm muốn đập đổ Viên Cảnh Thụy nữa, in bao nhiêu bản ngay cả hiệp hội thương mại Chiết Giang chỗ chị cũng nhận được, còn yêu cầu bên chị hủy bỏ tư cách hội viên của anh ấy nữa”.

Đồng Tri Vy chỉ biết “á” lên một tiếng.

“Không phải em và Viên Cảnh Thụy đang yêu nhau sao? Chuyện di thư anh ấy có nói với em không? Ờ, Tri Vy, Tri Vy?”. Giọng Tề Đan Đan giống như chiếc chùy giáng xuống từng nhát một.

Cô cố gắng lắm mới kiềm chế để giọng mình không phát run lên: “Em đang nghe đây”.

Trước khi lên tiếng Tề Đan Đan chần chừ một hồi nhưng vẫn mau chóng kể hết câu chuyện cho cô nghe: “Trong phần di thư có nói, Viên Cảnh Thụy lấy bệnh của Trình Tuệ Mai để ép buộc chị ấy, ép chị ấy kết hôn với mình, hơn nữa chị ấy còn viết, còn nghi ngờ anh ấy...”. Nói đến đây Tề Đan Đan mím môi, không chừng còn giậm chân mấy cái: “Nghi ngờ anh ấy sẽ giết chị ấy”.

Chú thích:

(15) Tam giác Trường Giang: Bao gồm vùng Đông Nam tỉnh Giang Tô, thành phố Thượng Hải và vùng Đông Bắc tỉnh Chiết Giang (ND).

13. Chương 13: Luôn Có Một Người

Luôn có một người khiến bạn không thể buông; Luôn có một người khiến bạn muốn ở lại.

1

Đồng Tri Vy không thể liên lạc được với Viên Cảnh Thụy, sắp bước sang tháng tư những cơn gió đêm đã không còn lạnh nữa, nhưng cô vẫn toát mồ hôi lạnh khi đứng dưới phố đêm Thượng Hải sáng đèn, sau khi đôn đáo ngược xuôi tìm kiếm trong tuyệt vọng.

Cô tới văn phòng của Viên Cảnh Thụy ở công ty, tới nhà anh ở trong nội thành và ngoại ô, thậm chí còn tới nhà mẹ anh, nhưng tất cả mọi nơi đều không có, ngay cả bà Viên cũng không thấy đâu, căn nhà đá kiểu cổ tối đen, giống như trái tim cô vậy.

Trong túi Đồng Tri Vy luôn mang theo Ipad 2 để xử lý những công việc đột xuất, trên đường đi cô có lên mạng lướt web, Tề Đan Đan nói không sai chút nào, tin tức gây shock đột ngột này dường như bao phủ khắp nơi, tin tức tung ra đã được truyền đi lên tới hàng vạn bài và con số đang không ngừng tăng lên.

Cô vẫn không thể liên lạc với Viên Cảnh Thụy, anh giống như nước đột ngột bốc hơi, càng khiến cô hoảng sợ thêm, ngoài ra vô số cuộc điện thoại gọi vào máy cô, dường như tất cả những người quen biết cô đột nhiên lộ diện, mỗi người đều có vô vàn lời muốn nói với cô vậy.

Nhà cô cũng gọi điện thoại tới, nhưng bố cô gọi hỏi cô khi nào về nhà ăn cơm. Đồng Tri Vy nói có việc gấp phải tăng ca nên không thể về nhà ăn cơm được, tối nay có thể về rất muộn. Giọng bố cô có vẻ nghi ngờ nhưng ông vẫn thở dài và cúp máy, không truy hỏi thêm nữa.

Đầu máy bên này Đồng Tri Vy cảm thấy thật may mắn vì bố mẹ cô không lên mạng bao giờ, tin tức đáng sợ này chưa truyền tới tai họ nhanh như vậy được.

Điện thoại vẫn không ngừng báo có tin nhắn, sau khi ảnh hẹn hò của cô và Viên Cảnh Thụy được tung ra, tất cả những người quen biết cô đều nhiệt tình liên lạc với cô một lần, nhưng lúc đó Viên Cảnh Thụy đang đưa cô đi chơi khắp nơi nên không có tín hiệu di động, vì vậy chuyện đó không để lại rắc rối hay điều gì đáng nhớ trong cô, nhưng lần này không như thế.

Cho dù sau khi Tề Đan Đan gọi điện tới Đồng Tri Vy đã chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, nhưng cô vẫn không ngừng gọi điện cho Viên Cảnh Thụy, điện thoại liên tục nhận được thông báo chế độ nhận tin nhắn thoại, sau đó nhắc nhở sắp hết pin, và chẳng bao lâu sau máy tự động tắt.

Hai tay cô nắm chặt chiếc điện thoại màn hình đã tối đen, lòng nặng trĩu, nặng như bị chìm xuống dòng nước lạnh buốt, như chìm trong biển đêm đen tối của núi băng đang tan.

Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, cô không tin anh không nghe điện thoại của cô – nếu như anh có thể.

Đồng Tri Vy rùng mình, cô đứng trên phố lớn, dòng người qua lại không ngớt, Thượng Hải là thành phố không đêm, mọi thứ trong đêm xuân đều sáng sủa dưới những ngọn đèn huy hoàng. Chỉ có mình cô lặng lẽ đứng sững lại, cô độc, mặc cho bóng mình bị vô số bước chân của những người xa lạ giẫm lên.

Vai cô lại bị người ta đụng phải, khách qua đường ném lại một câu “xin lỗi”. Đồng Tri Vy cúi đầu tháo điện thoại, lấy cục pin ra rồi lại lắp vào, khởi động lại máy.

Màn hình sáng, vạch pin cuối sắp hết liên tục nháy đỏ, cô tiếp tục ấn gọi cái số điện thoại mà cô đã gọi không biết bao nhiêu lần, sau mấy tiếng tút tút đơn điệu vẫn là tiếng báo để lại tin nhắn thoại, cô bắt đầu nói: “Cảnh Thụy, em vẫn luôn tìm anh, điện thoại sắp hết pin rồi, em ở Cổ Bắc đợi anh trở về”.

Điện thoại lại tự động tắt máy, cũng không rõ mấy lời của cô đã được lưu vào hộp tin nhắn thoại chưa, cô nhìn màn hình đen ngòm, đột nhiên có cảm giác muốn nói chuyện với anh vô cùng.

Làm thế nào bây giờ? Cô vẫn còn bao nhiêu điều muốn nói với anh, cô muốn nói với anh rằng cô luôn tin tưởng anh, muốn nói cô nguyện cùng anh đối mặt với tất cả những chuyện đã xảy ra và những chuyện có thể xảy ra, bất kể chúng có tồi tệ thế nào đi chăng nữa. Đáng tiếc điện thoại hết pin, cô không kịp nói gì nữa.

Mọi lời đều không kịp nói.

Đồng Tri Vy trở về căn hộ quen thuộc ở chung cư.

Một tiếng trước cô đã tới đây một lần, cửa vẫn đóng kín, bên trong im lặng như tờ, khách ở khu chung cư này không nhiều, tầng Viên Cảnh Thụy ở chỉ có hai hộ gia đình, một hộ luôn để nhà trống, chưa bao giờ thấy người ra vào, cô ấn chuông cửa nhưng không ôm quá nhiều hi vọng, vẫn không có ai lên tiếng.

Đồng Tri Vy thở dài, cảm giác mệt mỏi khiến cô không đứng vững nữa. Cô có thể vào căn hộ này, Viên Cảnh Thụy đưa cho cô mấy hôm trước, nhưng chạy ra ngoài vội quá nên cô đã để quên ở nhà. Cô cũng không muốn quay về lấy, ngược nhìn camera ngoài hành lang cô ngấm ngấm một chút rồi quay người bước ra cầu thang bộ và ngồi nghỉ ở đó.

Cô không muốn thấy năm phút sau bảo vệ đi lên hỏi cô tại sao không mở cửa vào nhà.

Cầu thang vắng tanh vắng ngắt, giống như cả thế giới chỉ còn lại mình cô, điện thoại hoàn toàn không thể phát huy được chức năng của mình, không thể nào sáng nữa, sẽ không còn ai làm phiền cô nữa, cũng không có ai tìm được cô nữa – trừ người cô muốn gặp ấy. Cô cảm thấy lạnh. Cầu thang bộ có ánh đèn trắng mờ mờ đục đục, mặt đất và cầu thang đều được lát đá cẩm thạch sáng bóng. Cô cúi đầu nhìn xuống đất, mặt đất phản chiếu rõ ràng hình bóng cô, khom lưng bó gối, hay cánh tay cố gắng ôm trọn bản thân.

Cô lặng lẽ nhìn mình, cảm giác buồn bã chưa từng có bao vây cô, cô nhìn thấy một hình ảnh khác của mình – hình ảnh cô không muốn trở thành, không ai giúp đỡ, hoảng hốt, bất lực trước tất cả, đừng nói đến việc bảo vệ người khác, ngay cả bản thân cô cũng không biết tiếp theo đây mình nên làm gì.

Tiếng thang máy mở ra khiến Đồng Tri Vy như bừng tỉnh, cô vội vã đứng dậy, lúc đặt tay lên cửa ra hành lang cũng là lúc nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người đàn ông vọng tới, là Viên Cảnh Thụy và Hạ Tử Kỳ.

“Rốt cuộc là ai để lộ bản báo cáo và di thư ấy? Cảnh Thụy? Cậu đừng im lặng thế chứ, tôi là luật sư của cậu, việc này không đơn giản thế đâu”.

“Di thư không phải thật, cô ấy thực sự có để lại cho tôi một bức thư, nhưng tuyệt đối không phải di thư”. Viên Cảnh Thụy hạ giọng đáp.

“Vậy còn bản báo cáo y học?”.

Đồng Tri Vy nghe thấy tiếng quẹt thẻ mở cửa rồi lại nghe thấy tiếng Viên Cảnh Thụy trả lời: “Là thật”.

Hạ Tử Kỳ hít một hơi: “Cậu chưa từng nói với tôi, vậy tên bác sĩ ấy bị người ta mua chuộc?”.

“Không thể, ông ấy đã kí hợp đồng bảo mật”.

“Vậy còn ai biết chuyện này nữa?”.

“Ngoài tôi và vị bác sĩ đó ra, chỉ có một người biết”. Anh nói câu này với giọng vô cùng nặng nề.

“Là ai?”. Tiếng Hạ Tử Kỳ bị chôn vùi sau tiếng cánh cửa khép lại, giống như đập vào mặt Đồng Tri Vy vậy.

Cô vẫn đứng trên cầu thang, tay vẫn đặt trên cánh cửa lạnh lẽo, cả người cứng đờ, mọi âm thanh lạ lùng đang vãn vơ bên tai cô, trước mắt là vô số cảnh tượng hiện lên, gương mặt của từng người, của Viên Cảnh Thụy, của Ôn Bạch Lương, của Đới Ngải Linh, của anh em nhà họ Trương, của bố mẹ cô, còn vô số gương mặt của những người quen thuộc và xa lạ khác nữa.

Cô cảm thấy mình đang rơi xuống đáy của một tấm lưới, một tấm lưới lớn không có giới hạn, mọi thứ bên cạnh như trở thành mê cung, còn cô vốn không thể dựa vào sức lực nhỏ nhoi của mình để thoát ra khỏi tấm lưới này được.

Chỉ có một suy nghĩ rõ ràng hơn cả, cô nghe thấy tiếng mình đang kêu gào trong đầu, khi cô lo lắng phát điên vì Viên Cảnh Thụy thì anh lại bỏ mặc cô một mình ở thành phố rộng lớn này, không nghe bất cứ cuộc điện thoại nào của cô, thậm chí không cho cô một cơ hội để giải thích. Anh tin tưởng ông bác sĩ kia vô điều kiện, có nghĩa là anh nghi ngờ cô để lộ bí mật của Trình Tuệ Mai, bởi vì ngoài ông bác sĩ ra cô là người duy nhất biết chuyện đó.

Anh nghi ngờ cô!

Không thể tiếp tục suy nghĩ thêm nữa, tay Đồng Tri Vy rời tay nắm cửa và chạy như bay xuống dưới tầng, ánh sáng trắng lạnh lẽo trải dài trên từng bậc thang kéo bước chân cô dài vô tận, cô thấy choáng váng nhưng không thể nào dừng lại được, dường như có một con mãnh thú đang đuổi theo cô, hơi thở đáng sợ ấy đã gần kề bên cổ khiến mỗi dây thần kinh của cô đều căng tới mức sắp đứt rời đến nơi.

2

Khi Đồng Tri Vy chạy về đến nhà đã gần sáng sớm, ngõ nhỏ vắng tanh không một bóng người, sương mù phủ một lớp mỏng phẳng phất, đằng sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân, có người đang đuổi theo cô rồi bất ngờ túm chặt lấy tay cô.

Đồng Tri Vy sợ hãi khẽ thét lên một tiếng, sau đó bình tĩnh lại khi nhìn rõ gương mặt người đang đứng trước mặt cô.

“Tri Vy”. Người lên tiếng gọi cô là Viên Cảnh Thụy. Anh không chỉ gọi tên cô mà còn kéo cô lại, vì lực kéo mạnh quá nên cô dường như ngã chúi vào người anh.

Đồng Tri Vy cố gắng giữ bình tĩnh, bao nhiêu thứ cảm xúc đáng sợ giãy vò cô suốt dọc đường vậy mà bây giờ đầu óc lại trở nên trống rỗng khi thấy anh đứng trước mặt cô.

Anh muốn nói gì với cô? Trong lúc này anh nên bàn bạc đối sách với Hạ Tử Kỳ mới đúng chứ? Có bao nhiêu việc cần anh phải giải quyết, anh đâu có tin cô vậy còn tới tìm cô làm gì?

Hay là anh tới chất vấn cô vì sao lại phản bội anh? Sự tức giận khiến anh không chịu đựng được nên mới tìm tới tận nhà cô.

Sự im lặng không hợp tác của cô khiến Viên Cảnh Thụy buột miệng chửi thề một tiếng, anh vốn chẳng phải người đàn ông lịch thiệp nho nhã gì, mọi vẻ nho nhã, lịch thiệp, phong độ đều là giả tạo, sau một ngày vất vả bơ phờ, bây giờ lại đứng trước mặt cô, sự giả tạo ấy bay lên chín tầng mây rồi.

“Em chạy đi đâu thế? Điện thoại làm sao vậy? Lúc trước gọi cho anh nhiều như thế, còn nói đang tìm anh nữa, đến lúc anh gọi cho em thì điện thoại không liên lạc được”.

Cô ngẩng đầu lên nhìn đôi lông mày đang chau lại trên gương mặt anh, bóng đen mệt mỏi khắc sâu trong đôi mắt thăm thẳm ấy.

“Em...”. Cô chỉ thốt lên được một tiếng rồi không thể nào nói tiếp được nữa.

Báo cáo y học và bức di thư của Trình Tuệ Mai gây lên một làn sóng lớn, tin đồn người nắm giữ Thành Phương mưu sát vợ cũ luôn sôi sục chưa bao giờ ngừng nghỉ, hiện tại Viên Cảnh Thụy bị đẩy ra đầu ngọn sóng lớn, các thành viên hội đồng quản trị của Thành Phương yêu cầu mở cuộc họp thảo luận gấp, phía đầu tư nước ngoài là Lâm Ân chính thức đưa ra ý kiến đối chủ tịch hội đồng quản trị, và yêu cầu Viên Cảnh Thụy chấp nhận trong thời gian điều tra sẽ cử một ủy viên thay thế vị trí chủ tịch hội đồng quản trị.

Đương nhiên Viên Cảnh Thụy phản bác ý kiến này ngay lúc đó, không còn gì để thương lượng, các thành viên khác trong hội đồng quản trị không có ý kiến, thái độ gì, thể hiện rõ thái độ trung lập, cuộc họp kết thúc không vui vẻ gì. Hames, đại diện của Lâm Ân liên lạc với Đới Ngải Linh ngay tối hôm đó, Đới Ngải Linh vô cùng tự tin nói: “Yên tâm đi, số cổ phiếu chúng ta mua được đủ nhiều rồi, thêm 15% số vốn của Lâm Ân nữa là đủ kéo Viên Cảnh Thụy xuống”.

“Chỉ cần Viên Cảnh Thụy rời khỏi ghế chủ tịch hội đồng quản trị thì những việc tiếp theo vô cùng dễ làm”.

“Đây chính là điểm lợi của việc công ty lên sàn”. Đới Ngải Linh mỉm cười: “Có lợi cho việc lưu thông tư bản, càng có lợi cho những người có sự chuẩn bị nhất”.

Sau khi cúp máy chị ngược nhìn đồng hồ rồi gọi cuộc điện thoại tiếp theo.

Cuộc điện thoại gọi cho Ôn Bạch Lương, sau khi Quý đầu tư tư nhân hoạt động anh luôn vô cùng bận rộn, thường xuyên làm việc tới đêm khuya thậm chí cả sáng sớm, đặc biệt là gần đây, thỉnh thoảng chị có tới thăm anh còn thấy anh bỏ ra bàn làm việc mà ngủ.

Chị thích nhìn anh trong bộ dạng thế này, có lần chị phát hiện ra mình đứng nhìn anh ngủ ngon bên bàn làm việc năm phút liền, rồi nhìn thấy đôi mắt mình phản chiếu trên khung cửa sổ chạm đất trong bóng đêm sau lưng anh, ánh mắt vô cùng yêu thương.

Chị cảm thấy mình đã thực sự yêu người đàn ông trẻ hơn mình nhiều tuổi này rồi, anh đã từng giống hình bóng người đàn ông mà lòng chị nhung nhớ, nhưng bất giác anh đã thay thế hình bóng ấy, khiến chị chìm đắm.

Chị vì anh mà đảo lộn tất cả, vì việc anh tiếp cận với bạn gái cũ mà tức giận, còn anh khi chị sắp từ bỏ anh lại đi tìm chị, nhần nhục đứng chờ chị ở trước cửa, cầu xin chị tha thứ, nói những chuyện đó chỉ vì muốn biết xem chị có quan tâm anh không mà thôi, và anh đã nói yêu chị.

Anh còn cầu hôn chị.

Đới Ngải Linh không thể phủ nhận cho dù mình đã kết hôn hai lần, li hôn hai lần nhưng lời cầu hôn của một người đàn ông trẻ hơn chị rất nhiều, người mà chị yêu thương vẫn khiến trái tim chị rung động.

Đương nhiên chị cũng lo lắng có bao nhiêu phần trăm tình yêu trong lời cầu hôn ấy, nhưng như thế thì sao chứ? Mọi thứ của anh đều do chị mang lại, chị có thể không chế anh cho tới ngày chị chán ghét anh thì thôi.

Hoặc có thể chị sẽ không bao giờ chán ghét anh, Đới Ngải Linh nghĩ vậy, khoe miệng nhoẻn cười. Tiếng chuông điện thoại vẫn đổ, Ôn Bạch Lương nghe máy đúng lúc chị chuẩn bị cúp máy: “Ngải Linh, có việc gì à?”.

Tâm trạng chị rất vui nên không hề trách móc anh tại sao mãi mới nghe điện thoại, mà chỉ nói: “Anh đang ở đâu? Vẫn đang bận à? Có muốn cùng đi ăn đêm không?”.

“Ăn đêm? Không phải em đang ở Bắc Kinh sao?”. Ôn Bạch Lương hỏi chị. Mấy hôm vừa rồi Đới Ngải Linh đều ở Bắc Kinh, chính anh đưa chị ra sân bay.

“Anh có thể bay tới đây cơ mà”. Chị khẽ cười.

Anh cười “ha ha” rồi nói tiếp: “Em thực sự mong như vậy sao? Anh còn đang ở công ty, sáng sớm mai còn có cuộc họp, hay là ăn đêm với em xong anh lại bay đêm về đây nhỉ?”.

Chị chỉ nói đùa nhưng câu trả lời của anh khiến chị vô cùng hài lòng: “Thôi đi, tối nay tha cho anh, trưa mai em về Thượng Hải, buổi chiều chúng ta còn gặp ông Hames, mọi việc tiến triển rất thuận lợi, chỉ còn xem mấy ngày tới nữa thôi”.

Giọng Ôn Bạch Lương cũng hưng phấn hơn: “Vậy tốt quá, mai anh ra sân bay đón em”.

Chị mỉm cười, cuối cùng vẫn không quên nói một câu: “Đừng đến muộn đấy”.

Ôn Bạch Lương cúp máy, quay đầu trở lại nơi mình vừa rời đi.

Anh không ở văn phòng như đã nói với Đới Ngải Linh trong điện thoại, mà đi vào một nhà hàng kiểu Tây, mặc dù là giờ ăn tối nhưng khách không đông, chỗ anh ngồi trong một góc nhỏ, một mặt hướng ra ngoài cửa sổ, rất riêng tư.

Bên bàn còn có một người nữa, là Đồng Tri Vy. Cô lặng lẽ nhìn anh, thấy anh quay lại liền ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp, gương mặt sáng với làn da trắng, cô chau mày, đang kìm nén nỗi đau ẩn giấu.

Chỉ cần nhìn cô thế này Ôn Bạch Lương đã thấy lòng ngực nóng bừng: “Xin lỗi, ban nãy là điện thoại của khách hàng, em cũng biết đấy bây giờ anh làm quỹ đầu tư cá nhân, cả ngày không ngừng lại được”.

Đồng Tri Vy gật đầu khẽ đáp lại rồi nói: “Vậy anh còn thời gian không?”.

Sau khi Đới Ngải Linh nói cho Ôn Bạch Lương biết kế hoạch thứ hai, phản ứng đầu tiên của Ôn Bạch Lương là: Tốt quá, cuối cùng cũng có cơ hội quật ngã Viên Cảnh Thụy rồi. Được nhìn thấy người đàn ông đó thất bại thảm hại đã trở thành một trong những mục tiêu quan trọng nhất trong cuộc đời anh. Chỉ cần nghĩ tới ngày Viên Cảnh Thụy cũng bị cô lập hoàn toàn, thế thảm vô cùng là anh lại hưng phấn như được chích thuốc phiện. Nhưng giây phút đó qua đi trước mặt anh lại hiện lên hình ảnh Đồng Tri Vy.

Bây giờ Ôn Bạch Lương đã hiểu Đới Ngải Linh có được cơ hội này như thế nào rồi, cũng biết người Viên Cảnh Thụy nghi ngờ đầu tiên chắc chắn sẽ là Đồng Tri Vy. Chắc chắn cô sẽ cảm thấy đau lòng, buồn bã, thậm chí sẽ bị trách móc, anh hẹn gặp cô và cô đồng ý, trước khi đến đây trong đầu anh liên tục nghĩ: Nếu anh có thể có được cô một lần nữa...

Suy nghĩ này dường như sắp nhấn chìm anh, nhưng một giọng nói khác vang lên nhắc nhở anh, anh sắp kết hôn với Đới Ngải Linh rồi, cuộc hôn nhân này sẽ là điểm khởi đầu mới trong cuộc sống của anh, anh nghĩ chỉ cần có cơ hội thậm chí mình có thể vượt qua được thành tựu của Viên Cảnh Thụy.

Giới tài chính thích hợp lật lọng hơn giới công thương nghiệp, và càng thích hợp tạo lên kì tích hơn giới công thương nghiệp.

Nhưng khi Ôn Bạch Lương nhìn thấy Đồng Tri Vy, nhìn thấy đôi môi mỏng manh của cô khẽ run run, anh lại không kiềm chế được cơn đói khát trong lòng.

Cô buồn bã như thế này, giống như bị một vụ tai nạn đột nhiên ập tới đánh gục, một người con gái đang bị thương dễ bị tấn công nhất, anh nghĩ chỉ cần một giây sau đó anh có thể ôm cô vào lòng, mặc anh thích làm gì thì làm.

Anh nghĩ như thế, giọng nói do vui quá mà lạc đi: “Đương nhiên, Tri Vy, em biết đấy, chỉ cần em cần, anh luôn có thời gian. Việc của Viên Cảnh Thụy anh biết hết rồi, chắc em buồn lắm đúng không? Nhưng anh đã nói từ sớm rồi, em không nên ở bên cạnh anh ta”.

“Làm sao anh biết?”. Cô nhẹ nhàng hỏi, hai tay ôm vòng quanh chiếc cốc, dường như sợ lạnh.

Anh nhìn những ngón tay trắng ngần của cô, miệng lưỡi khô khốc, nói: “Còn có việc gì anh không biết chứ, việc này truyền ra ngoài từ lâu rồi”.

“Anh ấy... nói với tôi rồi”.

“Anh ta không tin em sao?”. Ôn Bạch Lương ngầm đắc ý trong bụng: “Tri Vy, loại người này không tin bất cứ người phụ nữ nào đâu, em nghĩ xem, anh ta lấy một người phụ nữ bị AIDS rồi còn giết người ta là biết ngay lòng dạ anh ta thâm mô sâu xa thế nào”.

“Đó chỉ là tin đồn, tôi không tin anh ấy giết người”. Cô khẽ nói.

“Anh ta nghi ngờ em như thế, em còn biện hộ cho anh ta sao?”.

“Anh biết cái gì chứ!”. Cô cũng bắt đầu kích động: “Tại sao tôi phải nói với anh những chuyện này chứ, anh chẳng thay tôi giải quyết được vấn đề gì cả, anh cũng chẳng thể chứng minh tôi vô tội được”.

Lúc kích động hai mắt cô sáng lạ thường, Ôn Bạch Lương không kiềm chế được liền đưa tay ra như muốn nắm tay cô, nhưng cô né tránh, hành động của cô khiến anh lên tiếng: “Tri Vy, em đừng như thế, anh luôn tin em”.

“Anh tin tôi?”. Cô hỏi lại.

“Đương nhiên”. Ôn Bạch Lương gật đầu: “Nếu là anh thì tuyệt đối sẽ không vì chuyện cho em xem bản báo cáo đó xong, sau đó bị truyền ra ngoài mà đổ lỗi do em truyền ra được”.

Trước mắt cô như có một lớp sương mờ: “Còn bản di thư thì sao?”.

Biểu cảm cô nhìn anh, ngữ khí cô hỏi anh khiến anh có cảm giác dường như mọi thứ đã trở về năm xưa, khi Ôn Bạch Lương quyết tâm ra đi, cuối cùng chỉ để lại cho cô hai chữ: “Xin lỗi”. Còn cô lại để lộ vẻ mặt đau đớn kinh ngạc, giống như trong lòng sớm đã có sự chuẩn bị tâm lý nhưng khi sự việc xảy ra vẫn không thể nào chấp nhận được, nhưng lại quen chịu đựng nên chỉ nhìn anh, nước mắt cũng không rơi, chỉ là hai mắt như bị che phủ bởi lớp sương mù dày đặc khiến anh không thể nhìn thẳng được.

Khi đó Ôn Bạch Lương đã chạy trốn, sau đó bao nhiêu đêm đột nhiên anh bừng tỉnh, trước mắt dường như có một đôi mắt phủ hơi sương đang lay động, nếu lúc đó anh không bỏ đi, nếu lúc đó anh cầu xin cô tha thứ...

Ôn Bạch Lương nắm chặt tay cô, không để cho cô có cơ hội né tránh nữa, nghẹn ngào nói: “Nếu ngay cả chuyện này anh ta cũng nghi ngờ em, vậy thì quá đáng quá! Em vốn không thể nói ra những thứ em chưa nhìn thấy được”.

Mọi thứ đến đây đột nhiên dừng lại, Đồng Tri Vy đứng dậy, rút tay về, từng ngón một, gương mặt lạnh băng.

Ôn Bạch Lương vẫn ngồi yên tại chỗ, lòng bàn tay trống trơn, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế kì quái ấy, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Tri Vy...”.

3

Lúc Đối Ngải Linh tới nơi vẫn còn hai, ba phút nữa mới tới giờ hẹn.

Người mời chị tới nói chuyện là một nhân vật quan trọng nào đó, nếu ngay cả bố chị cũng phải nể mặt vài phần thì đương nhiên chị cũng phải thể hiện sự tôn trọng thích hợp.

Nhưng điều khiến Đối Ngải Linh cảm thấy bất ngờ đó là trong phòng không chỉ có một mình vị chú bác kia, mà còn có hai người chị không thể ngờ tới, Viên Cảnh Thụy bất ngờ cũng có mặt, bên cạnh anh là một chàng trai nho nhã, ánh mắt u tối.

Xem ra đây là một buổi Hồng Môn Yến rồi, Đối Ngải Linh cười nhạt trong lòng rồi lên tiếng chào hỏi ông chú kia sau đó bắt tay Viên Cảnh Thụy.

“Tôi và chú Vương hẹn nhau hôm nay uống trà, sao anh Viên cũng tới thế, cao hứng quá”.

Ông Vương lên tiếng: “Tiểu Đối, việc hôm nay thực ra do Cảnh Thụy muốn chú làm người trung gian, cậu ấy có chuyện muốn nói với cháu”.

Viên Cảnh Thụy khẽ nghiêng người: “Tôi mạo muội quá, chị Đối đừng để ý. Đây là bạn tôi, Doãn Phong. Gần đây xảy ra một số chuyện lạ lùng, tôi luôn muốn nói chuyện với chị Đối, còn về sự xuất hiện của chú Vương đây, thực ra tôi cũng muốn chú Vương làm người chứng kiến cho chúng ta”.

Đối Ngải Linh gật đầu chào Doãn Phong rồi ngồi xuống chầu mày: “Ồ? Gần đây xảy ra chuyện lạ ư? Anh Viên muốn nói tới vụ án cái chết bất ngờ của vợ anh? Đây là chuyện nhà anh, người ngoài như tôi chẳng biết chút gì cả, không thể nào giúp được”.

Viên Cảnh Thụy mỉm cười, nói: “Chị Đối thật sự không biết chút gì sao? Theo tôi được biết thì chị Đối mới là người hiểu rõ nội tình việc nhất đó”.

Đối Ngải Linh sầm mặt lại: “Anh có ý gì? Anh nghi ngờ tôi đã làm chuyện gì đó sao? Anh Viên, việc gì cũng cần phải có chứng cứ”.

Viên Cảnh Thụy và Doãn Phong quay sang nhìn nhau rồi nói: “Chị cần chứng cứ?”.

Đối Ngải Linh lạnh lùng đáp: “Đương nhiên”.

“VẬY ĐƯỢC THÔI”. Giọng Doãn Phong còn lạnh lùng hơn.

Khi Ôn Bạch Lương bước vào phòng ngủ thì trời đã muộn lắm rồi, trong phòng không bật điện, tay anh vừa mở cửa đã thấy Đới Ngải Linh đứng bên cửa sổ, ánh trăng từ bên ngoài tràn vào, còn chị đột ngột quay người lại khiến anh lạnh cả sống lưng.

“Em ở trong phòng sao không bật điện lên chứ?”. Anh hỏi vậy rồi bật công tắc điện.

Ánh điện sáng trưng, Đới Ngải Linh không trả lời mà chỉ lạnh lùng nhìn anh.

“Sao thế?”. Ôn Bạch Lương bắt đầu hối hận vì đã bật điện, ánh điện khiến anh không thể che giấu sự căng thẳng.

“Hồng chuyện rồi”. Chị nói từng chữ một.

“Chuyện gì hồng rồi?”.

“Anh không biết sao?”. Chị cười nhạt: “Em tưởng anh phải biết rất rõ chứ”.

“Em đang nói gì thế”. Anh muốn thể hiện sự cứng rắn của một người đàn ông nhưng đáng tiếc giọng nói lại quá yếu ớt.

“Viên Cảnh Thụy đã biết ai tiết lộ bản báo cáo đó”.

“Sao có thể thế được?”. Ôn Bạch Lương nói, anh biết bản báo cáo đó Đới Ngải Linh lấy được từ tay Trần Văn Văn, như Trần Văn Văn nói thì hôm đó sau khi bị Viên Cảnh Thụy từ chối ở khách sạn, cô vô cùng thất vọng và chuẩn bị rời khỏi đó, sau đó tình cờ thấy Viên Cảnh Thụy và Đồng Tri Vy bước từ trong phòng Tri Vy ra.

Cô đứng trong góc khuất nhìn thấy Viên Cảnh Thụy âu yếm nhìn Đồng Tri Vy và đột ngột hôn cô ấy, cảm giác như bị người ta hắt một muỗng dầu nóng vào người. Sau khi hai người họ đi khỏi, không biết ma xuy quỷ khiến thế nào cô đã đi tới trước cửa phòng, nhân viên quét dọn đi qua thấy vậy tưởng cô là khách ở phòng đó quên chìa khóa, do lúc trước thấy cô từ trong đó đi ra nên đã mở cửa cho cô.

Cô đã nhìn thấy những thứ trong phong bì thư, sau đó cô dùng điện thoại chụp chúng lại.

Ban đầu Trần Văn Văn chỉ định dùng mấy thứ đó làm nhục Viên Cảnh Thụy một chút, nhưng cuối cùng cô lại giao chúng cho Đới Ngải Linh.

Đới Ngải Linh nói tới đây Ôn Bạch Lương liền hỏi: “Vậy tại sao cô ấy lại giao chúng cho em?”.

Đới Ngải Linh bật cười: “Anh tưởng rằng cô ấy tình cờ gặp gỡ Viên Cảnh Thụy trên máy bay thật sao? Là em đã sắp xếp đó, năm xưa vì cô ấy mà Viên Cảnh Thụy không thể học đại học nữa, em tưởng người phụ nữ này ít nhiều có thể ảnh hưởng tới Viên Cảnh Thụy. Có điều anh thấy đấy, mặc dù không đạt tới mục tiêu mong muốn nhưng cô ấy cũng mang lại cho em sự bất ngờ quá lớn”.

Từ trước tới giờ Đới Ngải Linh làm việc đều lợi dụng tất cả mọi thứ có thể lợi dụng được, cho dù không dùng tới cứ để đó cũng thêm phần chắc chắn, về điểm này Ôn Bạch Lương luôn tự thấy mình không bằng.

“Viên Cảnh Thụy cho người tới điều tra máy quay ở khách sạn và chụp lại cảnh Trần Văn Văn bước ra từ phòng Đồng Tri Vy”.

“Là Trần Văn Văn đã nói ra chúng ta?”.

“Cô ấy đã chạy về Mỹ rồi, là anh nói chuyện này ra, anh quên rồi sao?”. Ánh mắt và giọng nói của Đới Ngải Linh càng lúc càng lạnh, khi nói câu này ngữ khí đã xuống dưới không độ, những mẩu băng vụn như bắn về phía anh.

“Anh? Sao có thể chứ?”. Ôn Bạch Lương cảm thấy mình sắp toát mồ hôi lạnh đến nơi.

Đới Ngải Linh ném một vật rất nhỏ xuống trước mũi chân Ôn Bạch Lương, Ôn Bạch Lương cúi đầu thấy một chiếc USB nhỏ: “Nghe ghi âm đi, nghe giọng nói nịnh bợ người tình cũ của anh đi, ngoài người đã sắp xếp chuyện này ra, còn ai có thể nói được những lời như thế? Chỉ cần cô ta muốn là anh có thời gian, anh lấy đâu ra thời gian? Thời gian ân cần nói chuyện với cô ta, bỏ mạng trong tay cô ta?”.

Ôn Bạch Lương cúi người nhặt chiếc đĩa lên, đầu ngón tay chưa chạm tới chiếc đĩa đã bắt đầu run rẩy, các khớp ngón tay như bị người ta đổ chì lên, nặng tới mức không duỗi thẳng ra được.

Đồng Tri Vy ghi âm! Cô lại ghi âm những lời nói của anh!

Hôm đó cô đột ngột rời khỏi đó, anh cảm thấy mọi chuyện quá kì quặc, bây giờ đã rõ, cô gặp anh chỉ vì muốn hủy diệt anh! Còn anh lại ngu xuẩn tới mức này, bị sự đau khổ của cô lừa gạt, cô căn bản không hề đau khổ vì bản thân mình, mà cô đang thấy đáng thương cho anh, đáng thương cho một thằng ngốc như anh!

“Anh khiến tôi quá thất vọng, ông Hames cũng biết chuyện này rồi, cả kế hoạch đã bị anh hủy hoại! Bây giờ át chủ bài đều trong tay người ta rồi, nếu tôi tiếp tục làm thì người cuối cùng ra tòa chính là tôi. Còn anh, anh là đồ vô dụng, nhu nhược, giả tình giả ý, tôi lại còn đồng ý kết hôn với anh chứ, tôi lại đi tin mấy giọt nước mắt cá sấu của anh. Ôn Bạch Lương, bây giờ tôi cho anh nửa tiếng để thu dọn đồ đạc và cút đi. Đúng rồi, cái thứ này anh cầm luôn đi, tôi quên không nói cho anh biết, bất cứ chiếc nhẫn nào trong ngăn kéo của tôi cũng tốt hơn nó, đồ second hand thì mãi mãi chỉ là second hand mà thôi. Anh hiểu chứ?”. Chị vừa nói vừa nghiêng răng rồi tháo nhẫn ném về phía anh như ném một món đồ rác rưởi.

“Không”. Ôn Bạch Lương kêu lên, cảm giác sắp mất đi tất cả khiến anh phát điên: “Em bảo anh cút đi sao? Bao nhiêu năm qua ở bên em cái giá anh đã phải trả không được coi là gì sao? Em lại bảo anh cút đi?”.

Đới Ngải Linh liếc nhìn Ôn Bạch Lương, ánh mắt thể hiện sự khinh miệt nhất mà một người phụ nữ có thể thể hiện ra: “Anh trả giá? Tôi không phải trả tiền hay sao? Tôi không bồi dưỡng anh sao? Không trả giá thì làm gì đạt được thứ gì? Không có tôi, bây giờ không biết anh đã chết bầm ở trong nhà lao nào rồi! Nhận được những thứ tốt đẹp tôi dành cho anh, anh nên biết điều mà hết lòng vì tôi, Ôn Bạch Lương, ngay cả trai bao cũng biết cầm tiền rồi phải ra sức mà lao động, nhưng ngay cả đạo đức nghề nghiệp này anh cũng không có, anh còn dám nói chuyện trả giá với tôi?”.

Ôn Bạch Lương nghe thấy một tiếng thét điên dại phát ra từ miệng mình, trước mặt đột nhiên trở nên đỏ ngầu, sau đó thấy mình đứng thẳng dậy lao về phía chị, hai tay bóp chặt cổ chị. Ôn Bạch Lương dùng sức rất mạnh, gương mặt người phụ nữ trơn bóng anh đã nhìn mấy năm nay đang nghiêng ngả trước mặt, anh hận chị ta! Anh hận chị ta! Mọi thứ anh đã nhẫn nhục bao năm qua bên chị ta nhất định phải được báo đáp, nếu chị ta cướp đi mọi thứ mà anh có, anh nhất định sẽ giết chết chị ta.

Hai mắt Đới Ngải Linh vì sợ hãi và thiếu không khí nên trợn ngược, miệng phát ra mấy tiếng đáng sợ, chị muốn nói nhưng không khí bị rút cạn, lại không thể hít được một chút không khí nào, bóng đen chết chóc bao trùm tất cả, trên gương mặt người đàn ông hiện rõ sự điên dại.

Chị sắp chết rồi!

Đó là suy nghĩ cuối cùng của chị, chị sắp bị người đàn ông này giết chết!

14. Chương 14: Lời Cuối

Đới Ngải Linh không chết, cô giúp việc đột ngột quay lại thét lên một tiếng đã cứu sống chị, Ôn Bạch Lương hoảng hốt rời khỏi biệt thự nhưng đã bị cảnh sát nhanh chóng bắt giam.

Vụ điều tra về cái chết bất ngờ của vợ cũ Viên Cảnh Thụy mau chóng bị hủy bỏ, bức di thư bị phán quyết là giả, mấy người bị nghi ngờ loan tin cũng được giải quyết ổn thỏa.

Cổ phiếu của Thành Phương sau hai lần tăng giảm đột ngột cũng đã trở về trạng thái bình thường, Viên Cảnh Thụy vẫn rất bận, mẹ Đồng Tri Vy cuối cùng cũng ra nước ngoài làm phẫu thuật, trước hôm đi nước ngoài Viên Cảnh Thụy tới nhà Đồng Tri Vy và ngồi nói chuyện với bố mẹ cô.

Đây là lần đầu tiên anh bước chân vào nhà cô, một chàng trai cao lớn như anh khiến căn nhà trở nên nhỏ hẹp hơn, bố mẹ Đồng Tri Vy ngạc nhiên lấp bắp mấy lần rồi nói: “Cậu không phải người nhà chúng tôi, làm

sao có thể để cậu trả tiền...”.

“Là người một nhà là được ạ?”. Anh hỏi, nghĩ sao lại nói tiếp: “VẬY xin hai bác gả Tri Vy cho cháu ạ”.

“RẦM”, Đồng Tri Vy đứng dậy gấp quá khiến chiếc ghế đổ ra đất, cô chỉ vào anh, nói: “Sao anh lại nói chuyện với bố em thế!”.

Hai người lớn ngồi bên bàn cũng sững sờ, Viên Cảnh Thụy quay sang nói với Đồng Tri Vy: “Chúng ta kết hôn nhé, được không?”.

Cô há hốc miệng.

Anh nhìn bố mẹ cô, đúng là người một nhà, hai người lớn cũng há hốc miệng, biểu cảm trên mặt không khác gì Đồng Tri Vy.

“Không đồng ý à?”. Anh làm mặt đau khổ, nói: “Em muốn bỏ rơi anh à?”.

...

Người đầu tiên cười là mẹ Đồng Tri Vy, bà quá vui mừng, sau đó bố Tri Vy cũng cười, căn phòng nhỏ ngập tràn không khí hạnh phúc.

Về việc kết hôn có lẽ vui nhất là mẹ Viên Cảnh Thụy, bà Viên vui mừng tới mức cứ cầm chặt tay Đồng Tri Vy không buông. Hôm người lớn hai nhà gặp mặt, gia đình Đồng Tri Vy có chút lo lắng, nhưng không đầy năm phút sau đã bắt đầu thân thiết với bà Viên, đến buổi tối còn than thở với Đồng Tri Vy rằng, không ngờ gia đình sếp cô lại có xuất thân bình thường như nhà mình, lại đã từng buôn bán nhỏ, ba người già ngồi bên nhau nói không hết chuyện, nói đến chuyện gì cũng cảm thấy thân thiết.

Một lần nữa Viên Cảnh Thụy lại thể hiện khả năng hành động khiến người khác sững sờ, trước khi mẹ Đồng Tri Vy ra nước ngoài làm phẫu thuật anh và cô đã đi đăng ký, sau khi tin tức loan ra nhất cử nhất động của anh và Đồng Tri Vy đều trở thành tiêu điểm của giới truyền thông. Ví dụ như “Kỳ tích của cô gái văn phòng”, “Nếu những chuyện này không phải tình yêu”, thay thế hoàn toàn những tin tức trước đây như “Trận chiến giành tài sản xuất hiện sau khi cổ phiếu tung ra thị trường” hoặc “Cái chết ly kỳ của vợ cũ người nắm giữ Thành Phương”. Nhưng Đồng Tri Vy may mắn không bị giới truyền thông bủa vây, giày vò. Cô xin nghỉ để đi cùng mẹ ra nước ngoài, cuộc phẫu thuật rất thành công, hôm làm phẫu thuật Viên Cảnh Thụy cũng bớt chút thời gian bay sang bên đó, sau đó dùng cả đêm để cho cô hiểu “tiểu biệt thăng tân hôn” là như thế nào.

Đến khi Đồng Tri Vy về Thượng Hải cô phát hiện mình đã mang thai.

Cứ như thế, dự định quay lại làm việc bình thường của cô đã bị gác lại vô thời hạn. Trong thời gian Đồng Tri Vy mang thai, có hôm Viên Cảnh Thụy họp ở nhà, Chiêm Hữu Thành gặp Đồng Tri Vy còn thở dài: “Chị Đồng, thực sự phải học tập chị, hôm qua chỉ vì tìm một bản tài liệu mà em mất hai tiếng đồng hồ”.

Đồng Tri Vy nhìn cậu mỉm cười, cô đã mang thai tháng thứ sáu, gương mặt trắng trẻo, phong thái thanh thoi, bất kể ở đâu cũng khiến người khác có cảm giác thanh bình, tươi đẹp.

“Là tài liệu khi nào? Trong chiếc máy tính tôi đã dùng có một bảng biểu cụ thể nơi để từng tập tài liệu đó”.

“Em biết, nhưng...”.

“Đó là do anh tiện tay để trên bàn cậu ấy”. Có người bước tới cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Chiêm Hữu Thành đi rất nhanh, trong phòng khách chỉ còn Đồng Tri Vy và Viên Cảnh Thụy, anh kéo cô ngồi xuống ghế, trên trà kỷ để toàn tài liệu nghiên cứu sinh của cô, anh tiện tay lật vài cuốn dường như muốn tìm gì đó, chưa kịp lên tiếng Đồng Tri Vy đã cầm điện thoại trên sofa đưa cho anh: “Đừng tìm nữa, ở đây này”.

Anh mỉm cười nhưng không cầm lấy điện thoại mà xoa xoa bụng cô: “Ngoan quá”. Cũng không biết nói ai nữa.

Cô thở dài giống Chiêm Hữu Thành: “Luôn để đồ đạc lung tung, ngay cả Hữu Thành cũng biết thói quen xấu của anh rồi”. Nói xong cô để tay lên bụng với vẻ lo lắng, nếu đứa nhỏ sinh ra giống như anh thì cô phải làm thế nào, lo lắng cho một người có thói quen không tốt đã hại não lắm rồi.

Người đàn ông cao to mỉm cười đùa cợt rồi cúi người xuống dựa vào người phụ nữ bé nhỏ hơn anh rất nhiều: “Có em rồi mà”.

Đồng Tri Vy thở dài lần nữa rồi mỉm cười.

Cô vẫn luôn ghi nhớ buổi tối hôm đó, cô bị anh kéo tay trong ngõ nhỏ, cô tưởng rằng mình sắp phải đối mặt với sự tức giận, chửi thậm chí trách móc của anh, khi đó hai người ở bên nhau mới hơn một tháng, ngay cả bản thân cô cũng không thể nào giải thích sự việc này được, nhưng kết quả ngược lại, anh tìm thấy cô, không cần cô giải thích mọi chuyện mà chỉ cần cô cùng anh đối mặt với tất cả.

Bắt đầu từ khi đó cô biết rằng mình có thể ở bên anh, tin tưởng anh, và cũng được anh tin tưởng, cô chưa bao giờ nói cho anh biết mình đã từng ngồi trên cầu thang bộ lạnh lẽo đợi anh về sau đó hoảng hốt bỏ chạy, cô sẽ giữ bí mật xấu hổ này cả đời, nhưng không sao cả, cô vẫn còn nhiều thời gian để bù đắp cho anh.

Còn nữa, Đồng Tri Vy nhích người dựa hẳn vào anh, sau đó thở dài một lần nữa giữa tiếng cười của anh.

Bây giờ cô đã biết tại sao mẹ chồng cô lại vui mừng giao con trai mình cho cô như vậy, nếu như cô sớm biết Viên Cảnh Thụy thực sự là một người đàn ông tính tình trẻ con như thế này thì thực sự cô nên kéo dài thời gian chấp nhận anh tới vô hạn, cho đến khi cô chuẩn bị tốt tâm lý thì thôi.

Nhưng chẳng có cách nào khác, cũng may là cô hạnh phúc, như thế là đủ rồi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-thieu-em>